

ÖZGEÇMİŞ



1950 yılında Milas'ta doğdu. Ortaokul ve lise eğitimini İzmir'de tamamladı. 1967 senesinde lise ikinci sınıfta iken Risale-i Nur'u ve bu eşsiz eserlerin müellifi Bediüzzaman Said Nursi hazretlerini tanımakla şereflendi.

1969'da 'Ankara Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'na (Bugünkü adıyla: Teknik Eğitim Fakültesi) kaydoldu... Ankara'da beş seneye yakın Bayram Yüksel ağabeyin nezaretinde, muhtelif

Dersane-i Nûriyelerde kaldı. 1973 senesinde öğretmen olarak mezun oldu.

1973'den 1984'e kadar 11 sene Zonguldak'ta lise öğretmenliği yaptı. Sonra İzmir'e, mezun olduğu liseye öğretmen olarak atandı. 2000 senesinde aynı okuldan emekli oldu. Ömer Özcan evli ve iki kız babasıdır. Şimdi İzmir'de ikamet ediyor. Bütün mesaisini iman ve Kur'an hizmetlerine harcamaya çalışmaktadır.

Ömer Özcan'ın Bediüzzaman Said Nursi ve talebeleri hakkında hatırı sayılır bir arşivi vardır. Arşivinde, Hz. Üstad'la görüşen veya görüşmeyen kadim ağabeylerden fotoğraf, ses, video veya yazılı olarak yaptığı kayıtlar ve belgeler mevcuttur. Ayrıca Risale-i Nur'un ilk baskılarının teksir veya matbaa olarak tamamı Ömer Özcan'ın arşivinde bulunmaktadır. El yazılı orijinaler de vardır.

Ömer Özcan, Üstad Said Nursi Hazretleriyle hatıraları olan ağabeylerle yaptığı röportajların bir kısmını kitaplaştırmıştır. **"Risale-i Nur Hizmetkârları AĞABEYLER ANLATIYOR"** adıyla seri olarak yayınlanmış sekiz kitabı bulunmaktadır.

omerozcan50@gmail.com

İÇİNDEKİLER

ABDULLAH YEĞİN	MUSLİHİTTİN SÖNMEZ
ABDURRAHMAN CERRAHOĞLU	MUSTAFA BİRLİK
AHMET FEYZİ KUL	MUSTAFA CAHİT TÜRKMENOĞLU
AHMET FUAT	MUSTAFA GÜL
AHMET VEHBİ ÜNLÜ	MUSTAFA ORUÇ (RAMAZANOĞLU)
ALİ İHSAN TOLA	MUSTAFA PESTİL
ALİ SARIBIÇAK (KÜÇÜK ALİ)	MUSTAFA SUNGUR
AV BEKİR BERK	MUZAFFER ERDEM
BAHRİ ÇAĞLAR	NAİL PAPATYA
BAYRAM YÜKSEL	NUSRET KOCABAY
DURSUN ÖZÇELİK	REFET BARUTÇU
EMİN TEKİNALP	SABRİ HALICI
GÜLCÜ HÜSEYİN	SADIK ÇALIŞKAN
HASAN ERGÜNAL	SAİD EZENER
HASAN KURT	SAİD GÜNDÜZ
HULÛSİ YAHYAGİL	SAİD ÖZDEMİR
HÜSEYİN BÜLBÜL	SALİH GÜNDÜZ
HÜSEYİN ÇAĞDIR	SALİH ÖZCAN
HÜSNÜ BAYRAM	SELAHATTİN AKYIL
İBRAHİM TÜTÜNCÜ	SÜLEYMAN ASLAN
KÂMİL ACAR	ŞABAN AKDAĞ
MEHMET ALİ TAŞLICA	ŞEYH MEHMET CELALÎ
MEHMET BATMAZOĞLU	TAHİRİ MUTLU
MEHMET FEYZİ PAMUKÇU	TAHSİN TOLA
MEHMET GÜLIRMAK	TEVFİK GÜL
MEHMED İNCE	ZÜBEYİR GÜNDÜZALP

ÖNSÖZ

HATIRA YAZMAK, gördüklerimi ve dinlediklerimi fotoğraflarla ve kasetlerle kaydedip muhafaza etmek ahvali, bende fitrî bir meşrep haline gelmiş. Fıtratımdaki bu meyelânı Allah'ın izniyle hayra tebdil etmeye çalıştım.

Bilhassa Aziz Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleriyle alâkalı dinlediğim en küçük bir hatırayı dahi kaçırmadan kaydedebilmek telâş ve heyecanını içimde hep taşıdım. Bu ateş içimde hep yanmaya devam etti. Onu dinleyen ve gören mübarek ağabeyleri her gördüğümde, onların hal ve konuşmalarını yazı, ses ve görüntü olarak kaydedebilmek telaşesi her zaman içimde kabarıp taşıdı. Kaçırdığım her fırsat, bir hazineyi kaybetmişim gibi bana müthiş bir hüznün verdi. Fakat maalesef kaçırdıklarım, yakaladıklarımın yanında vagonlar dolusudur. Yakalayabildiklerim ise belki birkaç sepet dolusu kadar...

1968'den beri sayfalarca hatıra, binlerce orijinal resim, onlarca kaset arşivimde birikmiş. Bunları kendim ve yakın çevrem için yapmıştım. Ancak bazı teşviklerle bunların hususî olmayan kısımlarını daha düzenli olarak yazıya döktüm. Zaten dolaplarda, raflarda unutulup gitmelerine de gönlüm razı olmuyordu. Belki ileride tarihe ışık tutar, yeni çalışmalara bir kaynak olur diye mülâhaza ettim. Bir kelimeyle bile olsa Üstad Bediüzzaman'ın ve davasının anlaşılmasına katkı olursa Allah'a şükrederim.

Kaydettiğim hatıralardan bazıları daha evvel muhtelif kitaplarda yayınlanmış olabilir, bunun farkındayım; ama onların aynı veya değişik kişilerle ve kelimelerle hem teyidinin, hem de tashihinin yapılması bakımından da bir hizmet olacağı kanaatini taşıyorum.

Peygamber Efendimiz (a.s.m.), “Size iki şey bırakıyorum. Onlara temessük etseniz necat bulursunuz. Biri Kitabullah, biri Âl-i Beytim” buyuruyor. Çünkü “sünnet-i seniyenin menbaı ve muhafızı ve her cihetle iltizam etmesiyle mükellef olan, Âl-i Beyttir.” (Lem’alar, 21) Şu hizmet-i Kur’aniye yolunda vâris-i Peygamberî olan Hz. Üstad'ın da, Onun sünnetine ittibaen bize kitaplarını ve “evlâd-ı maneviyelerim” dediği ağabeyleri bıraktığına inanıyorum.

Yine inanıyorum ki, biz Nur talebeleri, ihlâsı, sadakati, fedakârlığı vb. hizmet düsturlarını, Risale-i Nurlardan okuyarak öğrendik, tatbikatını da muhtelif meşrepteki ağabeylerden gördük; hususan “vârisim”, “mutlak vekilim” dediği ağabeylerden... Üstad Hazretleri, Emirdağ Lâhikası'nda, “Ben yanımdaki vasiyetnamemdeki evlât kabul ettiğim küçük evlâtları tevkil ediyorum. Onlarla konuşanı, benimle konuşmuş gibi kabul ediyorum” (Emirdağ Lâhikası-II, 227) diyor. Biz de onlarla konuştuk. Onlarla konuştuklarımızı veya onların konuştuklarını yazdık. Orijinal fotoğraflarla destekledik.

Madem mübarek ve muazzez Üstad'ımız saff-ı evvel talebelerini kitaplarında ismen zikretmiş, bizim de o mübarek ağabeyleri tanımamız bir vefa borcudur diye inanıyorum.

Bir sohbetle Mustafa Sungur Ağabeyimizin, “Yeniler dünyayı fethetseler de, eskileri tanımıyor ve onları arayıp hürmet ve istişare etmiyorlarsa nakıs kalır. Eskilere hürmet, edep ve saygıda kusur edilmemelidir” şeklindeki sözleri bu çalışmalarım için bana müthiş bir hız ve gayret vermiştir.

Bu çalışmaların mühim bir sebebi ve meyvesi de, şimdi baharını yaşadığımız bu “iman-Kur'an” hizmetinin bugünlere nasıl geldiğini anlatmasıdır. Hatıraları yazarken hata yapmamaya gayret ettim. Bunun manevî mes'uliyetinin farkındayım. Ölçü olarak daima Risale-i Nurları aldım. Şüpheli veya tereddüt ettiğim konularla, menfi ve ihtilâflı konuları yazmadım. Buna rağmen bilmeyerek, yazılmaması gereken hususî bazı ahvali de yazmışsam kusurumun affını diliyorum. Çalışmada yaptığım alıntılarda, Envar Neşriyat'ın İstanbul-1994 baskılı Risale-i Nur Külliyyatı'nı esas aldım.¹

İstifadeye medar olması duasıyla...

Ömer Özcan

2005, İzmir

omerozcan50@gmail.com

¹ Elinizdeki kitabın bu yeni baskısında bazı düzeltmeler ve ilaveler yapılmıştır. Kasım 2020. Ö. Özcan.



(1924 - 2016)

ABDULLAH YEĞİN

ABDULLAH YEĞİN Ağabey, 1924 yılında Kastamonu'nun Araç ilçesinin Kıyan köyünde doğdu. Kastamonu'da orta mektepte okurken daha çocuk sayılacak yaşta, Bediüzzaman Said Nursi'yi tanıdı ve hemen ziyaretine gitti. Meyve Risalesi'nin Altıncı Mesele'sinde geçen "Muallimlerimiz Allah'tan bahsetmiyorlar. Bize Halıkımızı tanıttır" sualinin sahibidir.

Abdullah Ağabey daha sonra Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesine (DTCF) kaydolar. Fakültede tercüme edebilecek kadar Arapça ve Farsça öğrenir, Almanca imtanını da başarıyla verir. 1951 senesinde DTCF'sinin son sınıfında iken gemileri yakar ve bir daha geri dönmek üzere yollara düşer, sevgili Üstadına vasil olur. Niyeti bellidir, ulvidir... Üstad'ının yanında kalıp insanların imanına, Allah'ın birliğine, O'nun Kur'anına ve Peygamberinin hakkaniyetine Risale-i Nur yoluyla hizmet etmektir niyeti. Yeğın Ağabey bu çileli ve meşakkatli yola; yokluğu, açlığı, karanlık hapisane zindanlarını bilerek, iradesiyle talip olmuştur. Hz. Üstad bu arzusunu kabul eder. Fakat Urfa'da bir dersane-i nûriye açılmış ve oraya bir nur talebesinin gitmesi lazımdır. Urfa çok önemli bir hizmet merkezidir. Bediüzzaman Hazretleri Abdullah Yeğın'ı gönderir oraya. Askerliğe Urfa'dan gider, Manisa'da yapar Abdullah ağabey. Sonra tekrar Urfa'ya döner ve Hz. Üstad'ın emriyle sekiz sene kadar Urfa dersane-i Nuriyesinde kalmış olur. Abdullah Ağabey, Üstad hazretlerinin son yolculuğunda Urfa'daydı, 1960'ın Mart ayında Urfa'da karşıladı Bediüzzaman'ı.

Hepimizin istifade ettiği "Yeni Lügat" isimli kıymetli eserini Üstad'ın şifahî emriyle hazırladığı, hatıralarından anlaşılıyor.

Abdullah Yeğın Ağabey, Nur davasından defalarca mahkemeye verildi ve hapis yattı. Üstad'ın iki vasiyetinde adı "Abdullah" olarak geçmekte olup, birçok lâhika mektubunda da yine "Abdullah" veya "Araçlı Abdullah" olarak adını okumaktayız. Abdullah Yeğın ağabeyden çok miktarda ses ve görüntülü kayıtlarım var. Bazılarımı bu kitaba alıyorum.

Abdullah Yeğın Ağabey uzun ve bereketli bir hizmet hayatından sonra, 7 Temmuz 2016 tarihinde mübarek Ramazan Bayram'ının üçüncü gününde rahmet-i Rahman'a kavuştu. Bir gün sonra Fatih Camii'nde ikinci namazına müteakiben kılınan cenaze namazından sonra, Eyüp Sultan Kabristanı'na defnedildi. Rahmet dualarımızla anıyoruz...

RİSALE-İ NUR'DA ABDULLAH YEĞİN

"... Bu vasiyetname benden sonra baki kalan tayınat içinde de konulsun; tâ ki bazı insafsız insanlar, 'Bu Said günde beş-on kuruşla yaşadığı ve kimseden para almadığı halde şimdiki mirası yüzler lira görünüyor, nereden buldu?' dememek için bu hakikati izhar etmek münasip olur.

"Şimdi manevî evlâtlarım, fedakâr hizmetkârlarım olan Zübeyir, Ceylan, Sungur, Bayram, Hüsnü, Abdullah, Mustafa gibi has ve halis Nur'un kahramanları olan Hüsrev ve Nazif, Tahiri, Mustafa Gül gibi zatların nezaretinde o düsturumun muhafaza edilmesini vasiyet ediyorum. Said Nursi" (Emirdağ Lâhikası-II, 217)

"Ankara Dârülfünununda Nur'a ehemmiyetli hizmet eden ve Kastamonu'da mektep gençlerinden en evvel Nurlara giren ve Ankara'daki Abdurrahman'ın oğlu Vahdet'i himaye ve muhafazaya çalışan Araçlı Abdullah'ın mektubunda tam imanlı ve dindarane ve müjdekârane yazması..." (Emirdağ Lâhikası, 271)

SURETİNİN VE SİRETİNİN GÜZELLİĞİNE HAYRAN KALMIŞTİM

Sene 1972... Ankara'da üniversite talebesiyiz, Emek Mahallesi'nde bir dershanede kalıyoruz. Bir gün Abdullah Yeğın, Mustafa Türkmenoğlu, Mehmet Armutçuoğlu ağabeyler beraberce dershanemize geldiler. Abdullah Yeğın ağabeyi ilk defa görüyorum.

Altıncı Mesele’de geçen, “Kastamonu’da lise talebelerinden bir kısmı yanıma geldiler. ‘Bize Halıkımızı tanıttır, muallimlerimiz Allah’tan bahsetmiyorlar’ dediler. Ben dedim: ‘Sizin okuduğunuz fenlerden her fen, kendi lisan-ı mahsusuyla mütemadiyen Allah’tan bahsedip Halıkı tanıttırıyorlar; muallimleri değil, onları dinleyiniz” ricasını Abdullah ağabeyin yaptığını duymuştum ve kendisini hep merak ediyordum. Suretinin ve siretinin güzelliğine hayran kalmıştım; içim ısınmış, huzur bulmuştum yanlarında... Bir ders okunduktan sonra Abdullah Ağabey, merak ettiğimiz hatıralarından şöyle bahsetti:

BURAYA BİR HOCA GELMİŞ, ZİYARETİNE GİDELİM

“1940’ta Kastamonu Lisesi’nde talebe iken benim gibi ‘Rifat’ adında dindar bir arkadaşım vardı. Bir gün bana, ‘Buraya bir hoca gelmiş, ziyaretine gidelim’ dedi. Ben de, ‘Peki gidelim’ dedim. Vardığımızda Üstad ya-
tağa yarı uzanmış, yani bir yere dayanmış, belinden yukarısı dik. Saçları kulaklarına kadar uzun, gözündeki gözlük hafif öne düşmüş halde elinde bir kitap vardı.

“Biz selâm verip elini öptük. Bize gözlüğün üzerinden hafif bakarak ‘Maşaallah, maşaallah!’ diyerek bir-iki iltifat etti ve iman-ahiret dersleri verdi...”



Abdullah YeğİN (önde) ve sınıf arkadaşı Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) Kastamonu’da Bediüzzaman’ı ziyaret ettikleri yıllarda.

BEN ESKİ ABDULLAH’IMI KAYBETMİŞİM!

“Başka bir gün, ‘Muallimlerimiz Allah’tan bahsetmiyorlar, bize Halıkımızı tanıttır’ demiştim. Üstad uzun izahlarda bulunarak cevaplar verdi. Daha sonra ‘Altıncı Mesele’ olarak yazıldı.

“Biz gittiğimizde ekseriyetle Mehmet Feyzi Efendi bize risalelerden okur, biz de yeni yazıyla kendi defterimize yazardık.

“Ben o zamanlarda Üstad’ı tam tanıyamamıştım. Bir zaman sonra Üstad’ı İstanbul’da ziyaret ettiğimde, daha saygılı ve daha hürmetkâr idim. Üstad o zaman bana, ‘Ben eski Abdullah’ımı kaybetmişim!’ demişti.

HALK PARTİLİLERİN DÜKKÂNLARININ ÖNÜNDEN GEÇERDİ

“Üstad’ımız hem çok tevazu sahibiydi, hem de kimseyi gücendirmezdi. Kim olursa olsun Üstad’ımızı bir defa ziyaret eden, bir defa görüşen hemen dost olurdu. Emirdağ’da bulunduğumuz yerin yanı başında Halk Partisi’ne mensup kimselerin dükkânları vardı.

Üstad’ımızın yolu oraya düşmezken hususî arabayı o tarafa çevirttirir, onlara selâm verirdi; onlar da ‘Üstad bizi seviyor’ derler, sevinirlerdi.

SEN PARTİNDE KAL, BİZİ MÜDAFAA ET

“Emirdağ’da ‘Süleyman’ isminde birisi Millet Partisi’ne iltihak etmiş idi. Bu şahıs Üstad’ımızın Demokrat Parti’ye rey verdiğini bildiği için, ‘Üstad’ım! Ben de DP’ye geçeceğim’ dedi. Üstad’ımız, ‘Yok, olmaz! Sen Millet Partisi içinde kal, bizim aleyhimizde konuşan olursa bizi müdafaa edersin’ dedi, müsaade etmedi.”

ÜSTAD’IN ABDULLAH AĞABEYE İLTİFATI

Sungur Ağabey anlatmıştı:

“Üstad’ımız, Abdullah ağabeye dedi ki: ‘Abdullah! Bu yeni hurufla tab’ı senin hatırın için müsaade ettim, bütün Külliyat senin hatırın için yeni harfle tabedildi...’ İşte Üstad, Abdullah ağabeye böyle iltifat etmişti...

ABDULLAH YEĞİN’İN URFA HAYATI

Urfa Harran Üniversitesi’nin kurucu rektörü 1939 Urfa doğumlu Prof. Dr. Servet Armağan, Abdullah YeğİN ağabeyin mahrumiyetler içinde geçen –daha sonra YeğİN Ağabeye teyid ettirdiğim- Urfa hayatını şöyle anlatıyor:

Ortaokul son sınıfta ve lise çağlarımda namaza başladım ve ilk defa kendi ayağımla Abdullah YeğİN Ağabey’in yanına gittim. Abdullah Ağabey, Balıklıgöl kenarında bulunan Rıdvaniye Camii’nde kalıyordu. “Ne yapıyorsunuz, ne ediyorsunuz?” diye yanına oturdum.

Tabii ben daha önceden Bediüzzaman ismini duymuştum, orada Risale-i Nur okunduğunu da biliyordum. Daha geriye gidersek, ortaokul çağlarımda Süleyman Cengiz isminde Urfalı bir okul arkadaşım bana Eşref Edip’in, Bediüzzaman’ın küçük *Tarihçe-i Hayat*’ını vermişti.

Daha sonra Risaleleri elde etmem bu şekilde Abdullah Ağabey’den oldu. Kendim gittim. Orada bana daktilo ile yazılmış Risale-i Nur’dan birkaç parça vermişti Abdullah Ağabey. “Bunu oku, sonra getir” dedi. Gittim şehrin dışında Bamyı Suyu denilen yerde okudum ve birkaç gün sonra geri götürdüm. Abdullah Ağabey bana biraz daha ders okudu.

Abdullah Ağabey’in kaldığı bu Rıdvaniye Camii, Urfa’nın bir sembolüdür. Urfa’yı tanıtan TV programlarında mutlaka bu cami görüntülenir. O zaman terk edilmiş, yıkık ve bakımsız hücreleri vardı. Camide namaz kılınmıyor ama eskiden yapıma hücreleri hem boş, hem de bakımsızdı. Abdullah Ağabey’in oraya yerleşmesi, idarece hem önemli değildi, hem de çok rutubetli ve bakımsız olduğu için kimsenin oturmadığı, ilgilenmediği yerlerdi. Oraya, Abdullah Ağabey’in yanına, bir günde bir kişi ya geliyor ya da gelmiyordu.



Abdullah YeğİN’in metruk bir hücrelerinde senelerce kaldığı Şanlıurfa Rıdvaniye Camii’nin bugünkü hali.

Servet Armağan Risale-i Nur’u burada tanımış

O kadar تنها ki tek başına orada kalıyordu. Cami olduğu için yatsı namazından sonra kapatıyorlar, orada hapis gibi kalıyordu. Bir taraf göl, diğer taraf kapı... Diyelim hücreleri burası, tuvaleti yüz metre ileride, caminin bir köşesine yapmışlar. Çok zahmetli, rutubetli bir yerdi. Sobası yok, yakacak bir şey de yoktu. O gençlik yıllarında orada kaldı Abdullah Ağabey.

Bir müddet sonra, bu camide yazın, akşam-yatsı arası ders yapmaya başladı Abdullah Ağabey. Dersten sonra yatsı namazını kılar, biz dağılırdık. Cami kapısı kapanır, ağabey içeride kalırdı.

İşte bu derslerin benim çocukluk-gençlik ruhumda müspet tohumlar ektiğini sonraları fark ettim. Urfa’da Abdullah Ağabey’in yanı sıra Hüsnü Bayram Ağabey ve Zübeyir Ağabey de bulunmuştur. Zübeyir Ağabey telgraf memuru olarak tayinini Urfa’ya yaptırmıştı.^{NOT}

^{NOT} Urfa hizmetleriyle alakalı ilk gelişmeler şöyle: 1951 senesinde, Abdullah YeğİN Ağabey, o sırada okuduğu Ankara Dil Tarih’i terk ederek, Üstad Hazretleri’nin hizmetine girmek üzere yanına gider. Üstad onu, daha önceleri altı aylığına göndermiş olduğu Ceylan Çalışkan’ın yerine, Urfa’ya gönderir. Bu arada Üstad, İslâhiye’de telgraf memuru olarak çalışan Zübeyir Ağabey’e, tayinini Urfa’ya yaptırmayı için haber gönderir. Zübeyir Ağabey de tayinini Urfa’ya aldırır. Daha sonra, Hüsnü Bayram Ağabey de Üstad Hazretleri tarafından yanlarına, Urfa’ya gönderilir. Böylece bu üç kahraman talebe Urfa’da bir buçuk sene kadar kalırlar.

Rıdvaniye Camii seneler sonra, 1990'ların başlarında, Şanlıurfa Harran Üniversitesi'nde rektörlük yaptığım dönemlerde restore edildi. Hücrelere kapılar takıldı. Daha güzel oldu. Garaiptir, hem çok gariptir, seneler evvel ilk Risale dersini aldığım Rıdvaniye Camii'nin 25 kadar hücrelerinden birini, restorasyondan sonra, Rektörlük misafirleriyle görüşme odası olarak aldım. Hem de en büyük odasını... Valilik izniyle bana tahsis edildi. Bu geniş odada öğretim üyeleri, bakan ve yabancı misafirleri ağırlyordum. Ve dahası, vaktiyle Abdullah Ağabey'in oturduğu ve benim ilk risale dersini aldığım odayı da tefriş ettirdim. Halen burada her gün dersler yapılıyor.

30 Haziran 2001'de Abdullah YeğİN ve Üstad'ımızla görüşmüş ağabeylerimizden Kâmil Acar'la beraber, İzmir Kemalpaşa dağında çam ormanı içindeki dershaneye beraber gittik. Bir gün sonra yapılacak Çamlık dersine gelmişlerdi. Binlerce ağustos böceğinin cehrî zikirleri altında yapılan güzel derslerden sonra Abdullah Ağabey burada da hatıralarını bizimle paylaştı:

SILA-İ RAHİM, MEKTUPLA DA OLUR

“Urfa'da dershanede kalıyordum; dört sene kadar olmuş, ayrılamamıştım. Üstad'a bir mektup gelmiş; ya benim ağabeyim yazmış o mektubu veya annem birine yazdırmış... Annem mektupta demiş ki: 'Ben hastayım, eğer bir-iki ay izin alıp gelmezse ben hakkımı helâl etmiyorum!'”

“Üstad'a böyle bir mektup gelmiş. Benim haberim yok... Mektubu Üstad'a okumuşlar. Güya Üstad demiş: 'Bir-iki ay izin yok, bir-iki gün var.' Bunu da söyleyen Zekeriya Kitapçı, şimdi Konya'da profesör... O bana iki satır mektup yazmış: 'Üstad'ımıza böyle bir mektup geldi, annen hastaymış, Üstad bir-iki gün izin verdi' diye...”

“Ben Zekeriya'nın mektubunu alınca, 'Epeydir Üstad'a gidememiştım, bir-iki gün izinle Üstad'a da uğrırım' diye doğru Isparta'ya gittim. Üstad Emirdağ'a gitmiş, ben de Emirdağ'a geçtim. Trenle giderken Nuri isminde Haymanalı birine rastladım. O da Üstad'a gidiyormuş. Tanıştık, Üstad'a beraber gittik. İkimiz odaya aynı anda beraber girdik. Üstad benimle hiç konuşmuyor, Nuri'yle konuşuyordu hep.”

“Neyse onu gönderdi, bana: 'Sen niye geldin?' dedi. Ben de dedim: 'Annemden böyle bir mektup gelmiş, siz demişsiniz ki: Bir-iki ay izin yok, bir-iki gün var.' Üstad, 'Benim haberim yok!' dedi. Orada Ceylan Ağabey vardı. 'Efendim! Bu, Zekeriya'nın dolmuşuna binmiş...' dedi. (Abdullah YeğİN Ağabey bunları anlatırken hem kendisi gülüyor, hem de bizi de güldürüyordu.) 'Peki, bugün burada kal' dedi.”

“Üstad ertesi gün, 'Orası yalnız olmaz, geriye dön. Sen mektup yazmıyorsun, sila-i rahim mektupla da olur, sila-i rahim yapmıyorsun. Senin orayı terk etmen olmaz, eğer seni görmek isteyen varsa onlar gelsin' dedi. Müsaade etmedi yani beni tekrar Urfa'ya gönderdi. O zaman dershanede Abdülkadir Badıllı yalnız kalmıştı.”

HUKUKULLAH, HUKUK-U RESULULLAH, HUKUK-U ÜSTAD...

“Az evvel anlattığım hadiseden başka bir zaman da Üstad'la şöyle bir hatıramız geçti, tarihini tam hatırlayamıyorum. (Abdullah Ağabey bu hatırayı Üstad'ımızdan aynen gördüğü gibi sağ elini açarak, tek tek parmaklarını sırasıyla kapatarak anlattı.)”

“Üstad elini açtı. Başparmağı göstererek, 'Şu hukukullahı gösterir (başparmağı kapadı), şu hukuk-u Resulullah (işaret parmağını kapadı), şu hukuk-u Üstad (orta parmağı kapadı), şu hukuk-u valide (yüzük parmağını kapadı), şu hukuk-u peder (serçe parmağını kapadı)...' Sonra elini tam kapatarak, yani yumruk yaparak, 'Bak bu başparmak hepsini karşılıyor mu? İşte bunlar hukukullaha aykırı hiçbir şey emredemezler, (küçük parmaklar) emretmeler de dinlenmez' dedi Üstadımız.”

MEMURİYETİN ŞARTLARI NELERDİR?

“Bir gün Üstad dedi: 'Memuriyete müsaadem yok, sadece üç şartla müsaadem var:'”

1. Memuriyeti, Risale-i Nur'u dine, imana hizmete vesile yapacak.
2. Memuriyeti dürüst yapacak, aldığı maaşı helâl ettirecek, doğruluktan ayrılmayacak.

1953 başlarında Urfa'da, Nurculuk yapmak ve çocuk okutmaktan dolayı tevkif edilirler ve Isparta'ya götürülürler. Isparta'da iki ay kadar hapis yattıktan sonra tutuksuz olarak yargılanmak üzere serbest bırakılırlar. Üstad, Zübeyir Ağabey'i hizmet için kendi yanında alıkoyar. Abdullah YeğİN ile Hüsnü Bayram Ağabeyleri ise 1953 yılı yaz aylarında tekrar Urfa'ya gönderir. Hüsnü Ağabey bir müddet sonra tekrar Üstad'ın yanına avdet eder. İşte Servet Armağan hocamızın Abdullah Ağabey'le olan iribatı bu tarihten sonra başlar.

3. Aldığı maaşı iktisatla sarf edecek, zarurî masraflarına sarf edecek.

“Bu üç şartı yerine getirenlere memuriyeti müsaade ediyorum.”

“Daha çok öğretmenliğe teşvik ederdi.

ÜSTAD'I URFA'YA DAVET ETMİŞTİM

“Ceylan bana telgraf çekmişti, ‘Üstad yalnız’ diye... Urfa’dan Isparta’ya gittim, yanında ‘Vahşi Şaban, Küçük Ali Efendi’ vardı. Bana: ‘Ben yalnızım diye seni çağırılmışlar, ben yalnız değilim, sen orayı yalnız bırakma, tekrar Urfa’ya git’ dedi.

“Gitmişken Üstad’ı Urfa’ya davet ettim. Bana dedi: ‘Orada Risale-i Nur yok mu? Risale-i Nur varsa bana ihtiyaç yoktur, Risale-i Nur olan yerde Risale-i Nur benim vazifemi yapar.’ Tekrar sordum: ‘Üstad’ım, gelmeyecek misiniz?’ Hiç ses çıkarmadı, ne ‘geleceğim’ dedi, ne de ‘gelmeyeceğim’ dedi sükût etti. Üstad ‘geleceğim’ dedi mi gelir, çünkü Üstad yalan söylemez. Ayrıldık, bir ay sonra hasta olarak geldi Urfa’ya...

ÜSTAD NİÇİN HÜNGÜR HÜNGÜR AĞLADI?

“Üstad’ımızla beraber Çamlıca’ya gitmiştik. Otomobilde Üstad, ben ve şoför vardı. Denize baka baka geliyorduk. Üstad’ımız bir kadınla erkeğin birbirine sarılmış vaziyetlerini görünce birden hızla başını öteki tarafa çevirdi ve başladı hüngür hüngür ağlamaya... Kim bilir bugünleri mi görmüştü?

“Sadece çarşıda pazarda birkaç dersshaneyle olmaz. Her ev dersshane-i Nuriye olmalı. Siz hemen yarım saat ders yapayım diye başlamayın evinizde. İlk iki dakika, üç dakika derken yarım saate varacaksınız... Alıştıra alıştıra olmalı. Emirdağ Lâhikası-II’de Üstad’ımızın ev derslerine tavsiyesi var. Çocukları sadece Kur’an kursuna göndermekle olmaz, tahkikî iman dersleri için Risale-i Nurları okumalıdır.

“Evet Üstad’ımız, ‘Onlar aramalı, onlar yalvarmalı’ diyor, ama ben kaç kere gözümle gördüm, Üstad vesile olmak için çalışıyordu. Gözüne kestirdiğini hemen yanına çağırırdı. Mustafa Türkmenoğlu bu şekilde talebe olmuştur...

ÜSTAD'A GELEN İHTAR VE SUNGUR AĞABEYİN BABASI...

“Üstad’ımız Emirdağ’da iken ben de orada idim. Ramazan bayramı namazına gittik. Namazdan çıkarken Üstad’ımız buyurdu ki: ‘Bir Mehmet hakkında ihtar var.’

“Bize en yakın, Mehmet Çalışkan’dı o zaman. Üstad’ın dış işlerini görüyordu, mektup adresleri falan Çalışkan Ağabeye aitti. ‘Onu çağır, hakkında ihtar var, masonlar aldatıyorlar!’ dedi. Ben de gittim çağırdım. Bayram sabahı, erkenden dükkânı açmış, dükkânda bekliyormuş. Üstad’ımız ona yarım saat nasihat etti. ‘Bize en yakın Mehmet sensin, olsa olsa bu Mehmet sen olmalısın; dikkat et kimseye kapılma, kimseye aldanma!’ diye. Sonra Çalışkan Ağabey çok müteessir oldu, ‘Ben ne yaptım acaba? Ben kötü bir şey yapmadım’ diye...

“Bir-iki saat sonra Üstad bana: ‘Git bakalım şöyle bir dolaş bakalım ne var ne yok’ dedi. Ben Çalışkan Ağabeyin dükkânına gittim. Birisi gelse zaten onun dükkânına gelirdi önce, mektup gelse onun adresine gelirdi; onun adresi, Üstad’ın adresiydi. O gün birkaç tane mektup gelmiş, mektupları Üstad’a getirdim. Üstad hepsini birer birer okudu.

“Bir Mehmet’ten mektup geliyor. Mektup resmî, sarı bir zarfa yazılmış. Yazan, Sungur ağabeyin babası Mehmet Efendi, Denizli tarafında hocaymış. Oğlunu şikâyet ediyor. ‘Senin taleben böyle mi olur? Çoluğuna çocuğuna bakmıyor, geliyor senin yanına; işi gücü sana hizmet etmek’ vs. diye uzun bir şikâyet mektubu. Hemen Üstad: ‘Tamam, ihtar belli oldu. Mehmet Çalışkan’ı çağır, onu teselli edelim’ dedi. Çalışkan ağabeyi çağırdım. Üstad: ‘Bak bu mektupta ne yazıyor. Her şeyini feda etmiş, gece gündüz Risale-i Nur’la hizmet edeceğim diyen oğlunu şikâyet ediyor. Masonlar böyle insanları aldatıyor!’ dedi.

“Ondan sonra Sungur ağabeyin babasına mektup yazılıyor. Ben yoktum, Üstad’ı ziyarete geliyor; artık Üstad’ımız ona neler söylediye tam irşat ve ikna olmuş. Ondan sonra ben bir kere gördüm; ‘Ben Sungur’a yetiştiremiyorum, Sungur hizmette beni geçti’ diyordu. Sonra Sungur ağabeyi Üstad’ın emrine vakfetmiş. ‘Üstad’ım! Benim bunda hiç hakkım yoktur! Senin emrindedir!’ demiş.

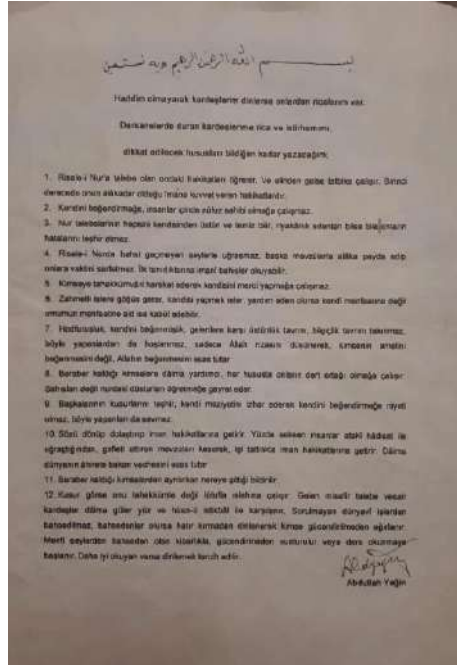
“Demek ihtar nasıl geliyor? Demek ki ismiyle bile ihtar belli. Kimden nereden bir tehlike varsa onu Cenab-ı Hak belli ediyor. İster rüya şeklinde olur, ister ilham şeklinde olur; onu artık ihtar alan bilir, biz o kadar bilemeyiz.”

DERSHANE ADABIYLA ALAKALI TAVSİYELER

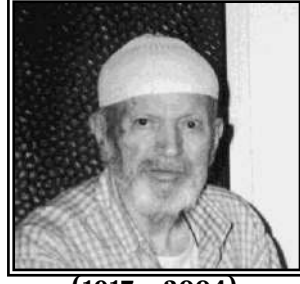
Abdullah YeğİN Ağabeyin dersshane adabıyla ilgili tavsiyelerinin yer aldığı bir mektubu buraya almakta fayda mülâhaza ediyoruz:

“Haddim olmayarak kardeşlerim dinlerlerse onlardan ricalarım var. Dershanelerde duran kardeşlerime rica ve istirahatımı, dikkat edilecek hususları bildiğim kadar yazacağım:

1. Risale-i Nur'a talebe olan, ondaki hakikatleri öğrenir ve elinden gelse tatbiki çalışır. Birinci derecede onun alakadar olduğu, imana kuvvet veren hakikatlerdir.
2. Kendini beğendirmeye, insanlar içinde nüfuz sahibi olmaya çalışmaz.
3. Nur talebelerinin hepsini kendisinden üstün ve temiz bilir, riyakârlık edenleri bilse bile onların hatalarını teşhir etmez.
4. Risale-i Nur'da bahsi geçmeyen şeylerle uğraşmaz, başka mevzularla alaka peyda edip onlara vaktini sarf etmez. İlk tanıdıklarına imanî bahisler okuyabilir.
5. Kimseye tahakkümvari hareket ederek kendisini merci yapmaya çalışmaz.
6. Zahmetli işlere göğüs gerer, kendisi yapmak ister; yardım eden olursa kendi menfaatine değil, umumun menfaatine ait ise kabul edebilir.
7. Hodfuruşluk, kendini beğenmişlik, gelenlere karşı üstünlük tavrını ve bilgiçlik tavrını takınmaz, böyle yapanlardan da hoşlanmaz; sadece Allah rızasını düşünerek, kimsenin amelini beğenmesini değil, Allah'ın beğenmesini esas tutar.
8. Beraber kaldığı kimselere daima yardımcı, her hususta onların dert ortağı olmaya çalışır. Şahısları değil, Nur'daki düsturları öğretmeye gayret eder.
9. Sözü dönüp dolaştırıp iman hakikatlerine getirir. Yüzde 80 insanlar afakî hadisatla uğraştığından, gafletti artıran mevzuları keserek, işi tatlılıkla iman hakikatlerine getirir. Daima dünyanın ahirete bakan veçhesini esas tutar.
10. Beraber kaldığı kimselerden ayrılırken nereye gittiğini bildirir.
11. Kusur görse onu tahakkümle değil, lütufla ıslahına çalışır. Gelen misafir talebe vesair kardeşler daima güler yüz ve hüsnüistikkalle karşılanır. Sorulmayan dünyevî işlerden bahsedilmez, bahsedener olursa hatır kırmadan dinlenerek kimse gücendirilmeden ağırlanır. Menfi şeylerden bahseden olsa kibarlıkla, gücendirilmeden susturulur veya ders okunmaya başlanır. Daha iyi okuyan varsa dinlemek tercih edilir.”



Abdullah YeğİN ağabey dersane adabı ile ilgili mektubunu talebim üzerine başına besmele yazarak imzalamıştır.



(1917 – 2004)

ABDURRAHMAN CERRAHOĞLU

ABDURRAHMAN CERRAHOĞLU Ağabey 1917 Burdur doğumludur. 1945'te İzmir'e yerleşmiştir. Risale-i Nurları İzmir'e ilk getiren ve neşreden saff-ı evvel ağabeylerimizdendir. 24 Ocak 2004'te Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Mezarı Buca Kaynaklar kabristanındadır.

Abdurrahman Ağabeyi Said Özdemir ağabeyle beraber ziyaret etmek nasipte varmış. 2003 senesinin Haziran ayında Said Ağabey, iki günlüğüne İzmir'e gelmişti. Beraberimizde Muzaffer Erdem, Ahmet Cevat Yaşar Ağabeyler de vardı. İzmir'in Hatay semtindeki evinde ziyaretine gittiğimizde Abdurrahman ağabeyi çok yaşlanmış gördük. Kısmî felç geçirdiğinden hem zor konuşuyor, hem de tam hatırlayamıyordu.

RİSALE-İ NUR'UN İZMİR'DE İLK NEŞRİ

Said Özdemir Ağabey önce kendisini hatırlatmak için:

“Ben Said Özdemir,” dedi, “Risale-i Nurların matbaalarda ilk neşrini Cenab-ı Hak bize nasip etti. Sizi rahatsız diye duyduk, bir ziyaret edelim diye geldik.”

“Dokuz sene oldu, sabaha kadar hiç uyku yok, bundan şikâyetçi değilim. Bazı ağrılarım oluyor, felç geçirdim, şükür Allah'a. Bunların hikmetleri var... Yirmi gündür hiç uyku girmedi gözüme. Hiç şikâyetçi değilim.”

Said Özdemir Ağabey, “Keffarî'z-zünûp olur inşaallah. Geçmiş olsun!” dedi. Sonra:

“Hz. Üstad'ın çok duasını aldım, çok şükür. Siz demek eski tanıdıklarımızdansınız...”

Said Özdemir Ağabey: “Üstad'la ilk tanışmamız 1953'te oldu. 1960'a kadar beraberdik, gittik geldik yanına. Matbaada ilk tab işini bu âcize verdiler. Hatta 1200 lira verdiler, Sözler, Lem'alar, Mektubat bastırdık.”

“Burada (İzmir) ilk baskımız el yazması... oldu” dedi Abdurrahman Ağabey. Düşündü, kitabın ismini hatırlayamadı.

“Yaşınız kaç muhterem ağabey?”

“Yaşım 87. Üstad'ın yanında siz mi vardınız bilmiyorum, hacdan geldiğim zaman. Hatta mübarek Üstad dedi ki bana: ‘Ben senin o mübarek yere gittiğini bilseydim muhakkak karşılardım.’ Ve ‘Sizin validenizi hep hatırlıyorum, vefat mı etti?’ dedi. ‘Vefat etmedi efendim, sizinle meşgul, duanızı muntazır’ dedim. ‘Söyle ona, has talebelerim arasına alıyorum onu, ama hemşiremi de alıyorum’ dedi. Gelin kaynana çok iyi geçinirlerdi.”

İzmir'e Risale-i Nurlar ilk defa nasıl girdi?

Said ağabeyden müsaade alıp sordum: “İzmir'e ilk defa Risale-i Nurlar nasıl girdi?”

“Üstad'ın Burdur'a gelişi var. Ben o zaman ilkokul üçüncü sınıftayım. Nefî Bey vardı. Üstad arabadan el salladı. Ben 12 yaşından beri hasta denilecek kadar okumayı severdim, elinizde bir kitap görsem isterdim... Bir kitapçıyla tanıştım Burdur'da, Risale-i Nur arıyorum. Fakat herkes sanki yere gömmüş, bulmam mümkün değil... On sene de kendim kitapçılık yaptım. Burdur'da bir arkadaşım vardı, Hafız Emin; Onun dükkânına gittim. Sözler'i almış. ‘Bunu ister sat, ister ver, bunu okuyayım!’ dedim. ‘Hiçbirini yapmam’ dedi. Ağlarcasına üzüldüm.



Abdurrahman Cerrahoğlu Ağabeyin İzmir'in Hatay semtindeki evinde (2003).

**A. Cevad Yaşar, Ömer Özcan, Abdurrahman Cerrahoğlu,
Said Özdemir, Muzaffer Erdem**

“İzmir’de dükkâna geldim. Devlet Demir Yolları’nda çalışan Mehmet Yayla ağabeyin elinde bir kucak kitap var. Okur musun?’ dedi. ‘Nedir?’ dedim. ‘Risale-i Nur’ dedi. ‘Hastaya kağıt soruyorsun, dünyaları bana veriyorsun!’ dedim, hemen aldım. O gece hiç uyumadım, sabaha kadar okudum, bana çok tesir etti. Validem de Osmanlıca bilirdi. Validem bir gün Üstad’ın mahkeme müdafaasını okuyordu; hem okuyor, hem ağlıyordu. ‘Ah, ah! Erkek olmahydım ben...’ dedi. ‘Erkek olsan ne yapacaktın?’ dedim. ‘Hizmetine giderdim’ dedi.”

“İzmir’e kaç senesinde geldiniz?”

“İzmir’e geleli 60 sene oluyor. Babam rahmetli, ortaokulu bitirince: ‘Okuman yeter, ne kitap istersen çantam dolu’ dedi. Babam İzmir’e geldikten sonra tanıdık risaleleri. Hayatımda bana tesir eden iki kişiden biri, muhterem hocam Mehmet Hatipoğlu olmuştur. Ondan dinimi, Kitap ve sünnet sevgisini öğrendim.”

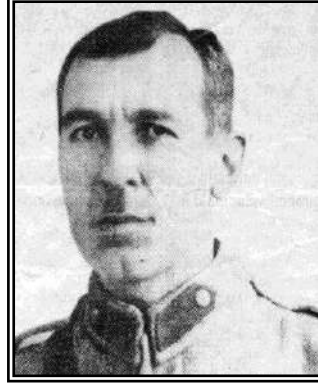
Abdurrahman Cerrahoğlu Ağabey çok zor konuşuyordu ve çok yorulmuştu. Daha fazla sıkılmamak için müsaade isteyip ayrıldık. Çok memnun olmuştu.

Risale-i Nur’da Mehmet Yayla ve Abdurrahman

Abdurrahman Ağabeyin bahsettiği Mehmet Yayla ve kendi ismi, Emirdağ Lâhikası’nda şu şekilde geçmektedir:

“Salisen: Risale-i Nur’un manevî avukatı ve bir kahramanı Ahmet Feyzi, İzmir’deki Nur’un teksiri ve intibahkârane İzmir vaziyetiyle Ahmet Feyzi alâkadar olmuş, teksirdeki tashihâtı deruhte etmiş. Mehmet Yayla ve Abdurrahman gibi ve yardım eden kardeşler gibi İzmir’de Nur’un teksirinde alâkalarını devam ettireceklerine dair mektubu hapishanede Nur’un küçük bir kahramanı olan Bayram getirdi.”

(Emirdağ Lâhikası-II, 63)



(1898 – 1972)

AHMET FEYZİ KUL

ISPARTA’NIN ULUBORLU ilçesinde 1898 senesinde dünyaya gözlerini açan Ahmet Feyzi Kul Ağabey, Nurlarla işigali sıralarında daha çok Aydın’a bağlı Germencik ilçesinin Ortaklar Bucağı’nda ve İzmir’in Selçuk ilçesinin Çamlık köyünde yaşamıştır. 1930’lu yılların başlarında Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu vesilesiyle Üstad Bediüzzaman’ı tanımıştır. Üstad’ına yazdığı mektuba “Aydın Müftüsü” diye imza atınca 1935’teki Eskişehir hapsinden kurtulmuş, fakat daha sonraki 1943 Denizli ve 1948 Afyon hapisanelerinde yatmıştır. Aydın müftüsü olmadığı halde mektubun sonuna niçin böyle bir imza atmıştı? Bunun akıllara ziyan bir hikâyesi var... (Bkz Ağabeyler Anlatıyor-7)

Daha öncelere gidersek Ahmet Feyzi Kul, 1915’te İstanbul Darülfünun mektebinin son sınıfında talebesi iken emsalleri gibi tahsilini yarıda bırakarak, ihtiyat subayı olarak Filistin cephesinde kıtaya sevk edilir. Savaşlarda yaralanıp İngilizlere esir düşer. Üç ameliyattan sonra Malta esir kampında kalır ve orada İngilizce öğrenir. 1919 esir mübadelesi kapsamında memleketine iade edilir. Kısa bir süre sonra bu defa da İstiklâl Savaşı’na katılır. Bu esnada sağ elinden giren kurşun, elini deler geçer. Eli sakat kalır. Bediüzzaman Hazretleri’nin ifadesiyle "Gazi el" olur. Bu yüzden emekliye sevk edilir.

1948 Afyon mahkemesinde; Bu asırda zuhur eden Risale-i Nur’a ve müellifine işaret eden, ayet ve hadislerden istihraç yapan ‘Maidetü’l-

Kur’an’ adlı eserinin çok mevzuubahis edildiğini ve yine Afyon Mahkemesindeki şaşaalı müdafaası’nın mahkemenin seyrini değiştirdiğini Mustafa Sungur Ağabey anlatıyor. “Maidetü’l-Kur’an” bizzat Bediüzzaman tarafından Tılsımlar mecmuasına zeyl olarak konulmuştur.

Üstad ona, “Risale-i Nur’un manevî avukatı” diyor. Nur talebeleri, Ahmet Feyzi Ağabeyin çok kuvvetli hitabet kabiliyetini ve ilm-i cifre vukufiyetini iyi bilirler. 17 Ekim 1972 tarihinde Antalya’da vefat etmiştir. Kabri İzmir’in Selçuk ilçesinin Çamlık köyündedir.



“MAİDETÜ’L-KUR’AN” VE AHİR ZAMANDA BEKLENEN ZAT

Ahmet Feyzi Ağabey, Maidetü’l-Kur’an adlı eseriyle, ayet ve hadis-i şeriflerden istihraç yapıp, ahir zamanda beklenen zatın tespitini yapmaktadır. Üstad Hazretleri de Risale-i Nur’un şahs-ı manevisini nazara vermektedir. Bu mesele, Emirdağ Lâhikası’ndaki bir mektupta şöyle anlatılır:

“Risale-i Nur’un avukatı ve Aydın havalisinin Hasan Feyzi’si ve o civarın bir Hüsrev’i kardeşimiz Ahmet Feyzi, üç seneden beri Sikke-i Tasdik-i Gaybî’nin Risale-i Nur’a verdiği yüzer işaretle tasdiklerini, tam bir kat’î burhan olarak hem hadislerden, hem ayetlerden mana ve cifir muvafakatlarıyla Risale-i Nur’un şahs-ı manevisini pek kuvvetli bir surette ispat ediyor. Risale-i Nur’un şahs-ı manevisinin bir mümessili olan Nur şakirtlerinin şahs-ı manevisine bazı işaret-i hadisîyeyi, Nur’un tercümanına veriyor. Hakikat ise, tercüman, bir derece telif itibarıyla, o şahs-ı manevinin bir nevi mümessili olmak itibarıyla. Yoksa haddim ve hakkım değildir ki ben o kudsi işarete medar olayım... Her ne ise, ben daha fazla tetkik edemedim. Onun 3,5 senede ve onun gibi fevkalâde zeki bir kardeşimizin ince tetkikatını vaktim ve hastalığım müsaade etse, tetkik ve tadilden sonra size gönderip, ya Tılsımlar mecmuasının zeyli veya Lem’alar mecmuasına Risale-i Nur’un hakkaniyetine bir hüccet olarak yazarsınız.” (Emirdağ Lâhikası-I, 274)

AFYON MAHKEMESİNDE “MAİDETÜ’L-KUR’AN” SIKINTISI

“Salisen: Haber aldım ki, çok çalışan, fakat ihtiyatsız Ahmet Feyzi’nin ‘Maidetü’l-Kur’an’ başında malum mektubumu mahkeme heyeti bahane ederek -ki: ‘Said kendi hakkındaki medihleri vesaireyi tasdik etmiş’- benim mahkûmiyetime bir sebep gösterilmiş. Ben mükerrer dedim ki, her şeyden evvel Ahmet Feyzi onu beyan edip -ki o mektup, kendi hakkındaki mektupları kabul etmemek ve sair bir kısmını ta’dil etmek lazımken- lüzumsuz onları hiddete getiren şeyleri yazmış. Ben onun bin kusurunu görsem ondan gücenmem. Fakat Nurlara zarar gelmemek için, cesurane ve ihtiyatsız hareketten bir derece çekinmek lazımdır.

“Rabian: Feyzi’lerin bir kahramanı olan Ahmet Feyzi kardeşimiz de, Tahiri’nin koğuşu olan medresesinde aynen Tahiri gibi davranmalı. Ve gidenlerin yerinde, onların şakirtlerini Kur’an ve Nur dersleriyle ve yazılarıyla teşvik etsin... Dün bana gönderdiği yeni talebelerin defterleri benim hazin halimi sevince tebdil etti. Elhamdülillah, dedim.” (Şualar, 536)

MUHTEŞEM SESİ VE HİTABESİ...

1968’den itibaren 1972’ye kadar Ahmet Feyzi Ağabeyi İzmir’de muhtelif ev derslerinde, Kemeraltı Camii kütüphanesinde, Çamlık’taki evinde defalarca gördüm, dinledim. Ne yazık ki hiçbir hal ve hatıratını kaydetmek nasip olmadı, o zaman ihmal ettim... Hafızamda kalanlar ise; o muhteşem sesi ve hitabesi, köylü kıyafetiyle konuşuncaya kadar varlığı pek fark edilmeyen görünüşü, müdakkik bir Nur talebesi olan kardeşi Mehmet Emin Kul ile Çamlık köyündeki evlerinin bahçesinde tatlı sert belâgat şaheseri diyebileceğim sohbetleridir.

Bir de şunu hiç unutmuyorum: Zannediyorum 1969 veya 70 yılı idi. Bayram Yüksel ağabeyin nezaretinde Ankara üniversitelileri olarak bir otobüs dolusu kardeşlerle bir İzmir seyahatimiz oldu. O sırada henüz Siyasal Bilgiler talebesi olan Ziyaeddin Akbulut Ağabey de vardı aramızda. Dikkatimi çekmişti; Ahmed Feyzi Ağabey onunla çok ilgileniyor ve mütemadiyen -mahalli dille- ‘Gaymakam Bey’ diye hitap ediyordu. Hakikaten Ziyaeddin Bey ileriki yıllarda önce Kaymakam oldu; sonra Vali, üç dönem Milletvekilliği ve İçişleri Bakanlığı Komisyon Başkanlığı yaptı. Bu keşif Ahmed Feyzi ağabeyin kerameti mi, yoksa duası mı artık onu bilemiyorum.

Ahmet Feyzi Kul ağabeyi tanıyabilmek için, kendi ses kayıtlarından ve onun çok yakınında bulunmuş ağabeylerden kaydettiğim hatıraları buraya yazmak gerekir diye düşündüm.

ÇAMLIK KÖYÜ VE ÇAMLIK DERSLERİ

Çamlık, İzmir’in Selçuk ilçesine bağlı, İzmir’e 100 kilometre mesafede, Selçuk’a yakın bir köydür. Ahmet Feyzi Ağabey, Çamlık kabristanında yatıyor. Diğer ağabeylerden kabir komşuları: Kardeşi Mehmet Emin Kul, Hasan Atıf Egemen, Cahit Erdoğan, Nail Papatya, Saim Atlıhan, Hüseyin Çağdır, Mehmed Batmazoğlu, Muzaffer Erdem...

Çamlık’ta 1980’li senelerin başlarından beri yaz başlarında, senede bir kere, hemen bütün ağabeylerin iştirak ettiği dersler tertip edilmektedir. Çamlık’ta, Üstad’ımızı görmüş ağabeylerden yüzlerce hatıralar dinlemek nasip oluyor. Ahmet Feyzi ağabeyin evlâtları, Çamlık’ta 10 dönüme yakın bir araziye hizmete bağışlamışlardır. Nur dersleri de bu arazi içinde yapılmaktadır.

Ahmet Feyzi Kul Ağabeyin bazı hatıralarını ses kaydından şöyle çözdük:

“RİSALELER ÇOK ZOR ŞARTLARDA YAZILDI”

“Ben altı eserin yazılmasına şahit oldum; o da iki hapisnede... Biri Denizli, diğeri Afyon hapsinde... Her iki hapisnede de o kadar takayyüd, yani bir kelime bile yazılmaması için şiddetli bir baskı vardı. Ve hiçbir yazının içeri girmesine, dışarı çıkmasına, kuş uçmasına imkân yoktu. Bu şartlar altında altı eser yazıldı. Bilhassa Meyve Risalesi... Meyve Risalesi bir şaheserdir... Denizli’de başgardıyan elde edildi. Üstad ayrı, tek hücrede, biz de ayrı ayrı koğuşlardayız. Ispartalılar bir koğuşta; oraya gönderiyorlar hep. Kâğıt yok, bir şey yok, imkân yok... Mahkûmlar tabii sigara içeriyor. Paketlerin kâğıdını atıyorlar. O kâğıtlar alınıyor, üç satır yazı yazılıyor. Gardıyan, başgardıyan ‘Hafız Ali!’ diyor, Hafız Ali çıkıyor, yazıyı alıyor. Üç satır, ertesi gün beş satır daha... Meyve Risalesi böyle tamamlanıyor. Bugün Meyve Risalesi’ni okuduğunuz zaman, ondaki azamet-i ifade karşısında insan donakalır. Böyle yazıldı, bunu ben gördüm. Altı eser bu şekilde bütün imkânsızlıklar, memnuiyetler içerisinde yazıldı. Dışarıya çıkmasına imkân ve ihtimal bile yok... Bu eserlerin hepsi de dışarıya çıkıyor, dışarıda neşrediliyor... Biz buna şahidiz. Hatta bir gün bir tek pusula yakalanmış, Afyon’da... Bu pusula için öyle tahkikat yaptılar, o tahkikat yapılıyorken, o bizim büyük Afyon müdafaası ve daha neler dışarıya çıktı... Onlara hiçbir şey olmadan dışarıda da intişar etti. Ve neşredilenlerden de bir nüsha, temyiz başsavcısına verildi. Öyle olduğu hâlde, ağır ve şiddetli hücumu olan bir müdafa olmasına rağmen baş müdde-i umumî benim beraatimi talep etti! Bu harikulâdedir, görülmemiş bir şeydir...

YÜZLERCE KERAMETE ŞAHİT OLMUŞUMDUR

“Ben Bedüzzaman Hazretlerinin yüzlerce kerametine şahit olmuşumdur. Fakat en küçük bir keramet bile zuhur etse, hemen, ‘Hizmetin kerametidir, Nur’un kerametidir, benimle alâkası yok’ derdi. Bir gün Emirdağ’a gittim. Beni hemen içeri aldı. Biraz sohbetten sonra ‘Kardeşim! Sen bugün behemahal buradan git; zira buranın kaymakamı çok münafık, bir hadise çıkarma ihtimali var’ dedi. Emri alınca hemen çıktık. Mehmet Çalışkan’ın dükkânına vardık. Onlar yemek hazırlamışlar. ‘Siz yemek hazırlamışsınız; ama ben emir aldım, vasıtaya bakıverin’ dedim. Onlar ‘Ooo... Vasita bir defa geliyor buraya, o da gitti. Senin fazla paran varsa, hususî bir taksi tutalım, seni gönderelim’ dediler. Nerede Hacı Ahmet’te kav çakmak!

“Bugün burada mecburî kalıyorsun’ dediler. ‘Aman!’ dedim, ‘Duyarsa ne hâle gelirim sonra? Ona haber vermemek şartıyla...’ İkinci oldu, camiye sapa yerlerden gittik ve geldik. Büyük bir camileri vardı. Mehmet Çalışkan’ın evine kapandık. Orada misafir kalacağız, başka yolu yok. Ertesi gün gidilecek. Akşam, Allah ne verdiyse yedik. Misafirler gelmeye başladı. Hâkim, doktor gibi hep yüksek tabakadan insanlar, hepsi de müdakkik... Bana kabir suali sormaya başladılar. Bir fütuhât geldi, gece yarısına kadar, hiç aklıma gelmeyen şeyleri orada inayet-i İlâhîyle onlara söyledim. ‘Artık bu gece tam doyduk, bütün müşküllerimiz halloldu’ dediler. Gece yarısı dağıldılar. Biz de yatsıyı kılıp yattık.

“Sabah namazından sonra gitmeye hazırlanırken Zübeyir geldi. ‘Kardeşim, Üstad Hazretleri sizi istiyor’ dedi. ‘Eyvah, yandık!’ dedim. Mehmet Çalışkan’a dönerek, ‘Kalk bakalım! Suç senin, beni göndermeyen sensin...’ dedim. O da, ‘Sen korkma!’ dedi. Ve Üstadın yanına gittik... Ben önünde diz çökerek oturdum; Mehmet Çalışkan ayakta, sonra o da oturdu. Bize, ‘Niçin kaldın, niye gitmedin?’ gibi bir şey demedi. ‘Kardeşim! Bu gece kalmanız çok isabetli oldu, çok isabetli oldu...’ dedi. Sanki mübarek, gece konuşulanları aynen dinlemişti. Yani o gece yapılan sohbet, Üstad tarafından aynen telkin edildi, tasarruf edildi. Daha başka neler söyledi, hatırlamıyorum. Biz buna benzer daha neler gördük kardeşim! Ne hadiseler şahidiz... Üstadın önünde gönlünden geçen bir şeyin cevabını, daha ağızını açmadan almak mümkün değildi...

BU HİZMETİN KERAMETİDİR, BİZE AİT BİR ŞEY DEĞİLDİR

“Bir de Üstadın yanında bir istinsah işimiz oldu. Abdülmecit Efendi, Asâ-yı Musa’yı Arapçaya tercüme etmiş. Üstad Hazretleri de Mehmet Feyzi Efendi’ye haber göndermiş, fakat o da hastalığından dolayı gelememiş. Ben de o zaman Ankara’daydım. İstanbul’dan birisi geldi. ‘Üstadın camı çok sıkılıyor!’ dedi. ‘Hayret! Ne var, niçin?’ dedim. ‘Asâ-yı Musa’yı istinsah ettirecek. Mehmet Feyzi Efendi’ye haber göndermiş, o da hastayım, demiş. Arapçayı herkes yazamaz ki... Arapçanın imlâsına tam vâkif olarak yazmak lâzım’ dedi. Ben İstanbul’a gitmekten çekiniyordum. İstanbul’a gitmeye maddî gücüm de müsait değildi. Şöyle bir düşündüm. ‘Eee Ahmet, sana bir vazife düştü, bu vazife senin’ dedim, ‘Derhal gidip bu yazıyı yazacaksın.’ Sungur da oradaydı. Sungur’a ‘Kardeşim! Ben İstanbul’a gideceğim’ dedim. ‘Aman, ne çabuk karar verdin!’ dedi. Ben de, ‘Herhalde bizim gitmemiz lâzım, ama ben Hüsnü’yü de götürüleceğim’ dedim. Sungur, ‘Ağabey, sen bilirsin’ dedi.

“Ertesi gün kendi paralarımızla otobüs biletlerini aldık. O zaman Ankara’dan İstanbul’a 10 liraya gidiliyordu. Paranın ehemmiyetine bak... Trenle filan gitmek bizim için mümkün değil. Bizi uğurladılar. Epey yol aldıktan sonra Hüsnü bana dedi ki: ‘Ağabey, biz oraya gece yarısı varacağız. Bu otobüs Sirkeci’den Fatih’e Reşadiye Otel’ine varana kadar gece yarısını geçecek. Üstad’ın yanındaki kardeşler de evlerine gidecek. Bizi de Reşadiye Otel’ine kimse almaz. Biz orada meydanda kalacağız!’ dedi. Ben gayri ihtiyari, ‘Kardaşım! Merak etme, bizim buradan oraya gittiğimizi söylerler ona’ dedim. Hiç... Kim söyleyecek? Bizim ne gittiğimizden, ne de geldiğimizden kimsenin haberi yok.

“Neyse Üsküdar’a vardık. Araba vapurunda sıra bize gelip Sirkeci’ye varana kadar gece yarısı oldu. Hemen alelacele indik, bir taksi tuttuk. Hücum Fatih’e... Ben eskiden İstanbul’u bilirim. Şehzadebaşı’ndan geçerken Hüsnü, ‘Ağabey, kardeşler geçiyor!’ dedi. Ben de ‘İn, onları çabuk yakala!’ dedim. Arabadan indi ve onları yakaladı. Bana doğru geldiler, sarıldık. Ben İstanbul’a bir şeyler götürmüştüm, onları koltuklarına aldılar. Onların yerine, yani Süleymaniye’deki medreseye gittik. Şimdi Almanya’da bulunan Abdülmuhsin kardeş gülmeye başladı. ‘Ne gülüyorsun?’ dedim. O da, ‘Sorma! Biz hiç bu yoldan geçmiyorduk, Şehzadebaşı’ndan... Hadi bugün de bu yoldan gidelim, dedik. Sonra daha garip bir şey var’ dedi. Ben, ‘Ne o?’ dedim. ‘Üstad Hazretleri bugün ‘Ekmek alın bana’ dedi. ‘Canım Üstadım, ekmeğimiz çok, sana bunun bir tanesi on gün yetiyor; ekmeği alırdır da ne yapacaksın?’ dedik. ‘Yok, yok, alın! Sizin aklınız ermez, misafir falan olur’ dedi. Zorla bunlara üç tane ekmeği aldırılmış. İstanbul’da o zaman ekmeği vesikayla bile bulunmuyor... İmaretten talebelerden alıyorlar. Neyse yumurta filan yaptılar, karnımızı doyurduk.

“Ertesi sabah otele gittik. Üstad Hazretlerine benim geldiğimi haber verdiler, kabul etti. Abdülmuhsin, ‘Efendim, dün bize ekmeği boşuna aldırılmamışsınız!’ dedi. Üstad da, ‘Sus, bir şey yok onda; o, hizmetin kerametidir, bize ait bir şey değil’ diyerek adeta onu azarladı. Neler gördük, neler neler... Bu hakikatleri mezarda ne yapalım? Onun için bu hakikatleri sizlere beyan etmek, vazifemizdir.” (Bu hadise 1952 yılında Gençlik Rehberi mahkemesi sebebiyle Bediüzzaman hazretlerinin İstanbul’da bulunduğu sırada yaşanmıştır. Ö. Özcan)

Mustafa Sungur Ağabey Anlatıyor



ŞAŞAALI MÜDAFAAASI MAHKEME SAFAHATINI BİRDEN DEĞİŞTİRİVERDİ

“Ahmet Feyzi Ağabey, Denizli ve Afyon hapsine girenlerden... Afyon’daki o şaşaalı müdafaası sebebiyle, heyet kararıyla, vesaiyeyi o yerine getirecek endişesiyle 18 ay ağır cezayı ona verdiler.

“Ahmet Feyzi Ağabey mahkemeden sonra üç-dört defa daha Üstad’ın yanına gelmişti. İşte son geldiğinde ben de Üstad’ımızın yanında idim. Üstad’ımız, ‘Kardaşım! Ben 30 senedir Ege’ye bakıyordum, bana mukabil bir ruh görüyordum, o da sensin; hatta ben Ege Bölgesi’ne gidecektim, sen varsın diye gitmedim’ manasında bazı şeyler söyledi.

“1954’te Tahiri, Zübeyir, Ceylan, Bayram, Üstad’ın yanında iken Üstad: ‘Afyon hapsinde talebelerin bazı münakaşalarından çok sıkıldım. Tahiri ve Ahmet Feyzi hiç sarsılmadılar, hiç münakaşaya girmediler’ dedi. Ahmet Feyzi Ağabey ‘Maidetü’l-Kur’an’ı, yani Kur’an’dan gaybî işaretleri yazdı. Bazılarının, ‘Sen bunu yazdın, onun yüzünden mahkeme uzadı!’ diye Ahmet Feyzi ağabeye karşı tavırları olunca Ahmet Feyzi Ağabey hiç sarsılmamıştı, çok sadıktı. Hatta mahkemeden sonra da 101 sayfa temyize müdafa yazmıştı. Mesela Ceylan öyle müdafaalar yazmazdı, hazır müdafaalardan okurdu.

“Afyon’da ilk mahkeme 17-18 Haziran’da oluyor. Birinci mahkeme normal geçiyor, ama ikinci gün öğleye kadar hâkim, ‘Maidetü’l-Kur’an’ sebebiyle sıkıştırmaya başlıyor, ‘Bastın mı? Dağıttın mı?’ diye. ‘Maidetü’l-Kur’an,’ malum, Ahmet Feyzi ağabeyin kendi telifi. İşaret-i gaybiye, ihbarat-ı gaybiye... İşte mahkemede çok sıkıntılı bir durum oluyor. Hâkim devamlı soruyor, sıkıştırıyor. O esnada Ahmet Feyzi Ağabey de revirde. Bunu duyunca işte bu müdafaayı hazırlıyor ve ‘Ben mahkeme dağılmadan gideyim’ deyip hemen mahkemeye gidiyor ve bu müdafaayı ibraz ediyor. Hâkimler bu müdafaayı dinledikten

sonra akşamüzeri birden mahkemenin safahatı değişiveriyor. Hâkimlerdeki o şiddet, o hiddet birden sönüveriyor.

RİSALE-İ NUR'UN MANEVÎ AVUKATI

“Afyon Cezaevi’nde iken, biz temyiz lâyihasını yazıyoruz. Ben temize çekiyorum, Zübeyir Ağabey de dilekçe haline getiriyor. Yüz bir sayfa oldu... Bir gün Üstad’ımız elini çıkardı, koğuştta böyle böyle işaret yaptı. (Sungur Ağabey havada yazı yazma işareti yaptı.) Ben de Ahmet Feyzi ağabeye ‘Üstad böyle böyle işaret yaptı’ dedim. Ahmet Feyzi Ağabey de, ‘İşte Üstad devam edin diyor canım’ dedi. Bir müddet sonra ikinci koğuştta bulunan Zübeyir Ağabey, Üstad’ın yanına gidiyor. Üstad soruyor, ‘Ne yapıyorsunuz?’ diye. Zübeyir Ağabey ‘Müdafaa yazıyoruz Üstad’ım’ deyince Üstad yüzünü buruşturuyor. ‘Demek ki ben Zübeyir’i anlayamamışım, ben sizi Risale-i Nur yazıyor zannediyordum orada, demek ki siz müdafaa yazıyordunuz orada’ diyor. Feyzi Ağabey de müdafaa yazıyor heyecanla. Orada masa filan yok, ranzalar da yok; namaz kıldığımız tahta var, onda yazıyor müdafaaları. Zübeyir Ağabey, Üstad’ın yanından geldiği vakit, ‘Feyzi Ağabey, sen beni aldatmışsın’ dedi. Üstad’ın yanından geldiğini görüyor tabi Feyzi Ağabey... Ahmet Feyzi Ağabey her şeyi bırakıyor, yatağını seriyor, yatıyor. Bir gün yattı, iki gün yattı... Sonra: ‘Üstad’ım! Herkes seni inkâr edecek, sen de onları tasdik edeceksin, illâ bu Ahmet Feyzi senin son memur-u Rabbanî olduğunu dünyaya duyuracak’ diye bir pusula yazıp gönderdi Üstad’a. Üstad, Ahmet Feyzi Ağabeyi çağırıyor. Üstad’ın odası büyük, berber çağırıyor, tıraş olacak. Ahmet Feyzi ağabeyi de, ‘Gel benim Maidetü’l-Kur’an sahibi talebem!’ diyerek çağırıyor. Ahmet Feyzi Ağabey ‘O zaman Üstad başını göğsüme koydu, öyle tıraş oldu; bütün çibanlarım iyileşti’ demişti. Üstad gönlünü almış oluyor... Üstad kendisine ‘Risale-i Nur’un manevî avukatı’ derdi.”

Sungur Ağabey, Ahmet Feyzi Kul’un vefatının ardından, 13 Aralık 1972 tarihli Yeni Asya gazetesinde şöyle bir yazı kaleme almıştı:

AHMET FEYZİ’NİN ARDINDAN...

“Cenab-ı Hak sayısız rahmetler yağdırsın... Merhum Ahmet Feyzi Ağabeyimiz hakkında uzun uzun yazmak, onun hakkı bizim de vazifemiz iken maalesef meşgaleler fırsat vermedi. Zamanımızı şenlendiren üç mübarek kıymetli medar-ı iftiharımız üç muhterem Feyzi’den nihayet Ahmet Feyzi de rahmet-i Rahman’a kavuştu. Hasan Feyzi, Ahmet Feyzi, Mehmet Feyzi’den ikincisi de âlem-i ulviye sefer eyledi. Cenab-ı Hak ruhlarına hadsiz rahmetler ihsan etsin! Âmin...”

“Antalya’da, gurbette, oruçluyken vefat etmiş, teravihi cemaatle kılmış, gece sahura kalkmış, sabah namazını da kılmış. Öğleye kadar yatmış. Sonra bakmışlar: Çok hasta... Orucunu bozdurmak istemişler. Bozmamış... Hastahaneye kaldırılmış ve nihayet ruhunu teslim etmiş... (...) Evet, bu manevî kahramanlar, Allah için yaşayanlar... Hareketlerinde, faaliyetlerinde yalnız rıza-yı İlâhiyi maksat ve gaye edenler... Bu asrın zulmetine karşı yüksek ihlâs ve rıza nuruyla karşı koyanlar.... Allah onlardan razı olsun! Âmin... Fakat bu makam, bu mana, yazılan ve söylenenden de başka bir şeydir. Dünyanın mahiyetini, ne olduğunu anlayan, hayatın o netice ve gayesini dert eden insan için, elbette bu mana çok büyük bir şeydir. O tek emel ve tek gayedir. Hayat da, insan da, dünya da, kâinat da onun içindir...”

“Ben 40 sene bunların dünyalarına, 30 sene de dinlerine, ahiretlerine (dolayısıyla ahlâklarına, anarşilikten korunmalarına) hizmet ettim. Yetmiş yaşında bana böyle mi yapacaklardı, bileklerime kelepçe mi takacaklardı!’ diye Denizli’de hapisten adliye sevk esnasında 70 talebesiyle elleri kelepçelenirken ani bir teessüf ve teessür halinden geçip derhal sonsuz bir şevk ve ferah ile tebessüm izhar eden muhterem Üstad, hiç şüphe yok ki bu kudsî rızayı düşünüyorlardı. Allah’ın rızasından gelen ve âlem-i misal sahnelerinde temessül eden istikbal nesillerinin imanî tezahürleri ve imanla ebedî kurtuluşa ermeleri sevinci ve teselliydi o... Şimdi burada hangisini anlatalım ve hangi örneği verelim? Onların bütün hayatları, hayatlarının her sahnesi, böyle ulvî manaları taşıyan manevî kahramanları nasıl tarif ve tavsif edebilelim. (...)”

Bayram Yüksel Ağabey Anlatıyor



ZÜBEYİR AĞABEYLE ONU ZAMAN ZAMAN ÇAĞIRIR DÖVERLERDİ

“Afyon hapsinde Üstad’ın yanına her zaman çıkamazdık. Elhüccetü’z-Zehra risalesini Üstad yazar, o volta atılan meydana atıverirdi, biz de oradan alıp öyle çoğaltırdık. Dünyanın en berbat hapishanesi orasıydı. Yetmiş-seksen kişi bir koğuştta yatıp kalkıyordu.

“Bir tek tuvalet var; hem banyo, hem abdest alma için tek yer orası idi. Pisti, taşardı sular.

“Tahiri Ağabeyle Refet Ağabey üst katta kalıyordu. Fakat Zübeyir ağabeyle Ahmet Feyzi Ağabey o tuvaletin yanındaki boşlukta en berbat yerde kalıyorlardı.

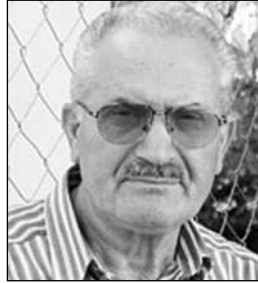
“Onları o müdafaalarından dolayı zulmen öyle yapıyorlardı. Zaman zaman Zübeyir ağabeyle Ahmet Feyzi Ağabeyi çağırıp dövüyorlardı. Uzaktan bile çat çat dayak sesleri gelirdi, biz duyuyorduk.

“Zübeyir Ağabey de ‘Vuurr! Vuurr!’ diye bağıyordu. Ahmet Feyzi Ağabey yüzlerine tükürürmüş. Ama Zübeyir Ağabey ‘Vur!’ diye bağırdı. Müdafaaları şiddetliydi, hiç de tenezzül etmezdi onlara...

“Üstad volta atan hapislere bir bakıversin, bir selâm versin, Üstad’ı görüversinler yeterdi; çoğu hemen namaza başlarlardı.

“Onun için Üstad’a selâm verenleri çağırıp dövüyorlardı.”

Av. Gültekin Sarıgül Ağabey Anlatıyor



HAYATIMDA HİÇ KARŞILAŞMADIĞIM BİR HİTABET KABİLİYETİ...

“Ahmet Feyzi ağabeyle tanışmamız 1960 yılında oldu. Üstad’ımızın Ankara’ya ikinci teşrifleri zamanında... Sungur ve Tahsin Tola Ağabeylerin Tarihçe-i Hayat davası vardı. Mahkemeden sonra Said Özdemir ağabeyin Dışkapı’ya giderken kiraladığı Murat Lokantası’nın üstündeki dershanede toplandık. Diyarbakır’dan Mehmet Kayalar Ağabey de vardı.

“Bir köşede 60 yaşlarında, ihtiyarca, orta yapılı, kalender bir zat sandalyede oturuyordu, kim olduğunu da bilmiyorum. Sonra oradaki cemaate ikaz mahiyetinde bir ‘Eûzü besmele’ çekti ve konuşmaya başladı. Hayatımda hiç karşılaşmadığım bir hitabet kabiliyeti temerküz etmiş, hitabetin şahikasına çıkmıştı o zat. Donduk kaldık! Sordum: ‘Kimdir bu zat?’ Dediler ki: ‘Bu, Ahmet Feyzi ağabeydir.’ İşte ilk karşılaşmamız böyle olmuştu. Sonradan davaların takip hengâmında birbirimizle haşır neşir olduk.

KARDEŞİ MEHMET EMİN KUL AĞABEYLE TARTIŞINCA...

“Küçük biraderi vardı: Mehmet Emin Kul Ağabey... O mübarek, lâhika mektuplarını daima yanında taşır ve o lâhikalardan fevkalade güzel dersler yapardı. Düsturlara çok bağlı idi. Onunla daha sırdaş idim. Ben 1970’te İzmir’de yazıhane açmış, işimi oraya nakletmiştim. Ahmet Feyzi ağabeyle sık sık görüşürdük. Baktım bir gün benim yazıhaneye çıkageldi. Gayet yorgun ve üzgün bir vaziyette oturdu. Sor-

dum: 'Hayrola ağabey, seni çok yorgun ve üzgün görüyorum!' 'Seninki,' dedi, 'seninkinden kaynaklanıyor.' 'Seninki' dediği de küçük biraderi Mehmet Emin Kul Ağabey... Dedim: 'Hayrola?' 'Valla seninkiyle iyice koştuk, bana bağıyor...' dedi. Ben, 'Olamaz, siz birbirinizden kopamazsınız' dedim. 'Yok, bu sefer başka... Sen gel de bizim aramızı buluver' dedi. 'Hakikaten ciddi mi söylüyorsun?' dedim. 'Çok ciddi söylüyorum. Sen gel, pazar günü bekliyorum' dedi.

"Ben de hakikaten ciddiye aldım ve atladım otobüse, geldim Çamlık'a... Yokuşu çıktım. 'Nerdesiniz?' filan diye bağırdım, kimse yok. Sonra biraz daha çıktım, baktım armut ağacının altına kumrular gibi yan yana oturmuşlar, sohbet edip duruyorlar. 'Selâmün aleyküm' dedim. 'Aleyküm selâm' dediler. 'Yahu böyle kumrular gibi yan yana oturup sohbet edecektiniz de, beni buraya kadar niye yordunuz?'

"Ahmet Feyzi Ağabey lafın altında kalır mı hiç! 'Ne olmuş beyefendi! Aramızda o kadar hukuk var, senden bir ricamız oldu; bu kadar hukuk yanında bunun bir kıymeti var mı?' dedi. Baktım Mehmet Emin Ağabey de gülüyor, 'Sen biradere bakma yahu!' diyor. 'Ben sizi artık iyice koştular zannediyordum ama memnun oldum, bir şey yokmuş' dedim.

Hakikaten çok enteresan bir şekilde hararetle münakaşa ederler, iş fazla ileri gitmeye başladı mı Ahmet Feyzi Ağabey, 'Yahu tamam, ben sana bir şey demedim canım' der; Mehmet Emin Ağabey de, 'Tamam, tamam, ben de sana bir şey demedim' der orada tartışmayı bitirirlerdi.

“17 EKİM 1972’DE ANTALYA’DA BİZİM EVDE VEFAT ETTİ”

"Babama karşı bir hürmeti vardı. Bir mesele zuhur etmiş herhalde, benim İzmir’de davada bulunduğum hengâmda, kalkmış Antalya’ya gitmiş. Ramazan ayı... Sahuru babamla beraber yapmışlar; hemen akabinde fenalaşmış ve bizim evde nasip oldu, orada vefat etmiş... Isparta’dan telefon açtılar. Biz Mustafa Birlik Ağabeyin dükkânında idik... Bize sordular. 'Biz Antalya’da kalmasını arzu ederiz, belki toprak çekmiştir' dedik. Meğer kardeşi Emin Ağabey bizden evvel duymuş, kamyonla Antalya’ya gitmiş ve cenazeyi getirmiş.

"Çamlık’a defnettik. Bütün cemaat cenazesine iştirak etti. Demek ki burada olması hayra vesile oldu... Her yıl burada toplanıp ders yapıyoruz."

Hüseyin Çağdır Ağabey Anlatıyor



İSLÂMİYET’TE DEMOKRASİ MESELESİNİ ÇOK GÜZEL İZAH ETTİ

"Ahmet Feyzi Ağabey İzmir’e geldiğinde ekseriya Mustafa Birlik kardeşin evinde kalırdı. Ara sıra da bizde misafir kalırdı. Öyle mütevazı idi ki biz onun değerini bilememişiz, şimdi anlayabiliyoruz.

"Bir gün Mustafa Birlik kardeşin evinde bir ders vardı. 1960 ihtilâli sonrasıydı... Mehmet Ali Aytaç isminde bir korgeneral parti kurmayı, senatör olmayı aklına koymuş. Sonra sormuş, 'Bizi kim destekler?' diye... Bazıları da bizim adresi verip, 'Sen nurcularla görüş' demişler. O vesileyle Birlik kardeşin evine gelmiş. 'Biz eğer meclise girersek İngiliz demokrasisini getireceğiz' falan gibi yarım saat konuştu. Ahmet Feyzi Ağabey de köşede yatağında uyukluyor da dinlemiyor gibi sanki ama...

Sonra bir başladı konuşmaya, 'Asr-ı Saadet, İslâmîyet’teki demokrasi' meselesini çok veciz bir şekilde bir saat kadar izah etti. Konuşma fevkalâde olmuş, hepimizin çok hoşuna gitmişti. Sonra 'Ben bir abdest alayım' diyerek dışarı çıktı.

"Korgeneral Mehmet Ali Aytaç hayret ve takdirle, 'Yahu bu zat kimdir? Ben hayatımda böyle bir zat görmedim, bu nasıl konuşma böyle! Niye daha evvel söylemediniz? Bu adamın yanında konuşulmaz yahu!' dedi. Tabi sonra kardeşler, Üstad’ımızın talebelerinden olduğunu izah ettiler..."

AHMET FEYZİ AĞABEYİN MEKTUBUNU EZBERLEYEN AVUKAT

“Bizim İbrahim Ethem Sarioğlu diye bir avukatımız vardı. Nurlara dost birisidir. Eskiden Ramazanlarda vaizler gelirdi İzmir’e; Ramazan boyunca vaaz ederler, Tire, Ödemiş gibi yerlere de götürürlerdi onları. İşte yine böyle Tire’ye bir hocayı götürmüşler. Gençler de ‘Hoca geldi, dinleyelim’ diye toplanmışlar. Ethem Sarioğlu’nu da davet etmişler. Ethem o zaman Tire’de yatılı okulda okuyor, henüz avukat değil, onu da çağırmışlar.

Biraz atak bir insan olduğundan hocaya sormuş:

“Hocam, benim kafamı bir şey işgal ediyor:

“Allah her şeyi yarattı, tamam. Peki Allah’ı kim yarattı?” şeklinde o zamanların modası bir soruyor. Hoca da: ‘Yahu bunu karşıma niye getirdiniz? Böyle soru mu olur?’ diye çıkışınca kendi ifade ediyor, ‘Ben de toplantıdan çıktım gittim’ dedi...

“Bir müddet sonra da Ahmet Feyzi ağabeyi davet ediyorlar Tire’ye... ‘Ethem’i de çağıralım’ diyorlar ve Ethem Sağıroğlu aynı suali Ahmet Feyzi ağabeye de soruyor.

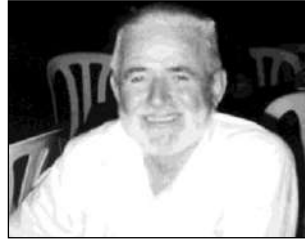
“Ahmet Feyzi Ağabey: ‘Oğlum! Bak sen tahsilli insansın, bak daha suali sorarken hata yapıyorsun, sen Halik arıyorsun, fakat mahlûk olsun diyorsun. Hâlbuki Halik mahlûk olmaz, mahlûk da Halik olmaz’ diye giriyor, Nurlardan uzunca bir ders veriyor. Sonradan avukat olacak olan Ethem Sarioğlu, ‘Ben tam tatmin oldum’ diyerek memnuniyetini belirtiyor.

“Ahmet Feyzi Ağabey işin peşini bırakmayarak, Ethem’in ibadete de başlaması için bir mektup yazıyor. Fakat çok veciz bir mektup... Hatta bu Avukat Ethem Sarioğlu mektubu ezberlemiş!

“Ethem benim halıcı dükkânıma çok gelirdi. Böyle bir gün beraber otururken Ahmet Feyzi Ağabey de çıkageldi. Sarmaş dolaştan sonra başladı mektubu ezberden okumaya...

Ahmet Feyzi Ağabey: ‘Acaip! Kim yazmış bunları? Nasıl ifadeler bunlar?’ demeye başladı. ‘Ahmet Feyzi Ağabey, sen beni filanca tarihte ibadete davet için bu mektubu yazmıştın, ben bunu ezberledim!’ Deyince: ‘Aaah, ben eski halimi hiç göremeyom’ diye kendine has üslûbuyla cevap vermişti.”

Musa Yukarı Ağabey Anlatıyor



AHMET FEYZİ AĞABEYİN İKİ TAVSİYESİ

“Ahmet Feyzi Ağabey bizim Ayrancılar’a çok gelir, risalelerden dersler, sohbetler yapardı. Bu arada bir kardeşimiz ona şöyle bir soru sordu: ‘Ben Risale-i Nur’u okuyorum, fakat anlayamıyorum, ne yapmam lazım?’ dedi. Feyzi Ağabey buna ‘Tahsilin ne?’ diye sordu. O da ‘İlkokul’ dedi. ‘Şimdi sana tahsili çok yapsan, üniversiteyi bitirsen anlarsın, desem; çok üniversite bitiren var, tahsil yapmışlar var, anlayamıyorlar. Arapça Farsça bilsen anlarsın desem... Onlardan da çok Arapça, Farsça bilenler var, onlardan da anlamayanlar var.

“Şimdi ben sana Risale-i Nurları anlaman için şunu tavsiye edeceğim: Evvelâ tövbe istiğfar edeceksin. ‘Hangi günahlarım var ki Kur’an’ın bu asırdaki tefsirini anlayamıyorum, hangi günahlarım mâni oluyor?’ diye tövbe istiğfar edeceksin. İkinci tavsiyem de, mideye giren lokmaya dikkat edeceksin, haram olmasın. Eğer vücuda giren lokma haram olursa, nasıl ki bir çeşmenin havuzuna bulanık su girerse etraftaki muslukları açınca bütün sular bulanık akar, mideye de haram girdi mi bütün vücudun azaları bulanır, göz hakikati göremez, kulak hakikati işitemez olur, bütün azalar bulanır... Demek ki: 1. Tövbe istiğfar edeceksin. 2. Vücuda haram lokma almayacaksın. İşte o zaman Risale-i Nurları anlarsın’ dedi.

DOĞRU OLUR MU?

“Sene 1960. Ocak/Şubat ayları olacak. Bize Ankaralı kardeşlerden bir yazı geldi. Bu yazıda, ‘Demokrat Parti milletvekilleriyle konuşabilecek olanlar Ankara mahkemesi dolayısıyla Ankara’ya buyursun.

Ankaralı kardeşleriniz’ diyordu. Şimdi hangi semtteydi hatırlamıyorum, Murat Lokantası’nın üst katındaki dershanede kardeşler toplanmaya başladılar. 80-100 kişi kadar oldu, biz de bir kenara oturduk. Orada, bizim tanıyabildiğimiz Ahmet Feyzi, Av. Bekir Berk, Selahattin Çelebi ağabeyler vardı. Sonra bir genç geldi, ona hürmet ettiler. Ben ‘Bu genç kim?’ diye sordum, ‘Bu, Ceylan ağabeydir’ dediler. Sohbet ve dersler yapıldı. Orada birisinden şöyle bir soru geldi:

“Bir Nur talebesi bir müftüye telefon ediyor ve ‘Hocam, bu sırada Risalelere herkesin ihtiyacı var’ diyor. Bu doğru mu, yanlış mı? Telefon eden Nur talebesi Sübhaneke’yi oku desen belki yanlış okuyacak. Bu telefon doğru mu, yanlış mıdır? Bunun cevabını istiyorum.’

“Herkes birbirine ‘Sen cevap ver’ derken Ahmet Feyzi ağabeye, ‘Üstad sana ‘Risale-i Nur’un avukatı’ demiş, onun için sen cevap ver’ dediler. Ahmet Feyzi ağabeyi kürsüye götürdüler. Teyp de ses alıyor, herkes dinlemeye başladı. Feyzi Ağabey ağır ağır konuşmaya başladı: ‘O kardeşimizin çekmiş olduğu telefon doğrudur, çünkü Nur Talebesi demek, asrın İslâm kurtarıcısı ile İslâm yıkıcısını tanımak demektir ve İslâm’ın cihad cephesinde yerini almış demektir. Dost ve düşmanı tanımış, dostun yanında yerini almıştır. Bunun dışındakiler ortadadır. Bazen din düşmanları aleyhinde konuşurlar, bazen ‘nedir bu Nurculuk!’ diye nurcuların aleyhinde konuşurlar. Nasıl ki bir muharebede birliğini kaybetmemiş bir er, birliğini kaybetmiş bir kumandandan fazla muharebede muvaffak olduğu gibi, Risale-i Nur eserlerini okuyamayıp dost ve düşmanını tanımayan kimse, asrımızda Diyanet Reisi de olsa her an imanı tehlikeydedir. Dost ve düşmanı ayıramadığı için düşman tarafına geçebilir.’

“Oradaki kalabalıktan hiçbir itiraz vuku bulmadan, Ahmet Feyzi ağabeyin bu sözleri herkes tarafından kabul edildi.

NAMAHREMDEN GELEN GÜNAHLAR GÖZE SİRAYET EDER

“Ahmet Feyzi Ağabey bize çok tembih ederdi: ‘Şayet Üstad’a ziyarete giderseniz yüzüne fazla bakıp durmayın, Üstad rahatsız olur.’ Biz, ‘Neden?’ diye sorduğumuzda Ahmet Feyzi Ağabey: ‘Ekseri bizim gözler dışarıda namahreme baktığı için, namahremlerden gelen günahlar göze sirayet eder, Üstad’a bakınca o Üstad’ı rahatsız eder’ derdi. Biz de Üstad hazretlerini ziyaret ettiğimizde öyle yaptık, başka yerlere kenarlara, hatta başının üstünde ‘Dost istersen Allah yeter’ levhasına baktık.”

Mustafa Birlik Ağabey Anlatıyor



NURCULUĞUMUZU MAHKEMEYE TASDİK ETTİRDİK

“Ahmet Feyzi Ağabey ile ben sanıktık. Mahkemeye sebep olan hadise ise General Faruk Güventürk’ün iki gazetede çıkan beyanatları... Mahkemeye müracaatımızda, ‘Biz muhitimizde Nurcu olarak bilinen kimseleriz. Bu yazılardan sonra muhitimizde bizi Nurcu olarak tanıyanlar lâtife olarak bile olsa bizi tahkir etmeye başladı. Dolayısıyla biz kendimizi müdafaa etmek sadedinde kaldık’ dedik. Bunun üzerine mahkemenin verdiği karar: ‘Sanıkların iddia ettikleri gibi Nurcu olup olmadıklarına dair emniyete yazı yazılarak sorulmasına, ayrıca sanıkların muhitinden onar kişilik şahidin getirilip dinlenmesine...’ diye çıktı. Sonra Ahmet Feyzi Ağabey buradan (Çamlık), biz de İzmir’den şahitler getirdik. Şahitler dinlendi. O zaman buranın muhtarlığını yapmış bir şahit geldi. Enteresan bir adamdı, etrafında dönüp dönüp konuşuyordu. İfade verirken mahkemeye: ‘Efendim! Kireççi Hafız dediğin zaman (Ahmet Feyzi ağabeyin lâkabi) Denizli’den İzmir’e kadar Nurcu olduğunu bilmeyen yok ki...’ deyince, hâkimler de dâhil herkes gülmeye başladı. Neticede şahitler dinlendi, emniyetten gelen yazılarla da mahkemece Nurculuğumuz tasdik olunmuş oldu elhamdülillah.

“Mahkeme, emniyetten gelen yazı ve şahitlerin ifadelerinden sonra, ‘sanıkların Nurcu olduğu kesinleşmiş olduğundan ve tahrike maruz kaldıklarından Faruk Güventürk’ün de tahrik edici olarak mahkemeye dâhil edilmesine’ karar verdi.

O zaman avukatımız Burcak Bey mahkemeye, ‘Bizim sanıklar mahkemeye ne şekilde geliyorsa, Faruk Güventürk’ün de sanık olarak mahkemeye gelmesini istiyoruz’ dedi. Fakat Güventürk’ün avukatla-

rı, 'Efendim etikettir filan, biz temsil ediyoruz' diyerek itiraz ettiler. Neyse, neticede mahkeme, Faruk Güventürk'ün mahkemeye gelmesini kabul etmedi...

"Ahmet Feyzi Ağabeyin o gün bir buçuk saatlik bir konuşması var ki, ben hayatımda hiçbir kimseden, hiçbir şekilde, hiçbir zaman öyle bir konuşma dinlemedim. 'Dinimize saldıranlara karşı sessiz mi kalacağız?' başlığı altında muazzam bir konuşma... İşte mahkeme böyle devam ederken bir af kanunu çıktı ve mahkeme düştü... Önceden hâkimle ben görüşmüştüm. Bana dedi ki: 'Mustafa! Üçünüze de altışar ay ceza veriyoruz; hem sana, hem Ahmet Feyzi'ye, hem Faruk Güventürk'e. Fakat daha evvelden sabıkanız olmadığından tehir edeceğiz, berâ-i malumat' demişti. Ama af kanunu çıktı, mahkeme de bitti."

M. Said Özdemir Ağabey Anlatıyor



DİYANET'TEKİ BÜYÜK ÂLİMLER, ONA HAYRAN KALDILAR

"Ahmet Feyzi Kul Ağabey zaman zaman Ankara'ya gelir ve bizlerle sohbet ederdi, birkaç gün de kalırdı. Bir gün onu büyük âlimlerin bulunduğu Dinî Eserleri İnceleme Kurulu'na götürdüm. Orada Hasan Fehmi Başoğlu, Hasan Hüsnü Erdem, Koameddin Bostan, Şehit Oral gibi büyük âlimlerin bulunduğu bir kurul... Ben kendisini 'Bediüzzaman Hazretlerinin talebesi' diye takdim ettim. Mübarek Ahmet Feyzi ağabeyimiz öyle bir konuşma yaptı, onlara karşı öyle güzel bir hitabede bulundu ki, Üstad Hazretlerini ve Risale-i Nur'u anlattı. Öyle güzel anlattı ki o büyük âlimlerin ağızları açık kaldı. Feyzi Ağabey o kadar fesahat ve belâgatla, o kadar güzel konuşuyordu ki hayran kaldılar. Ona sordular: 'Siz hangi üniversiteden mezunsunuz?' 'Ben Risale-i Nur üniversitesinden mezunum' diye cevap verdi. Çok takdir ettiler..."

"Bu kurul, Risale-i Nurları tetkik eden kuruldu. O zaman Üstad hazretlerinin eserleri Afyon mahkemesi dolayısıyla on bir çuval, dört sandık olarak Ankara'ya gelmişti. Ankara Ağır Ceza'dan Diyanet'e geldi. Diyanet İşleri Müşavere Kurulu bu eserleri teker teker inceledi. Cenab-ı Hak bizi de orada vazifelendirdi; oranın kâtib-i memuru idik, hepsi elimizden geçti."

Risale-i Nur hakkında Hasan Fehmi Başoğlu çok muazzam bir rapor yazdı. O rapor, o zamanki Diyanet Reisi Eyüp Sabri Hayırlıoğlu'na onaya gitti. Reis raporu okumuş, sallana sallana geldi, Hasan Fehmi Efendi'ye: 'Hocaefendi, sen Bediüzzaman'a rapor yazmamışsın, sen medhiye yazmamışsın medhiye... Ehl-i vukuf biraz bitaraf olur, sonra sana da Nurcu derler, hiç olmazsa bunu biraz değiştir' dedi. O da 'Peki efendim, biraz değiştirelim' dedi. Fakat yine de çok güzel bir rapor yazdı. 'Risale-i Nur eserleri, devletimizce dahi matlup olan bugünkü gençliği en güzel ahlâka götürecektir ayet-i kerimelerin meali, hadis-i şeriflerin izahlarından ibarettir. Ne 163. maddeye, ne 5086 sayılı kanuna ve diğer kanunlara hiçbir teması yoktur...' diye bir rapor..."



(1897 – 1983)

AHMET FUAT GÜVEN

MUSTAFA SUNGUR Ağabeyin Risale-i Nurları tanınmasına vesile olanlardan en birincisi, emekli muallim Ahmet Fuat Ağabeyimizdir. Kendisi 1897 doğumlu olup Eflâni'nin Mülâyim köyündendir. 1943 senesinde Bediüzzaman Hazretlerini Kastamonu'dayken ziyaret etmişlerdir. Lâhika mektuplarında çok yerde ismi geçmektedir. 13 Temmuz 1983 tarihinde vefat etmiştir.

Ahmet Fuat Ağabeyi, 1975 yılının Ağustos ayında Bilal İslamoğlu ve Mahmut Günay ile beraber ziyarete gittiğimizde, bizi üzerinde beyaz bir cübbe ve başında takke ile evinin bahçe kapısında karşıladı. Kendisi uzunca boylu ve aksakallı idi. Yetmiş sekiz yaşında olduğunu öğrendik. Halim ve köyünün ismiyle mütenasip “mülâyim” bir fitratı vardı. Bahçede oturduk. Önce uzun ilmî sohbetler yaptı. Sonra arzumuz ve suallerimiz üzerine hizmetle alâkalı hatıralarından anlattı:

MUSTAFA SUNGUR AĞABEYİ NUR HİZMETİNE NASIL KAZANDIRDINIZ?

1945'li yıllardı... Ben bir köyde muallim, Sungur başka bir köyde muallim... O zamanlarda ben bazen köy köy dolaşır, camilerde vaaz verirdim. Sungur benim için, ‘Halkı zehirliyor’ diye aleyhimde konuşmuş. Sungur, Köy Enstitüsü mezunuydu.



Ahmet Fuat (sakallı) ve Mustafa Sungur Ağabeyler...
1962, Mülâyim köyü

Bir gün beni Sungur'un muallimlik yaptığı köye derse davet ettiler. Fakat bir hadise çıkmasını diye de Sungur'la beni karşılaştırmak istemiyorlardı. Neyse, onun muallimlik yaptığı köyde camide ders verirken Sungur da gelmiş, beni dinlemiş. Herkes dağılıp gittikten sonra biz de misafirlığe gidiyorduk.

Arkadan Sungur bir lüks yakıp geliyor. Ev sahibine kendisinin de gelmek istediğini söylüyordu, ben de duyuyordum. Ev sahibi hadise çıkmasından çekindiğinden gelmesini istemiyordu.

Ama ben ‘Gelsin’ dedim. Sabaha kadar oturduk, dersler yaptık. Artık her nereye gitsem karşımda Sungur'u görmeye başladım. Daha sonra Ona Risale-i Nurlardan vermeye başladım. O çok terakki etmişti. Üstad'ı ziyarete gitmeye karar verdi. Ben ‘Hizmet burada’ diye karşı çıktım da o gitti. Sonra babası, ‘Oğlumu zehirledin!’ diye bana çatmaya başladı. Bir gece de onunla konuştuk, o da hatasını anlayıp memnun oldu.”

Ahmet Fuat Ağabeyi dinledikten sonra Risale-i Nur'un Sungur Ağabeyimizin kendi âleminde yaptığı inkılabı ve Şualar'daki ifadelerini daha iyi anlamıştım. Mustafa Sungur Ağabey Köy Enstitüsü'nde okurken bazı muallimlerin dinsizlik dersleri verdiğini ve kendi ifadeleriyle: “...O muzır fikirlere kapılarak ve hâşâ inanarak etrafına neşretmeye başlamış bir biçare insan” olarak bulunduğu sırada, “birdenbire Risale-i Nur gibi

Kur'an'ın feyzinden fıskıran, iman ve İslâmiyet hakikatlerini gayet parlak burhanlar ve harika deliller ile ispat eden..." Nurları tanımasını, Afyon Mahkemesine karşı şu şekilde haykırmaktadır:

SUNGUR AĞABEYİN KENDİ DİLİNDEN...

"Ben şahidim ki: Ben Kastamonu Gölköy Enstitüsü'nde okurken bazı muallimler tarafından bize dinsizlik dersi verilmişti. Hâşâ! Hz. Kur'an'ı Hz. Peygamber'in yazdığını ve İslâmiyet'in artık mülga olunacağını, medeniyetin ilerlediğini, bu asırda Kur'an'a itiba etme büyük bir hata ve gerilik olduğunu, hatta bir gün bir muallimin yaptığı gibi, İslâmlar namaz kıldıkları ve ahireti düşündükleri için daima mustarip bir halde, ömürlerinin elem içinde geçtiğini ve İslâm camilerinde daima bir ölgünlük havası estiğini, Hıristiyanların kiliselerinde ise daima neşe ve canlı hayat bulunduğunu ve Hıristiyanlar çalgı ve saire gibi eğlencelerle hayatın tadını alıp ömürlerini neşe içinde geçirdiklerini söylüyorlar, kalplerimizdeki iman ve İslâmiyet bağlarını koparmaya ve onun yerinde inkâr ve küfür yerleştirmeye çalışıyorlardı.

"İşte böyle zehirli fikirlerle aşılınmış ve böyle tehlikeli muzır dinsizlerin dersleriyle maneviyatı öldürülme istenmiş ve hatta o muzır fikirlere kapılarak ve hâşâ inanarak etrafına neşretmeye başlamış bir biçare insanın, birdenbire Risale-i Nur gibi Kur'an'ın feyzinden fıskıran, iman ve İslâmiyet hakikatlerini gayet parlak burhanlar ve harika deliller ile ispat eden ve din-i İslâm'ın daima insanların saadet ve selâmetine vesile, sönmez ve söndürülmez bir manevî güneş olduğunu izah eden eşsiz bir nur-u Kur'an'ın birkaç risalesini okumakla bütün o zehirli fikirlerini atıp imanı elde ederek duyduğu sonsuz sevinç ve bahtiyarlığı telif ettiği mübarek Nur Risaleleriyle ona kazandıran müşfik ve vefakâr ve hakikî kahraman Üstad Bediüzzaman Hazretlerine arz etmesi, eski gaflet ve dalâlet hayatından kurtulup iman ve nura kavuştuğunu ve hakikî imanı kazandıran Risale-i Nur'un bu asrın bütün insanları için bir şems-i hidayet ve vesile-i saadet ve onun müellifliğiyle tanzif edilen Üstad-ı Muhterem'in bu pek büyük ve yüce imanî hizmetiyle onun bu beşeriyete, hususan ehl-i imana bir lütf-u İlahî olduğunu hayranlıkla arz etmesi... Mustafa Sungur" (Şualar, 557)

SEN BİZE SUNGUR'U HEDİYE ETTİN

Ahmet Fuat Ağabey, Üstad'ı ziyaretlerinden birini şöyle anlattı:

"Üstad Hazretlerini bir ziyaretim şöyle oldu. Üstad'ın elini öptüm. Bana: 'Seni geri dönmüş diye duymuş ve üzül müştüm, hatta mektup yazın, demiştim' dedi. Sonra: 'Bu zamanda, cereyanlara kapılmadan imanını kurtararak muhafaza eden birisi, eski zamandaki yedi evliyanın Cenab-ı Hak indindeki makbuliyeti kadar kıymeti vardır. Sen bize Sungur'u hediye ettin, Sungur en az bin kişinin imanını kurtardı. Şimdi Sungur'un makamını anla ve hepsinden aynı misil sevap sana da veriliyor. Bunun için seni dönmüş diye duyunca çok üzül müştüm' dedi."

NEFİS VE MALINI CENAB-I HAKK'A SATTI

Ahmet Fuat Ağabey, Emirdağ Lâhikası'ndaki bir mektuptan anlaşıldığı üzere, tıpkı Hafız Ali ve Hasan Feyzi gibi "baki kalan ömrünü Üstad'ına bağışlayanlardan..." Bu meseleyle alâkalı Üstad'ımızın iki mektubundan birisi şöyle:

"O beş Ahmet'ten Safranbolu'da Hasan Feyzi'nin tam yerine geçen tam vârisi Safranbolulu Ahmet Fuat'ın gayet samimî ve fedakârane mektubunda, benim bedelime, aynen Hasan Feyzi, Hafız Ali gibi, baki kalan hayatımı bana verip, benden evvel berzaha gitmek için dua ediyor." (Emirdağ Lâhikası-I, 212)

Yine Emirdağ Lâhikası'nda ikinci bir mektuptan anlaşılacağı gibi, "Nurların neşri ve tab'ı için âdeta sermayesinin kısm-ı âzamını teberru etmek istiyor", nefsi gibi malını da feda ediyor:

"Safranbolu Eflâni nahiyesi Mülayim köyünde mütekait muallim bir kardeşimiz ve Nur'un has şakirdi, Nurların neşri ve tab'ı için âdeta sermayesinin kısm-ı âzamını teberru etmek istiyor, kabulünü rica ediyor. Ben bu halis ve has kardeşimizin fedakârane ve halisane ricasını reddedemiyorum ve dünya malları kaide-i şahsiyeme girmediği ve muavenetleri kendime kabul etmediğim için bu işteki maslahatı da bilemiyorum. İki Isparta'nın kahramanlarına ve Hüseyin ve Tahiri ve arkadaşlarına ve Nazif ve refiklerine bu meseleyi havale ediyorum. Nur'un neşri için böyle çok büyük bir hayır ve sevaba mâni olamam. Sizler ya bütün niyet ettiği miktarı veyahut bir kısmını iki hisseyle, biri büyük Isparta'nın, biri küçük Isparta'nın makinelerine verilsin. Onun istediği gibi ya teberru veya ileride başka muavenet edenler gibi bir mukabele nev'inde, ya Nurlardan veya başka bir istediği ne varsa vermek suretiyle o has kardeşimizi memnun edersiniz." (Emirdağ Lâhikası-I, 182)

Üstad'ımız, Emirdağ Lâhikaları'nın çok yerlerinde Ahmet Fuat Ağabeyden sitayişle bahsetmektedir. Aziz Üstad'ımızın şahadetiyle anlıyoruz ki, Ahmet Fuat Ağabey hem "nefis ve malını Cenab-ı Hakk'a satmak" gibi azim bir fedakarlıkta tam muvaffak olmuş, hem de Üstad'ımızın "Hayatım, hayatınla devam edecek" ve "Mutlak vekilim" dediği bir mübarek ağabeyimizi, Mustafa Sungur'u bu hizmete kazandırmaya vesile olmuştur.



(1941 - 2018)

AHMET VEHBİ ÜNLÜ

1941 SENESİNİN Ocak ayında Bolvadin’de dünyaya geldi. Orta halli bir ailenin çocuğu olarak, ilk ve orta tahsilini Bolvadin’de, liseyi de Afyon’da tamamladı. Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’ni bitirdi. Bolvadin’de, yol üzerinde olan evlerinin önünden Üstad Hazretlerinin arabasıyla geçtiği sıralarda, mübarek dualarının hürmetine peşinden koşarak ellerinden öpmüş ve dünya gözüyle kendilerini görmüşlerdir.

“BEDİÜZZAMAN DEDE! BEDİÜZZAMAN DEDE!”

“Asrın Bedii bir memleketten başka bir yere sürgüne gönderiliyordu. Bir zaman sonra bu Büyük Üstad’ı kader, komşu ilçemiz Emirdağ’da ikamete mecbur etmişti. İşte bu 1950 öncesi ve sonrasında, babam merhum Abdülkadir Ünlü, Bediüzzaman Hazretlerini Emirdağ’da ziyaretlerde bulunuyordu. Hemen her defasında babama, ‘Seni aile efradınla beraber duama ve Nur talebeliğine kabul ettim’ buyuruyormuş. Bir defasında da ‘Şu anda padişah gelse içeri almazdım!’ diye iltifatlarda bulunmuş. Daha sonraları büyük ağabeyim ilk kabileyle Kore’ye gideceği zaman, babamla beraber Üstad’ı ziyarete gittiklerinde ağabeyimin, ‘sağ salim döneceğini ve farz namazlarını kıldığı takdirde ona dua edeceğini’ müjdeliyor.

“En büyüğü 1932, en küçüğü 1953 doğumlu yedi kardeş olan bizler ve annem, yol üzerinde olan evimizin önünden Üstad Hazretlerinin ‘Isparta 20 001’ plâkalı arabayla geçtiği sıralarda, mübarek dualarının hürmetine peşinden koşmak, mübarek ellerinden öpmek ve dünya gözüyle kendilerini görmek lütfuna eriştik el-hamdülillah... Babam merhum da zaman zaman aile efradını etrafına toplar, Üstad’dan aldığı risaleleri bizlere okurdu.

“Üstad’ımız Bediüzzaman Hazretleri bilhassa 1950’den sonra Afyon ve Isparta’ya gidip gelirken Bolvadin’den geçtikleri sırada, yaşlı genç, kadın erkek herkes Üstad’ın peşinden sevgi ve muhabbetle koşarlardı. Kendileri de iki eliyle bizleri selâmlar, bizlerden kendisine dua etmemizi isterlerdi. Emirdağ, Bolvadin ve civar halkının bizim gibi çocukları, aklımız ermediği halde sevgi göstermemiz, ‘Bediüzzaman dede!’ diye peşinden koşmamız, Tarihçe-i Hayat isimli kitabın Barla Hayatı bölümünde şöyle açıklanmaktadır:

“Bir zaman, Bolvadin kazasından geçerken, Üstad’ın geldiğini gören ilk ve orta mektep talebeleri, bilâistisna hepsi mektebin bahçesinden çıkarak arabanın etrafını alıp selâm veriyorlardı; ve lisan-ı halleriyle ‘Hoş geldiniz!’ diyerek tebriklerini ve minnettarlıklarını takdim ediyorlardı. Bunun hikmetini, bir müddet evvel Emirdağ’da, bindiği faytonun geçtiğini görüp tâ uzaklardan dikenlere basarak ‘Bediüzzaman Dede, Bediüzzaman Dede!’ diye Emirdağ köylerinin yollarında koşuşan masum çocuklar münasebetiyle, Üstad’ımızdan sormuştuk. O zaman, ‘Bu masumların akılları derk etmiyor, fakat ruhları bir hiss-i kablelvukuyula hissediyor ki, Risale-i Nur’la bunlar hem imanlarını kurtaracak, hem vatanlarını, hem kendilerini, hem istikballerini dehşetli tehlikelerden muhafaza edecekleri için bu hakikati kalpleri hissetmiş ve benim Risale-i Nur’un tercümanı olmam hasebiyle, Risale-i Nur’a ait muhabbet, teşekkürat ve minnettarlığı bana gösteriyorlar’ dedi ve onlara dua ettiğini söyledi.

Üstad Bediüzzaman, çocukları pek sever, böyle etrafında toplandıklarında, ‘Masum olduğunuz için dualarınız makbuldür, bana dua ediniz’ diye onlara iltifat ederdi. İşte, anneleri hep Nur talebeleri olan Bolvadin masumlarının samimî alâkalarının sebebi bu idi.’ (Tarihçe-i Hayat, 160)

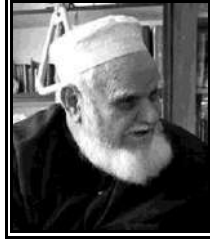


Re’fet Barutçu ve A. Vehbi Ünlü. Ankara-Mebusevler medresesi. 1970

BEDİÜZZAMAN'I GÖRDÜĞÜMDE YEDİ YAŞLARINDAYDIM

“İşte ben âciz de, Bediüzzaman Said Nursî hazretlerini ilk defa yedi-sekiz yaşlarındayken gördüm. Şöyle ki: “Üstad’ımıza Emirdağ’da sahip çıkan Çalışkanlar Hanedanı gibi, bir de Hamza Emek’in amcası olan Demirci Hasan efendiler olmuştu. İşte bu aile, dedem Müderris Yunuszade Ahmet Vehbi Efendi’nin halası tarafından akrabamızdır. Dolayısıyla bu aile münasebetleri sebebiyle Emirdağ’a giderdik. Bir gün akrabam olan Emirdağlı bir çocukla çarşıda gezerken, arkadaşım bir evin önünde durarak, o anda pencere arkasında olan Bediüzzaman’ı gösterdi. Ben bir ara elimle ‘Şu ev mi?’ diye işaret ettiğimde arkadaşım, ‘Elinle gösterme, jandarmalar bizi hapse atarlar’ dediğini hatırlıyorum. “Daha sonraları, yani orta ve lise mektebini Afyon’da okuduğum dönemde pek çok defa görmek, peşinden koşmak, mübarek ellerini öpmek kısmet oldu.

En son görmem de yine Afyon’da oldu. 1958 senesinde Afyon Lisesi’nde son sınıfta yatılı olarak okuyordum. Bir cumartesi okuldan çıkarak Sandıklılı Abdullah isminde mütedeyyin bir arkadaşımın Zülâli Camii’ne öğle namazına gidiyorduk. O tarihlerde cumartesi öğleye kadar okullarda ders vardı. Birden arkadaşım ‘Üstad geliyor’ diye bağırdı. Hemen otomobilin arkasından koşmaya başladık. Baktık Üstad’ımızın şimdi Isparta’da müzede bulunan arabası, Bolvadin’e giden yol üzerinde park etmiş halde bekliyor. Önce arkadaşım Abdullah, sonra ben, Üstad’ımızın elini öptük. Tam hatırlayamıyorum, ama Üstad şoförü herhalde bir yere göndermişti, çünkü içeride yoktu. Sonra birden şoför geldi ve Üstad’ımızla hiç konuşmadan araba hareket etti. “O zamanın şartları icabı büyüklerimizin dışında biz çocukların Üstad’ımızın kendileriyle oturma, sohbet etme imkânımız olmadı...”



(1927 - 2009)

ALİ İHSAN TOLA

1927 yılında Senirkent'te dünyaya geldi. Orman İşletme Mühendisidir. 1950'de Risale-i Nur ve Üstad Bediüzzaman'ı tanıdıktan sonra mühendislik mesleğini bırakıp, iman ve Kur'an hizmetleriyle meşgul olmaya başladı. Bir ara Sav'da bulunan teksir makinesiyle tab işlerinde bulunmuştur. Ankara'da Risale-i Nur eserlerinin yeni harflere çevrilerek matbaalarda basılmasında da büyük emeği geçmiştir.

Hazret-i Üstad onu, daha çok siyasi alanlarda istihdam etmiştir. Dayısının oğlu olan Tahsin Tola Adnan Menderes döneminde Demokrat Parti milletvekili olmuştu. Bu itibarla Hazret-i Üstad Ali İhsan Tola'yı dayızadesi milletvekili Tahsin Tola ile birlikte vazifelendirmiştir. 1953'ten 1956 tarihine kadar olan zaman içerisinde Risale-i Nur'un Lâtin harflerine çevrilerek matbaalarda basılması hususunda onlarla fikir alışverişinde bulunarak, düşüncelerinden istifade etmiştir.

O tarihlerde kâğıt bulunmazdı. Kâğıt karaborsada aşırı fiyatlarla, on kat fazlasına satılmaktaydı. Buna rağmen onun, bir yolunu bularak, kâğıt temini hususunda hizmetleri olmuştur. O sıralarda Ankara'nın en büyük matbaalarından olan "Doğuş Matbaası" ve "Yeni Matbaa" gibi müesseselerde Risale-i Nur basılmakta idi. Fakat zaman zaman bir takım yasaklama ve engellemeler devam etmiştir. Buna rağmen eserlerin tamamı Üstad Hazretleri hayatta iken yeni harflerle basılmıştır.

Ali İhsan Tola Ağabey'imiz Kur'an eczanesinden alınan Risale-i Nur'daki imani hakikatlerle insanlığın ruh dünyasına hizmet ederken, kâinat eczanesinden aldığı ot ve çiçeklerden, bal ve çeşitli yağ karışımlarından yaptığı ilaçlarla insanın fiziki âlemine hizmette de muvaffak olmuştur.

Kendilerine çok ziyaretimiz olmuştur. Bu hatıraları, Sav Köyü'nden Abdülkadir Zeybek Ağabey, bizim namımıza üç kere Senirkent'e giderek bizzat yazmış ve Ali İhsan Ağabey'e tashih ettirmişlerdir. İşte Ali İhsan Tola'dan hatıralar:

YEMEYİ İÇMEYİ TERK EDERSEN NEFSİNE HİZMET ETTİREMEZSİN

1950'li yıllardı. Sav Köyü'nde teksir ettiğimiz İşâratü'l-İcâz Mecmuası'nı yazıp bitirdikten sonra tashih için bir nüsha Isparta'ya Üstad Hazretleri'ne götürdüm. Üstad beni Isparta'daki evinde, odasının kapısında karşıladı. Mübarek ellerini öptüm ve eseri teslim ettim. O sıralarda kendi nefsimi tezkiye için oruçla riyazet yapmakta idim. Hazret-i Üstad bana şöyle dedi: "Hizmet zamanı yemeyi içmeyi terk edersen, nefsine hizmet ettiremezsin, bu dalalet olur. İhtiyacı olan gıdayı verir de, hizmet-i îmaniyede çalıştırsan, Allah rızası için cihad olur. Ben dahi tashih hizmetlerinin çok olduğu şu günlerde gözlerim yoruluyor. Gözlerimin yorgunluğunu gidermek için kuzu etinden köfte yaptırması için Bayram'ı gönderdim." dedi. Ve köfteler geldiğinde bir tane de bana yedirdi.

Sonra İşâratü'l-İcâz Mecmuası'nın tashihine başlandı. O sırada ben dışarıda başka bir işle meşgul iken tashihe başlanmıştı. Odaya girdiğimde bir nüsha da bana verildi. Takip ederken kafama bir mesele takıldı: Sûre-i Bakara'nın baş âyeti olan "Elim-Lâm-Mim" kelimesinin izahı. Ben girmeden okunmuş, "keşke ben de duysaydım" diye iradesiz içinden geçiriyordum. Hemen Hazret-i Üstad; "Keçeli sen sonradan geldin, okunan yerlerden anladığın kadar yeter" dedi. "Peki Üstad'ım" dedim. Ama iradesiz aynı şey aklıma tekrar geldi. Hazret-i Üstad yine hissetti ve aynı cevabı verdi. Sonra kitaptan on sayfa okundu ve "Fatiha" denildi.

Hazret-i Üstad yemek yemeyi tesbihat manasına getirerek "sen tesbihat yapmamışsındır" diyerek, "mutfağa buyurun" dediler. Mutfağa geçerek mutfakta bulunan suda ıslatılmış kuru ekmelekle yumurta yemeğinden yemeye başladım. Hazret-i Üstad diğer talebeleriyle birer birer yiyecek erzak gönderiyordu bana. Ceylan büyükçe bir ekmelekle getirdi: "Ağabey bu ekmelekle seninle tesbihat yapacak" dedi. Arkasından Tahirî Mutlu Ağabey büyükçe bir teneke içinde yağ-zeytinler getirdi: "Bu zeytinler se-

ninle tesbihat yapacaklar.” Onun da arkasından Zübeyir bardak içinde üzüm taneleri getirdi: “Ağabey bu üzüm taneleri seninle tesbihat yapacaklar” deyince, ben gönlümden dedim: “Haydi Ceylan ve Zübeyir gençler, belki benimle şaka ediyorlar. Yaşlı başlı Tâhir Ağabey de mi benimle şaka ediyor” derken kafam çalıştı, jeton düştü. Hazret-i Üstad hissimi açık seçik bana izah etmiş bulunuyordu. Evet ben bundan anladım ki, hakaik-i imaniye büyük bir sofraya İlahî’dir. Bana düşense hâfıza-i midemin aldığı kadardır. İşte Hazret-i Üstad bütün bu olan faaliyetlerle bana ders veriyordu. Bilahare ben müsaade istedim, Sav yoluna girdim. Sav’daki hizmete döndüm.

HAZRETİ ÜSTAD’IN UZAKTAN GELEN İKAZ SESİ

Sav’a giderken çok enteresan bir hal ile daha karşılaştım.

Şöyle ki: Sav’a yaya olarak gidiyordum. Gittiğimi de kimseye hissettirmek istemiyordum. O günlerde hizmet arkadaşım olan Sav’lı Mustafa Gül Ağabey, Sav yolunun kenarından bir üzüm bağı almıştı. Bağını ben biliyordum. Tebriken bir salkım üzüm alayım diye şarampolden atlardım. Fakat daha bağı ayağımı atar atmaz; Hazreti Üstad’dan kulağıma öyle bir ses geldi ki, sanki hoparlörden çıkıyor: “Ali İhsan! Sen benim mutfağa, bardak içinde gönderdiğim üzümleri yemedin, Mustafa Gül’ün bağına mı giriyorsun?” Bu şekilde üç kere tekrar etti. Ben ayağımı ne geriye çekebiliyordum ne de ileriye atabiliyordum, dona kalmıştım. Zorluk içinde yere yıkıldım ve kendimi şarampole attım. Çok derinden ve özden hislenmişim.

Sav’daki teksir yaptığımız eve geldim. Arkadaşlarım bir korku geçirdiğimi yüzümden bildiler. “Ne oldu sana! Bir şeyden mi korktun? diye ısrarla sordular. Ben bu sırlı meseleyi ifşa etmek istemedim. “Yaya geldiğim için yorgunluktandır” diye atlattım. Fakat seneler sonra 1986’da Mustafa Gül Ağabey hastalanmıştı. Vefatından iki gün evvel ziyaretine gittim. Hoşâmediden sonra dedim: “1950’lerde, teksir makinesiyle çalıştığımız günlerde, senin bağına girip, tebriken bir salkım üzüm koparayım derken, başımdan böyle bir hâl geçti” diye Mustafa Gül Ağabey’e bu sırlı hatırayı anlattım.

Mustafa gül Ağabey cevaben: “Kardeşim Ali İhsan Efendi! Buna benzer bir hal bende de vuku bulmuştu. Afyon Hapishanesi’nde mevküftüm. Kaldığımız yer hapishanenin en üst katı idi. Diğer mevkuf arkadaşların tayinatı bana geliyordu. Ben ise onlara dağıtıyordum. Bir gün tayin’ler içinde hamursuz tabir edilen küçük bir ekmek çıkmıştı. “Bunu ben yiyeyim” diye rafın altına koydum. Anında kulağıma Hazreti Üstad’dan ciddi ve vakarlı öyle bir ses geldi ki: “Mustafa ekmeği gasp etme, tevzi et!” tekrar “Mustafa ekmeği gasp etme, tevzi et!” Yine aynı ses “Mustafa ekmeği gasp etme, tevzi et!” Ben hemen ekmeği aldım diğer tayinlerin içine koydum. “Peki Üstad’ım” dedim, ses öyle kesildi.

Evet bunlar hizmet-i imâniye ve Kur’aniye’de ciddi ve samimi çalışmaların cilveleridir. Hizmete aynen devam edilse bunlar her zaman yaşanır. Hazreti Üstad zahirde görünen hizmetin kerametlerini kendi üzerine almamış, hizmete bırakmıştır. Ciddi ve samimi hizmet eden, hizmetinin kerametini her zaman görür ve görmüştür.

YETMİŞ GÜNLÜK RİYAZETE GİRDİM

Ali İhsan Tola Ağabey’in hayret verici bir hatırası:

Bir meczubiyet hissi ile “bakalım ne kadar açlığa dayanabileceğim?” diye hiç iftar etmeden oruca başladım. Hiç yemeden içmeden yetmiş güne ulaştım. Bu arada dayıoğlu Mebus Dr. Tahsin Tola ve birkaç mebus arkadaşıyla gelip, “Seni hastaneye götürüp tedavi ettireceğiz” dediler. Ben: “Madem öyle, Hazreti Üstad’a gidelim” dedim. Ve Hazreti Üstad’ın Barla’daki evine vardık. Durumu gören Hazreti Üstad:

“Resul-ü Ekrem Efendimiz (a.s.m.) senin orucunu açman için Medine’den hurma göndermiş” diyerek bir paket hurma verdi bana. Hurmalardan yemeye başladım. Oradakiler: “Aman efendim hasta olur...” demeye başladılar.

Hazreti Üstad: “Ona ilişmeyin, yesin. Ali İhsan hasta değil, siz hastasınız” deyince, Dr. Tahsin Tola ve arkadaşları âdeta hayretler içinde secdeye kapandılar. Hiçbir sıkıntı görmeden eski halime geldim.

Ben bu hali yaşarken diğer yakınımnda bulunanlar hayrete düşüyorlardı. “Yoksa biz görmeden bir şeyler yiyor mu?” diye sayılı ve tartılı üzüm ve sair erzak odama getirip bırakıyorlardı. Onları alıp götürdüklerinde hiç eksilmediğini görürlerdi. Lillahilhamd ne kilomda, ne vücudumda, ne aklımda aşırı bir değişiklik görmedim.

Hazreti Üstad beni bir dış ülkeye bir yere gönderecek gibiydi. Aslında ben bu riyazeti, oralarda olabilecek aksi bir durumu göz önüne alarak kendimi hazırlamak için yapmıştım. Her ne ise ben bu

sırlı işi hariçte hiç kimseye söylemedim. Fakat Hazreti Üstad'a vardığımda, bu durumu Allah rahmet etsin Demirci Salih görmüştü. Başkalarına da o söylemiş.

İNSANLIK ÂLEMİNE FAYDALI OLMAYA ÇALIŞIYORUZ

İşte o günlerden bu yana otlardan, çiçeklerden, bal karışımlarından ve çeşitli yağ karışımlarından insanlık âlemine faydalı olmaya çalışıyoruz. Risale-i Nur'da izah edildiği gibi, kâinat bir Eczahane-i Kübra âlemidir. Allahu Teâlâ her şeyi yerli yerinde yaratmıştır. İnsan vücudunda bulunan hücreler ve cihazlar bitki ve otlardan küçücük birer numunelerdir.

Meselâ: Ceviz meyvesi, dışında bir kabuk, içinde kılcal damarlar, altı sert kemik. İçinde meyvenin yenecek kısmı. İnsanın başına, beynine ne kadar da benziyor. Elbetteki onun yenmesi, insana ve beynine faydalı olacaktır. Keza fındığın kalbe benzemesi, ve keza fasulyenin böbreklere benzemesi ve yine limondan narenciyeye kadar her şeyde insan bünyesine faydalar sunulmuş, aynı zamanda rızık olarak tayin edilmiştir. Risale-i Nur'da tefsir edilmiş, bir âyet-i kerimede: “Yedi gök, yer ve bunlarda bulunan herkes O'nu tesbih eder. O'nu övgü ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Ne var ki siz, onların tesbihini anlamazsınız. O, halimdir, bağışlayıcıdır.” buyruluyor (İsra: 44). Risale-i Nur'un da izah ettiği bu ayetten ders almamız lâzım. Kâinat zerrelere adedince Allahu Teâlâya hamd ve senada bulunmamız lâzım ve zaruridir.

Şimdi mâdenlerden de istifade yönü bilinmeye başlandı. Bazı madenleri üzerimizde taşıdıkça vücudun hücrelerinde bir kısım rahatsızlıkları onunla tedavi etmek mümkün oluyor. Bu araştırma daha da genişleyecek. Bunlar âmiyane tabirle koca karı ilacı değildir. Kâinatın Eczahane-i Kübrası'ndan Allahu Teâlâ Hazretleri'nin kullarına ihsan buyurduğu şifa ve devalardır.

CENAB-I HAKK'IN ŞERİAT-I FITRİYESİ VARDIR Kİ... HİÇ KİMSE O KANUNDAN YAKASINI KURTARAMAZ

1970'li yıllarda beni ziyaret için gelenlerden dolayı, bir kısım siyasilerin gözüne iliştik. Risale-i Nur hakkında propaganda yapıyor; “yanına gelenlere sekir verici otlardan içiriyor” diye asılsız ithamlarla beni tevkif ettiler. Yüz üç gün hapisanede yattım. Bu ithamlara rağmen adliye idarecilerinin bazılarının çocuklarının ve aile efradının rahatsızlıklarında, bana bir şey soruldukları yardımcı olmaya çalıştım. Ve Allah'ın izniyle şifa bulanlar oldu.

Ben tahliye olduktan sonra ders günümüzde bir gün hâkimler geldiler. Derse katıldılar. “Biz kanun-u Medeniye ile yargıladığımız için ters düşüyoruz.” gibi sözlerde bulundular. Ben de âcizane dedim ki: “Allah-u Teâlânın Kur'an'da buyurduğu hukuk her yerde ve herkese şâmilidir. Sadece adliyeyi teşmil etmez. Siz ölçü ve tartı vazifesindesiniz, haklıya haksıza iyi dikkat ediniz.”

“Bir de Allah-u Teâlânın Şeriat-ı Fitriyesi vardır ki... Ondan hiç kimse yakasını kurtaramaz. Bir suçlu ne kadar suçunu saklasa ispat ettirmese de şeriat-ı fitriye onu affetmez. Bu itibarla siz ve mahkeme ettikleriniz ondan kurtulamazsınız.” dedim. O anda kapı çaldı. Kapıyı açtık. İzmir tarafından gelmiş kolu kesik bir misafir. “Buyur” ettim. Dedim: “Buyurun, bu misafire kolunun niye koptuğunu siz sorun” dedim. Ve sordular. “Kumaş fabrikasında çalışırken defosuz kumaşları defolu göstererek ıskarta adına kendimize satmak için kumaşlara yağ sürüyordum. Bu arada kolumu makineye kaptırdım” diye cevap verince, “buyurun bir şüpheniz kaldı mı?” dedim. Ve ikna oldular.

Savcı Bey, hanımının başı ağrıdığını ve ona faydalı bir ilaç verilmesi teklifinde bulundu. Ben âcizane ona dedim: “Senin hanımının ilacı şeriat-ı fitriyece başını örtmektir” dedim. “Sen biliyor musun benim hanımın başı açık olduğunu?” dedi. Ben de: “Baş ağrımının sebeplerinden birisinin başın soğuk almasından ve aşırı güneş altında kalmasından olacağını söylüyorum” dedim.

ÇAM VE KATRAN AĞAÇLARI KESİLDİĞİNDE TOLA AĞABEY'E ZİYARETİMİZ

Isparta “Senirkent”te oturan “Ali İhsan Tola” Ağabey'imizi ilk defa 1980'li yılların ortalarında ziyaret etmiştik. “Koca Yusuf” Ağabeylerle İzmir'den gelmiş ve Ali İhsan Ağabey'i de alarak traktörle “Çam Dağı”na beraber çıkmıştık. Kaderin bir cilvesi son ziyaretimiz de yine Yusuf Ağabey'le beraber “Çam Dağı”ndaki ağaçların katledilmesi ile alâkalı oldu. 2000 yılının son günlerinde hâin ellerce kesilen Aziz Üstad'ımızın hatıraları olan bu ağaçların kat'li kalbimizi dağladı. Ama bir iki hafta sonraki

ziyaretimizde Ali İhsan Ağabey'i dinledikten sonra, hadiseye farklı bakmaya başladık. Tola Ağabey şimdiye kadar Üstad'ımızın hatıralarını taşıyan mekanlara dört tecavüz vuku bulduğunu açıkladı. Ve bunların kader-i İlahîye bakan derin sırlarını şu şekilde izah etti:

DÖRT TECAVÜZ

Tola Ağabey dört tecavüzdten bahsetti

Birincisi: Üstad'ımız Barla'da iken kendi eliyle tamir ettiği Rum Mahallesi'ndeki mescidini yıktılar.



Çam Dağında, Kesilen Çam Ağacı

İkincisi: 27 Mayıs İhtilâli oldu, saat yedi buçukta radyodan ilan edildi, beş dakika sonra Barlaya geldiler. Üstad'ımızın "Çınar Ağacı"na çıktığı merdivenleri kırdılar. O zaman Sıddık Süleyman, ağlayarak bana geldi. Ben de "niye ağlıyorsun, insanlar oraya ayakkabıları ile çıkmaya başlamışlardı. Kaderin fetvası var" demiştim.

Üçüncüsü: Yine 27 Mayıs ihtilâlından sonra, Üstad'ımızın Urfa'daki kabrini kırarak kaçırdılar.

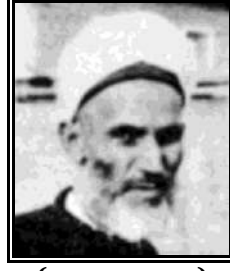
Dördüncü ise: Şimdi yapılan "çam ve katran" ağaçlarının kesilmesidir.

Ben elli beş senedir kuru katran ağacını o şekilde hatırlıyorum, Üstad zamanında da öyle kuru imiş. Çam ağacı ise en tepeden; bir taraftan boğaza bakar, diğer taraftan denize. Bunlara daha önce kaç kere balta vurdular, yıkamadılar. Görmüşsünüzdür bellerinde balta izleri vardır. Devlete "Çam Dağı"nın milli park olması için kaç kere müracaat ettik kabul etmediler.

Bu ağaçların katli hususunda; kader cihetine bakmak lazım... Kimin kestğini düğmelerine kadar tarif edebilirim. Demek ki kâinattaki fitrî kanunlar böyle iktiza ediyordu. Yoksa bu ağaçlar lâ aletta'yîn (kader hükmünü vermeksizin) kesilemez. Kader adalet etti demek ki. Ben hukukçulara ders yaptığım zaman başka hiç kimseyi almam. Yukarıda da anlattım.

Bir gün böyle bir ders esnasında adalet hususunda sorular soruldu. Tam o anda kapı çaldı, ben de hilâf-ı âdet geleni içeriye aldım. Baktık adamın kolu kesik. Helâllik isteyerek nasıl olduğunu anlatmasını söyledim. Adam anlattı: "Bir kumaş fabrikasında çalışırdım. Çok kıymetli kumaşlar geçerken mahsus üstlerine yağ damlatır, sonra da özürülü diye onları, çok ucuza satın alırdık. İşte bir gün makine kolumu kaptı ve bu hale geldim." diye anlattı, sorulan suale de canlı bir cevap gelmiş, kaderin adaleti ortaya çıkmıştı.

Kesilen ağaçlarda da insanlar hangi hareketleri ile kadere fetva verdirdiler onu düşünmek lâzım. Belki de bilen bilmeyen geliyordu, o ağaçlara kutsallık verilmeye başlanmıştı.



(1907 - 1974)

ALİ SARIBIÇAK (ÇELİK)

(Küçük Ali)

“MÜBAREKLER PEHLİVANI Büyük Ruhlu Küçük Ali” Ağabeyimiz, 1907 senesinde Isparta'nın Atabey ilçesinin Kuleönü köyünde doğdu. Nur davasında çok büyük hizmetlere vesile olduğunu, Üstad'ımızın ona yaptığı iltifatlarından anlıyoruz. Külliyyat'ı tam 17 kere yazmış, 40 sene evinden çıkmamış. 1974'te Üstad'ına kavuştu. “Büyük Ruhlu Küçük Ali” Ağabey, Üstad'ımızın “Sarıbiçak Mustafa” veya “Kuleönlü Mustafa” olarak Külliyyat'ta bahsettiği Mustafa Hulusi'nin kardeşidir. Aslında soyadları “Sallabacak” iken, Üstad'ımız tarafından “Sarıbiçak” olarak değiştirilmiştir. Daha sonraları ‘Çelik’ soyadını almışlardır.

HUZUR DOLU EVİ UNUTAMIYORUM

Ankara'da talebeyiz... 1972 senesinin Mayıs ayında Mehmet Kurdoğlu, İsmail Ambarlı, Selahattin Yeşilyurt ağabeylerle birlikte Teknik Öğretmen ve ODTÜ'den 10'a yakın talebe olarak, Isparta ve civarı seyahatine çıktık. Araba, Said Özdemir Ağabeyin Chevrolet marka pikabı. Şoförümüz İsmail Anbarlı... Sav köyünde Mustafa Gül ağabeyi ziyaret ettikten sonra Kuleönü köyüne, “Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey”in evine gittik. Tek katlı köy evinin zeminine serili kilimin üzerine oturduk. Ev fevkalâde mütevazı ve sade, fakat huzur ve saadet dolu...

AZİZ ÜSTAD NEDEN “KÜÇÜK ALİ” DEMİŞTİ?

“Mübarek heyetinin büyük bir kahramanı Büyük Ali'nin sisteminde Küçük Ali'nin Mucizat-ı Kur'aniyesi, Mucizat-ı Ahmediye'nin tam mutabık bir baki pırlanta tarzında mevki aldı. Erhamürrahimin her harfine mukabil yazana on sevap ihsan eylesin! Âmin...” (Kastamonu Lâhikası, 84)

Hep merak ederdim: Aziz Üstad neden “Küçük Ali” demişti? Acaba Büyük Ali'den (Hafız Ali Ergün) yaş olarak mı, yoksa görünüş olarak mı küçüktü? Kuleönü'nde gördüm ki, hakikaten Ali Ağabey beden itibarıyla küçük, zayıf ve kısa boylu idi. Ama cismanî küçüklüğü nasıl gözle görünüyorsa, biraz konuştuğundan sonra “ruhunun büyüklüğü” cisminin küçüklüğünden daha açık ve daha net bir şekilde tecessüm ediyordu. Yumuşak, munis bir ses, devamlı tatlı bir tebessüm, ders verici, düşündürücü lâtifeler, bu insanın “Mübarekler Pehlivanı, Büyük Ruhlu” gibi iltifatlara liyakatini gösteriyordu. Bu vasıflar, evindeki huzur veren ortamlarla bütünleşince bambaşka bir âleme sürüklüyordu insanı...

Barla Lâhikası'nda “Kuleönü'nden Sarıbiçak Mübarek Mustafa'nın kardeşi Küçük Ali'nin fıkrasıdır” diye başlayan bir mektuba Küçük Ali Ağabeyin “Âciz Talebeniz Ali Ulvî” olarak imza attığını görüyoruz. (Barla Lâhikası, 157)

ÜSTAD ESERLERİNİ KALP VE AKLA HİTAP EDEREK YAZMIŞTIR

Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey, “Kardeşlerim! Üstad eserlerini kalp ve akla hitap ederek yazmıştır” diye başladı ve zihinlerimizi anlatacağı konuya tevcih edici kısa bir konuşma yaptı. Sonradan anladım ki, Ali Ağabey bu konuşmasında, Barla Lâhikası sayfa 143'te ağabeyi Mustafa'nın mektubuna yazdığı haşiyenin aynısını anlatmış.

Sonra örnek olarak, kendi el yazması olduğunu zannettiğim Osmanlıca Sözlük kitabından, Yirminci Söz'ün İkinci Makamı'ndan bir parça okuyuverdi. Bizimle gelen, beden küçük yapıda, ODTÜ'de okuyan, “Eskişehirli Mehmet” ismindeki bir kardeş, Ali Ağabeye yakın oturuyordu. Ali Ağabey ara sıra durup, Mehmet'in yüzüne, hafifçe “Değil mi kardeş?” deyip okşar gibi tokatlıyordu. Böylece hem yorgun olan bizlerin dikkatini topluyor, hem de dersi pekiştiriyordu. Hatta bir ara Mehmet Kurdoğlu Ağabey: “Ağabey bu da bizim Küçük Mehmet'imiz!” diye lâtife yaptı. Artık o kardeşimizin adı da “Küçük Mehmet” olarak kalmış oldu. Küçük Ali ağabeyi bir daha görmek nasip olmadı...



Küçük Ali ağabeyin Isparta/Kuleönü köyündeki kabir taşında; Ömrünün sonuna kadar hiç evinden çıkmadan Risale-i Nur eserlerini yazdığı yazıyor.



(1926 – 1992)

BEKİR BERK

1926 ORDU doğumlu Avukat Bekir Berk Ağabey, 1951’de İstanbul Hukuk Fakültesi’ni bitirdi. 1973 senesine kadar İstanbul Barosu’na kayıtlı olarak avukatlık yaptı. 1958’de Isparta milletvekili Dr. Tahsin Tola’nın teklifiyle ilk defa bir Nur davasının vekâletini aldı. Hem de “Zübeyir, Sungur, Tahiri, Bayram, Ceylan...” gibi 10 ağabeyin maznun olduğu Ankara davasını... Daha sonraları Üstad Hazretlerini ziyaret eden Bekir Ağabey, Üstad Bediüzzaman Said Nursi’den büyük iltifatlar gördü.

O günden sonra, Bekir Ağabey dünyada eşi benzeri görülmeyen rekorlara imza attı. Meşhur “163. maddede”nin tam bir uzmanı olmuş, binlerce Nur davasında binlerce mazlumun imdadına yetişmişti. Hemen hepsinde de beraatlar aldı. Bekir Ağabey girdiği davalardan kat’iyen maddî bir menfaat görmedi.

“Belki sustururuz” diye, meşhur “1971 İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi”nde onu da tutukladılar. Fakat yanılmıştı... O susmadı, bilâkis mahkemenin seyrini değiştirdi. Orada da beraat aldı.

Kaderin sevgiyle 1974 yılından itibaren Cidde Radyosunda programcı ve spiker olarak hizmet etti. 1989 yılında yaş haddinden emekli oldu. 14 Haziran 1992’de terhis tezkeresini alıp ebedî âleme intikal etti. Allah rahmet etsin!

Mazlumların ve masumların avukatı Bekir Berk

Mazlumların ve masumların avukatı Bekir Berk Ağabey Ankara’da kaldığımız dersaneye sıkça geliyordu. O günlerde, onun çalışma tarzına ve iş disiplinine yakinen şahit oluyorduk.

Kendisine bir oda tahsis ederdik. Saatlerce daktilosuyla çalıştığını hatırlıyorum. Ertesi gün gireceği mahkemelere hazırlanıyordu. Çok titiz, çok düzenli ve en küçük ayrıntıları bile ihmal etmeden hazırlanıyordu.



1971 İzmir Sıkıyönetim Mahkemesinde görülen Nurculuk davasının maznunlarından iki avukat: Av. Bekir Berk ve Av. Gültekin Sarıgül.

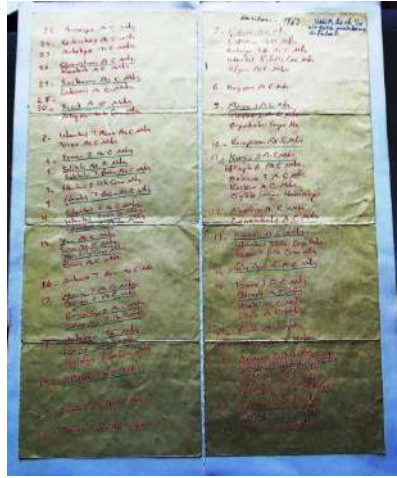
Katıldığı mahkemelere temiz kıyafetlerle dinleyici olarak bizim de iştirak etmemizi isterdi, biz de katıldık... Sadece “Allah’ı ve iman hakikatlerini anlatan Nur Risalelerini okudukları için hapse atılan, ceplerinde çakı bile taşımayan, asayiş bozucu hiçbir eylemleri olmayan, saf, masum ve vatanlarını çok seven bu insanların mahkemelerin soğuk ve soluk salonlarında görünce çok üzüldük ve sessizce ağladık.

Fakat!

Bu sahipsiz, hamisiz gibi görünen ve bu kasavetli mahkeme salonlarına getirilen garip insanların yanında birden cübbeli bir zat beliriverir... Rahat ve neticeden emin hareketlerle çantasını açar, dosya, belge ve dokümanlarını masasına yerleştirir... Sanki kendi evindeymiş de mahkeme heyeti misafirmiş gibi salona birden hâkim oluverirdi. Müthiş bir vukufiyet, bilgi ve hitabet ile birkaç dakikada kasaveti tam tersine çeviriverirdi...

Çoğu zaman yumuşak bir dille, öğretici-egitici bir tarzda, Risale-i Nurların maksat ve mahiyetini açıklar mahiyette savunmayı yapar... Bazen de eğer savcı zalimce ithamlarda bulunursa yeri göğü inleterek, şiddetli ve hiddetli ihtarla yapırdı savunmasını.

Bizler de bu sefer sevinçten ağlar, mahkemeyi daha munis görmeye başlar, rahatlardık. Böyle hukukçu bir ağabeyimizin varlığından iftihar eder, sanki kendimiz savunma yapmış gibi mesut olurduk...



Av. Bekir Berk’in kendi el yazısıyla hazırladığı, sadece 1969 yılının Haziran ayına ait Risale-i Nur davalarının listesi. Liste incelendiğinde, Haziran ayında 69 duruşmanın olduğu görülecektir. Bu duruşmaların çoğunun Ağır Ceza Mahkemelerinde olduğu Bekir Berk tarafından belirtilmiştir.

Mahkemeye mutlaka yetişiyordu

Bekir Berk Ağabey bu şekilde yüzlerce, binlerce mahkemeye yetişiyordu. Tabir caizse efsanevî bir avukattı. Her türlü zahmet ve zorluklara rağmen Türkiye’nin her yerine, her Nur davasına yetişiyordu. Kar yağdığında kızakla, yol kapandığında eşekle, bisikletle gittiğini duyuyorduk. Ama son anda, nefes nefese bile olsa mahkeme salonlarında beliriveriyor, Allah’ın lutfuyla muhakkak davaya yetişiyordu. 60’lı ve 70’li yıllarda o kadar çok Nur davası açılıyordu ki, Bekir Ağabey bazen saat farkıyla birinden öbürüne yetişiyordu...

Müdafaalarını hiç taviz vermeden, “Okumuyoruz, okumayacağız” demeden dedirtmeden, bilâkis “Âhîret hayatımızı kurtaran Nur Risalelerini okuyoruz ve okuyacağız” diye savunarak hep beraatlar alıyordu. Mübağalasız binlerce kere beraat aldı. Âdetâ Üstad’ımızın “Seni bana Allah gönderdi!” iltifatına mazhar oluyordu. O zamanlarda bir sohbette Sungur ağabeyin: “Bir kere bile olsa, o mahkemelerde, Bekir Bey gibi Risale-i Nurların hakkaniyetini haykırmak çok büyük bir hizmettir” sözünü hatırlıyorum. Ona binlerce kere haykırmak nasip olmuştu...

BEKİR BERK DİZLERİ ÜSTÜNDE ÜSTAD’A BAKIYOR...

Karabüklü Süleyman Aslan Ağabeyden dinlemiştim:

“Ben edebi Bekir ağabeyde gördüm. Şöyle ki: Üstad Hazretlerinin Ankara’ya gelişlerinde (1959) karşılayanlar arasında ben de vardım. Üstad arabada oturuyordu.

“Bizler ayakta beklerken, Bekir Berk Ağabey hürmet icabı dizleri üstünde Üstad’a bakıyor... Üstad arabada öteki tarafa baksa, Bekir Ağabey dizleri üstünde yürüyerek hemen o tarafa geçiyor... Üstad’ımız yine başını çevirse, Bekir Ağabey tekrar dizleri üstünde Üstad’ın baktığı yöne geçiyordu...”

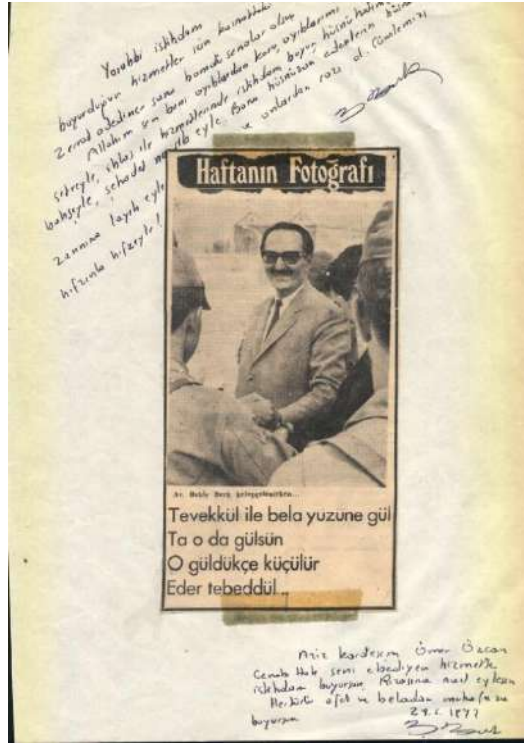
BEKİR AĞABEYİN VECİZ DUASI

1971 İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi, memleket çapında bir heyecan uyandırmıştı. Bekir Berk de hapishanede suçlu(!) olarak yatıyordu. Bu dava belki de Risale-i Nur'un son büyük davasıydı... O senelerde Ankara'da talebeyim...

İzmir'e geldikçe hapisteki ağabeyleri ziyaret teşebbüsünde bulunuyorum, fakat bir türlü izin vermiyorlardı.

Ağabeyleri ziyaret edemedim ama mahkemenin bütün safahatını, fotoğrafları ile beraber gazetelerden günbirlik kesip dosyaladım. Sonradan kitap haline getirilen bu müdafaalar kalın bende bir klâsör haline gelmişti. Hâlâ saklarım... Mahkeme nihayete erip, yani çoğu beraat edip, bir kısmı da tahliye edildikten sonra 1972 senesi Mayıs ayında Bekir Berk Ağabey Ankara'ya kaldığım dersaneye geldi. Kendilerine dosyayı gösterdiğimde o kadar duygulandı ve o kadar memnun oldu ki, hemen kalemini çıkarıp ilk sayfasına şu duayı yazdı:

“Ya Rabbi! İstihdam buyurduğun hizmetler için kâinattaki zerrat adedince Sana hamd ü senalar olsun... Allah'im! Sen beni ayıplardan korusun, ayıplarımı setreyle, ihlâsla hizmetlerinde istihdam buyur, hüsn-ü hatime bahşeyle, şehadet nasip eyle! Bana hüsn-ü zan edenlerin hüsn-ü zannına lâayk eyle ve onlardan razı ol! Cümlemizi hıfzınla hıfzıyla! Bekir Berk.” Aynı sayfanın sonuna şahsıma da bir dua yazma nezaketinde bulundu.

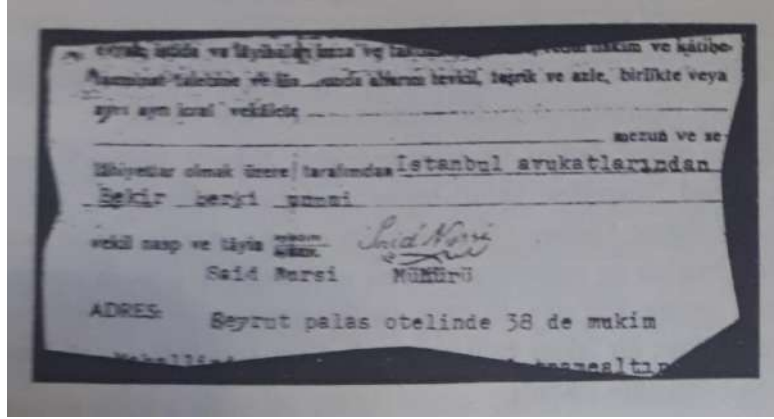


Avukat Bekir Berk'in el yazısı ile yazdığı dua. 29 Mayıs 1972 Ankara

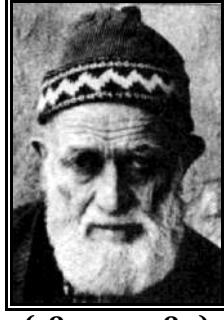
ALLAH'A İLTİCA VE HİCRET ETMİŞ OLAN KARDEŞİNİZ BEKİR BERK

Bekir Berk ağabeye, Cidde Radyosunda spikerlik yaparken mektuplar yazdım. Her seferinde cevap vermek lütfunda bulundular... Hatta fotoğraflarını gönderdiler... Hâlâ sakladığım bu mektupların birini, oradaki yaşayış tarzını hülâsa ederek şöyle bitiriyordu:

“Ben içe dönük bir hayat yaşıyorum. Evden radyoya, radyodan eve, çarşıya, her cuma ve hafta arasında bir-iki defa Mekke-i Mükerrreme'ye gidiyorum. Bunun dışında postahaneye, bir-iki arkadaşın evine ve iki günlük tatil olduğu zaman ise Medine-i Münevvere'ye gidiyorum... Allah'a iltica ve hicret etmiş olan kardeşiniz Bekir Berk-Cidde”



Said Nursi hazretlerinin 1959 yılında Ankara'da Beyrut Palas otelinde iken Av. Bekir Berk'e verdiği vekâletin Said Nursi mührünün görüldüğü kısım.



(1899 – 1984)

BAHRİ ÇAĞLAR

HACI BAHİRİ Çağlar Ağabey 1899 Barla doğumludur. Ağustos 1984'te Barla'da vefat etmiştir. Bahri Ağabey, 1927 senesinde Barla'ya nefyedildiğinde Bediüzzaman Hazretlerini bir hafta kadar evinde misafir eden dershanenin bitişiğindeki Yokuşbaşı Mescidi'nin imamı Muhacir Hafız Ahmet'in damadıdır. Muhacir Hafız Ahmet (Karaca) ismi risalelerde çok geçer. Emirdağ Lâhikası'nda Bahri Ağabey'den bahseden cümleler ise şöyledir:

“Bahri ve evlâtları, üç Asâ-yı Mûsâ yazdıklarımı şimdi haber aldım. Muhacir Hafız Ahmet'le Barla'da kardeşlerimizin hesabına hem Kâzım'ın hem berber Mehmet'in ciddî, halisane mektupları Lâhikaya girmeye hak kazandılar ve Bahri'nin güzel manzumesi, küçük bir medrese-i Nuriye hesabına tam girebilir.” (Emirdağ Lâhikası-I, 165)

Bahri Çağlar ağabeyi Barla'da muhtelif ziyaretlerim oldu. Kendisinden dinleyip kaydettiğim hatırat şöyledir:

BİRİSİ GELSE, ELİNDEKİ ÇAYINI VEYA YEMEĞİNİ HEMEN VERİRDİ

“Üstad, yemek yerken veya çay içerken birisi gelse, elindeki çayını veya yemeğini hemen ona verirdi. Havaların mülâyim olduğu zamanlarda içeride oturmaz, dışarı çıkardı. Bilhassa güneş olduğu zaman, zemheri bile olsa... İşte medresenin (Barla'daki evinin) büyük salonu var ya, orada sabahleyin kuşluk vakti çay içer, merdivenden çıkan birisi olursa, kim olursa olsun elindeki çayı ona verirdi. Bardak yarım da olsa, birkaç yudum içmiş de olsa verecek... İçmesen olmaz, üzüldü. Onun için ben Üstad'ı çay içerken gördüm mü merdivende gizleniyordum! Merdivende bir kere gördü mü çay verecek... Halbuki çaydanlıkta çay dururdu. İllâ içtiğini verirdi...”

“Üstad, elinde çay tepsi olduğu halde, çınar ağacındaki köşke, merdivenlere yapışmadan çıkardı.

ÇINAR AĞACI HAKKINDA...

“Üstad derdi: ‘Ehl-i hükümet gelsin, desinler ki: ‘Şu ağacın bir dalını keseceğiz, sen de razı olacaksın; 10 bin lira vereceğiz, bu parayı da Risale-i Nur uğruna sarf edeceksin.’ Vallahi rızam yoktur!’

AĞAÇTAN KOPARMA, AĞACIN ALTINDAN BUL

“Bir gün Üstad bana, ‘Bir tane çam ağacı tohumu getir’ dedi. Ben şöyle elimi uzattım, ağaçtan kopartayım dedim. Üstad: ‘Hayır, ağaçtan kopartmayacaksın, altına düşenlerden bulacaksın’ dedi ve bulduk.

ÜSTAD NASIL DUA EDERDİ?

“Akşam namazından sonra duadan önce Yâsin ve Tebareke'yi okuyor; önce evliya-i azimeyi, sonra erkânî isimleriyle zikrediyor. Dua bittiğinde yatsı olmuş oluyor. Yatsıdan sonra Zübeyir Ağabey Üstad'ın yatağını düzeltiyor, Üstad kapıyı kilitleyip yatıyor. Zübeyir ağabeye, ‘Abdestin varsa kal, yoksa git’ diyor.

“Santral Sabri'ye Üstad diyor: ‘Yâsin-i Şerif'i okuyacaksın; arkasından İhlâs'ı, arkasından da Cevşen'i okuyacaksın. Üç büyük cenazenin ruhuna hediye edeceksin...”

“Üç büyük cenaze: 1. Dünyanın geçmiş ömrü, 2. Ecdadın geçmiş ömrü, 3. Kendi geçmiş ömrün...”

PAPA'NIN CEVABÎ MEKTUBU BENDE

“Üstad, Papa'ya Zülfikâr'ı gönderiyor. Papa cevaben mektup yazıyor. Mektuptan bir parça:

“O güzel el yazılı göndermiş olduğun Kur'an tefsiri Zülfikâr mecmuasını aldım. Cenab-ı Hak sana lütuf ih-san etsin.’

“Bu mektup şimdi bende...”

ASÂ-YI MÛSÂ HEDİYE ETTİM, KARŞILIĞINDA HAVLU VERDİ

“Üstad’ı Emirdağ’da ziyaret ettim, kendisine Asâ-yı Mûsâ hediye etmek istedim. Karşılıksız almak istemiyordu. Kendisine ‘Yâ Üstad! Dünyaya ait bir şey olsa almıyorsun, işte bu, kitaptır’ deyince aldı. Karşılığında teberrüken bir havlu verdi. Havluyu halâ saklıyorum...”

EĞİRDİR MÜFTÜSÜNÜN VERDİĞİ ELMA

“Eğirdir müftüsü halim selim bir insandı. Risale-i Nurlara hayrandı. Bir gün mendiline elma dürmüş, Üstad’a getirdi. Üstad taksiye binmiş, hareket etmek üzere idi. Müftü hemen ilerledi, elmayı uzattı. Elma 50 kuruş etmezken Üstad çıkardı iki gümüş lira uzattı. Müftü mahcup oldu, almak istemedi. Bunun üzerine, ‘Şuna söyle, parayı alsın’ gibilerden benim yüzüme bakınca, müftü efendiye parasını almasını söyledim. Ve aldı.

NUR’UN İLK KAPISI”

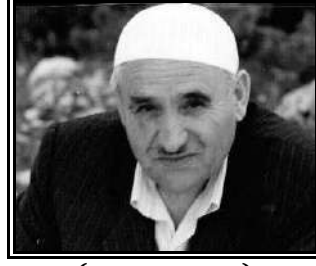
“Burdur’da yedi ay kalan Üstad, Barla’ya geldiğinde bir kitabı ciltlenmiş olarak Sıddık Süleyman’a veriyor. Tâ 25 sene sonra Üstad tekrar Barla’ya gelinceye kadar saklamış. Bir ara ben de o kitabı gördüm ve bir nüsha yazdım. Üstad Barla’ya gelince, Sıddık Süleyman kitapların ikisini de Üstad’a getiriyor. Üstad hemen Isparta’ya gönderip çoğalttırıyor. Kitaba bu ismi, yani ‘Nur’un İlk Kapısı’ ismini koydu. Bu mesele ‘Nur’un İlk Kapısı’ kitabında Üstad’ımız tarafından şu şekilde izah edilmektedir:

“Gayet acip ve garip ve beni gayet hayrette bırakan bir hadise-i Nuriyeyi beyan edeceğim: Risale-i Nur’un birinci medresesi ve tarlası olan Barla karyesine, 25 senelik bir müfarakattan sonra aynen maskat-ı re’sim Nurs karyesine karşı olan sıla-i rahimden daha ziyade bir saikle geldim gördüm ki:

“...Sonra gayet zevkli ve neşeli bir halet içinde iken, sekiz sene hiç gücendirmeden mükemmel bana hizmet eden Sıddık Süleyman bana bir kitap getirdi. Açtım baktım ki, Eski Said ile Yeni Said’in birbiriyle münazara edip nefis-i emmareyi susturan ve şuhut derecesindeki hakikatleri ihtiva eden on üç ders olup, bu on üç dersin doğrudan doğruya Kur’an-ı Mucizü’l-Beyan’ın ayetlerinden aynelyakine yakın bir surette Yeni Said’e ders olduğunu ve bütün bu derslerde doğrudan doğruya birinci muhatap Said olduğunu gördüm. Küçük Sözler’in ve bazı mühim Sözlerin çekirdeklerini ve bir kısmının tam izahlarını içinde gördüm. Bu eser, bana çok ehemmiyetli geldi. Asla ve kat’a hatırıma gelmemişti, bütün bütün bu eseri unutmuşum. Vücudunu hiç bilmiyordum. Sıddık Süleyman’ın sekiz sene sadakatli hizmetinin tam bir yâdigârı nev’inden, onun gayet büyük bir hizmeti hükmünde kabul ettim, bin barekallah dedim.’ (Nur’un İlk Kapısı, 6-7)

50 SENELİK ÖCÜMÜ 50 DAKİKADA ALABİLİRİM, FAKAT...

“Bir gün kardeşim, ben ve Üstad, Barla bahçelerinde oturuyorduk. Üstad bize ders veriyordu. Bir ara dedi: ‘Risale-i Nur’un 600 bin fedakâr talebeleri var, parmağımı şöyle bir kaldırırsam 50 senelik öcümü 50 dakikada alabilirim; fakat hep böyle yapıyorum (Bahri Ağabey, Üstad’ın yaptığını göstermek için, ellerini önüne bağlayıp, boynunu önüne kırıp biraz bekledi). Bunlara acıyorum (büyümekte olan çocukları ima için, avucu yere bakacak şekilde elini kademe kademe yukarı kaldırdı).



(1931 – 1997)

BAYRAM YÜKSEL

BAYRAM YÜKSEL, 1931 senesinde Afyon'un Bolvadin ilçesinin Çoğu (Kemer kaya) köyünde doğdu. 1948 Afyon hapsinde Üstad Bediüzzaman Said Nursî ve talebelerini yakından tanıdı, hizmete girdi. 1951 yılında Kore Savaşı'na "onbaşı" olarak katıldı. Üstad'ının verdiği risaleleri ilk defa Japonya'ya götürdü. 1953'te askerden döndü.

Bayram daha köyüne dönmeden Bediüzzaman Çoğu köyüne kadar gitti. Fakat Bayram talebesi henüz İzmir'deydi, köyüne gelememişti.

Dönüşünün ertesi günü Üstad Bediüzzaman Bayram'a: "Ben seni vermeyeceğim, ben seni hizmetime alacağım" dedi. Genç Bayram, kendi ifadesiyle "çocukluk hallerinden ve Üstad'ı tam anlayamadığından" baştan nazlandı. Herhalde Üstad Bediüzzaman'a ihtarlar, işaretler geliyordu ki, ileride en sadık talebelerinden biri olacak olan Bayram'ı ısrarla istiyordu. Hâlbuki çok kimse, Bediüzzaman'ın yanında kalmak, hatta 10 dakikacık bile olsa huzuruna girebilmek için can atıyor, çok uzak yerlerden geliyorlardı.

Hz. Üstad, talebesi Bayram'ın köyüne üçüncü kere tekrar gitti: "Evlâdım, ben seni bekliyordum, gel" dedi. Tekrar "Gel evlâdım" dedi. Artık genç Bayram'a da ihtar mı gelmişti, bilmiyoruz; "Baş üstüne Üstad'ım" deyip yürüdü. Arkasına bakmadan bir yürüdü ki yanında binlerce küçük "Bayram"larla beraber hâlâ yürüyor...

Hz. Üstad'ın vefatından sonra 1962'de Ankara'da, ismiyle müsemma Hacıbayram civarındaki, "27 Numara" denilen medreseye yerleşti. 1975'e kadar Ankara'da kaldı, üniversiteli Nur talebelerinin kaldığı yüzlerce "dershane-i Nuriye" açtı. Dersane hizmetlerinin Üstad'ından gördüğü tarzda Anadolu'ya örnek olacak şekilde yayılmasında tam bir rehber oldu. O sanki Hz. Üstad'ın o yönünü taşıyor veya temsil ediyordu.

1976'dan sonra "...Nurların Camii'l-Ezher'i ve Medresetü'z-Zehra'sının merkezi hükmünde..." olan Isparta'ya yerleşti. Bu sefer Medresetü'z-Zehra'nın merkezinin "manevî rektörü" olarak bütün dünyaya örnek olacak hizmetlere vesile oldu. Binlerce gence, gözüyle gördüğü, kulağıyla işittiği Üstad'ını anlattı, "meslek ve meşrep" hassasiyetini aşıladı...

Son günlerinde gittiği Almanya'da sesi kısılmıştı. "Tıpkı Üstad'ımın dediği gibi, 'Sesim kısılmış, artık bana ihtiyaç kalmamış'" demişti. Belki de hissetmişti. Nitekim bu seyahatin dönüş yolunda 19 Kasım 1997'de Sofya yakınlarında Ali Uçar ve Mehmet Çiçek ile beraber geçirdikleri bir trafik kazasında şehit oldu. Barla kabristanına binlerce Nur talebesinin dua ve tekbirleriyle defnedildi.

Bayram Yüksel ağabeyi bilhassa Ankara'da talebeliğim sırasında dikkatle takip eder, kendisinden dinlediğim hatıraları not edip kaydedirdim. Çok sayıda kasete aldıklarım da var. Bunlardan bazıları şöyle:

BEDİÜZZAMAN BAYRAM'I HİZMETİNE ALMAK İÇİN TAM ÜÇ KERE ÇOĞU KÖYÜNE GİTTİ

Bayram Yüksel Ağabey anlatıyor: "Üstad Hazretlerinin adını, faziletini, kerametlerini hep duyuyor, kendisini görmeyi çok arzu ediyordum. Hatta Üstad'ımız rüyalarım giriyor, mübarek simasını rüyalarımda görüyordum. İlk defa Afyon hapsinde, 16 yaşındayken gördüm Üstad'ımızı. Orada bütün mühim talebeleriyle beraber yakınında bulunmak nasip oldu. Afyon Hapishanesi'nde Zübeyir Ağabey benimle çok ilgilendi. Hapisten sonra Üstad, Emirdağ'da kalmaya başladı. Orada Çalışkanlar Hanedanı Üstad'a sahip çıktı. Ben de salı günleri (pazarın kurulduğu gündür) Emirdağ'a gelir, Üstad'ın evini temizler, yemeğini yapar giderdim. 1951'de askerliğim geldi ve o sıralarda Kore Savaşı çıktı. Benim kuram da Kore'ye çıkmıştı.

"Üstad'a söylediğimde, 'Tam, tamam! Ben de Kore'ye bir talebemi ya seni, ya Ceylan'ı göndermek istiyordum. İnkâr-ı ulûhiyete karşı savaşmak lazım' diyerek memnuniyetini bildirmişti. Bana kendi cevşenini vererek, 'yedi kat muşamba yaptır, hep yanında taşı, sıkıştığın zaman beni hatırla' diye tembih etti."

"Kore'den döndüğümde, önce üç gün kadar İzmir'de kalmıştım. İşte bu sırada Üstad bizim köye gitmiş, beni sormuş. 'Daha gelmedi efendim' demişler. İzmir'den köye döndüğümde bir gece evde kaldım. Üstad'ın

beni aradığını söylediler. Ertesi günü Emirdağ'a gittim. Emirdağ'a vardığımda Üstad'ım çok sevindi. 'Ben seni vermeyeceğim' dedi. Çalışkan Ağabeylere de 'Yatak hazırlayın' dedi. Çocukluk halleri işte, Üstad'ımı tam anlayamadığımdan, 'Üstad'ım, ben gideceğim' dedim. Üstad, 'Yok, ben seni vermeyeceğim' diyordu. Ben de, 'Gideceğim. Ben Kore'den geldim, annem beni bekliyor' diyordum. Üstad, 'Ben seni vermeyeceğim, ben seni hizmetime alacağım' diyordu. Baktım Üstad bırakmıyor, 'Üstad'ım, gideyim, geleyim' dedim. Doğruca köye gittim.



Bediüzzaman'ın 1953 yılında talebesi Bayram'ı almak için üç kere gittiği Çoğu köyünün ilkokulu. Ankara Üniversiteleri olarak bir otobüs tutarak 1970 senesinde Bayram ağabeyle beraber bize de ziyaret etmek nasip olmuştü.

"Ertesi günü Üstad'ımız köyün yakın bir yerinde bekliyormuş. Zübeyir Ağabey bizim evi bulmuş, 'Üstad geldi, seni köyün yakınında bekliyor' dedi. Üstad'a vardık, elini öptüm. Üstad bana Eşref Edip'in basmış olduğu küçük Tarihçe-i Hayat'ı, küçük risalelerden ve yün boyun atkısı getirmiş, bana bunları teberrük etti. 'Evlâdım, seni bekliyorum, gel' dedi. Ben de 'Peki' dedim, fakat yine Üstad'ı anlayamadığımdan gidemedim.

"Köye yakın bağımız vardı, oraya gitmiştim. Mübarek Üstad'ımız, ikinci sefer köye yakın gelmiş, Zübeyir ağabeyi göndermişti. Çocuklar bağa geldiler, 'Hocaefendi seni bekliyor' dediler. Koşarak köye geldim. Zübeyir Ağabey bekliyormuş. Üstad'ımızın yanına beraber gittik, ellerini öptüm. Üstad'ımız şefkatle 'Evlâdım, ben seni bekliyordum, gel' dedi.



Afyon-Bolvadin'in Çoğu köyü, Bayram Yüksel'in doğduğu ev. Önde Bayram Ağabey, sağ arkasında validesi, kapıda ağabeyi Sadık Yüksel (1970)

“Ben, ‘Baş üstüne Üstad’ım’ dedim. Zübeyir Ağabey de: ‘Hemen gel, Üstad sana ehemmiyet veriyor. Bak herkes Üstad’ın yanında kalmak istiyor ama Üstad seni istiyor’ dedi. Ertesi gün yatağımı yorganımı aldım, Emirdağ’a Üstad’ımızın yanına gittim. Üstad’ımız çok sevinişti...”

“Üstad’ımızın evinin karşısında eski bir ev vardı. Altında keçe ve kepenek dokuyorlardı. Zübeyir Ağabeyle ikimiz orada kalmaya başladık. Zübeyir Ağabey benden bir ay evvel Emirdağ’a gelmişti. Benden bir ay sonra da Ceylan Ağabey askerden geldi. Üstad’ımız Ceylan Ağabeyi de yanına aldı.

“Halbuki 1953’e kadar Üstad’ımız hiç kimseyi yanına bırakmazdı. Emirdağ’daki talebeleri ekmeğini, suyunu sırayla getirirler, akşam namazından evvel dışarıdan kapıyı kilitler, giderlerdi. Üstad’ımız da kapıyı arkadan sürgülerdi. Bir gün ilk defa bizlere, ‘Akşam namazını burada kılın’ dedi. Birkaç gün sonra da, ‘Yatak yorganlarınızı buraya getirin’ diye emretti ve yanı başındaki odayı göstererek, orada yatıp kalkabileceğimizi söyledi. Zübeyir Ağabey, Ceylan Ağabey ve ben yanına kalmaya başlamıştık. Böylece yeni bir devre başlamıştı: Üstad 1953 senesinde, ‘yanına kimseyi almama’ kaidelerini değiştirmişti...”



Ankara Üniversitelerini olarak İzmir seyahatimiz. İkinci sırada sağdan itibaren Bayram Yüksel, Ömer Özcan, Nazım Gökçek. Tarih: 23 Nisan 1970

HER HÜCRESİ HİZMET-İ NURİYE İÇİN SAAT GİBİ KURULMUŞTU.

Ağabeyim Abdülkadir Özcan, İstanbul Edebiyat Fakültesi’nde okuyor ve Risale-i Nur medreselerinde kalıyordu. 1969 Eylül’ü sonlarında beni Ankara’ya “27 Numara”ya o götürdü ve Bayram Ağabeye teslim etti. O zamanlar üniversitelerde Nur talebesi azdı, olanlarla da Bayram Ağabey bizzat ilgilenabiliyordu. Ben İzmir’den hiçbir eşya almadan gelmiştim. Babam parasını verip “Ankara’dan al” demişti.

Hâlbuki Ankara’ya ilk defa gidiyordum, şehri bilmiyordum. Bayram Ağabey beni peşine takıp günlerce yatak, yorgan, elbise, havlu, çamaşır gibi ihtiyaçlarım için dükkân dükkan dolaştı. Ben daha yeni olduğumdan hakikî manada kiminle gezdiğimin farkında da değildim... Fakat hiç unutmuyorum, bu alâkadan o kadar huzurlu ve mutluydum ki, üç ay geçmiş, ebeveynime bir kere bile mektup yazmak aklıma gelmemişti. O zaman daha telefon işi de yaygın değildi. Üç ay sonra ağabeyim geldi, biraz da sitem ederek annemin babamın beni çok merak ettiklerini söyledi.

Bayram Ağabey beni Emek mahallesinde bir dershane-i Nuriyeye yerleştirdi. Diğer talebelerle beraber devamlı Onun müdebbiriyeti, kontrol ve irtibatı altında beş seneye yakın Ankara hayatımız başlamış oluyordu. Bayram Yüksel ağabeyi dikkatle izliyor, notlar alıp istifadeye çalışıyordum. Kendisini “nefsî âleminde” bir asker gibi disiplinli ve düzenli, bizlere karşı “bir ana kadar şefkatli ve müdebbir” görürdüm hep... Sağa bakışı, sola bakışı, adım atışı, nefes alışışı, her hali, her hücresi hizmet-i Nuriye için bir saat gibi kurulmuştu. Hem de Üstad’ının gösterdiği usul üzerinde sadakatle... Ben hep böyle gördüm bu mübarek ağabeyimizi. Bir sohbet vesilesiyle şunları dinlemişim:

“Ceylan Ağabey bana lâtife yapar, takılırdı, Üstad Hazretleri, ‘Bayram’ı kerih görme! İleride büyük hizmet göreceksin!’ ‘Menderes gelse, ‘Bayram’ı bana şoför olarak ver, Risale-i Nurları neşredebileceğim’ dese, ben Bayram’ı vermeyeceğim!’ demişti.”

İNSANLARI YAPTIĞI HİZMETLERİYLE DEĞERLENDİRİRDİ

Bayram ağabeyi dikkatle izlerdim... İnsanların gayretlerini, himmetlerini, hayırseverliklerini, yaptığı Nur hizmetiyle değerlendirir, ona göre itibar ederdi. Şahısların şahsî kemalât ve kabiliyetlerini öne aldığı hiçbir zaman, kat’iyen görmedim. Hatıraları dikkatle okununca anlaşılır ki, şahsî kemalâta teşvik etmez, azamî fe-

dakârlık ve takva içinde hizmet isterdi. Hatta şahsî kusurlara da ehemmiyet vermez, insanların hizmetlerine bakardı.

Bir kere bile dershanemize gelip, “Şu divanı şuraya koyun, şu dolap niye açık kalmış!” gibi teferruatla meşgul olduğunu hatırlamıyorum. Dershanemize geldiğinde her seferinde kapının kanarya zilini üst üste defalarca basar, geldiğini ihsas ederdi. Biz “Bayram Ağabey geliyor” diye mutlaka anlardık ve ortahği hemen düzeltirdik. Zaten mübarek ağabeyimiz, bu fırsatı vermek için geldiğini belli eder, aniden baskın yapmazdı.

Ama sadakat, fedakârlık, metanet vb. mevzularında vesileler bulup daima tahşidat yaptığına her zaman şahit olurduk. Ankara’da her dersin sonunda mutlaka lâhika mektuplarından veya mahkeme müdafaalarından veyahut Üstad’ımızın hayatıyla alâkalı yerlerden okuturdu.



Bayram Yüksel Ağabeyin, giriş katında kaldığı “27 numara” isimli dershanenin bugünkü hâli

Bir gün bir sohbet sırasında, “Kardeşim! Benim de canım, insanlardan uzak bir dağ evine çekilip huzur içinde, ibadet ederek yaşamak istiyor. Peki kabre imansız giren bu milyonlarca insana elimizdeki bu iman hakikatlerini kim duyuracak? Kim vesile olacak onlara? Sıkıntı içinde de olsa insanlarla yaşamaya mecburuz. Hatta Üstad’ımız, zafiyete düşüp hizmetten geri kalırız diye bize nafil oruç bile tutturmaz, bozdururdu” demişti.

BAYRAM AĞABEY, KUR’AN ÖĞRENMEYİ TEŞVİK EDERDİ

Bayram ağabeyimiz Kur’an okumayı öğrenmeyi teşvik eder, risalelerdeki ayet ve hadislerin düzgün okunmasını arzu ederdi. Bunun için aziz hâlâ bir hatıra olarak sakladığım üç Kur’an cüz’ü hediye etmiş, Kur’an’ı iyice öğrenmemi söylemişti.

BİZİ GÜL SUYUYLA UYANDIRIRDI

Mübarek geceleri ekseriya “27 Numara”da Bayram Ağabeyin yanında geçirirdik. Çok kalabalık olmaz, 10 kişiyi pek geçmezdi. Bizim Üstad’ımızın cübbesiyle, seccadesiyle namaz kılmamızı sağlar, sabaha kadar yanımızda oturur, sessizce Cevşen okurdu. Bize “Şunu-bunu okuyun” diye bir şey söylemezdi. Okurken uyuklayan olursa sessizce yaklaşır, gülerek üzerimize gülsuyu sıkarak, “Üstad da bizi böyle uyandırır” derdi. Üstad’ın kendilerini mübarek gecelerde ve Ramazan’ın son 15 gününde uyutmadığını söylerdi.

HİÇ YÜRÜYEN MERDİVEN GÖRMEMİŞTİM!

Ankara’ya ilk geldiğim günlerden bir gün Bayram ağabeyle alışverişe çıkmıştık. Ben o zamana kadar hiç yürüyen merdiven görmemiştim, İzmir’de yoktu. Ankara da Ulus’ta Modern Çarşı’da varmış sadece. Merdivenin başına vardık. Merdiven mütemadiyen dönüyordu. Bayram Ağabey gülerek, “Binelim mi Ömer?” dedi. “Binelim ağabey!” dedim. “Ama parasını sen vereceksin!” dedi. Ben kahramanca atılıp, “Tamam ağabey, ben ısmarlarım!” dedim. Epey güldü... Meğer mübarek ağabey şaka yapıyormuş... Neyse çıktık, havlu, çamaşır filan aldık.

Yine bir gün beraber gezerken Hacıbayram civarındaki dinî kitap ve malzemeler satan dükkanlarda “kalpak” satıldığını gördüm. O zamanlarda Müslüman gençler arasında kalpak moda olmuştu. Ben hevesle, “Bir tane bana alalım ağabey” dedim. Bayram Ağabey tebessüm ederek, sıcak bir şefkatle, “Yok, yok Kardeşim! Bize öyle şeyler gerekmez!” deyip geçiştirdi. Yavaş yavaş “meslek meşrep” dersleri telkin ediyordu...

ÖNCE HİZMET, SONRA ŞAHISLAR...

Ankara'da kaldığımız dersaneye Yozgat'tan "Güzel" isminde faal bir kardeşimiz gelmişti. Bayram Ağabey onu çok seviyor ve "Sadık" diye çağırıyordu. Bu kardeşimizin o zaman maddî sıkıntısı vardı. Beraber kaldığımız, yine Yozgatlı olup Ankara İlahiyat Fakültesi'nde okuyan Bekir Aksoy'la aramızda konuşarak ne yapabileceğimizi düşündük. Aklıma Tireli Nihat Ağabey geldi; ona durumu izah eden bir mektup yazdım, bir burs imkânı varsa yardımcı oluvermesini talep ettim. Nihat Ağabey de hemen 250 lira gönderiverdi, o kardeşimiz de işlerini görmüş oldu... "Güzel" sonradan ismini "Hüsnü" yaptı, şimdi Yozgat'ta faal bir nur talebesi...

O sıralarda Ankara'da yeni yeni dersaneler açılıyordu. Bayram ağabeyin de büyük sıkıntılar içinde olduğunu biliyorduk. Anadolu'dan bazı yardımlar da geliyordu. Nihat Ağabey, Bayram ağabeye: "Bir miktar ayırmıştım, Ömer'e gönderdim" deyince, mübarek Bayram ağabeyimiz, "hizmete gidecek bir imkân nasıl şahıslar için kullanılır" diye şiddetli bir şekilde hiddet gösterdi bize. Olan olmuştu... Şiddetli bir teessüre kapıldığımı anlayan ağabeyimiz, artık bir şey söylemedi. Ben de dersimi şöyle almıştım:

"Maddî ve manevî her çeşit himmet ve gayrette öncelik, hizmetindir."

MEŞHUR MALTEPE BASKINI VE BAYRAM AĞABEY

Sene 1969, Ankara'ya geldiğim ilk sene... Aralık ayının son günlerindeyiz. Akşam saatlerinden sonra Maltepe semtinde üniversite talebelerinin kaldığı dershaneyi polis bastı. Ben de içerideyim, dersteyiz... Büyük salon lebalep dolu... Gelen polislerin şefi kalın sesiyle "Selâmün aleyküm" diyerek içeri girdi. Meğer bu polis, Üstad'ımızın son Ankara ziyareti sırasında Menderes'in ricası üzerine geri dönmesini isteyip de, Üstad'ımızın "Ahmak, senin hatırın için dönüyorum" deyip başına başına vurduğu "Ankara İrtica Masası Şefi Polis Abdülkadir Denizlioğlu" imiş...

Derste başta Bayram Yüksel, Mustafa Türkmenoğlu ve Feyzi Allahverdi, Mehmed Kurdoğlu gibi ağabeyler ile şimdilerde birçoğu yüksek içtimâî mevkilere gelen yüzden fazla üniversite talebesi vardı. Ahmet Cevat Yaşar Ağabey Uhuvvet Risalesi'nden okuyordu. Ders bittikten sonra polis Abdülkadir: "İsimlerinizi yazacağız" dedi. Sonradan duyduğumuza göre, zamanın başbakanı Süleyman Demirel'e işi intikal ettirmişler. O da: "On beş kişi kadar alın, diğerleri basına sızmasın, İnönü irtica yaygarası yapar" diye talimat vermiş. Nitekim on altı kişi götürüldü ve sadece Ahmet Cevat Ağabey "Medrese-i Yusufiye"ye girdi.

Baskın sırasında benim hiç unutmadığım en önemli müşahedem: Bayram ağabeyin bizim gibi yeni kardeşlerin panik ve telâşını önlemek için, kalabalık arasında gülerek dolaşıp işin normal bir hadiseymiş gibi görünlütlenmesine çabalamasıydı. Orada o kadar güzel ve neşeli bir hava doğdu ki, hepimiz sürur içindeydik, ağabeyler ilk on altı kişi arasına girebilmek için âdetâ yarış ediyorlardı.

AJANI KOVMUYORDU

Bayram ağabeyin 27 Numara dershanesine vardığımda çok defa orada oturan kara yüzlü bir adam gördüm. Sonraları öğrendim; meğer bu adam ajanlık için gelirmiş. Bayram Ağabey onunla perdeyi yırtmıyor, fakat biz anlayalım diye de zaman zaman sertçe konuşuyordu onunla. Demek ki perdeyi yırtsa yeni biri gelecek, belki de onu tanıyınca kadar epey zaman geçmiş olacaktı...



1969 Maltepe baskını gazetelere de konu olmuştu

BAYRAM AĞABEY HAM SOFULUK İSTEMEZDİ

Bir gün Bayram Ağabeyin yanındayız. Şimdi ismini hatırlamadığım bir kardeşimiz meczubane, aşırı bir hürmet ve sükûnet içinde konuşmalara tepkisiz, âdeta el pençe bir vaziyette önüne bakıp duruyordu. Hâlbuki Bayram Ağabey daima lâtifeler yapar, muhataplarını rahatlatır, şeyh-mürit gibi münasebetlere fırsat vermezdi.

Bu kardeşimizin hali Bayram ağabeyi rahatsız etmiş olacak ki: “Kardeşim! Lüzumsuz mübareklik yapmayın. Benim için hizmetiniz ve faaliyet içinde olmanız daha makbuldür” şeklinde ikazda bulunmuştu. Bayram Ağabey, “Kardeşim! Mübareklik yok, hizmette faal olun” derdi.

CEPTEKİ RESİMLİ PARALARLA NAMAZ...

Yine bir gün Bayram Ağabey, Ankara Emek Mahallesiindeki kaldığımız dershaneye geldi. Toplam on kişi kadar kaldığımız halde, o anda sadece ben ve Diyarbakırlı Abdülaziz Dinlen kardeş bulunuyorduk, diğerleri okullarına gitmişti. Öğle namazı vakti... Abdest hazırlığından sonra Bayram Ağabey imamlık için cübbe giymeye başladı. O sırada bir bozuk para sesi duyulunca Bayram Ağabey gayr-i ihtiyarî arkaya baktı. Meğer Abdülaziz, cebindeki bozuk paraları çıkarıp yere, bir köşeye koymuş. Bayram Ağabey biraz hiddet ederek, “Kardeşim! Böyle şeyler yapmayın... Afyon’da aynı şekilde yapan Tahiri Ağabey 500 lira unutmuş, Üstad da ona hiddet etmişti” diyerek ihtarda bulundu. Namazdan sonra Bayram Ağabeye bu olayı sordum, Dedi ki:

“Tahiri Ağabey bir gün Isparta’dan Afyon’a Üstad’ımızı ziyarete geliyor. Tahiri Ağabey namaz kılariken para resimli olduğu için cüzdanını çıkarıyor. Sabahleyin giderken de cüzdanını unuttuyor... Garaja geldiği zaman bilet almak için cüzdanını arıyor, bulamayınca geri dönüyor. Üstad’ımız, Tahiri ağabeyi görünce, ‘Niye geldin?’ diye soruyor. Tahiri Ağabey: ‘Para resimli para olduğu için cüzdanımı çıkartmışım, burada kalmış, onu almaya geldim’ diyor. Üstad’ımız, Tahiri ağabeye epey darlıyor, ‘Bir daha böyle yapma! Zararı yoktur, yarım insan yaşamaz’ diyor.”

TUVALET TEMİZLEMENİN DE HİZMETTİR, YEMEK YAPMAK DA...

Bayram Ağabey, “Hizmetin büyüğü küçüğü yoktur” derdi. “Tuvalet temizlemek de hizmettir, mutfakta yemek yapmak da hizmettir. Niyet önemli! ‘Ben Risale-i Nur okurum, başka şeyle meşgul olmam, ben Risale-i Nur yazarım başka şey yapmam...’ Yok böyle şey! Hizmet küllüdür. Allah istihdam etsin, biz hepimiz birbirimizi tamamlıyoruz. Bizde reislik yok...”

SOĞUK SU, ZEHİRİ İZALE EDER

“Üstad’ımıza çok kere zehir verdiler. Afyon’da, Emirdağ’da... Ama en şiddetlisi, Ankara’da verdikleri zehir... Çok uzun sene akmış, yeri belliydi; hani kurumuş bir bağırsak gibi... Onun için Üstad’ımız çok soğuk su içer, ‘Soğuk su, zehiri izale eder’ diye duymuştum Üstad’dan. Hatta Üstad vefat ederken müthiş hararetiydi. Demek zaman zaman nüksediyordu.”

TARİHÇE-İ HAYAT’TAKİ RESİMLER

“Tarihçe-i Hayat tab edildiğinde Diyarbakır’dan bir mektup geldi. Mektupta resmin caiz olmadığından bahsediliyordu. Mektubu Üstad’ımıza okuduk. Üstad’ımız tebessüm etti ve bir kurşun kalem istedi, kurşun kalemle resmin boynunu çizdi. ‘Zararı yok, yarım insan yaşamaz. Böyle cevap yazın’ dedi. Biz de Üstad’ımızın cevabını yazıp gönderdik.

YÜZÜME BAKMAYIN!

“Üstad’ımız bilhassa son zamanlarında insanlardan iyice çekilmişti. Derdi ki: ‘Her elimi öptüklerinde sanki yüzüme tokat yiyorum gibi bana ağır geliyor...’ Hatta Üstad’ımızın son zamanlarında ne istediğini ancak gözle, işaretle anlayabilirdik. Onun için sık sık Üstad’a bakardık. Bu bakmamızdan dahi sıkılır, ‘Kardeşim, bakmayın!’ derdi. Zaten Üstad’ımız, Risale-i Nurların inkişafının kendi vefatından sonra olması için dua etmiştir.

ÜSTAD PARA GİBİ KIYMETLİ EŞYALARI ORTADA BIRAKTIRMAZDI

“Üstad para gibi kıymetli eşyaları ortada bıraktık mı bize darılırdı. ‘Kaybolursa, acaba hangi kardeşim aldı, diye birbirinize suizan edersiniz’ derdi.”

“Bir gün Zübeyir Ağabey, ‘Üstad’ım, nefsimden çok korkuyorum!’ deyince, ‘Titre, titre!’ diyor Üstad’ımız.”

ÜSTAD, HEDİYEYE KARŞI NEFRET UYANDIRMIŞTI

“Üstad’ımız hediye almazdı, aldığı zaman da parasını verirdi. Mesela: Rüştü Ağabey bir sepet üzüm getirince parasını verir, sonra onları astırırdı. Ders baklavası olarak her sabah bize verirdi. Bir salkımı veya bir elmayı keser, beş-altıya taksim ederdik. Sonra birkaç sayı söylenir, toplamı bulunup, ilk söyleyenden itibaren sağdan itibaren sayardık. Kime o sayı gelirse ilk o seçerdi. Ceylan Ağabey çok zeki idi, onun için Üstad ona söyletmezdi; çünkü o mutlaka kendine denk getirirdi. Üstad’ımızın günde iki bisküvisi veya kurabiyesi olurdu, onları da öyle ders baklavası yapardık.

“Bir gün Üstad’a büyükçe bir karpuz hediye geldi. Üstad parasını verdi, yatağın altına koydu, ama biz her gün karpuzu görüyoruz. Fakat Üstad hiç karpuzdan bahsetmiyor. On gün, on beş gün derken karpuz çürüdü. ‘Tam teberrük oldu’ dedi. Biz de içimizden, ‘Valla yandık!’ dedik. Ve bize, hediye almamıza karşı ders olsun diye öyle yedirdi. Hediyeye karşı nefret uyandırmıştı.

“Bir gün Tahiri ağabeyin Eğirdir’in köylerinden eski arkadaşlarından Hafız Mahmut, bir çömleğin içinde az bir bal getirdi. Üstad aldı, parasını verdi. Adam gittikten sonra Tahiri ağabeyi çağırdı: ‘Tahiri, sen benim kaidemi biliyorsun, hediye almıyorum. Sen, Üstad hediye almaz, parasını verir; kendisi yemez bize yedirir, diye düşündün değil mi Tahiri?’ ‘Vallahi Üstad’ım öyle düşünmedim! Billahi Üstad’ım öyle düşünmedim!’ Artık Tahiri ağabeyin tanıdıkları geldi mi pencereden görürdük; Tahiri Ağabey, ‘Aman ahi sen git, karşıla!’ derdi.”

ÜSTAD ŞAPKAYA VE KRAVATA NASIL BAKARDI?

“Isparta’dan Barla’ya Üstad’ın yanına gidecektim. Gitmeden önce Seyranî ile görüştüm. Seyranî fötr şapka giyen, sakallı, muska da yazan bir hoca idi. Mevsim yaz, dolayısıyla sıcak olduğundan, Seyranî, ‘Sıcak başına geçmesin kardeşim’ diyerek bana bir şapka verdi. Barla’ya varınca beni Zübeyir Ağabey karşıladı ve başımdaki fötrü görünce: ‘Aman Bayram kardeş, Üstad görmesin!’ dedi ve şapkayı alıp kesti. Ben o zaman küçük ve yeni idim...”

“Üstad kravata hiçbir şey demezdi; hatta Zübeyir Ağabey Afyon mahkemesine kravatla gelirdi. Yalnız Üstad şapkaya çok üzülüyordu...”

ÜSTAD POLİSE, ‘ASIL POLİS BİZİZ!’ DEMİŞTİ

“Üstad’ımızın hizmetindeyken polisler bizi hiç dışarı çıkarmak istemiyorlardı. Devamlı baskı yapıyorlar, biz de Üstad’a söyleyemiyorduk. Bir gün bir komiser geldi, Üstad ‘Çağırım!’ dedi. Hâlbuki yanına pek herkesi kabul etmezdi. Komiser gelince: ‘Ahmak herifler! Asıl polis biziz, siz polis değilsiniz, Risale-i Nur kalplere birer yasaktır...’ diye hem söylüyor, hem eliyle komiserin başına sert sert vuruyordu. Komiser hiç ses çıkarmadan kıpkırmızı kesildi kaldı.”

ÜSTAD NE YERDİ?

“Üstad’ımız bazen iki öğün, bazen üç öğün yemek yerdi. Bisküvi gibi şeyler yediği zaman onu öğle yemeği sayar, daha akşama yerdi. Üstad’ımızın yediği yemekler umumiyetle çorba, patates, yumurta, yoğurt idi. Bazen et yerdi. Ben gençken çok çalıştım; yemekleri nöbetle yapardık ama ben ağabeylerin yerine de yapardım bazen. Üstad gördü mü ‘Maşaallah!’ der, çok takdir ederdi. ‘Aynı Çalışkanların hizmeti gibi makbuldür’ derdi. Patates yemeğini çok yapardım; Üstad patatese ‘kartol’ derdi. Yemek için, ‘Bunu bana sat’ derdi. Ben de ‘satayım’ der, 100 para isterdim. Üstad beş kuruş verirdi. Pazarlık eder, para verirdi.”

SUYU BOL, TANESİ AZ BULGUR ÇORBASI

Dersanede bir odada on kişi kadarız, iştahla yemek yiyoruz. Bayram Ağabey odanın kapısından çıktı, tekrar tam içeri girmeden kapının az dışından hafifçe eğilerek bize bakıp dedi ki:

“Biz de bir gün böyle iştahla yemek yiyorduk, Üstad’ımız kapıda aynı böyle durdu. Bize: ‘Fesühhanallah, fesühhanallah! Ben bunları doyuramayacağım, ben bunları doyuramayacağım...’ diye lâtife yaptı. Hâlbuki kaşıklaştığımız, suyu bol, tanesi az bulgur çorbası idi.”

FAZLA PARA ALIYORUZ” DİYEN MEMURLARA...

“Üstad Hazretlerinin yanına gelen bazı memurlar, ‘Biz fazla para alıyoruz. Bize haram değil mi?’ diye sordular. Üstad Hazretleri, ‘Çalışmamızın ücretidir, demeyin. Allah’ın lütf-u ihsanı olarak alın!’ buyurdu.

BANA HİZMET DEĞİL, TESANÜT LAZIMDIR

“Üstad, Konya’ya gidiyor. Bir grup ağabey Üstad’a geliyor, diğer grubu şikâyet ediyor. Diğer grup geliyor, onları şikâyet ediyor... O zaman Üstad, ‘Bu davanın size ihtiyacı yoktur!’ deyip onları kovuyor ve ‘bana hizmet değil, tesanüt lazımdır’ diyor.”

AFYON HAPİSHANESİNDE KILDERELİ AHMET

“Üstad’ımız, ‘Kardeşim! Risale-i Nur bir fabrikadır, bu fabrikada ecnebler bile çalışır’ demiştir. ‘Azamî takva, azimet, hizmet’ esas olmakla beraber, bilhassa bu zamanda bazı şahısları idare etmek lazımdır. Onun için yeni kardeşleri, esnafı, tüccarı idare etmek lazım. Onların hizmetini ve himmetini kaçırmamak için çok dikkat etmek lazım geliyor. Size Üstad Hazretlerinden bir misal anlatayım:

“Afyon Hapishanesi’nde ‘Kildereli Ahmet’ diye bir zat vardı. Kaç kişiyi öldürmüş, Afyon hapishanesi onun elinde... Haraççı biri... Oranın müdürü de o, savcısı da o... Savcılar, gardiyanlar onu gördü mü kaçıyorlardı. Aslan gibi de bıyıkları vardı. Üstad’a yan bakana ‘Seni öldürürüm!’ derdi.



7 Aralık 1993, Bayram Ağabey İzmir-Basmane dershanesinde

Üstad’a su vermiyorlar, kömür vermiyorlar. Camları bile kırık, camları taktırmıyorlardı. İşte o adam, Üstad’a odun, su, yemek getirirdi. Üstad onu da istihdam ediyordu.

“Mustafa Osman Ağabey, bir gün berbere gitme bahanesiyle Üstad’a ziyarete gidiyor. Üstad’a çok zaman ‘berbere gitmek’ bahanesiyle gidebilirdik. İşte o anda Kildereli Ahmet de bir yün çorapla, mercimekten yapılmış -lokum lokum, içini mercimekten yaparlar, çok lezzetli olur- bir yemeği getiriyor Üstad’a. Mustafa Osman Ağabey içinden, ‘Üstad bizden almıyor, bu caninin getirdiklerini mi alacak’ diye geçiriyor. Üstad hemen Mustafa Osman ağabeyin yanında ‘Bismillâhirrahmânirrahîm’ diyor ve yemeğe başlıyor. Kildereli: ‘Üstad’ım! Hocam! Vallahi canım sana feda olsun, sana yan bakana bak ben ne yaparım!’ diyor ve Mustafa Osman ağabeye dönüp, ‘Sen Nurcu değilsin, esas Nurcu benim! Bak sizin getirdiğinizi almıyor, benim getirdiğimi alıyor Üstad’ diyor. Üstad onu istihdam ediyordu. Sonra hapishanede bir değişiklik oldu, o adamcağızı prangaya bağladılar...

ACABA BENİM SONUM NE OLUR?’ DİYE DÜŞÜNÜRKEN...

“Bir gün Ağlasun Dağı’na çıkmıştık. Orada yüksek, büyük bir kale vardır. Üstad’ı oraya çıkardık. Zaten Üstad daima en yüksek yerlere çıkardı. Oduyla ateş yakıldı, çay yapıyorlar. Üstad’ımız Cevşen okuyor, ben de ayakta şemsiye tutuyorum. Kendi kendime: ‘Acaba benim sonum ne olur, acaba benim sonum ne olur?’ diye dalmışım. O anda Üstad bir tane şamar vurdu, ‘Keçeli! Sen sonunu düşünme, sonun iyi olacak’ dedi. Hakikaten Nur talebeleri, ‘Benim sonum ne olacak?’ diye hiç düşünmemeli. İhlâsı bozar böyle şeyler. Biz Üstad’a evlât olmuşuz elhamdülillah. Onu ehl-i dünya düşünsün. İmam-ı Şafîî Hazretleri, ‘Talebe-i ulûmun rızıkına kefalet edebilirim’ diyor.”

ŞAŞAALI DEVRİ BEN GÖRMEYECEĞİM!

“Mükerrer defa Üstad’tan dinledim: ‘Kardeşlerim! Risale-i Nur’un şaşaalı bir devri gelecek, fakat inşaallah ben görmeyeceğim! Mustafa Sungur kabrimde Nurları okuyacak, ben temaşa edeceğim. Kabrimde toprağın altında daha halisane dinleyeceğim’ derdi.”

ÜSTAD ÇAYI ‘KITLAMA’ İLE İÇMEYİ TEŞVİK EDERDİ

“Üstad Hazretleri çayı ‘kıtılama’yla içmeye teşvik ederdi. Hatta beni, ‘Kıtılama ile içersen üç sefere kadar sana müsaade var’ diye teşvik etmişti. Kendisi de eskiden kıtılama içermiş, ama yaşlanınca limonlu ve şekerli içmeye başladı.

“Üstad’ımız çaya mutlaka limon isterdi. Eğer limon yoksa gidip bakkaldan limon tuzu alırdı.”

ÜSTAD MUALLİMLİĞE ÇOK ÖNEM VERİRDİ

“Üstad muallimliğe çok önem verirdi. Yanına gelen kim olursa olsun her zaman kabul etmezdi. Şeyhlerden milletvekillerine kadar herkes gelirdi, çoğu zaman Üstad kabul etmez geri çevirirdi. Fakat bir muallim geldi-

ği zaman hemen kabul ederdi. Ona: ‘Muallimliğın ortası olmaz. Muallim ya minarenin ucundadır veya kuyunun dibindedir. Param olsaydı muallimlere her gün için 10 altın verirdim!’ gibi nasihatler ederdi.

Derdi ki:

‘Ben bugün dindar bir muallime, eski zamanın velileri gibi bakıyorum. Çünkü eskiden bir çocuğun terbiyesini ebebeyinleri yapardı. Bugün ise daha çok muallimler yapıyor. Ve o masum çocuk, hocasından gördüğünü mıknaş gibi çeker. Onun için dindar bir muallim alâ-yı illiyyinde, dinsizi de esfel-i safilindedir, ortası olamaz. Ya minarenin başındadır ya da kuyunun dibindedir.’

SENİN İKİ PARMAĞIN BANA LAZIM, DİĞERLERİNİ AT!

‘Üstad’ımız bir gün Şamlı Hafız Tefvik ağabeye: ‘Senin iki parmağın bana lazım, diğerlerini at!’ diyor. O da: ‘Üstad’ım, benim sivri yerlerimi kır’ diyor. Üstad’ımız da: ‘Senin bir yerini kırıyorum, bin bir yerin çıkıyor’ diye cevap veriyor.

SİYAH MÜREKKEP KIRMIZI OLDU...

‘Hafız Tefvik Ağabey anlattı: ‘Bir gün Karakavak’ta Risale-i Nur telif edilirken haşiye yazıyorduk. Üstad, buranın kırmızı olması lazımdı, diye hiddet etti. Aynı siyah mürekkep, kırmızı oldu. Haşiye bitti, mürekkep tekrar siyah oldu...’

‘Ben Üstad’tan da duydum bunu. Hatta Sıddık Süleyman Ağabey birinde de vurmuş, dökmüş...’

KARDEŞİM HAFIZ TEVFİK, BENİM SANA İHTİYACIM VARMIŞ...

‘Yine bir gün Hafız Tefvik Ağabeyimiz, Üstad’ımızı kızdırıyor. Üstad’ımız da, ‘Git! Sana benim ihtiyacım yok...’ diyor, kovuyor. Tefvik Ağabey üç gün Üstad’ımızın yanına gitmemiş. Üç gün sonra duramıyor, gidiyor. Bakıyor ki Üstad’ımızın yanında içeride hocalar bir ayeti arıyorlar... Kapıdan girince hemen Üstad’ımız, Hafız Tefvik ağabeyden soruyor. Hafız Tefvik Ağabey de ayeti hemen buluyor. ‘Oku, oku kardeşim Hafız Tefvik, benim sana ihtiyacım varmış’ diyor Üstad. Ve çağırıp tekrar istihdam etmeye başlıyor.

RİSALE-İ NURLARIN TELİF EDİLDİĞİ YERLERİ GEZMİŞTİK

‘Barla’da Hafız Tefvik Ağabeyle iki ay Risale-i Nurların telif edildiği yerleri beraber gezmiştik. 1954’te Üstad’ın Isparta’da kaldığı evin sahibi Fitnat hanımın oğlu askerden gelmişti. Onu polisler tahrik ettiler. ‘İllâ evden çıkacaksınız!’ diye debelleşiyordu. Üstad’ımız Emirdağ’a gitmişti. Ceylan ve Sungur ağabeylerle beraberdik. Üstad’a haber gönderdik. Üstad da ‘Bayram’la Ceylan Barla’ya gitsin, benim medresem orası. Sungur da asker olsun’ dedi. Sungur Ağabey asker oldu, Samsun’a gitti. Biz de iki ay Barla’da kaldık. İki ay devamlı surette öğleden sonraları ya Sıddık Süleyman veya Hafız Tefvik ağabeylerle Risale-i Nurların telif edildiği yerlere gittik, bizi gezdirdiler.

‘Ben çok cüz’î bir şeyler yazdım, gafil avlandık! Hangi risale nerede telif olmuş, her yeri göstermişlerdi... Sıddık Süleyman ağabeyin de, Ceylan’ın da, benim de yazmak hatırımza gelmemişti. Ben hatırımda kalanların bazısını yazdım. Hâlbuki iki ay bu yerleri gezmiştik...’

ÜSTAD BİR NOKTAYA BAKAR, ‘YAZ KARDEŞİM!’ DERDİ

‘Hafız Tefvik Ağabey bize şöyle anlatmıştı:

‘‘Eserler yazılmaya başlarken Üstad’ımız belirli bir noktaya gözünü dikerdi. Bir noktaya bakar, alnı şişerdi... ‘Yaz Kardeşim, yaz!’ derdi. Süratli söylerdi, ben de süratli yazardım. Bazen, ‘keçeli, git sinekleri kovala gel’ derdi. Gidip taşların arkasında sigaramı içip gelirdim! Ben çok sigara içiyordum. Üstad’tan uzak bir yere gider, taşların arkasında sigaramı içerdim. Kafamı düzeltir gelir, tekrar yazmaya başlardık. Çok süratli söyler, ben de çok süratli yazardım. Bazen Üstad’ımız yatardı, titreyerek kalkardı. Kardeşim kâğıdı kalemi al, yaz, derdi. Gözünü bir noktaya dikerdi. ‘Yaz kardeşim’ der, devamlı ‘Yaz!’ diye söylerdi. Çok fasih bir Türkçe konuşurdu. Ben de süratle yazardım. Perde indi kardeşim, deyince konuşması bile zor anlaşılırdı... Bir zaman yazardım, Üstad’ı kaybeder gibi olurdu. O anda Üstad’ım bir tane tokat vururdu... ‘Beni bilemiyorsun!’ derdi.’

BİR SAATTE YAZDIĞIMIZ ESERİ BİR GÜNDE TEMİZE ÇEKEMEZDİM!

‘Bu hatıraları Hafız Tefvik Ağabey mükerrer defa yemin ederek bize anlatırdı. ‘Bazen yarım saatte, bir saatte yazdığımız eseri bir günde temize çekemezdim. Bazı vakit bir saatte yazdığımız bir eseri birkaç günde yazardım. Ah kardeşlerim! Biz Üstad’ımızı anlayamamışız, anlayamamışız!’ derdi. Üstad’ımız hep kendisini perdeliyordu. Çok şefkatli, mütevazı ve ihlâsı zirvede idi...’

“Hafız Tevfik Ağabeyin hanımı da çok fedakârlık yaparmış. ‘Üstad’ım Efendim, bunu sana veriyorum. Bu sana yardım etsin. Onun yapacağı işleri ben yaparım. Rençperlik, bahçe vs. gibi işleri ben yaparım’ dermiş. Kastamonu Lâhikası’nda bu bahis vardır: ‘Risale-i Nur’un telifi başında, başkâtip Şamlı Hafız Tevfik’in haremi merhume Zehra, ben Barla’da iken, Şamlı Hafız Risale-i Nur’u yazmasına çalışmak için o merhume, Hafız’ın bedeline belinde odun taşıyordu ve Hafız’ın işlerini görüyordu. Tâ Nurları yazsın...

Biz de o merhumeyi o iyiliğine mukabil, Risale-i Nur’un vefat etmiş has talebeleri içinde o vakitten beri duamızda şerik ediyoruz, hem dua edeceğiz...’ (Kastamonu Lâhikası, 238)

MEVLÂNA HALİD’İN CÜBBESİNİ URFA’YA ÜSTAD GÖNDERDİ

“1950’de Emirdağ’a Üstad’ın ziyaretine varmıştım. O sırada Eskişehir’den hava astsubayları gelmişti. Onlar arabalarıyla, beni Eskişehir’e götürdüler. Ben Eskişehir’i bilmiyordum. Üstad, ‘Eskişehir’de meşveret edin, eğer muvafık görürseniz Bayram Urfa’ya gitsin, benim Mevlâna Halid hazretlerinden kalan cübbemle antika altın yıldızlı kitaplarımı oraya götürsün. Orada kalsın, beni beklesin’ demişti. Eskişehir’de meşveret edildi. Ceylan Ağabey: ‘Bayram daha çocuktur. Şimdi elindeki kitapları aldırır. Biz bunu sandıkla Vahdi Gayberi’nin adresine gönderelim’ dedi. Cübbe o şekilde Urfa’ya gönderilmişti, buna ben böyle şahidim. On sene sonra Üstad’ımızla beraber gitmek nasip oldu Urfa’ya...”

ÜSTAD, ARAPÇA RİSALELERİ İZAH EDEREK OKUYORDU

“Bilhassa Arapça risalelerin izahına başlayınca bir hareket başlardı Üstad’ta... Günde altı-yedi saat ders veriyordu. Arapça okuyordu, izah ediyordu. Türkçeleri izah etmezdi. ‘Türkçe Risale-i Nur’u, Risale-i Nur izah etmiş’ diyordu. O kadar ki kâinattan, mevcudattan, mahlûkattan misaller veriyordu. Okudukça Üstad açılıyordu. Sanki 20 yaşında bir genç... Bizler yoruluyorduk, uykusuz kalıyorduk, vücudumuzu iğneliyorduk. Bilhassa Zübeyir Ağabey erkenden uyku sıkıştırdı mı, toplu iğneyi batırıyordu...”

ELLİ BİN LİRA VERECEĞİM BEDİÜZZAMAN’I ZEHİRLEYİN

“İnönü, ‘Elli bin lira vereceğim; Bediüzzaman’ı zehirleyin!’ demiş. Mühim bir zat geldi, bize, ‘Durum böyle böyle...’ dedi. Biz Üstad’la şehrin dışına çıktığımızda, birimiz 50 metre sağda, birimiz 50 metre solda, birimiz de 50 metre arkada, Üstad ortada, öyle giderdik. Kim gelse bağda, kırda, bayırda; bana gelse ben konuşurdum, Zübeyir ağabeye gelse Zübeyir Ağabey veya Ceylan arkada, o konuşurdu. Üstad’a sokmazdık. Çeşitli yönden rahattık. Bazı geç kaldığımız zaman Üstad alır taşı bize vururdu. Daima o kaideyi bozmadan dolaşır gelirdik. Geldikten sonra Üstad diyordu: ‘Beni siz düşünemiyorsunuz!’

“ÜSTAD İSTİĞNA KAİDESİNE, İKTİSADA ÇOK DİKKAT EDERDİ”

“Zübeyir ağabeye Üstad Hazretleri ‘Simit al gel’ demiş bir gün. Üstad simidi beş kuruş biliyordu, simit 7,5 kuruş olmuş, bilmiyordu. ‘Ahmak! Aldatmışlar...’ der, her gün başına kakardı. Üstad istığna kaidesine, iktisada çok dikkat ederdi.”

HAPİSHANEDE ÜSTAD’IN USTURASI BENDEYDİ

“Afyon Hapishanesi’nde Üstad’ı görebilmek için berbere giderdik. Bir gün berbere diye Üstad’a gittim. Üstad usturasını ‘Berbere bilet’ diye bana verdi. Üstad usturayla tıraş olurdu. Ceza evinde ustura taşıtmazlardı, cezası çok ağırdı. Üstad: ‘Git, 30 senelik Denizlili Mahmut var, bunu ona ver’ dedi.

Berbere girdim, herkes sırada oturuyor, yedi-sekiz gardiyan var orada. Bana küfretmeye başladılar, ‘Sen elin Kürt’üne Allah gibi tapıyorsun!’ (hâşâ) dediler. Ama öyle küfürler ediyorlar ki ağza alınmaz... Ben tir tir titremeye başladım. Çünkü Üstad’ımızın usturası bende, çok da cezası var.

“Bir de baktım hapishane karıştı, bir hadise olmuştu. Gardiyanlardan ikisi hemen koşuştular o tarafa. Ben de Üstad’ın yanına koştum. Üstad da beni bekliyormuş. Yani Üstad sanki görüyor, bizi takip ediyordu. Hemen kapıyı açtı, ‘Gel, gel! Orayı temizle, hemen git’ dedi. Fesühhanallah! Ben aşağı indim, başka koğuşa girdiler, orada da kurtuldum. Üç sefer beni falakaya yıktılar, bir fiske vuramadılar. Üçünde de hadise olmuştu.

KASAP TAHİR’E, BEDİÜZZAMAN’IN DUASINI ALIRSAN KURTULURSUN!

“Afyon Hapishanesinde bir ‘Kasap Tahir’ vardı. Uzun boylu, çok yakışıklı bir insandı. Ayakkabıcı kendisi... Ailesine sataşan birinin kafasını koparmış! Çeşitli cinayetleri vardı.

“Herkes ondan korkardı, Afyon’u haraca kesmiş bir adamdı. İdamlıktı, prangalarla gezerdi. Eli, ayağı, boynu demir halkalarla -şimdi pranga diyorlar- bağlıydı. İdamlıklar ağır koğuştaki hapishanenin çavuşu olurdu, koğuşun çavuşuydu O. Bunu Tahiri ağabeyle Refet ağabeyin koğuşuna koyuyorlar. Diyorlar: ‘Sen Bediüzzaman’ın elini öpersen, duasını alırsan kurtulursun.’ ‘Kurtulurum mu?’ diyor. ‘Kurtulursun!’ diyorlar.

“O da hemen Üstad’a gidiyor: ‘Efendim, bana dua edin de kurtulayım’ diyor. ‘Sen namazını kılarırsan ben sana dua edeceğim’ diyor Üstad. ‘Efendim, ben kurtulacak mıyım?’ ‘Eğer sen namazını kılarırsan senin için dua edeceğim, kurtuluşun için dua edeceğim, sen namaza başla’ diyor. ‘Valla başlarım! Kurtulacağım mı hocam?’ diyor. ‘Ben senin kurtulman için dua edeceğim’ diyor. Geliyor koğuşa, Tahiri ağabeyle Refet ağabeyi koğuşun en baş köşesine yerleştiriyor, kendi yanına... Tahiri ağabeyin yemeğini pişiriyor, ona hizmet ediyordu. Koğuştaki 70 kişiden dört kişi kaldı namaz kılmayan. O, namaz kılanları koğuşun en iyi yerlerine, ötekileri Tahiri ve Refet ağabeylerin eski berbat yerlerine yerleştirdi. Nur talebelerine çok hürmetkâr oldu. Herkes ‘Bu adam nasıl bu hale geldi?’ diye hayret ediyordu.

“Hakikaten Temyiz Mahkemesi, Afyon Ağır Ceza’nın idam kararını bozdu ve cezasını 30 seneye indirdi; 1950’de umumi af çıkınca temelli kurtuldu... ‘Benim kurtuluşum, hoca efendinin kerametidir’ derdi.

“Yüz bir senelik bir adam vardı. Yüzbaşıydı. Askeriyeden ceza yemiş, öyle diyorlardı. Meğerse adam hafiyeymiş. Kibar, efendi biriydi. Gözlük takar, gider gelirdi. Dışarıda geziyordu. O karıştırıyormuş...”

NUR’UN İLK KAPISI 1926’DA YAZILDI, 1957’DE ORTAYA ÇIKTI

“Üstad Hazretleri 1926’da Burdur’a vardığında Risale-i Nur’un ilk Türkçe eseri Nur’un İlk Kapısı’nı telif ediyor. Üstad’ımız Şark’tan Burdur’a nefiy giden o zamanın aşiret reislerine orada ders veriyor. Türkçe ilk eseri odur. Hatta o zaman Fevzi Çakmak’a şikâyet ediyor vali. Fevzi Çakmak, ‘Ondan zarar gelmez’ diyor. Bilâhare Üstad’ımız Isparta’ya, oradan Barla’ya, Barla’dan da Eskişehir Hapishanesi’ne giderken, Sıddık Süleyman’ın tavanında saklamışlar. Sıddık Süleyman 1957’de o kitabı bulmuş, Üstad’a vermiş. Üstad o kadar sevindi ki, ‘Yazık, vallahi billahi böyle bir kitap olduğunu ben unutmuştum’ dedi. Hemen Ceylan ağabeyle bana birer tokat vurdu, ‘Çabuk bunu yazın’ dedi. O gece hiç yatmadık. Belki 50, belki 100 sayfa yazdık. Üstad’a götürdük, elini öptük, verdik. Üstad bana emir verdi, ‘Bunu sen yaz’ dedi. ‘Hüsrev bunu kendi yazsın’ dedi.

KEDİ İLE FAREYE AYNI KAPTA YEDİRİYOR

“Üstad’ımızın Isparta’daki evi duruyor. Aynı aslı gibi çok güzel tamir oldu. Pencereerde o zaman şimdiki gibi perde filan yoktu, kâğıt yapıştırmıştık pencerelere. Kâğıdı yağlardık, ışık oradan geliyordu. Orada pencerenin önünde polisler dururdu.

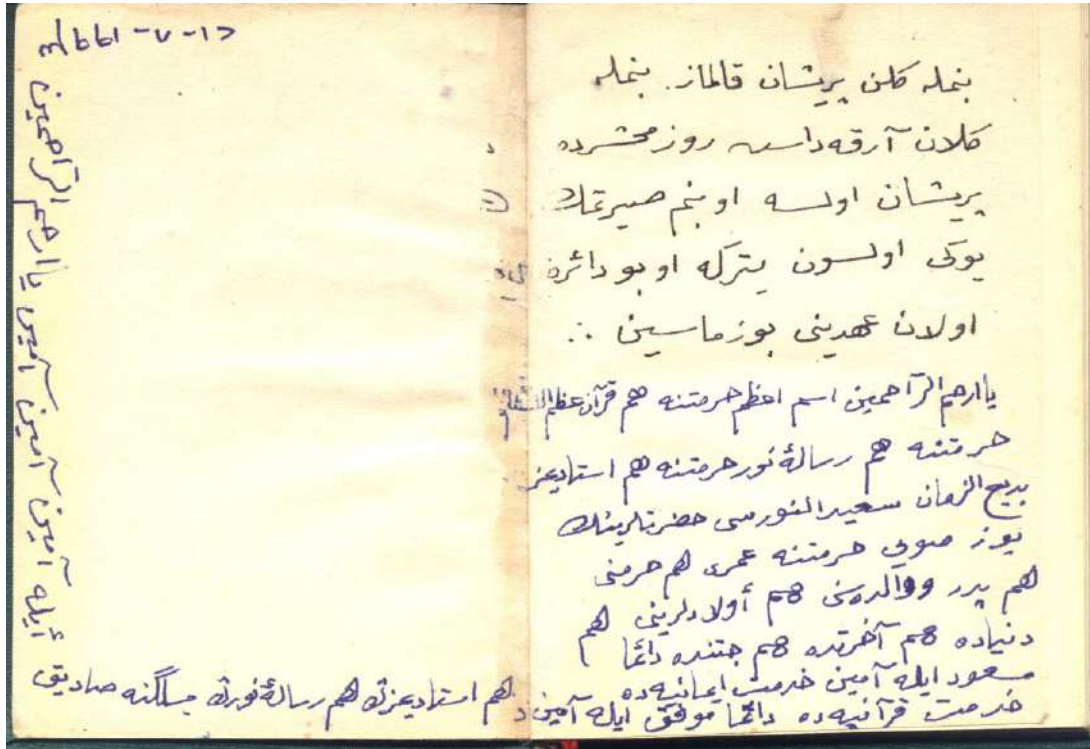
“Bizim yattığımız odada dolap vardı. Dolabın çekmecesini vardı, çekmecenin kapağını çıkartmış kâğıt yapıştırmıştık ve bir delik açmıştık. Dolabın içinde fareler vardı. Yanındaki büyük dolapta bizim makarnamız, bulgurumuz, unumuz vardı. Fareler katî surette onlara ilişmezlerdi. Hatta şekerimiz vardı, şekerde de ilişmiyorlardı. Biz şeker atardık içine. Fare oradan bakardı böyle... Üstad da gelip seyredirdi, hoşuna gidiyordu.

“Bir gün yazı yazıyorum. Yazarken fare de karşımda. Dolaptan çıktı, evin içinde hoplamağa başladı. Dışarıdan korna çaldı. Ağabeyler gelirirken korna çalardı, ben de garaj kapısını açardım. Gittim açtım. İki gün sonra ben yine yazıyorum... Dışarıdan serçe kuşları tık tık vurmaya başladı. Üstad’tan haber veriyorlar, ben bilmiyorum... Fare çıktı, hoplamağa başladı. ‘Keçeli git!’ dedim, gitti. Korna çaldı, ben yine aşağıya indim. Bize alıştı çünkü...”

“Birkaç gün sonra ben yine abdest alıyorum; dışarıda Ceylan Ağabey fareyi almış süpürgeyle kovalayıp duruyor. ‘Bayram, Bayram! Fare çıkmış’ dedi. Ben de fareyi tutacak diye süpürgeyi atıverdim, öldü fare. Üstad da geldi. Cinayet benim elimde kaldı... Fareyi hemen bahçeye attım. Üzülüm, Üstad’ın yüzüne nasıl bakacağım? Üstad duysa kat’iyen razı olmaz. Neyse Üstad yatağın üzerine uzandı. Korktum bir şey diyecek diye. Neyse böyle geçti...”

“Birkaç gün sonra... Tavanda risaleler vardı. Orada fareler ilişmesin diye onlara bakıyordum. Üstad üç metreden yüksek tavana çıktı geldi. Merdiven vardı. ‘Keçeli, keçeli, ne yapıyorsun?’ dedi. ‘Efendim, fareler ilişmesin diye kitaplara bakıyorum’ dedim. ‘Onlar risalelere dosttur. Eğer bizde bir hata olmazsa ilişmezler. Kastamonu’da beni çok sıkıştırdılar, Beşinci Şua’yı arıyorlardı. Fareler benim çorabımın içine Beşinci Şua’yı saklamışlar, tâ odunların içine kadar götürmüşler...’ dedi.

“Bizim Sadık (Çalışkan) çocuklarıyla beraber Nazilli’den İzmir’e giderken, bir öğretmen anlatmış. ‘Başçavuş, ‘Üstad’ı karakola çağırıyor. Üstad gitmiyor, kızıyor başçavuş. ‘Ben ona göstereyim!’ diyor, gidiyor Üstad’a. Bir de bakıyor ki Üstad, fareyle kediye bir yalakta yemek yediyor... Üstad da başında... Kapının arkasında böyle bir avlu var. ‘Allah, Allah!’ diyor, ‘Ben mi deliyim!’ Ciddi ciddi bakıyor, fare ile kedi bir kapta beraber yemek yiyorlar, Üstad da orada. Diyor: ‘Bu adamla başa çıkılmaz. Bu adama ilişilmez. Kalkıp gidiyor.’”



Bayram Yüksel Ağabey cebinden çıkardığı bir deftere bakarak cevşenime Üstadımıza ait bu sözleri kendi el yazısı ile yazdı: “Benimle gelen perişan kalmaz. Benimle gelen arkadaş rûz-u mahşerde perişan olsa, o benim sırtımın yükü olsun. Yeter ki o bu daireye olan ahdini bozmasın.” Ankara 1970.

BENİMLE GELEN PERİŞAN KALMAZ

21 Ağustos 1993 tarihinde İzmir Karşıyaka cemaati olarak bir otobüs dolusu Isparta seyahatine gittik. Bayram Ağabey, Risale-i Nurların ehemmiyetinden, dünyadaki Risale-i Nur hizmetlerinden, sadakat ve kanaatten bahsetti. Tam bu sırada cebimden 23 sene evvel Ankara Hacıbayram 27 dershanesinde üzerinde kendi el yazısı bulunan Cevşen’imi çıkardım, dedim: “Ağabey bu yazıyı 20 küsur sene evvel yazmıştınız, mahiyeti nedir?” diye sordum. Cevşenimi eline aldı, yazıya baktı ve sesli okumaya başladı:

“Benimle gelen perişan kalmaz. Benimle gelen arkadaş rûz-u mahşerde perişan olsa, o benim sırtımın yükü olsun. Yeter ki o, bu daireye olan ahdini bozmasın...”

Bayram Ağabey bunu okurken çok hassaslaştı, sesi ruhanî bir hal aldı. Bu sözlerin Üstad’ımıza ait olduğunu ve Molla Hamid ağabeyin bir sualine cevap olarak Üstad’ımızın söylediğini anlattı. (Bkz. Ağabeyler Anlatıyor2 Molla Hamid İkinci hatıraları) Sonra “Üstad’a, Risale-i Nurlara ve düsturlara” sadakatin öneminden bahsetti. Birden susup cebinden bir kalem çıkararak, bu yazının yanına şahsıma bir dua yazıverdi: “Ömer, bu Cevşen artık tarihî oldu, bunu ciltlet” dedi. Ben de ciltlettim ve gözüm gibi saklıyorum...

Bayram Ağabey dedi ki:

“Üstad’ımız, ‘Risale-i Nur’u bir yerden bir yere götürmek, on komünisti öldürmekten daha sevaplıdır’ dedi. Siz de bu talebeleri buralara getirmişsiniz, çok büyük hizmet etmişsiniz.”

ÜSTAD BOŞANMAYA KAT’İYEN KARŞIYDI

18 Eylül 1993. Cumartesi günü Bayram Yüksel Ağabey İzmir’e geldi. Bir grup olarak, aynı otomobille muhtelif dersaneleri beraberce dolaştıktan sonra, Şirinyer’de oturan gömlekçi Yılmaz Sevinç Ağabeyi de almak için evine uğradık. Yılmaz Ağabey bizi içeri davet etti, girdik. Bu vesileyle Bayram ağabeyden çok güzel hatıralar dinlemiş ve kaydetmiş olduk.

Öğle namazını Ahmet Cevat Yaşar kaldırdıktan sonra, namaz dersi için Yılmaz Ağabey, Lem’alar kitabını verdi. Tefeül edip açtım. Hanımlar Risalesi’nin İkinci Hikmeti çıktı, okudum. Bayram Ağabey dikkatle dinledi. Dersin sonunda, bazı kardeşlerin yanlış evlilik yaptığını, sonra da boşanmaya kalkıştığını söyledi. “Üstad’ımız boşanmaya kat’iyen karşıydı, boşanmaya razı olmazdı” dedi. Hz. Üstad zamanında yaşanan bazı

isimleri örnek olarak vererek, “O talebelerinin boşanmalarına Üstad razı olmadı” dedi. Üstad bize, “Said Nursi'nin talebeleri hanımlarını boşamaya başladı derler” diye razı olmadığını söyledi.

Bu sırada Yılmaz Sevinç Ağabey enteresan bir şey sordu:

ÜSTAD EVLENMENİZE İZİN VERİR MİYDİ?

Yılmaz Sevinç Ağabey bir soru sordu:

“Üstad sizin evlenmenize izin verir miydi?”

Bayram Ağabey: “Teşvik etmezdi, fakat yasaklamazdı da... Zaten Üstad dünyevî hiçbir şeye teşvik etmezdi...” diye cevap verdi.

Ve gülerken lâtif bir hatıra anlattı:

“Üstad bir gün Ceylan ağabeyle bana: ‘Sizi çoban yapacağım!’ dedi. Ceylan Ağabey de gülerken: ‘Ama bir şey lazım Üstad’ım (eliyle sağma hareketi yaparak)’ dedi. Üstad’ımız gülerken, ‘Ne lazım?’ diye sordu. Ceylan Ağabey de ‘Sağılacak şey, Üstad’ım’ dedi. Üstad, ‘Keçeli! On huri de olsa müsaade yok’ diye cevap verdi.”

SADAKAT ŞARTIYLA, ÜSTAD SİZİ YALNIZ BIRAKMAZ

“Üstad’ımız: ‘Ben çok bahtiyarım, benden ve sizden bahtiyarı yok. Hem bana talebe oldunuz, hem ahir zamanda geldiniz’ derdi.

“Hâlbuki biz aç susuz vaziyetteyken önümüzde arkamızda polisler, hep takip ediliyorduk. Kardeşler! Siz de bahtiyarsınız; yeter ki sadakat ve kanaatle hizmet edin. Korkmayın, cehennemde bile olsanız Üstad sizi yalnız bırakmaz. Yalnız bir şeyden korkarım... Üstad bize şöyle derdi:



Bu dört kare seri fotoğraf, 23 Ağustos 1995 tarihinde İzmir merkez vaizi Nail Papatya hoca efendinin defni sırasında İzmir Çamlık Kabristanı'nda çekilmiştir. Bir ruh iki ceset, iki kadim dost, Bayram Yüksel ve Mustafa Sungur. Bir meseleyi istişare ettikten sonra yerlerine geçip oturdular.

‘Sizin için bir şeyden korkarım: Benim de fikrim böyle, ben de böyle düşünüyorum deyip hizmete aklınızı karıştırıp sadakatsizlik etmenizdir. Sizin hayrınız da azim, hatanız da çok azimdir, çok dikkat etmeniz lazım.’ Üstad kitabı eline alır: ‘Dünyanın kanun-u esasisî bu olacak, kıyamete kadar Risale-i Nur bakidir’ derdi.

ÜSTAD DİYANET’İN TAKVİMİNE GÖRE AMEL EDERDİ

“Üstadımız Diyanet takvimine göre amel ederdi. Mustafa Acet’e yeni yazı takvimden hatt-ı Kur’âniyeye çevirttirir, onu başucuna astırır. Şimdi olduğu gibi o zaman da Ramazan’da bazen bir gün evvel oruç tutanlar, bayram edenler olurdu. Üstadımıza söyledik. O hiç ehemmiyet vermezdi. Hatta bir gün Tahiri Ağabey, ‘bugün Arabistan’da bayram’ dedi. Üstad, takvimi göstererek: ‘Kardeşim ben Türkiye’ye göre amel ediyorum. Ben de öyle yaparsam, fitneye vesile olur’ demişti.

“Üstad Hazretleri şeaire çok önem verirdi. Hatta Ramazan davulcularını çağırır, onlara para verirdi. Bize: ‘Bunlar şeaîr-i islâmiyeyi muhafaza ediyorlar, onun için para veriyorum’ derdi”

SUNGUR AĞABEY İÇİMİZDE BİR TANEDİR

“Sungur Ağabey içimizde bir tanedir.

“Üstad bana: ‘Kardeşim Bayram! Senin hizmetin bana dokunmuyor. Sungur’la Ceylan’ın hizmetleri dokunuyor’ derdi. Çünkü onlar Üstad’ın makamını biliyorlardı. Üstad, ‘Siz kime hizmet ettiğinizi bilerseniz...’ derdi.

“Sungur ağabeyin okuduğu derslerde acayip feyiz vardır. Çünkü Üstad’ı ve Risale-i Nur’u gösteriyor...”

YAZARKEN BEN VE ZÜBEYİR AĞABEY HEMEN YORULURDUK

“Telifat anında Üstad çok hızlı söylerdi. Ben ve Zübeyir Ağabey hemen yorulurduk, yetişemedik süratle. Ama Tahiri ve Ceylan ağabeyler makine gibi çok hızlı yazarlardı.

“Üstad gazete okurdu, biz gazete alırdık... Bilhassa Bağdat Paktı gibi hizmetle alâkalı meselelerle Üstad ilgilenirdi. Başka siyasî yerleri okutmazdı. Yalnız Üstad bana, ‘Bayram sen gazete okuma, iz yapar’ derdi. Hakikaten ben gazete okuyunca zarar görüyordum. Daha önce öyle şeyler görmediğim, okumadığım için okuduğum gün rüyalarım girerdi. Hâlbuki Zübeyir ağabeye zarar vermezdi. Çünkü O, Nurları tanımadan evvel bir at arabası kitap okumuş -onları Nurları tanıdıktan sonra yaktı ya- Onun için Üstad gazeteleri Zübeyir ağabeye okuturdu. Zaruret halinde bana da okuturdu.

ÜSTAD ET YERDİ

“Bazı kardeşler Üstad’ın et yemediğini söylüyorlarmış. Yok böyle bir şey... Üstad 15 günde bir koyun eti yerdi. İneğin de yoğurdunu yerdi...”

DUA LİSTESİ BEŞ METRE BOYUNDAYDI

“Üstad’ın dua listesi vardı, beş metre boyunda... Ben onları bakarak sayamazdım! Üstad hepsini ezbere bilirdi.

NE KADAR ACELE İŞ OLURSA OLSUN TESBİHATI YAPTIRIRDI

“Üstad küçük tesbihatı, yani ‘Sübhaneallah, Elhamdülillah, Allah-u Ekber!’ diye yapılan tesbihatı mutlaka yaptırırdı. Hatta bize, ‘Tesbihatınızı yaptınız mı?’ diye sorardı. ‘Yapmadık’ dersek, ne kadar acele iş olursa olsun tesbihatı yaptırır, öyle gönderirdi. Diğer tesbihat, acele durumlarda yolda, arabada da yapılabilir.”

ÜSTAD’TAN NE GÖRDÜM, NE DUYDUM İSE ONU SÖYLÜYORUM

Bayram Ağabey, aynı akşam beraber gittiğimiz İzmir/Ayrancılar dersinde bir defterden bazı hatıralar okudu. Kardeşlerden birisi bir şey sordu. Bayram Ağabey biraz tereddüt geçirdi ve şu tarihî açıklamayı yaptı:

“Kardeşlerim! Ben açıklama yaparsam hissim karışabilir, bir şey ilâve edebilirim. Onun için çok korkuyorum! Ben Üstad’tan ne gördüm, ne duydum ise onu söylüyorum. Nasıl ki Peygamber Efendimiz, ‘Kim bilerek benden duymadığı bir şeyi benden duymuş gibi naklederse cehennemde yerini hazırlasın!’ diyorsa, ben de aynı mesuliyeti taşıyorum ve çok korkuyorum!”

AĞABEYLERE VEFA DERSİ

Seneler evvel Ankara’da Bayram ağabeyle yaşadığım üzücü bir hatıram aklıma geldi. Geldi Hala utanıyorum.

Herhalde 1969 senesi idi... Ankara’da talebeyim ve dersane-i Nuriyede kalıyorum, daha yeni sayılıyım. Sömestr tatilinde memleketim İzmir’e gelmiştim. O sırada o zamanki adıyla Fransız Hastanesi, şimdiki adıyla Alsancak Devlet Hastanesinde Tahiri ağabeyimizin hasta yattığını duydum. Duyduğum halde gaflet edip ziyaretine gidemedim tatil bitti, Ankara’ya döndüm.

Bayram ağabeyin ilk sözü: “Tahiri Ağabey nasıl?” oldu. “Yanına gidemedim ağabey” dedim. Bayram Ağabeyin yüzü ve sesi birden değişti. Sertçe “Gidecektin kardeşim!” dedi. Ama bu iki kelime üzüntü ve teessüfle karışık bir tarzda ağzından öyle çıktı ki, hâlâ kızarıyor ve utanıyorum... O anda o iki kelime bana şöyle manalar vermişti:

“Vefasız! Hasta babasını aramayan hayırsız evlât! Tahkiki iman derslerini her türlü sıkıntılara katlanarak sana ulaştırın fedakârlara liyakati olmayan gafil!”

Artık ne dersenez deyin. Hepsini bu iki kelimedede saklıydı benim için... O tarihten itibaren ağabeylere vefasızlık ve lâkaytlık... Bunu bir daha kat’iyen yapmadım.



Bayram Yüksel ve Ömer Özcan 1970 Isparta Bediüzzaman Mevlidine beraber gitmişlerdi. Mimar Sinan Camiinde abdest alırlarken 14 Haziran 1970



Bayram Yüksel ve Ömer Özcan Isparta Bediüzzaman Mevlidinden sonra Ankara'ya dönüş bileti almak için Isparta garajında. 14 Haziran 1970

ÜSTAD DERSANELER İÇİN 'O BENİM EVİMDİR' DERDİ

İzmir'de Basmane Dersanesi'ndeyiz. Kalabalık bir cemaat var. İzmir'in fedakar esnaflarından Ahmet Aktuğ Ağabey, Basmane Dershanesi'nin artık küçük geldiğini, alt katı da hizmete vereceğini söyledi. Bayram Ağabey çok memnun oldu. "Bunu cemaate ben duyurayım" diyerek mikrofonu aldı. Bu vesileyle bazı dersler de vermiş oldu. Şöyle:

"Üstad'ımız dersanelere çok önem verirdi. Bir dersane açılışı oldu mu, mutlaka kendisi giderdi. Gidemezse bizleri gönderirdi. O dersaneyi açanlara, 'O benim evimdir!' derdi. Civardan dersane açıp ziyaretine gelenleri, mutlaka kabul ederdi. Bunlar açılan dersanelerin anahtarlarını getirip Üstad Hazretlerine verirlerdi. Böylece birçok dersane anahtarı yanımızda birikmişti."

Bayram Ağabey müjdeyi verdi ve Ahmet Ağabeyi tebrik etti.

ZİYARETİNE GELENLERE İKİ ŞEY SORARDI

"Üstad'ımız ziyaretine birisi geldiği zaman önce iki şey sorardı: 1. Risale-i Nurları okuyor musun? 2. Bulduğun muhitte dersane var mı, derslere gidiyor musun?"

"Bir de Üstad'ımız son zamanlarında: 'Kardeşlerim! Korkmayın! Dinsizliğin bel kemiği kırıldı! Risale-i Nur dinsizliğin bel kemiğini kırdı. Maalesef bunlar beni anlayamadı...' derdi."

HİÇBİR ZAMAN ‘ŞUNU YAPIN, BUNU YAPIN’ DEMEZDİ

“Üstad’ımız hiçbir zaman ‘Şunu yapın, bunu yapın’ demezdi. Daima ‘Şöyle yapılırsa nasıl olur?’ der, akla kapı açar, ihtiyarı elden almazdı. Ama öyle yapılması lazımdır... Yalnız Üstad’tan habersiz bir yere çıkamazdık. Habersiz herkesle konuşamazdık. Bir yerden geldiğimizde ‘Kiminle konuşun?’ diye sorardı. Bizim dakikamızı bile hesap ederdi Üstad.”

SAFLIĞI AHMAKLIĞI AFFETMEZDİ

“1956 idi... Galiba kitapların Ankara’da tab’ı sırasında Üstad Ceylan ve Tahiri ağabeyleri Ankara’ya gönderdi. Onlar hattı Kur’an’ı iyi bildikleri için, yanlışlık olmasın diye... Hüsnü kardeş Urfa’da idi. Babası ağır hasta olduğu için Zübeyir Ağabey Konya’ya gitti. Ben Üstad’ın yanında yalnız kaldım. Bir de Mahmut (Çalışkan) kardeş vardı. O zaman çok zayıftı, şoförlük yapardı. Isparta’dayız... O kadar çok yoruluyordum ki... Gece ikide kalkıyordum. Bulaşıklar, gelen-giden, Üstad’ın hizmetleri, mektuplar... ‘Aman ya Rabbi! Zübeyir ağabeyi gönder’ diye dua ederdim.

“Ertesi günü Üstad’ımızla Emirdağ’a gittik. Mahmut kardeş şoför... Oradan Eskişehir’e gittik. Ben dua ediyordum, ‘Aman ya Rabbi! Zübeyir ağabeyi gönder.’ Eskişehir’de en fazla Üstad’ımıza suikast yaparlar diye korkuyorduk. Üstad’ın her şeyine dikkat etmemiz lazımdı. Üstad saflığı ahmaklığı affetmezdi. Projektör gibi her anı kontrol etmek isterdi. ‘Mesleğimizde saflık yoktur’ derdi. Ben en fazla Üstad’ımızın yemeklerine zehir atılmasından korkuyordum, çok dikkat ediyordum...”

“Eskişehir Yıldız Oteli’nin iki kapısı var, biri garaj kapısı. Etrafımızı polisler sardı. Bir termos vardı. Ben mutfaktan ayrılamıyorum... Arabada Üstad’ımızın tayinat sepeti var. Sepetin içinde Üstad’ımızın tayinat torbası vardır, içinde para vardır. Üstad bir bağladı mı kilit gibidir, herkes açamazdı. Baktım Mahmut yok... Hemen geri geldim. Üstad sepeti sordu, ‘Sepet nerede?’ dedi. ‘Mahmut gitmiş Üstad’ım’ dedim. Üstad çok kızdı. Sonra Mahmut geldi, sepeti getirdi. Üstad, ‘Aç sepeti’ dedi. Baktık paralar aynı duruyor... Bana, ‘Keçeli! Sen mes’ulsün, talebe-i ulûmun tayinatından mes’ulsün...’ dedi.

“O gece Salih Özcan, Mustafa Osman Ağabey, Üstad’ı ziyarete geldiler. Üstad çok memnun oldu, onlara iltifatlar etti, okşadı. Kış günü, fakat Yıldız Oteli’nde soba yaktırmıyorlardı. Biz başka bir otel bulduk. Üstad’ın hizmeti çok zordur, ama sonra hikmetlerini gördüm, her şeyinde bir hikmetini gördüm. Üstad saflığı, ahmaklığı hiç affetmezdi, her şeye dikkat isterdi. Üstad’ın yanına çok dessay insanlar gelirdi. Çok şükür bizim zamanımızda zehirlenme olmadı, daha evvel çok olmuş...”

ÜSTAD ‘SENİN SÜNNETLERİNİ BEN KILACAĞIM’ DEYİNCE...

“Afyon hapsinde adamın biri vardı. Celal Efendi... Üstad ona: ‘Sen farzlarını kıl yeter, senin sünnetlerini ben kılacağım’ demiş. Adam abdest alıp geliyor, herkes sünnet kılarken o oturuyordu. Farza uyup kılıyor, tekrar oturuyordu. Bu herkesin nazar-ı dikkatini celp ediyordu. Bir gün Mustafa Osman Ağabey ona soruyor: ‘Sen neden sünnetleri kılmıyorsun?’ O da: ‘Karşıda Bediüzzaman Hazretleri var ya, benim sünnetleri o kılıyor’ diyor. Sonra adamcağız sünnete de başladı elhamdülillah. Üstad namaza başlasın diye teşvik için böyle diyor ona...”

BİR DAKİKA ŞÖYLE UZANIVERDİĞİNİ GÖRMEDİK

“Üstad bir odada oturup dünyayı idare edebilecek kabiliyette bir insandı. Üstad hazretlerinin bir dakika boş durduğunu biz görmedik. Bir dakika şöyle uzaniverdiğini görmedik. Ya okuyacak, ya tashih edecek, ya yazacak ya da okutup dinleyecek... Bir dakika boş durmazdı. Bize: ‘Siz mi çalışkansınız, ben mi çalışkanım?’ derdi. Sonra: ‘Kaç sayfa okudunuz?’ der; biz de ‘üç, beş, on’ söyledik. Üstad kitabı alır gösterirdi: ‘Elhamdülillah 200 sayfa okudum’ derdi. ‘Sizin gibi süratli yazamıyorum, ama Cenab-ı Hakk’a hamd ve şükürler olsun ki tashih ederken kuvve-i hafızam telif anındaki gibi aynen geliyor. Sizin gibi gazete gibi de okumadım, manasını anlayarak okudum. Elhamdülillah imanım kuvvetlendi. Maşaallah Said’e, ben de tebrik ederim Said’i derdi.”

ÜSTAD’IMIZ TEMİZLİĞE ÇOK EHEMMİYET VERİRDİ

Bayram Yüksel ağabeyle beraber, Karşıyaka Cumhuriyet Mahallesi’nde İbrahim Kenar kardeşin evindeyiz... Uzun ve çok istifadeli bir sohbetimiz oldu. Çeşitli sorularımıza şefkatle cevaplar verdi... İşte sorular ve Bayram Ağabeyimizin cevapları:

“Üstad’ımız ne kadar zamanda bir çamaşır değiştirir ve yıkanır?”

“Üstad’ımız temizliğe çok ehemmiyet verirdi. Bazen her gün, bazen iki günde bir çamaşır değiştirirdi. En geç haftada bir yıkanır. Tabi o zaman su az olduğundan geniş leğende yıkanır. Çamaşırını ekseriya

ben yıkardım. Üstad'ın çamaşırları yıkandıktan sonra akar suyun altında üç kere duş yaptırılıp her seferinde sıklırdı. Bazen temiz ve kirli çamaşırları ayırt edemezdim. Koklardım! Mübarek teri çok güzel kokardı.”

RİSALE-İ NUR'UN TARZINA SADAKAT YEMİNİ...

“Üstad'ımız size sadakat derslerini nasıl verirdi? Sadakat nasıl olmalı? Üstad size nasıl sadakat yemini ettirdi?”

“Üstad'ımız bazı vesilelerle bize sık sık sadakat dersi verirdi. Şefkatle sadakat dersi verilmez; bazen döverek, kızarak, kovarak ders verirdi. Üstad'ımız şöyle derdi: ‘Kardeşlerim! Eğer Şeyh Abdülkadir-i Geylânî şimdi gelse: ‘Said bu yolu, bu tarzı bırak, bir parça da şöyle yap, bir gecede bir milyon müridin olacak’ dese; ‘Ya Üstad'ım, bu mesleği bırakamam; çünkü Üstad-ı Hakikî'den dersimi almışım’ der, bu tarzımızda devam ederiz’ derim.”

“Üstad bize defalarca Kur'an'a el bastırarak, ‘Risale-i Nur'un tarzına sadakat’ yemini ettirdi. Tekrar abdest aldırır: ‘Gelin! Bu tarzımdan ayrılmayacağımıza dair Kur'an'ın üzerine yemin edin’ derdi. Biz de Kur'an'a el basarak yemin ederdik.”

RİSALE-İ NUR OKUNURSA ‘NUR TALEBESİ’ OLUNUR

“Üstad bir günde ne kadar Risale ve Cevşen okurdu?”

“Üstad'ımız günde 200 sayfa kadar risale okurdu. Hiç boş durmaz ve durdurmazdı. Cevşen de okurdu... Fakat risalelerin okunmasına çok daha fazla ehemmiyet verirdi. Eğer siz sabaha kadar Cevşen okuyacağınıza bir saat kadar risale okursanız daha hayırlı bir iş yapmış olursunuz. Çünkü birisi şahsınıza bakar, ikincisi beşeriyetin kurtuluşuna bakar. Cevşen ve ezkâr okumakla ‘Nur talebesi’ olunmaz. Risale-i Nur okunursa Nur talebesi’ olunur.”

TARİHÇİ HAYAT'I OKUMAYAN RİSALELERDEN TAM FEYİZ ALAMAZ

“Tarihçe-i Hayat'ı kim yazdı? İlk hayatını Üstad'ımızın yeğeni Abdurrahman ağabeyin yazdığını biliyoruz, acaba aynı onun ifadeleri mi?”

“Onlar kısaydı. Sonra Zübeyir Ağabey yazdı, Sungur Ağabey yazdı, biz yardım ettik. Sonra ağabeyler Üstad'a takdim ettiler. Üstad kendine ve kerametlerine ait kısımları çıkarttı. Üstad üç kere okudu. Tarihçe-i Hayat için, ‘On ordu kuvvetindedir’ derdi. Tarihçe-i Hayat'ı okumayan, bilmeyen, risalelerden tam feyiz alamaz.”

DÜNYEVÎ İŞLERDE ÇALIŞANLAR DA ‘TALEBE’ SINIFINA DÂHİL OLABİLİRLER Mİ?

“Üstad'ımızın ‘risaleleri kendi malı gibi bilip sahip çıkma’ şartıyla ‘talebe’ sınıfına dâhil olmaya, bizim gibi bir işte çalışanlar nasıl nail olabilecektir?”

“Niyetle... Her şeyde ve işte, hatta bir kâğıt ve kalem götürürken bile hizmet niyet edilirse dâhil olunur.”

YENİ YAZIYI NASIL TASHİH EDERDİ?

“Üstad'ımız yeni yazıyı nasıl tashih ederdi?”

“Bu soruya memnun oldum. Eski yazıyla takip ederdi. Bir kardeşe yeni yazıyı okutur, kendisi takip ederdi.”

ÜSTAD'IMIZ NAMAZA DURURKEN EV SALLANIRMIŞ...

“Üstad'ımız namaza dururken ev sallanır mı diye duyduk?”

“Üstad hemen namaza duramazdı. Tekrar tekrar ‘İlâhî estağfurullah, İlâhî estağfurullah, İlâhî estağfurullah...’ çeker, birden elini bağladığında sarsılırdı. Biz de arkasında heyecanla dururduk. Mübalâğasız ahşap ev sallanırdı. Ayrıca Üstad namazı çok ağır kılar, sureleri tane tane okurdu. (Bayram Ağabey misal olarak Üstad'ımızın Fatihâ'yı nasıl okuduğunu, taklit ederek okudu.) Ben dört rekâtı Üstad'ın iki rekâtından evvel bitirirdim... Üstad huzuru bulmadan kat'iyen namaza duramazdı. Bir de Üstad'ımız, namazlarını daima vaktin evvelinde kılardı. O kadar ki, diyelim Emirdağ'a gidiyoruz, kalmış üç-beş kilometre; kar kış fırtına bile olsa Üstad Hazretleri arabayı durdurur, namazı eda ettikten sonra hareket ettirirdi.

ZÜBEYİR! SENİN ABDESTİN VAR MI?

“Bir gün Zübeyir Ağabey aceleden abdest almadan Üstad'ın arkasında kametlemiş. Üstad bir türlü huzuru bulamıyor. Beş altı defa ‘İlâhî estağfurullah...’ çekiyor, fakat yine namaza duramıyor. Sonra: ‘Zübeyir! Senin abdestin var mı?’ diye soruyor. Hakikaten yorgunluktan Zübeyir Ağabey abdesti unutmuş... Çok yorgun

olurduk. Yemek yemeye bile vaktimiz olmaz, kur'a çeker, yemeği sırayla yerdik. Bazen kuru ekmek hepimizin torbasında gezirdi...

YENİLERDEN CEYLAN, ESKİLERDEN REFET AĞABEY

"Üstad'ımız, 'Fitrî uyku beş saattir' derdi. Kendisi de ekseri beş saat uyurdu. Ceylan Ağabey bazen Üstad'la şakalaşır, 'Üstad'ım, benim uykum iki fitrî olsa nasıl olur?' derdi. Ceylan Ağabey çok zeki idi... Ben Cevşen'i beş saatte ancak bitirirdim, o üç saatte bitirir uyurdu..."

"Ceylan Ağabey daha çocuk yaşta, ortaokul yaşlarında Üstad'ın hizmetine girdi. Üstad, çocuğu evlâdı gibi severdi. Onun için Ceylan Ağabey Üstad'a her şeyi sorabilirdi, bizler soramazdık. Eskilerden de Refet (Barutçu) Ağabey öyleymiş, bildiğiniz gibi Üstad'a çok sorular sormuş..."

HİÇ SİNEK KONMAZDI VE ISIRMAZDI

"Üstad'a hiç sinek konmazdı ve ısırılmazdı. Bizi sivrisinekler, tahtakuruları mahveder, Üstad'ın yüzünün önünden 'vız, vız..' diye uçarlar, fakat kat'iyen konmazlardı.

"Bir yere giderken köpekler saldırdığında biz taş atardık. Üstad attırmaz, 'Onlar sahiplerine sadakatlerinin gereğini yapıyorlar' derdi."

ÜSTAD AZİMETE TÂBİ OLURDU

"Üstad hangi mezheptendi?"

"Şafî idi, fakat namazlarda rükûdan sonra ellerini kaldırmazdı. İmam arkasında Fatîha okurdu. Aslında Üstad azimete tâbi olurdu. Mesela eli kanadığında, Şafî'ye göre abdesti bozulmadığı halde yine de abdest alırdı. Abdestten sonra ıslak ayakla yere basmaz, hemen çoraplarını giyerdi; namazda ise çorapları çıkarır, çorapsız namaza dururdu.

CUMA NAMAZI MESELESİ

"Üstad'ımız Şafî olduğu halde cuma namazına gider ve bizi de gönderirdi. Ancak ezanın 'Tanrı uludur' diye okunduğu ve şapkanın mecbur olduğu zamanlarda Hafız Ali, Tahiri Ağabey gibi bazı ağabeyleri göndermemiş. Üstad cumalara gittiğinde çok teveccüh oluyordu. Bu yüzden hükümet rica etti, Üstad da 'Zaten ben de Hanefî'ye ittibaen kılıyorum' dedi. Hatta bir gün Tahiri Ağabey, caminin önünde Üstad'ın bir beyanını okuyor. Halk da Üstad vaaz verecekmış diye toplanmış, polis zor koridor açmış..."

ÜSTAD'IN TIRAŞI

"Üstad iki günde bir tıraş olurdu. Bazen mühim misafir geleceği zaman her gün olurdu. 'Said yaşlanmış demesinler' derdi. Saç tıraşı pek olmazdı; ucundan kesilir, o kadar..."

ÜSTAD HAZRETLERİ SORDU: SARIKLI GENÇ KİM?

6 Ağustos 1994, Isparta Vakıf binasındayız... Bayram Ağabey sorularımıza sohbet havası içinde cevaplar verdi.

Üstad'ımızın geleceğini söylediği zatın hakikati nedir?

Bayram Ağabey şöyle cevap verdi:

"1950'den sonraki Üstad ve Risale-i Nurlarla alâkalı her hadisenin içindeydik, her şeyi biliyoruz. Böyle bir zat yok. Bu, şahs-ı manevîdir. Üstad 'Beni bir kişi kaldıramaz' derdi. Üstad'ımız bazılarına çok iltifat ederdi. Onlar da bu iltifatlara dayanamaz, 'Acaba o gelecek zat ben miyim?' derdi. Hatta bazı mübarek ve âlim zatlar bile 'O zat ben miyim?' diye muvakkaten... Fakat elhamdülillah sonradan anlaşıldı.

"Bir gün Üstad Hazretleri sordu, 'Sarıklı genç kim?' diye. Zübeyir Ağabey, Ceylan; Ceylan Ağabey, Hüsrev; O da Ceylan vs... diyerek birbirlerine verdiler. Üstad da memnun oldu. Demek şahıs yok..."

ASLINA BAKMADAN TASHİH EDER, HİÇ HATA YAPMAZDI

"Üstad tashihat yaparken çok yoruluyordu. Biz, köylülerin yazdığı risaleleri Üstad'ın yazısını takliden tashih ederdik. Köylüler çok sevinirler, tekrar yazarlardı. Biz bakarak tashih ettiğimiz halde hata yapardık, Üstad aslına bakmadan tashih eder, hiç hata yapmazdı..."

ÜSTAD, BARLA'DAKİ ÇINAR AĞACI İÇİN DUA ETMİŞTİ

"Üstad, Barla'daki çınar ağacına çok ehemmiyet verirdi. 'Menderes dese: Said, şu ağacın bir dalını kessek, Risale-i Nurları bütün kâinata dağıtacağız... Razi olmam!' derdi.

“Fakat üç dalından birini elektrikçiler kesince o taraf kurumaya, çökmeye başladı. Biz orayı yeniden kesip çelik halat ve çemberlerle bağladık. O taraf elhamdülillah yeniden yeşermeye başladı...”

“Bu ağaç için Üstad’ımız: ‘Nasıl ki Resulullah (asv) hutbe okurken dayandığı kuru direğe cennette baki kalması için dua etmiş, ben de bu çınar ağacının bir numunesinin cennette halkı için dua ettim’ demişti.”

ANLASAYDIN, ‘BEN OLDUM, OLGUNLAŞTIM’ DER, ÇIKAR GİDERDİN

“Bir gün Üstad’ımız bize, kader meselesinden ‘tercih bilâmürecih’ meselesini izah etti. Üstad ‘Anladınız mı?’ dedi. Biz ‘Anlamadık Üstad’ım’ dedik. Tekrar izah etti, yine sordu. ‘Anlamadık Üstad’ım’ dedik. Üstad tekrar izah etti ve yeniden sordu. Biz yine anlayamamıştık. Fakat Üstad’ımız çok yaşlı ve yorgundu. Mübarek üstadımız dördüncü kere izah etti. Biz anlayamamıştık. Zübeyir Ağabey, Üstad yoruluyor ‘Anladık diyelim’ diye bize işaret etti. Biz de hep bir ağızdan ‘Anladık Üstad’ım!’ diye bağırдық.

“Başka bir gün de, Üstad Mesnevî-i Nuriye’den ders verirken bana, ‘Bayram, anladın mı?’ diye sordu. ‘Anlamadım Üstad’ım!’ dedim. Üstad’ımız da: ‘Zaten anlaysaydın, ‘Ben oldum, olgunlaştım artık...’ deyip çıkar giderdin’ dedi.

ÜSTAD NE SÖYLEDİYSE HEPSİNİN ÇIKTIĞINI GÖRÜYORUZ

“Üstad’ımız hayattayken ne söylediye hepsinin çıktığını görüyoruz elhamdülillah. Zübeyir ağabeyi Arabistan’a, beni Japonya’ya, Sungur Ağabeyi de Tiflis’e dersane açmaya göndereceğini söylemişti. Zübeyir Ağabey Suriye’ye, ben Japonya’ya, Sungur Ağabey de Tiflis’e dersane açarak geldik. Kore Savaşı sırasında açığa inayet altında olduğumu gördüm. Bir keresinde 10 bin Çinlinin arasında kaldım. Ayaklarımın altında do-laştıkları halde hiçbiri beni göremediler... Bir keresinde de başıma bir havan topu düştü, inayetle bana hiçbir şey olmadı, havan topu yuvarlanıp ileride patladı...”

İÇİNDEN EZANI OKU, SONRA TERCÜMESİNİ OKU

“Bir gün mühim bir zat geldi. İmam olduğunu söyledi. ‘Üstad’ım! Ben, Tanrı Uludur! Tanrı Uludur, diye ezan okumak istemiyorum. İmamlıktan ayrılayım mı?’ diye sordu. Üstad düşündü. ‘Bırak’ dese, yerine namazsız niyazsız birini verecekler... ‘Bırakma, içinden ezanı oku, sonra tercümesini oku’ dedi.

ÜSTAD ÜÇ ŞEYİ HİÇ SEVMEZDİ

“Üstad üç şeyi hiç sevmezdi: 1. Hastalığı, 2. Yorgunluğu, 3. İşi havale etmeyi... ‘Bunlar nefsin desisesidir’ derdi.

“Yemek yedikten sonra iki saat su içmezdi.

“Hayvanata bakar, ‘Bunlara sizin kadar önem veriyorum’ derdi.

“Ben gıdasız yaşarım, fakat havasız yaşayamam’ derdi. Onun için çok sık dağlara kırlara çıkardı. Gittiği yerlerde kuşlara kaplumbağalara bakar, ‘Maşaallah! Sübhanallah! Şunlara bakın! Sanat-ı İlâhiyeye bakın! Bunlara sizin kadar önem veriyorum...’ derdi.

BU KİTAPLARI KÂİNAT OKUYACAK

“Ben bazen düşünürdüm: ‘Bu kitapları biz yazıyoruz, biz okuyoruz...’ Üstad: ‘Bu kitapları kâinat okuyacak. Dünya devletleri Risale-i Nurları kanun olarak kabul edecekler, sizler göreceksiniz’ derdi.”

“Üstad Hazretleri: ‘Hatırıma geliyor, yazılacak başka bir şey var mı?’ Sonra: ‘Elhamdülillah! Risale-i Nurlar, kıyamete kadar gelecek suallere cevap verecektir’ derdi.”

İSTİKBALDEKİ TALEBELERİMİ AVUCUMUN İÇİNDE GÖRÜYORUM

“Üstad Hazretleri sabah namazından dört saat önce kalkar, beş metre uzunluğunda, bir metre enindeki dua listesini her gün ezberinden teker teker sayarak dua ederdi. Ben o listeyi okuyarak bile sayamazdım.

“Üstad derdi ki: ‘Avucuma baktığım zaman istikbaldeki Nur talebelerini avucumun içinde görüyorum, istikbaldeki talebelere dua ediyorum...’

İHTAR VAR, HEMEN KÂĞIT KALEM GETİRİN!’ DEDİ Mİ...

“Bir mektup geldi mi: ‘Bayram bunu şöyle şöyle (cevap) yaz’ der, biz de hemen yazardık. Üstad ya tashih, ya tasdik ederdi...”

“Üstad, ‘İhtar var, hemen kâğıt kalem getirin’ dedi mi, hepimiz koşar getirirdik. Çok hızlı söyler, çok hızlı yazdırırdı. O kadar ki çoğumuz yarı yolda kalırdık...”

TAHİRİ AĞABEY ÇOK FEDAKÂRDI, HER ŞEYİNİ HİZMETE HARCARDI

“Tahiri ağabeyin yaptığını kimse yapamazdı. Bütün tarlalarını, mallarını sattı hizmete harcadı, bir evi kaldı... Üstad’la arabayla kırlara çıkardık. Üstad: ‘Evlâtlarım, şuraya da gidelim’ der; biz, ‘Üstad’ım paramız yok, benzinimiz yok’ derdik. Üstad, ‘Şuraya da gidelim evlâtlarım’ derdi. İşte Tahiri Ağabey çok fedakârdı, her şeyini bu yolda harcardı.

SEMBOİK PARALARLA HİZMETE İŞTİRAK ETTİRİRDİ

“Üstad’ımız hizmet kastıyla Risale-i Nurları göndermeden önce bütün kardeşlerden kitapların bedeline sembolik paralar alarak iştirak ettirirdi. 25'er kuruş gibi... Bu vesileyle kardeşler hizmete iştirak etmiş olurlardı.

“Üstad’ımız zekâtı Risale-i Nur satın alarak, kitap olarak vermeyi tavsiye ederdi.”

ÜSTAD’IN BAŞINDA SON NÖBET VE VEFATI

“20 Mart 1960 saat tam dokuzda Üstad’ımızın acele emriyle Isparta’dan yola çıktık. Konya, Adana ve Antep’ten sonra Urfa’ya vasil olduk. Yolda Üstad’ımız mükerreren: ‘Evlâtlarım, siz hiç merak etmeyin. Risale-i Nur, dinsizlerin, masonların belini kırmıştır. Risale-i Nur daima galiptir. Siz hiç merak etmeyin. Bunlar beni anlayamadılar, bunlar beni anlayamadılar. Bunlar beni siyasete bulaştırmak istediler’ diyordu.

“Üstad’ımızla beraber Zübeyir Ağabey, ben ve şoförlüğü yapan Hüsnü kardeş beraber Urfa’ya vardık, orada Abdullah Yeğin Ağabeyle buluştuk. Üstad’ımızı İpek Palas Otelinde 27 numaralı odaya yerleştirdik! Urfalılar duymuş, akın akın gelmeye başlamışlardı. Üstad da hiç görmediğimiz şekilde herkesi kabul ediyordu, herkes de ellerini öpüyordu.

“Akşam namazından sonra ayakta duramıyordum. Zübeyir Ağabey ‘Git biraz yat’ dedi. Bir-iki saat yattım. Zübeyir Ağabey, ‘Kardeşim, ayakta duramıyorum’ dedi. ‘Gel ağabey biraz yat. Ben iyiyim, nöbet değişelim’ dedim. Hüsnü kardeşle beraber idim. Hüsnü de ‘Düşeceğim, ayakta zor duruyorum!’ deyince onu da Zübeyir ve Abdullah ağabeylerin yattığı odaya gönderdim.

“Üstad’ımız buz istemişti. Buzu hemen bulamadık, sonra geldi Üstad istemedi. ‘Üstad’ım, çay yapayım’ dedim, ‘istememez’ diye işaret etti. Üstad çok hararetlenmişti, mütemediyen kuruyan dudaklarını ıslak mendille siliyordum. Üstünü örtüyordum, fakat Üstad hemen atıyordu. Gece saat 2.30’du...”

“Üstad bir ara eliyle boynumu tuttu, ben kollarımı ovuyordum. O sırada Üstad’ımız ellerini göğsünün üstüne koydu. Üstad uyudu zannettim. Sobayı yaktım, sahurda ağabeylerle yemek yiyeceğiz diye beklemeye başladım. Meğer mübarek Üstad’ımız ebedi âleme göçmüş...”

“Sahur geldi geçti. Ağabeyler: ‘Bayram kardeş, uyumuş kalmışız’ dediler. Ben sabah namazını kılıp Kur’an cüz’ümü okuyacaktım. Biraz sonra: ‘Yahu Bayram Kardeş! Üstad hazretlerinden ses gelmiyor’ dediler. Ben, ‘Üstad uyudu, onu üşütmeyin’ dedim. Tekrar geldiler, tekrar ‘Üstad’tan ses gelmiyor’ deyince, beraber Üstad’ın odasına vardık. Zübeyir Ağabey başucunda, dördümüz Üstad’a bakıyoruz. (Zübeyir, Bayram, Hüsnü, Abdullah)

Üstad’tan hiç ses gelmiyordu.

Fakat vücudu sıcacıktı... Bizi müthiş bir telâş aldı. Zübeyir Ağabey: ‘Urfa’da Elâzıgılı Vaiz Ömer Efendi var, ona haber gönderelim, o bilir’ dedi. Haber gönderdik, geldi. Üstad’ı görünce, ‘İnna lillâhi ve inna ileyhi raci-ün. Üstad vefat etmiş kardeşlerim...’ dedi. 23 Mart 1960...”

BAYRAM AĞABEYLE SON GÖRÜŞMEMİZ VE SON HATIRALAR...

6 Eylül 1997 İzmir. Bayram ağabeyle Basmane dersanesinin teras balkonunda beraberiz... Meğer bu çok kıymetli ağabeyimizi dünya gözüyle son defa görüyormuşuz... Bu dersten sonra gittiği Almanya dönüşünde Sofya yakınlarında trafik kazasında şehit oldu...

Yine hatıralarını kaydediyoruz:

“Üstad’ımız: ‘Benim vârisim bir kişi olamaz, bir kişi kaldıramaz; benim vârisim yüzlerce olacak’ derdi.”

ÜSTAD’IMIZ KAT’İYEN GIYBET ETTİRMEZDİ

“Üstad’ımız kat’iyen giybet ettirmezdi. Mustafa Acet, bir hocayla münakaşa etmiş. Hoca, Üstad için ‘Evlenmiyor, sakal bırakmıyor...’ gibi itirazlarda bulunmuş. Mustafa Acet de gelip Üstad’a şikâyet ediyor. Üstad da hiddet edip, ‘Yok, sen yanılıyorsun! O benim kardeşimdir, o Nur talebesidir’ diye Mustafa Acet’i kovuyor. Mustafa Acet de ağlayarak hocaya gidip durumu anlatıyor. Hoca pişmanlık içinde Üstad’tan özür diliyor ve ‘Ben de Nur talebesiyim’ diyor...”

“Üstad, ‘Bana şevklendirici ve müjdeleyici haberler verin, menfi şeylerden bahsetmeyin’ derdi. Menfi hareket olmaz, müspet hareket lazım.

MESNEVÎ-İ NURİYE’Yİ TERCÜMEYE İZİN VERMEDİ

“Bir kardeş Mesnevî-i Nuriye’yi yeniden tercüme etti. Şiddetle karşı çıktık... Yozgathı Hoca Haşmet, Mesnevî-i Nuriye’yi tercüme için Üstad’tan izin istedi. Üstad’ımız ‘Yok’ dedi... ‘Yapamazsın! Ancak benim lisan ve üslûbuma yakın birisi yapabilir’ dedi. Müsaade etmedi...”

“Nur talebeleri Arapçayı çok kısa zamanda öğrenebilirler. Ancak... Bir gün Ceylan Ağabeyle Arapça öğrenmeye karar verdik ve başladık. Artık günlerimiz ‘nasara, yansuru’ ile geçiyordu. Fakat hizmetler de aksama-ya başlamıştı. Üstad bunu anladı, bize birer tane vurdu. ‘Sizin hizmet tarzınız bu değil, bunu yapan hocalar var. Sizin hizmetiniz Risale-i Nurlar iledir’ dedi.”

ÜSTAD’IMIZIN DUA EDİŞ ŞEKLİ

“Dua ederken Üstad’ımız ellerini omuzlarına kadar kaldırır, avuçlar omuza bakardı. Bazı kardeşler yorulmuş ve uykusuzluktan boynu eğik, elleri cansız durdu mu ihtar ederdi...”

NEDEN SAKAL BIRAKMADIM?

“Üstad’ımız anlatmıştı: ‘Bana itirazlar geliyor, sizin de kalbinize gelebilir, niçin sakal bırakmıyorum diye. İleride benim genç ihtiyar çok talebem olacak. Onlar da beni taklit etsinler... Bu zamanda sakala hürmet kalmamış, sakal bırakmaya başka manalar veriyorlar. Gençlerdeki sakal, arkadaşları arasında istihzaya sebep olacak.”

SEN HAVADA UÇACAKSIN’ DESELER KABUL ETMEM!

“Uçaklar geçerken Üstad’ımız uçakları gösterir, ‘Said sen havada uçacaksın’ deseler kabul etmem, yerde Risale-i Nurlarla meşguliyeti tercih ederim’ derdi.”

HATIRALARDA RİSALE-İ NURLAR ÖLÇÜ ALINIR

“Hatıralarda Risale-i Nurlar ölçü alınır. Zaten hepsi orada vardır. Uygunsa ne âlâ... Tarafımızdan anlatılan hatıraların her meselesini herkes anlayamaz ve kabul edemez, yanlış anlamalara sebep olabilir.”

BAYRAM YÜKSEL AĞABEYİN VEFATI

19 Kasım 1997 tarihinde Almanya dönüşü Bulgaristan’da trafik kazası sebebiyle vefat eden Bayram ağabeyimiz, 24 Kasım’da Barla’da sevgili Üstad’ına kavuştu. İzmir’den gece saat 01’de Ali Armutlu ve Nizamettin Apur ile beraber yola çıktık ve sabah 8.45’te Isparta Vakıf binasına vasil olduk. O anda etraf çok kalabalık değildi.

Bayram ve Ali Uçar ağabeyi en alt kattaki bir odaya almışlar, tabutlarının içinde yüzleri açık vaziyetlerde. Gelenler sırayla önlerinden geçip gözyaşları içinde dualar ediyordu. Ispartalı talebeler, “Küçük Bayram’lar” kendilerini yetiştiren ağabeyleri başında hem ağlıyorlar, hem de mütemadiyen dualar okuyorlar. Arş’a yükselen sessiz bir uğultu, sessiz bir yakarış vardı orada. Biz de tabutların önlerinden titreyerek dualarla geçtik. Bayram Ağabey her zamanki o güzel tebessümüne devam ediyordu, bu çok açık görülüyordu. Hakeza Ali Uçar Ağabey...

Bu dünya gözüyle son defa görmemiz oldu onları. Zira biraz sonra üst katta bulunan Sungur Ağabey, yüzlerinin örtülmesini söylemişti. Bu arada fotoğraf makinemi Ali Armutlu’ya verdim, üç-beş poz gözümün önünde yüzlerini çektiği halde film yanmış, resimler çıkmadı. Demek ki izinleri yoktu... Kalabalık gittikçe artıyordu. Bir taraftan bahçede yemek kazanları kaynıyor, dünyanın dört bir yanından gelen misafirler doyuruluyordu. Yıllardan beri ayrı mekânlarda yaşayıp da görüşemeyen kardeşler, bu vesileyle birbirleriyle görüşüyorlar, hasretle kucaklaşıyorlardı. Öğlen namazını müteakip Isparta Ulu Cami’de cenaze namazı kılındı. Daha önce hayatımda hiç görmediğim bir kalabalık vardı. Sanki Isparta’nın yarısı insanla dolmuştu. Namazdan sonra Barla’ya hareket başladı. En tepeden arkaya baktığımda kilometrelerce uzayan konvoyun sonu görünmüyor, en öne baktığımda da başı görünmüyordu...

Defin sırasında çok hazin haller yaşandı. Gözyaşları içinde tekbirlerle Bayram Yüksel ve Ali Uçar ağabeylerimizi Üstad’ımızın yanına gönderdi cemaat... Çok izdiham vardı, kabre yaklaşım iki avuç toprak ancak atabildim. Defin işi bittikten sonra Sungur Ağabey megafonla bir konuşma yaptı. Müjdeleyici hatıralarla, hüznü cemaate mesajlar verdi. Önce Meyve Risalesi’nin On Birinci Meselesi’nden Hafız Ali ağabeyle alâkalı yeri okudu, sonra Üstad’ımızın kendilerine anlattığı bir hatırayı ayağa kalkarak cemaate nakletti. Şöyle:

“Üstad’ımız da ayağa kalkarak bize anlatmıştı: ‘Hafız Ali’yi âlem-i kabirde müşahede ettim. Kabir suallerine tıpkı mahkemede yaptığı müdafaalar gibi, ayakta kollarını yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya

baştanbaşa sallayarak ve işaret parmağını uzatarak, Risale-i Nurlardan cevap veriyordu.” Sungur Ağabey de tıpkı Hz. Üstad’tan gördüğü gibi ayağa kalkarak tarif etti.

“Üstad’ı 1960 yılında Urfa’da defnettikten sonra Mehmet Kayalar Ağabey bana sordu: ‘Sungur, ne hissediyorsun?’ dedi. ‘Bir şey hissetmiyorum ağabey, sen ne hissediyorsun?’ dedim. ‘Üstad, kabirde Münker ve Ne-kir sual meleklerini tuttu ve onlara bast-ı zamanla bir anda Risale-i Nurları okudu. Bütün mahlûkatın alkışladığını hissettim...’ dedi.

“1954 senesinde Üstad hep gezerdi. Buraları (Barla), Isparta’yı, Emirdağ’ı mütemadiyen gezerdi. Bir gün, ‘Bunlara mükâfaten Nurcuların ruhları âlem-i berzahta yıldızlarda gezecek’ demişti Üstad’ımız...”



Mustafa Sungur Ağabey, hizmet arkadaşları Bayram Yüksel ve Ali Uçar ağabeylerin defni sırasında önemli hatıralar anlattı.



(1913 – 1999)

DURSUN ÖZÇELİK

1998 YILININ sıcak bir Temmuz gününde, Üstad'ımız Said Nursi'yi görmüş halen hayatta olan talebelerini görüp ziyaret etmek maksadıyla, batı Karadeniz yollarına düştük. Kastamonu'dan İnebolu'ya giderken muhteşem manzaralara şahit olduk. Yollar olabildiğince virajlı ve yokuş. Fakat o dağlar, orman ve muhteşem ağaçlar; göze, buruna, hatta hışırtılarıyla kulağa hitap ediyor, yeşile hasret bizleri sanki Cennet yollarındaymışız gibi unutulmaz duygulara gark ediyordu... İşte bu dağlar arasında bir ilçe var ki, tertemiz insanları ve havasıyla bizleri mest etti. Bu ilçenin adı, Küre. Risale-i Nurlarda adı geçen bu şirin ilçe, Aziz Üstad'ımız Kastamonu'dayken, "Kastamonu, İnebolu, Araç, Taşköprü..." gibi hizmet kervanına katılmış mübarek bir karye. Bu mübarek ilçede mübarek bir ağabeyimiz olduğunu duyunca hemen direksiyonumuzu o tarafa çevirdik.

ÜSTAD, ELLERİNDEN ÖPENİN ALNINDAN ÖPERDİ

Kürelî Dursun Özçelik Ağabeyimiz, Hz. Üstad'la beraber 1943 Denizli hapsinde dört ay yatmış. Bizi çocuklarıyla beraber işlettiği alt katı bakkal, üst katı da otel olarak kullanılan binanın otel kısmına çıkardı. Bakkalda oğlu ve torunu vardı. 1329 (1913) Küre doğumlu Dursun Ağabey çok yaşlı, zor konuşabiliyor ve çok zor yürüyebiliyor.



Kastamonu-Küre'de, Dursun Özçelik Ağabeyin otelindeyiz

Çok sıcak alâka gördük. Hele Dursun Ağabey bizi görünce sevinçten uçuyor, ne yapacağımı şaşıırıyordu. "Üstad, ellerinden öpenin alnından öperdi, ben de sizin alnınızdan öpmek istiyorum" dedi ve tek tek hepimizin alnından öptü. "Mis gibi kokuyorsunuz" diye de iltifatlarda bulundu. "Beni memnun ettiniz, Allah da sizi memnun etsin" diye tekrar tekrar dualar etti.

OĞLUNUN ADI "MEHMET FEYZİ," TORUNUNUN ADI "AHMET FEYZİ"

Dursun Ağabey İzmir'den geldiğimizi duyunca, çok muhabbetinin olduğunu anladığım Ahmet Feyzi Kul ağabeyi sordu. Kendisinin vefat ettiğini ve Çamlık köyünde medfun olduğunu söyledim. Sonra Hasan Atif Egemen ağabeyi sordu. Onun da vefat ettiğini, Ahmet Feyzi'yle Çamlık'ta yan yana yattığını söyledim. Bir müddet sessiz kaldı; çok duygulanmıştı, gözleri nemlendi. Biz bilemiyoruz, herhalde tam 45 sene evvel Denizli Hapishanesi'nde yaşadıkları hatıralar aklına gelmişti. Dedi: "Üstad Hazretleri, Ahmet Feyzi'ye 'Risale-i Nur'un avukatı' derdi." Dursun Ağabey, oğlunun adının "Mehmet Feyzi," torununun adının da "Ahmet Feyzi" olduğunu söyledi. Belli ki bu iki "Feyzi"ye çok muhabbeti vardı...

BİZ O ZAMANLAR NE YAZDIĞIMIZI BİLMEZDİK

Dursun Ağabey anlatıyor:

"Üstad'ı Kastamonu'da karakolun karşısındaki evinde ziyaret ettim. Karadağ'a Mehmet Feyzi Efendi'yle giderdi. Biz o zamanlar ne yazdığımızı da bilmezdik. Sonradan anladık ki yazdığımız Üçüncü Şua Münacat Risalesi imiş. Denizli Hapishanesi'nde dört ay yattım. Mahkeme Reisi Ali Rıza (Balaban) Bey çok iyiydi. Üs-

tad zaman zaman ayağa kalkıp, hâkimlere doğru müdafaaya başladığında: ‘Said Efendi, sen rahat ol, müdafaanı yapacaksın’ derdi.”

BİRDEN YANGIN DURDU VE GERİ ÇEKİLDİ

“Üstad, ‘Benim eserlerimin olduğu yerde yangın çıkmaz’ dermiş. Ben buna gözümlle şahit oldum.

“Bu bina eskiden ahşaptı. Yandaki bina yanmaya başlayınca burası da çatıdan tutuştu. Biz de çaresiz yerden bir bardak su attık çatıya... Birden yangın durdu ve geri çekildi. İçeride eserler vardı. Allah’ın lutfuyla, eserlerin şefaatiyle kurtulduk.” Dursun Ağabey, “İnanılması güç bir şey” diyerek hayret ve heyecan ile bu hadiseyi yeniden yaşıyor gibi anlatıyordu.

AHMET NAZİF’İN EVİ SATIN ALINSIN

Mübarek Dursun Ağabey çok yaşlı olduğundan çabuk yoruluyor ve zor konuşabiliyordu. Bu yüzden kendisini konuşturarak daha fazla yormak istemedik. İnebolu’ya gideceğimizi söyleyerek ellerini öpüp müsaade aldık. Ayrılırken İnebolu’daki Ahmet Nazif Çelebi’nin evini ziyaret etmemizi tembih etti ve bu evin çok büyük tarihî hizmetler yaptığını söyledi. Öğle namazını Küre’nin tarihî Akşemseddin Camii’nde kılıp ayrıldık. Bir sene sonra 1999’da Dursun Özçelik ağabeyimizin vefat ettiğini duyduk. Mezarı Küre’de... Allah rahmet eylesin!



(1914 - 2004)

EMİN TEKİNALP

SAFRANBOLU NUR talebelerinden Hacı Emin Tekinalp Ağabey, Mustafa Sungur ağabeyimizle kardeş to-
runları... 1948 Afyon hapsinde Üstad Bediüzzaman Hazretleriyle beraber üç ay yatmış. Son ziyaretimizde
84 yaşında idi. Artan bir enerjiyle yazı hizmetlerine aynı hızla devam ederken, 9 Nisan 2004'te rahmet-i
Rahman'a kavuştu. Cenazesi Sungur ağabeyin de iştirakiyle Safranbolu kabristanına defnedildi.

SAFRANBOLU'DA NURDAN BİR ADAM

1998 yılında, Safranbolu Nur talebelerinden Hacı Emin Ağabeyin kapısını çaldığımızda, bizi sarıklı cübbeli
kıyafetiyle karşıladı. Cevşen okuyordu... Şark usulü döşenmiş odasında huzur vardı. Epey anlattı. Üstad'ımı-
zın Afyon Hapishanesi'nde verdiği çorapları ve mübarek eliyle yazdığı duaları gösterdi. Bize de Gençlik Reh-
beri'nin yeni harfle yapılan ilk baskısını hediye etme lutfunda bulundu.

SUNGUR'LA AFYON'A GİTTİK VE HAPİSHANEYE TESLİM OLDUK

"Mustafa Sungur'la dedelerimiz kardeş. 1947'de ilk defa risaleleri Sungur verdi bana. 1948'de Hıfzı Bay-
ram ve Mustafa Osman'ı da Afyon hapsine aldıklarında mahkemeye sert bir mektup yazdım. Hüsnü Bayram
kardeş bunu çok sert bularak: 'Ağabey daha yumuşak yaz' dedi. İkinci mektubu da sert buldu, ama ben Af-
yon'a yolladım. Beni ilk sorguda serbest bıraktılar, sonra Safranbolu Hapishanesi'nde hapsettiler. Üç-dört
gün geçti, bir de baktım ki Sungur yanımda, pat diye içeri giriverdi! 'Buraya nasıl girdin? Herkesi buraya al-
mazlar' dedim. Gülmekten kendimi zor tutuyordum. 'Yahu beni de içeri aldılar' dedi. Durum anlaşılıyordu...

"Safranbolu Hapishanesi'nde bir ay kaldık. Meğer harcırah gelmediğinden bizi Afyon'a gönderemiyorlar-
mış. 'Biz kendi paramızla gideriz' dedik. Kabul ettiler. Afyon'a vardığımızda ilk evvelâ eşyalarımızı hapish-
aneyeye teslim ettik. Sonra sabahçı kahvesine gittik. Orada 'Mehmet Feyzi, Hüsrev, Rüştü Efendiler...' de var-
mış. Sabaha kadar sohbet ettik, sonra teslim olduk."



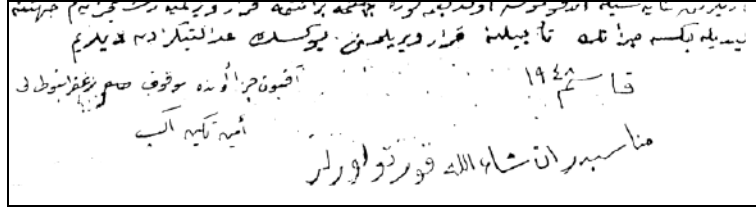
Hacı Emin Tekinalp Ağabeyin Şark usulü döşenmiş evindeyiz

ÜSTAD 70 KİŞİLİK KOĞUŞTA TEK BAŞINA...

"Sungur bir yolunu bulup Üstad'a gidebildi, ben gidemedim. Üstad Hazretleri üst katta 70 kişilik koğuşta
tek başına... Sonra 32 yıl hüküm giymiş Haşim Hoca'nın yardımıyla Üstad'a vardım. Üstad'ın kapısı bir ara
açıldı, baktım kahverengi cübbeli birisi var. Çıktı girdi... Ben 'Herhalde Üstad'ın yanında bir hizmetçi var' di-
ye düşündüm. Kapıyı çaldım, 'Geliniz' diye bir ses duydum. İçeri girdim, o demin gördüğüm şahıs bana sar-
ıldı. 'Kardeşim hoş geldin, safa geldin! Üşüyor musun, paran var mı, bir ihtiyacın var mı?' diye şefkat ve
alâka gösteriyordu. Ama ben bir taraftan başımı sağa sola çevirip koca koğuşta Üstad'ı arıyorum. Fakat baş-
ka kimse yok... Meğer konuştuğum ve bana sarılan, Üstad hazretleriymiş...

"Üstad abdeste hazırlandı, suyunu döktüm elhamdülillah. Pencerede oturuyordu. Hava çok soğuk; soba,
mangal gibi bir şey de yok. Dedim: 'Üstad'ım, hava çok soğuk, sizin çoraplarınız ince, benim bavulumda faz-

ladan kalın yün çoraplarım var, onları size getireyim.’ İsrarla kabul etmedi. Sonra: ‘Git getir, benimkiyle değişelim’ dedi. Getirdim, değiştik. İşte bu önümüzdeki çoraplar onlar... Hâlâ saklıyorum, bazı mübarek günlerde giyiyorum...”



Hacı Emin Ağabeyin Afyon müdafaasının son kısmı: “Kasım 1948. Afyon Cezaevi’nde mevkuf Safranbolulu Emin Tekinalp.” En altta Üstad’ın el yazısı: “Münasiptir. İnşallah kurtulurlar”

ÜSTAD MÜDAFAAMI DÜZELTTİ, TASDİKLEDİ

“İlk duruşmamda savcı, yazdığım mektubun bana ait olmadığını iddia etti. İkinci mahkemede müdafaamı yazdım, Üstad’a gönderdim. Baktım bazı yerlerini düzeltmiş. Altına da ‘Münasiptir, inşaallah kurtulurlar’ diye el yazısıyla yazmış, tasdiklemişti. Üstad’ımın dediği gibi beraat ettim.

“Daha sonra Üstad’ı Emirdağ’da ziyaret ettim. Bir kere de İstanbul Çarşamba’da Sungur’a beni sordu. Sungur, ‘Benimle Afyon hapsine gelen Emin Amca’ dedi. Üstad, ‘Tamam’ dedi ve beni kucakladı...”



(1925 – 1981)

GÜLCÜ HÜSEYİN KURU

1978 SENESİNİN ılıman geçen Şubat ayının son haftasında yeşillikler arasındaki İnebolu'ya vasıl olduk. Üstad'ımızın tabiriyle bu "Küçük Isparta" İnebolu'da çok kahraman ağabeylerimiz vardı. Aziz Üstad'ımız, yazdığı birçok mektubunda bu mübarek talebelerinden bazılarının isimlerini şöyle yazıyor:

"Küçük İbrahim, Nazif'e ikinci bir Selahaddin hükmüne geçip çoluk çocuğuyla, kardeşiyle ve refikasıyla Nur'a ve makineye pek ciddi çalışması, mektubunda namaları bulunan Salih ve Gülcü Hüseyin ve Osman ve Zühtü ve İzzet ve Ömer ve sair oradaki Nurcuların sebatkârane, sarsılmadan Nur hizmetinde terakki etmeleri bizleri çok mesrur ettikleri gibi, bu memleketi de ileride çok minnettar edecekler. Maşaallah İnebolu, küçük bir Isparta ve tam bir medrese-i Nuriye olduğunu ispat ettiler." (Emirdağ Lâhikası-I, 188)

1925 İnebolu doğumlu Gülcü Hüseyin Kuru ağabeyimiz, 4 Haziran 1981 tarihinde vefat etmiştir. 24 Şubat 1978'de İnebolu ziyaretimiz esnasında kendisinden önemli hatıralar dinledim.

Hüseyin Kuru ağabeyimizin esas mesleği semercilikmiş. Evinin bahçesinde 80'in üzerinde gül çeşidi yetiştirdiği için kendisine "Gülcü" lakabını vermiş Hz. Üstad. İnebolu'ya Vali gibi bir misafir geldiğinde mutlaka Hüseyin Kuru'nun gül bahçesine de getirilirmiş. Üstadımızın da gülcülüğü bırakmaması konusunda telkinlerinin olduğunu anlatmıştı bizlere. Kendisine ait külliyattaki dualarda da adını Gülcü Hüseyin diye yazmış Hz. Üstad. 1943 Denizli Mahkemesine, İnebolu'dan hapishaneye gidenlerden birisi de bu ağabeyimizdir.

1943 Denizli Mahkemesi sebebiyle İnebolu Nur talebelerinden hapishaneye girenler şunlar: Ahmet Nazif Çelebi, Selahattin Çelebi, İbrahim Fakazlı (Küçük İbrahim), Ziya Dilek, İbrahim Mırmır (Büyük İbrahim), Gülcü Hüseyin, İzzet Turgut, Ahmet Koroğlu, Zühtü İşeri, Ömer Gedikoğlu, Halil Enercan, Ahmet Şaşmaz...

YÜREK BURKAN AĞLATAN HAPİSHANE ÇİLESİ

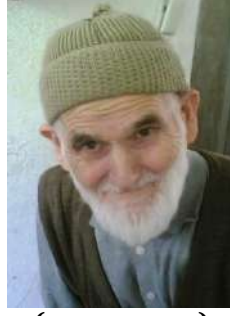
Bir hatıra anlatmasını istediğimizde Gülcü Hüseyin Ağabey yüreğimizi burkan ve hepimizi ağlatan bir hapisane çilesini şöyle anlattı:

"Koğuştaki başıma gelen bir hadiseyi anlatayım: Bir kardeşimizin verdiği bir parça peynir, midemi bozmuştu. Dört dönüyorum tuvalet için; fakat kapılar kilitli, tuvalet de yok. Başka çare kalmadığından bir köşeye boş bir teneke koyduk, bir kardeş de ceketıyla perde yaptı, orada ihtiyacımı karşıladım. Bu şartlarda bile Kur'an'ı paylaşıp her gün hatim indiriyorduk."

Üstad'ımız, Gülcü Hüseyin Ağabeyin anlattığı bu utanç verici Denizli çilesini şöyle ifade ediyor:

"...Sonra bizi Denizli hapsine aldılar. Beni tecrid-i mutlak içinde ufunetli, rutubetli, soğuk bir koğuşa soktular. İhtiyarlık, hastalık ve benim yüzümden masum arkadaşlarımdan zahmetlerinden bana gelen çok teellüm ve Nurların tatil ve müsaderesinden gelen çok teessüf ve sıkıntı içinde çırpınırken, birden inayet-i Rabbaniye imdada yetişti..." (Lem'alar, 264)

Gülcü Hüseyin ağabey şöyle devam etti: "Ben bulunamadım ama 1948 Afyon hapisane çilesi çok daha ağır şartlarda geçmiş... Üstad hazretlerini ilk vardığında nezarethanede bir tarafında açık tuvalet bulunan büyükçe bir koğuşa alıyorlar. Koğuş tuvaletin pisliğiyle dolu, ancak üzerine konulan kalaslarla yürünebiliyor. Üstad hemen bir pencerenin kalın duvarı üzerine çıkıp günlerce orada ibadet ve şükür ediyor. Talebeleri ise aynı pislikte başka bir koğuşa konuluyor... O kadar dar bir koğuş ki ancak balıksırtı yatabiliyorlar. Hatta birisi bir tarafını kaşımak için sıradan çıksa, tekrar kolay kolay yer bulamıyor..."



(1924 - 2012)

HASAN ERGÜNEL

İSLÂMKÖYLÜ SAATÇİ Hasan Ağabey Üstad Bediüzzaman hazretleriyle çok defa görüşmüş ve konuşmuştur. İslâmköylü Hafız Ali ağabeyden de Kur'an ve yazı dersleri almıştır. Hasan Ergünel ağabeyimize sayısız ziyaretlerimiz oldu. Fotoğraf ve kamera çekimlerine karşı çok hassastı, çekime asla müsaade etmiyordu. Her nasılsa 26 Haziran 1998 tarihindeki ziyaretimizde bir istisna yaşadık; sorularımıza cevaplar verdi ve hazineler değerinde kıymeti olan hatıralarını teyp kasedine kaydedebildik. Bu kıymetli hatıraların sahibi Hasan Ergünel ağabeyimiz 1924 doğumlu olup, 4 Ekim 2012 tarihinde İslamköy'de vefat etmiştir.

SAATÇİ LÂKABI NEREDEN GELDİ?

Hasan Ergünel bir gün hocası Hafız Ali Efendinin masasında eskimiş çalışmayan bir saatini görüyor. O saati evine götürüp, çarklarının yerlerini tespitleyerek birer birer söküyor. Aşınmış olan yatakları tık tık çekiçleyerek daraltıyor. Millerini eliyle yağlayıp alıştırıyor. Çarkları tekrar yerleştirip saati toparlıyor ve kuruyor. Ve saat tıkr tıkr, gayet güzel bir şekilde çalışmaya başlıyor. Hocasının masasına koyduğunda, onun takdir ve dualarına mahzar oluyor. İşte böylece hiç usta yanında çalışmadan mahir bir saatçi oluyor.

Hasan Ergünel askerliğini muhabere sınıfında yapıyor. Terhisinden sonra radyo ve teyp tamiri yapıyor, anfi sarıyordu. Çok mükemmel anfi sarıyordu. Şimdi de yaşı seksene basmış olmasına rağmen bilgisayarlı Risale-i Nur'un ilk tarihlerinde yazılmış antika haline gelmiş yazıları gün yüzüne çıkararak hizmete sunuyor.

İşte Saatçi Hasan Ergünel ağabeyden dinlediğimiz ve kaydettiğimiz hatıralar:

BENİM TALEBELERİM, KADER-İ EZELÎDE TAYİN EDİLMİŞLER

"Ben Üstad'ı ilk defa 1945'te Emirdağ'da ziyaret ettim. Risale-i Nur'u yedi-sekiz sene evvelden yazmaya başlamıştım. Üstad bizim köye ziyarete geldikten sonra artık tekrar tekrar ziyaretine gittim. İşte bir gün, 'Şunu da götüreyim, bunu da götüreyim de, duasını alsın' diye çabalıyordum. Üstad'a vardığımda ben hiçbir şey söylemeden dedi ki: 'Kardeşim! Benim talebelerim kader-i ezelîde tayin edilmişler; onlar bana geliyor, ben hiç kimseyi çağırmiyorum.'

"Üstad kalbimi okumuştı... Nasıl ki Üstad Hazretleri Van'dan çıkarılırken, 'Kader-i İlâhî beni sevk ediyor' diyor, öyle de Sekizinci Şua'da Gavs-ı Azam tarafından isimleri sayılan yedi-sekiz kişi de kader-i ezelîden sevk edilmiş. Onun için biz çok bahtiyarız. Nasip olmuş... Zannetmeyin ki herkes kendisi yazmış bu risaleleri..."

HER GÜN İŞİNİZE GİDERKEN İKİ-ÜÇ SAYFA OKUYACAKSINIZ

"Yine bir gün ziyaretine gitmiştik. 'Yazıyor musun?' diye sordu. Ben de, 'Efendim, ancak namazımı kılabilirim' dedim. Sonra, 'Okuyor musun?' dedi. Ben yine, 'Efendim, ancak namazımı kılabilirim' dedim. Bize, 'Her gün işinize giderken iki-üç sayfa okuyacaksınız' deyince, 'Peki efendim' dedim.

"Bir gün yine (Vahşi) Şaban kardeşle beraber köyde (İslamköy) kalmıştık. Ben, Asâ-yı Mûsâ yazıyordum. Ceylan kardeş geldi, 'Üstad geldi' dedi. Ben gidip elini öptüm, 'Efendim, Asâ-yı Mûsâ'yı bitirdim, formlarını hazırlamıştım; getireyim mi?' dedim. 'Getir!' dedi.

1954'TE ÜSTAD, İSLÂMKÖY'E TEBRİK İÇİN GELDİ

"Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri -herhalde 1954 idi- şimdi Isparta'da müzede bulunan o arabayla İslamköy'e geldi. 'Ben niye geldim, biliyor musunuz? Ben sizi tebriğe geldim. Sizin yazdığımız bu eserlerin dünyaya duyurulmasına ve neşrine sebep olduğunuz için sizi tebriğe geldim' dedi ve gitti.

“Ben bir müddet sonra Üstad’ı tekrar ziyarete gittim. Şöyle dedi: ‘Kim var sizin İslâmköy’de bu risaleleri yazan? Sen hepsine selâm söyleyeceksin. Sizin bu yazdığınız eserlerin dünyaya duyurulmasına ve neşrine sebep olduğunuzdan dolayı Üstad’ınız sizi tebrik ediyor, diyeceksin.”

NOT: Hz. Üstad’ın müzede sergilenen otomobili 1956 yılında alınmıştır. Bu ziyaret muhtemelen 1954’de değil 56’da olabilir. Ö. Özcan

İSLÂMKÖY’DE 18 KALEM VARDI; KULEÖNÜ’NDE 40, SAV’DA BİN...

“O zaman İslâmköy’de yazan 18 kalem vardı. Sav köyünde bin kalemle yazıldı. 35-40 kalem de Kuleönü’nde vardı. Çobanisa köyü, Eğirdir, Barla, Atabey... Buralarda hep yazıldı. Küçük Ali Ağabey Kuleönlüdür. O da 40 sene evinden çıkmadan eser yazmıştır. 17 defa külliyyatı yazıp bitirmiş. Hüsrev Efendi de 40 sene evinden çıkmadan yazdı. 1977’de vefat etti...”

“Bunların yazdıkları bir kısmı kendi ellerinde kaldı, bir kısmı Türkiye’nin her tarafına dağıldı. Nasibi olanlar yazdı... Sonra matbaalara geçti. Şimdi de tâ Amerika’ya, Avustralya’ya kadar yayıldı. Demek ki Üstad’ın o zamanki müjdesi şimdi çıktı elhamdülillah...”



İslamköylü Hafız Ali Ağabey

HOCAM HAFIZ ALİ’DİR

Hasan Ergüenal Ağabey, çok güzel bir yazıyla yazılmış kitabı gösterdi bize.

“Bu sizin yazınız mı?” diye sordum.

“Yok! Bu, benim hocamın yazısıdır” dedi.

“Hocanız kim?”

“Hafız Ali... Ben beşinci sınıfta yazmaya başladım, hâlâ da yazıyorum. Siz de mümkünse eski yazıyı öğrenin, bunları okuyun. Bakın bu Otuz Üçüncü Söz (Pencereler) Risalesi, bunu yazdım, bilgisayardan çıkardık. Dünyanın fenlerinden istifade ediyoruz. Bende bütün külliyyat var, fakat o zamanki ağabeylerin yazıları o kadar güzeldi ki... Benim yazım o kadar güzel değildi. O yüzden utandım, Üstad’a tashihe götürmedim...”

HAFIZ ALİ NASIL BİR İNSANDI?

Soru: “Ahirette Risale-i Nur talebelerinin bayraktarı olan Hafız Ali Ağabey nasıl bir insandı?”

“Kendisi imamdı ve hafızdı, gayet güzel Kur’an-ı Kerim okurdu. Çiftçilik de yapıyormuş. Onun evi köyün öbür tarafında idi. Risale-i Nur’a intisaptan sonra devamlı yazar, akşam namazından yatsıya kadar dualarını okurdu. Yatsıyı talebeleriyle kılar, fazla oyalanmadan yatardı. Şafaktan evvel kalkar Cevşen’ini okur, sonra talebeleri gelirdi. 10-15 çocuk okutuyordu, dört tane hafız çıkardı. Namazdan sonraki tesbihatı hep bir ağızdan sesli yapıyor, Kur’an okunduktan sonra da dağılıyorduk. Bir kısmımıza da yazdırıyordu. İşte o yazarlardan biri de bizdik...”

HOCAM HAFIZ ALİ EHL-İ VELÂYET VE EHL-İ KEŞİF İDİ

“Sene 1942 idi... Ben külliyyatın büyüklerini yazmıştım, bir de küçükleri yazmaya başladım. Yirmi Dokuzuncu Söz’ü yazdım, hocamın yanına gittim. Yanına oturttu beni. Baktı baktı dedi: ‘Kardeşim! Ben bugün kabristanı ziyarete gittim. Gördüm ki: Çoluk çocuk meşgalesiyle, rızık toplamak kazanmak dolayısıyla, keselerine torbalarına ahiret azığı olarak bir şey dolduramamışlar. Öyle vaveylâ ediyorlardı ki... Ben o acıyı gördüm, dağlara kaçsam unutamayacağım...’ Hocam ağlıyordu... Siz insan ölünce kurtuluyor zannetmeyin; nasıl burası bir âlemse o kabir de öyle bir âlemdir, adem ve yokluk yoktur...”

“Hocam Hafız Ali’de velâyet vardı, ehl-i keşifti, çok defa gelip gidenlerin isimlerini söylerdi. Bazen yollarda gecikenlere, ‘Nerede kaldınız!’ derdi. Mübarek öyle bir veliydi. Hatta risalelerde okumuşsunuzdur. Üstad Barla’da iken, ‘Benim duama âmin diyor, Hafız Ali burada mı?’ diye soruyor. Bazı zaman mektuplar gelmediğinde Santral Sabri ağabeyin köyüne (Bedre) doğru: ‘Ya imam! Mektupları göndermezsen indallah mes’ul-

sün...’ diye bağırır ve duyururdu. Kastamonu Lâhikası’nda Üstad’ımızın, Hafız Ali ağabeyin velâyetine iş’ar eden ifadeleri vardır. Şöyle:

“Hafız Ali kardeşim! Bir zaman Barla’da cuma gecesinde dua ederken, senin âmin sesini iki defa sarıhan işittim. Arkama baktım, dedim: ‘Hafız Ali ne vakit gelmiş?’ Dediler: ‘O burada yoktur.’ Ben şimdi o vakıadan diyebilirim ki, üç-dört saat mesafeden duama âminini işittirmesi, 30 günlük mesafeden buradaki zaif davet ve duama kuvvetli ve tesirli bir âmin hükmünde olan yazıların imdadıma yetişmesi, çok manidar bir tevafuktur.’ (Kastamonu Lâhikası, 30)

“...Hafız Ali’nin bu mektubunu aldığımdan ya altı, ya yedi gün evvel, Karadağ’dan inerken birden diyordum: ‘Yahu! Ata et, aslana ot atma; aslana et, ata ot ver.’ Bu kelimeyi, beş-altı defa, hoşuma gitmiş, tekrar ediyordum. Ya Hafız Ali benden evvel yazmış, bana da söylettirdi veyahut ben evvel söylemişim, ona yazdırılmış... Yalnız bu garip tevafukta bir farkımız var: O, öküze ot demiş; ben ata ot demişim!’ (Kastamonu Lâhikası, 255)

ESKİŞEHİR MAHKEMESİ MÜDAFAALARI

“1935 Eskişehir mahkemesinde Üstad Hazretleri, 110 talebesinin avukatlığını yapıyor. Şu elimdeki eser, Eskişehir mahkemesinin bütün safahatını yazıyor. Bu kitabı Hafız Ali, Eskişehir hapsinden çıktıktan sonra yazıyor.”

“Tarihçe-i Hayat’taki müdafaada olmayanlar da mı var bu kitapta?”

“Evet, Tarihçe-i Hayat hepsini almamış, bu çok geniş. İşte Üstad her talebesinin öyle müdafaasını yapıyor ki ne kanuna dokunuyor, ne de zarar gelecek bir kelime kullanıyor. Bu risalelerde öyle bir ilim var ki hakikaten hiç kimse itiraz edemez. Onun için siz gençsiniz, bir kısmını ezberleyin. Mahkemelerde müdafaaya gayet kolay, çünkü Risale-i Nur tamamen mantık dersidir.”

HAFIZ ALİ AĞABEYİN VEFATI

“Hafız Ali ağabeyin vefatını anlatır mısınız?”

“Ben askerdeydim... 1944’te Denizli Hapishanesi’nde hasta oluyor, hastaneye kaldırıyorlar, orada vefat ediyor. Denizli kabristanına defnediyorlar... Hafız Ali gitmezden altı ay evvel bana diyordu: ‘Ben seni şubeden alıkoyayım, sen bana talebe okut.’ O zaman ben askere gidecektim. Bakın, altı ay evvel manen Denizli hadisesini görmüş... Ben babamlara mektup yazdığım da, risalelerden yazıyordum. Babam da bir mektubu, Denizli hapsinde bulunan Hafız Ali’ye göndermiş. Ona çok sevinmiş, ‘Eğer izin verirlerse muhakkak gelsin!’ demiş. Bana bir hafta sonra mektubu geldi. Ondandan sonra 17 Mart 1944’te vefat etmiş...”



(1920 – 2010)

HASAN KURT

SAVLI HASAN Çavuş, 1920 Isparta Sav doğumludur. Barlalı Bahri Çağlar Ağabeyin damadı, Demirci Salih'in de bacanağıdır. Hasan Çavuş defalarca Hz. Üstad'ı görme saadetine ermiş, senelerce Hüsrev Ağabeyin hizmetini deruhte etmiş, İslamköylü Hafız Ali ağabeyin de vefatından az önce son sözlerini dinlemiş tarih hazinesi bir şahsiyettir. Çok sempatik, samimi, hasbî ve çok zeki bir insan... Hitabesi, hafızası fevkalâde tesirli ve kuvvetli. Askerliğini 'Çavuş' olarak yaptığı için Isparta'da Hasan Çavuş olarak biliniyor.

1993 senesinde Sav köyünde ilk tanışmamızda bizi önce Mustafa Gül ağabeyin kabrine, sonra Risale-i Nurları Sav'a ilk getiren Hacı Hafız'ın kabrine götürdü. Bir taraftan da Sav'la alâkah hatıralar anlattı. Daha sonra vefatına kadar neredeyse her sene görüştük, Çamdağı'na beraber çıktık. Her seferinde yeni yeni hatıralar kaydettik. Isparta'nın hizmet tarihini çok iyi biliyor. Mübarek, kahraman ağabeyimiz, her görüşmemizde lâyük olmadığımız kadar bizleri alâka ve muhabbet ile karşıladı, bağrına bastı. Yıllarca evvel ektiği tohumların meyvesini görüp de sevinen bir insanın hali vardı kendisinde. 15 Mayıs 2010 tarihinde, 90 yaşında vefat eden Hasan Kurt ağabeyimizin mezarı Sav kabristanındadır.

BİN KALEMLİ MÜBAREK BELDE: SAV KÖYÜ (ŞİMDİ KASABA)

Sav köyünün Risale-i Nur hizmetindeki yeri ve ehemmiyeti Risale-i Nur'da şöyle geçer:

"Risale-i Nur'u binler kalemlerle en korkulu zamanlarda yazıp neşredenler, Isparta ve köylerindeki taleberlerdir. Misal olarak Sav köyünü göstermek kâfidir. Üstad Kastamonu'da bulunduğu zaman, Isparta'nın yalnız Sav köyünde bin kadar kalem senelerce Nurları yazmış, çoğaltılmasında çalışmışlardır... Bu ve bu gibi sebepler tahtında Üstad, ahir ömrünü oradaki mübarek sadık kardeşlerinin arasında karşılamak, mezarını Isparta'da Sav'da veya Barla'da vasiyet etmek üzere Isparta'ya geldi..." (Tarihçe-i Hayat, 671)

"Savlı Marangoz Ahmet diyor ki: 'Bizim köyümüz, 350 hanedir. İki hoca, bir hacı, üç adamdan başka bütün evlerimize Risaletü'n-Nur girmiştir. Kadınlara, kız çocuklarına varıncaya kadar yazıyorlar. Hatta ümmîlerden -40 yaşından yukarı- yazı yazan 10 kadar kardeşimiz vardır.'" (Sikke-i Tasdik-i Gaybî, 46)

İşte Hasan ağabeyimizin anlattığı hatıralar:

KİBRİT ÇÖPÜ KADAR BİR HİZMETİ BİLE SAKIN KÜÇÜK GÖRMEYİN

"O zaman dairemiz dardı, mahdut kimselerdik. Üstad'ımızın sağlığında hizmet edenler azdı, hizmete çok ihtiyaç vardı. Üstad hazretlerine ziyareti, Cenab-ı Hak 18 yaşında nasip etti elhamdülillah. Her vardığımda, 'Genç halinde hizmet ediyorsun. Ben seni evlâdım yerinde kabul ediyorum, manevî evlâdımsın; seni hep hizmetlerde görüyorum, memnun kalıyorum' derdi.

"Bize derdi ki: 'Kardeşlerim! Size kibrit çöpü kadar bir hizmet düşerse sakın küçük görmeyin, en büyük hizmet olarak kabul edin, ihmal etmeyin. Sizin hizmetleriniz, şimdiki hizmetleriniz Levh-i Mahfuz'da yazılıyor. Onu Allah'ın huzuruna vardıktan sonra göreceksiniz.'

"Risale-i Nur'u okuma cihetinde çok gayret gösterin. Hatta duyuyoruz, okulda okuyan kardeşlerimiz anlatıyor, 'Biz evvelâ Risale-i Nurları okuyoruz; o kafamızı kalaylıyor, sonra dersimize çalışıyoruz' diye. Eskiden bakır kaplar kalaylanır, o kaplarda yemek yemeye doyum olmazdı, tertemiz olurdu. Demek Risale-i Nur'u okudukça, içindeki hakikatleri aldıkça insanın beynini kalaylıyormuş, parlatıyormuş...

AHİR ZAMANDA BEKLENEN ZAT BUDUR

“Cenab-ı Hak, Üstad’ımıza öyle hakikatler bildirmiş ki, hiçbir müfessire, hiçbir müceddide nasip olmamış. ‘Ahir zamanda beklenen büyük zat budur’ derdi Hüsrev Ağabey. Bunu iyi bilin, bu zatın kıymetini iyi bilin. Böyle bir zat hiçbir asra nasip olmamış, ancak bize nasip olmuş. Kıymetini iyi bilin, hizmetinde fütur etmeyin.’ Onun için bu nimetin kıymetini bilelim... Tekrar tekrar tavsiye ediyorum, bir dakika bile fırsatı kaçırmayın. Üstad Hazretleri öyle derdi: ‘Vakiit, nakiit.’

“Mesela dört büyük kitap inmiş, bu dört kitap içinde Kur’an-ı Hakîm hepsinin fevkinde ve kıyamete kadar baki... O öyle olduğu gibi, Asr-ı Saadet’ten beri çok tefsirler gelmiş, onlar o asra mahsus kalmış. Risale-i Nur da geldikten sonra kıyamete kadar baki, ehl-i imanın programı olacak. İşte onun kıymetini bilelim diye bunları anlatıyorum.

ZAMAN GELECEK, RİSALELER SERBESTÇE SATILACAK

“Risale-i Nurlar baştan gizli gizli yayıldı. İslâmiyet’in ilk defa evlerde, gizli sohbetlerde yayıldığı gibi... O zaman Hüsrev Ağabey, Tahiri Ağabey gibi ağabeyler bize derlerdi: ‘Bu risalelerin böyle gizli kalacağını zannetmeyin; zaman gelecek, serbest basılacak, vitrinlerde serbestçe satılacak...’

“O gün için biz geceleri yazıyoruz, gündüzleri işe giderken saklayıp da gidiyoruz. Duvarları oyar, taharri olursa bulunmasın diye saklayıp giderdik. Üç-beş günde bir baskın gelirdi. Nurcuların isimleri belli zaten, evlerine baskın gelirdi devamlı. O ağabeyler: ‘Bir gün gelecek, imamlar hutbelerde Risale-i Nur okuyacak, vaizler bahsedecek, vitrinlerde serbestçe satılacak’ derlerdi de biz, ‘Bu mümkün mü acaba, o günler nasıl gelecek?’ diye şüpheye düşerdik. Böyle üç kişi, beş kişi bir araya gelsin mümkün değil, köy devamlı tarassut altında. ‘Nereye gidiyorsun, kiminle görüşüyorsun?’ diye devamlı takip ediliyorduk.

ÜSTAD’I GÖRÜNCE HEYECANIMDAN ORAYA YIĞILDIM

“40-50 kişi Sav’dan ve etraf köylerden toplanıp 1943 Denizli Mahkemesini dinlemeye gittik. Bir gün evvelden gittik, bir otelde kaldık. Fakat beni uyku tutmuyordu. Mübarek zatı pencereden bari görsem diye... Neyse arkadaşlarıma bir şey demeden çıktım dışarı. Hapishanenin yerini öğrendim. ‘Üstad hangi pencerede acaba?’ diye sordum. Bana ‘Şu sarmaşıklı pencere, ama yakınına fazla yaklaşma; Üstad’ımız incinir, hem polis de takip ediyor, geriden bak’ dediler. Fakat pencerenin demir parmaklıklarını sarmaşıklar sarmış, görmek mümkün değil. Neyse uzaktan baktım baktım, ama olmadı bir türlü. Ben de yanaştım pencerenin kenarına... Yanaşınca baktım, Üstad eliyle sarmaşıkları iki yana açtı. Üzerinde o beyaz cübbesi vardı. Eliyle ‘Hoş geldin kardaşım, hoş geldin kardaşım!’ diyordu. Heyecanımdan oraya yığıldım... Gözüm de devamlı orada. Sonra ‘Kardeşim! Zarar görürsün, karakola götürürler; buradan ayrıl’ dedi, ‘Ben seni duama aldım, kabul ettim. Buradan ayrıl, mahkemeyi takip et.’ İnsan ayrılamıyor ki oradan... Neyse binanın arkasına doğru gittim, ama gözüm hâlâ orada... Baktım, Üstad gene işaret ediyor, ‘Buradan uzaklaş’ diyor. O zaman dayak bol, karakola gittin mi dayaktan kurtulamazsın, hem Üstad da zarar görecek...

“Mahkemeyi dinledik, hâkim dinlemeyi serbest bıraktı. Neredeyse üç bin kişi var. Etraftan herkes gelmiş bizim gibi... Savcı bağırdı, ‘Binayı göçüreceksiniz!’ diye, üst üste dinledik. Ben Üstad’a yakındım.

“Üstad öyle heyecanlı ifade veriyor mübarek... Kollarımı sallıyor, tam duyamıyoruz, ama onlara işaret ede ede, ‘Risale-i Nur memleketin necat vesilesidir’ diyor. Neyse onları gene içeri aldılar...

HAFIZ ALİ AĞABEYİ VEFAT ETTİĞİ GÜN ZİYARET ETTİK

“Hafız Ali Efendi Denizli’de hapishanede ağır hastalanmış, hapishaneden hastaneye götürmüşler. Kuleönü köyünden okuttuğu bir genç de orada karakolda jandarma imiş. Ona: ‘Kardeşim, ben çok ağır hastayım, sen kumandanından üç-beş günlük bir müsaade al, bana refakatçilik yap. Fazla açık saçıklar bana tuvalete giderken, namaz kılarken yardımcı oluyor; sen bana yardımcı ol’ diyor. Nitekim Hafız Ali Ağabey o gün vefat ediyor. Neyse o asker bize haber verdi. ‘Hocam çok hasta, yarın beraat ederlerse hocamı götürürsünüz, yoksa ben sizi ziyaretine götüreyim’ dedi.

“Nitekim ertesi günü ziyaretine götürdü. Mübarek zat neredeyse sekerat halini almış... Bir odanın köşesinde yatıyor, odası müsait idi. Hepimiz elini öptük, çok memnun olduğunu söyledi. ‘Kardeşlerim! Benim bu günlerde yüzde 99 berzah kapısını açma ihtimalim var. Ölümü severek karşılayalım, ölümü gülerak karşılayalım. Nur talebeleri ölümden korkmaz. Üzüldüğüm bir nokta ise: Şimdiye kadar bunlar bize serbestçe vazife yaptırmadı; vay geliyorlar, vay gidiyorlar, baskın var, yakalayacaklar gibi hep endişeli oldu. İnşallah Risale-i Nur küfrün bel kemiğini kırarak, Risale-i Nur perdeyi yırtacak, esas hizmetler şimdiden sonra olacak. Ben o hizmetlere erişemediğim için üzülüyorum!’ dedi. İleriyi görüyor gibi mübarek her şeyi söyledi. Hep dedikleri çıktı... Biz helâlleştik. O jandarmaya: ‘Bize er geç haber getir, kendi de işaret etti, vefat edebilir’ di-

ye tembih ettik. Buradan ayrılmayalım diye karar verdik, kaldığımız otele gittik. Nitekim erkenden namaza kalktığımızda haber getirdi jandarma, mübarek zat Rahman'a kavuşmuştu. Allah şefaatine nail eylesin!

“O gün cenazeyi bize verirler mi diye kaldık. Mümkün değil, vermediler... Savcıya kadar çıktık, vermedi. ‘Bunun nasibi buradadır, beraat etseydi olurdu belki...’ demiş savcı. Cenazeyi almaktan geçtik, bizi cenaze işlerine de karıştırmadılar. Hastanenin adamları varmış. Mübarek zatı gözümüz arkada kalarak bıraktık. O resmî adamlar defnetti Hafız Ali ağabeyi.

ÜSTAD ELİYLE BİZE BAL YEDİRDİ

“Üstad’ı esas görüşüm, vefatına kadar Isparta’da kaldığı günlerde oldu. Eskiden beri Isparta’nın bütün icraatını Hüsrev Ağabey yapardı. Mesela çoluk çocuğunu hep bu yola hibe, feda etmiş, evinden hiç çıkmadan devamlı yazıyla meşgul olmuş, Hafız Ali’nin vefatından sonra da yük ona kalmıştı... Telifat olsun, mektuplar olsun ona gelirdi. O çabuk çoğaltır, seri yazardı, nereye gidecekse götürülürdü. Biz Sav köyü olarak sekiz kişi karar aldık, her gün bir kişi Hüsrev ağabeyin evini yoklayacak, yazılanlar nereye gidecek, nereye götürülecek diye...

“Bir gün ben vardım. Hüsrev Ağabey ‘Kardeşim Hasan, Gökdere köyünden Hacı Abdurrahman iki kamyon meşe odunu göndermiş; Sav’dan ihlâşlı gençlerden gelin nacaklarla, bıçklarla o odunları bölüverin’ dedi. Üstad üç ay kadar Hüsrev ağabeyin üst katında kalmıştı. O zaman oluyor bu hadise... Ben hemen haber yolladım, 37 kişi olduk. Evin önünde boşluklar vardı, odunlar oradaydı. Odunları bölerken yanımızda Mehmet Çavuş diye bir zat vardı, Sav köyünden yaşlı bir zattı. Hemen sessizce ‘Üstad bize bakıyor’ dedi. Üstad’a doğru baktım, ellerini kaldırmış, dua ediyordu.

“Baktım Üstad selâm verdi bize, geri çekildi. Aradan beş-on dakika geçti, Bayram ağabeyi göndermiş. ‘Bu odun bölen kardeşlerin anne baba ve kendi isimlerini yaz getir, dua edeceğim’ diye... Bayram Ağabey ismini aldı gitti. Aradan yarım saat geçti, hepimize birer delikli 25 kuruş göndermiş. Kırmızı bakırdan, kenarları tırtıklı... Resim olmadığından Üstad onlardan taşımış. Zübeyir’i geldi, dedi: ‘Üstad’ımızın selâmı var, hakkınızı helâl etmenizi istiyor, o size hakkını helâl ediyor. Bu paraları 25’er lira yerine kullanacaksınız, kesenin dibine koyacaksınız.’ Biz çok sevindik...

“Neyse biraz sonra iş bitti. İş bitince biz 18 kişi kalmışız. Hemen Zübeyir Ağabey geldi. ‘Kardeşler gitti mi?’ dedi. Bir kısmının gittiğini söyledik. ‘Üstad size bal yedirecek’ dedi. Mübarek Üstad’ımız o kadar memnun olmuş ki, çay kaşığından biraz büyük bir kaşıkla, ortaya konan tabaktan kendi eliyle ağzımıza sırayla bal yediriyordu. Bir de ‘Kahramanlar! Kahramanlar! Savlı kardeşler!’ diye eliyle okşuyordu bizi. Orada bize üç-beş dakika ders yaptı. ‘Kardaşlarım! Bilhassa Savlılar, siz çok şükredin ki, Cenab-ı Hak lûtfunu size ihsan etmiş. Çok köyler var ki Risale-i Nur’dan hiç haberleri yok. Bak elhamdülillah 37 kişi gelmişsiniz... Bu hizmetiniz boşa mı gidiyor sanıyorsunuz? İnşallah onun mükâfatını ötede göreceksiniz. Ne mutlu böyle hizmetler nasip olanlara...’ diye bize müjdelere verdi.

ÜSTAD NAMAZA DURDUĞUNDA EV SALLANIRDI...

“Üstad Hazretleri yine Hüsrev ağabeyin evinin üst katında otururken, bir gün ben kalın odun parçalarını ufalıyorum. O zamanlar devamlı Hüsrev ağabeye gelip gittiğimden çok samimiyiz. Herkes de Hüsrev ağabeyin yanına sokulamıyor. Aynı Üstad’ın yanına herkesin giremediği gibi... O da evinden çıkmadığından dolaylı... Bir kere görsek de gitsek diyenler çok oluyordu.

“Hüsrev Ağabeye dedim: ‘Ağabey, Üstad’ın eline bir su döksek, müsaade alırsanız arkasında da cemaat olarak bir namaz kılsak...’ Hüsrev Ağabey dedi ki: ‘Üstad, tam senin karşıdaki pencerede tashihi ediyor, öğlen namazına yarım saat kala kitabı rafa koyar, kalemleri kaldırır.

Sen takip et, kitabı rafa koyup kollarını sıvamaya başlayınca, o aşağı iner, sen de odunları seleye doldur, merdivenin dibinde odun rafı var, oraya dökersin. O da yukarıdan gelince, ben sizin arzunuzu söylerim.’

“Ben pencereden Üstad’ı görürdüm, beş-altı çeşit kalemi vardı. Sarıgının arasına birini kor, öbürünü çıkarır, değiştirirdi. Bayram Ağabey anlatırdı: ‘Üstad’tan bir isteğimiz olduğunda Tahiri ağabeye söyletirdik, o şefaatchi olurdu. Tahiri Ağabey gitti mi Üstad’a, o iş olurdu. Ben de o hesap, Hüsrev ağabeyi şefaatchi yapmıştım. Hüsrev ağabeyin dediği gibi yaptım...’

“Üstad ayaklarından çorapları çıkarmış, paçalarını sıvamış... Ayakları, başparmakları büyük büyük, düzgün... Tâ ayağından tepesine kadar bakıyorum artık... Hüsrev Ağabey de alt kattaki odasından çıktı. Üstad: ‘Kardeşim Hüsrev, bu genç kimdir?’ dedi. Hüsrev Ağabey: ‘Efendim, bizim odunumuzu bölen, bu kardeşimiz... Bu kardeşimiz kaç senedir bize hizmet ediyor...’ dedi.



İzmir Karşıyaka cemaati olarak Savlı Hasan Kurt ağabeyle beraberiz 21 Ağustos 1993

Üstad pencereden benim odun böldüğümü görüyordu uzaktan. Üstad, ‘Maşaallah! Maşaallah!’ deyip beni okşadı, başımdan öptü. Üstad başından öpmeyi çok mühim tutarmış, Bayram Ağabey öyle derdi... ‘Hizmetten memnun oldu mu, başımızdan öperdi’ derdi. Resulullah da öyle yaparmış. Üstad başımdan öptü, sırtımı okşadı, yüzümü gözümü okşadı, ‘İnşaallah Cenab-ı Hak seni bu yoldan ayırmasın, cennet köşkleri nasip etsin sana!’ dedi.

“Hüsrev Ağabey: ‘Efendim, bu kardeşimiz abdest suyunuzu dökmek istiyor’ dedi. ‘Dökebilir kardeşim’ dedi. ‘Cemaate iştirak etmek istiyor’ dedi. ‘Edebilir’ dedi. Elhamdülillah suyunu döktük... Hüsrev Ağabey tembih ediyordu: ‘Çok titiz davranır. Şunu şöyle yap, bunu böyle yap. Sapından değil, altından tut. Suyu bir karar dök, çok dökme, az da dökme, nasıl işaret ederse öyle hareket et. Peşkiri verirken iki ucundan tut, parmaklarıyla tut.’ Üstad’ın oturağı var, ona oturuyor. Büyük bir abdest bezi var... Gerisini kendisi yapıyor artık...”

“O namaza duruşunu nasıl tarif edersin, nasıl tarif edersin! Kibleye döndükten sonra ‘İlâhî yâ Rabbi!’ diyor, bir dakika filan duruyor, tekrar bir daha, ‘İlâhî yâ Rabbi!’, tekrar bir daha, ‘İlâhî Ya Rabbi!’ Üç defa diyor. O öyle dedikçe sanki sarsılıyor gibi ev... Öyle heybetli kılıyor Üstad... Namazdan sonra tekrar elini öptüm, gene okşadı. ‘Ben seni ömrünün sonuna kadar duama dâhil ettim’ dedi. İsmimi, babamın ismini sordu. ‘Baban Mustafa, annen Âişe, kendin Hasan... Belki de Âl-i Beytten olabilirsin’ dedi.

HİÇBİR CEMAATE NASİP OLMAMIŞ MERTEBE

“Artık bundan sonra ziyaretine, hizmetine girerdik. Bir ziyaretimde Üstad şöyle dedi:

“‘Kardeşlerim! Bu Risale-i Nurlar insana öyle meratip veriyor ki, hiçbir cemaate nasip olmamış...’ Size canlı şahit olarak anlatacağım, Risale-i Nur hangi mertebeleri veriyormuş anlatacağım. ‘Hafız Mehmet, Mehmet Zühtü, Hafız Ahmet... Bu üç zat az zamandaki hizmetlerinin mükâfatı olarak ben onların ruhlarının semalarda aktapları geçtiğini görüyorum’ dedi. Sert kelimelerle üç defa ‘Ben onların ruhlarını semalarda aktapları geçtiğini görüyorum’ dedi. Bu sözleri Hafız Mehmet’in oğlu Tevfik Gül Ağabeye de demiş. Babası Hafız Mehmet¹ Üstad’tan evvel vefat etti.

ÜSTAD, SAV’A VEDALAŞMAYA GELMİŞTİ

“Bir gün üç arkadaş, Sav’dan Üstad’a gidiyoruz. Dehşetli bir soğuk var. Hem de odun satmaya gidiyoruz o arkadaşlarla... Baktık Üstad buraya, Sav’a geliyormuş. 1959’da filan oluyor bu hadise...”

Vedalaşmaya, helâlleşmeye geliyormuş bizimle. Hüsnü Bayram kardeşimiz de şoförü... Hüsnü daha evvel hiç Sav’a gelmemiş, yolu bilmiyor. Yukarıdan salmış arabayı, süratle geliyor. Isparta’dan gelen çayın suyu orayı oymuş. Üstü buz, altı su, zemheride... Araba hızla gelince ön tekerleği o çukura oturmuş. Oturunca gelen suyu da kesmiş. Su başlamış birikmeye... Çıkıp da çalıştıramamışlar taksiyi. Çalıştıramayınca su nere-

¹ Sohbetin tam bu anında içeriye sarıklı, sakallı, nuranî, ciddî bir zat girdi. Abdülkadir Zeybek idi gelen... Az evvel Üstad’ımızın aktapları geçtiğini söylediği Hafız Mehmet ağabeyimizin anne tarafından torunu imiş. Tam dedesinin adı söylenirken geldi. Elbette, aktapları geçen bir zatın torunuydu O... Hasan Ağabey çok ilgilendi, yanına oturttu. Abdülkadir Ağabey çok mübarek bir zat. Sav’da 50-60 hafız yetiştirmiş. Sav’da fahrî olarak en büyük hizmeti yapmış. On iki ay da hapis yatmış...

deyse Üstad'ın ayaklarına gelecek şekilde yükselmiş. Biz uzaktan Üstad'ın taksisini gördük. Zübeyir, 'Yetişin kardeşler! Üstad'ımız içeride duruyor, biz burada kaldık...' dedi.

"Baktık, çökmüş araba, su da birikmiş, çamur diz boyu... Paçaları kolları sıvadık, suya girdik. 'Ön tekerleği kaldırım' dedi Hüsnü Kardeş. Tutup kaldırıncı taksici çıktı geriye. Üstad öyle sevindi, öyle sevindi ki... 'Kahraman Savlılar! Ben nerede sıkıntı çeksem imdadıma koşuyorsunuz, maddî manevî benim ağırlıklarımı siz çözüyorsunuz. Siz gelmeseydiniz burada soğukta kalacaktık!' diye epey bir dua etti.

Dedi ki: "Sav'a çok hizmetiniz geçti, çok memnunum. Bana hakkınız geçti, benim vâdem (ecelim) yaklaştı, sizinle vedalaşmaya varıyordum... Siz bana vekillik yapın, bütün Sav halkıyla helâlleşmeye... Benim selâmımı söyleyin. Ben onlara hakkımı helâl ediyorum, onlar da bana haklarını helâl etsinler.' Üstad bize bu şekilde selam emanet etti, biz de o vazifeyi yaptık elhamdülillah...

SAV'DA HİZMETLER NASIL YAPILIYORDU?

"İçimizden bir fâsık, aleyhimizde bir şahıs çıkmadı. Umum Savlılar, risaleleri kabul etmiş durumdadır. Kadın erkek, genç ihtiyar umumen faaliyette... Bin kalem böyle işte... Mesela Efe Şükrü'nün ihtiyar kayıvalıdesi gider dağdan odunu getirir, sobasını yakar: 'Sen vazifeni yap, sen yazını yaz, buraya bakma' derdi. Bu şekilde hanımlar...

"Abdülkadir (Zeybek) kardeşin validesinin (Üstad'ın, semada aktaplarla gördüm dediği Hafız Mehmet Gül'ün kızı) anlattığı bir hatırası var. Onu anlatayım size, çok enteresandır:

"Bizler rençperiz, arazilerimiz var, ekiyoruz biçiyoruz. Mahsulün orak vakti, harman vakti gelmiş. Validesi de evden çocukları bırakıp gelemiyor. Bir ara tarlaya gelip bakıyor, babası ailesiyle tarlada çalışıyor. Fakat başlarında bu Abdülkadir yok. Eve varayım da şu oğlana bir darılayım, 'İhtiyar halimizle bize yardım etmiyorsun diyeyim' diyor. Eve geliyor bir bakıyor; talebelerin başında kimi yazıyor, kimi ezberliyor, kimi okuyor. Birden: 'Eyvah! Ben neden böyle düşündüm? Ben ne yaptım? Ne olursa olsun oğlum hizmet etsin, oğlum hizmetten geri kalmasın' diyor ve oğlu Abdülkadir'in hizmetine mâni olmuyor.

TEKSİR MAKİNESİ İBRAHİM GÜL'ÜN EVİNDEYDİ

"Teksir makinesi, İbrahim Gül'ün evindeydi, teksir orada yapılırdı. Teksir zamanı biz 20-25 kişi dizilir, kâğıt mürekkebi henüz emmediğinden mürekkep dağılmasın diye çıkama hemen birimiz kapar, kurusun diye çaktığımız cıtalara asardık. Bazı kâğıtlar âdi çıkar, bizi çok uğraştırırdı. Kolu çevirdikçe çıkan kâğıtları sırayla kapıp sererdik kurusun diye...

"Teksir işi üç-dört sene İbrahim Gül ağabeyin evinde devam etti. O zaman Tahiri Ağabey, Ali İhsan Tola Ağabey, bazen Şaban Ağabey gelirdi. Bizim Sav'dan da Tahiri Ağabey kaç kişi bulunsun derse, ona göre bulunurdu. O zamanlar evinde teksir makinesi bulundurmamak cesaret meselesiydi. Duysalar hemen hapishaneye, hem de çoluğu çocuğuyla hapse atarlardı. İşte o çok korkulu günlerde o mübarek, o cesareti gösterdi. Teksir makinesi onun evine kuruldu. Evinin üç odası vardı. Bir odasında kendisi ve ailesi durur, iki odasında da risaleler teksir edilirdi. Bu, senelerce devam etti. İbrahim Gül'ün adı Emirdağ Lâhikası'nda geçer:

"Aziz, sıddık kardeşlerim! Ben size bugün mektup yazacaktım. Ziyade rahatsızlığım sebebiyle telâşta iken, aynı dakikada Mustafa Gül ve İbrahim Gül geldiler. Hem bana ilâç, hem teselli, hem büyük sevince vesile olduklarından, o iki mübarek kardeşimi benim vekillerim ve bir mektup olarak size gönderiyorum. Onlar birer Said olarak benim bedelime sizi ziyaret ve tebrik edip sair şeylerimi de size beyan etsinler. Said Nursî (Emirdağ Lâhikası-II, 56)

İbrahim Gül 1 Temmuz 1892 Sav doğumludur, 7 Ağustos 1956 tarihinde Sav'da vefat etmiştir.

EVİNİ HİZMETE AÇANLARA ÜSTAD'IN BÜYÜK MÜJDESİ

"Üstad'ın zahir bir kerametini anlatayım: Mustafa Gül ve Hafız Mehmet'in amcaoğulları İbrahim Gül'le alâkalı müjdeli bir hatıra:

"Sonradan, ileriki senelerde İbrahim Ağabey ağır hastalandı, mübareğin karnında su birikmişti. Hatta bir gün evine geldim, baktım çok ağır hasta. Başını sallıyor. Tahammül edemeyecek vaziyette; müsaade istedim, ayrıldım.

"Sabahleyin evden çıktım, baktım Üstad'ın taksisi mescidin önünde. Hemen koştum, vardım arabaya. Meğer Üstad, İbrahim ağabeyin vefat edeceğini manen görmüş, müjdeye gelmiş... Baktım Hüseyin Ağabey, Üstad'ı arabadan çıkarmış... Hüseyin Ağabey önde, Üstad geride duruyorlar. Bahardı galiba, mayıs ayı olabilir. (1956 Temmuz ayı sonu. Ö.Ö.) Üstad her yere giderken yorgana bürünür giderdi, yine arkasında yorgan bürülü...

“Hüsrev Ağabey bana: ‘Kardeşim Hasan! Üstad’ımız, İbrahim Onbaşı (Gül) ile Mustafa Gül’ü ziyarete geldi, taksi çıkmaz diye burada iniverdik. Mustafa Gül’ü buraya kadar çağırver’ dedi. Hâlbuki araba oraya çıkardı. Hemen Mustafa Gül ağabeyin evine koştum. Ailesi çıktı:

“O, filan tarlaya gitti, 1,5 saat sürer’ dedi. Hüsrev ağabeye aynısını söyledim. ‘İbrahim Onbaşı’yı çağır gel’ dedi.

“Akşam ziyaretine vardım ağır hasta, konuşmaya vakti yok’ dedim.

“Çok mu ağır hasta? Bizim geldiğimizi söyle, belki gelebilir...’ dedi. Ben de çağırılmaya gittim.

“İbrahim Ağabey beni görünce: ‘Oğlum Hasan, sen misin? Konuşmaya vaktim yok’ dedi.

“Ama sana bir müjdeyle geldim, Üstad Hazretleri gelmiş seni bekliyor’ dedim. ‘Ne! Nerede?’ dedi. Mübarek hemen kalktı, ‘Tut kolumdan’ dedi. Bastonu eline verdim, koluna girdim.

“Üstad’ımız, İbrahim Onbaşığı görünce bağırarak:

“İbrahim Onbaşı! Siman ne diyor, biliyor musun?’

“Bilmiyorum Üstad’ım! Her şeyi sen öğrettin, biz ne biliyoruz ki zaten...’ ‘Ben Cennete gidiyorum! Ben Cennete gidiyorum! Ben Cennete gidiyorum! İşte senin siman böyle diyor’ dedi Üstad’ımız.

“İbrahim Ağabey, ‘Senin gibi zatlar müjde ederse bana ne mutlu, çok şükür, bin şükür!’ dedi. Neyse yanıştı, Üstad’ın ellerini öptü.

“Üstad: ‘İnşaallah Cenab-ı Hak sana öyle kasırlar hazırladı ki, hibe ettiğin, odaların kaç katımı Cenab-ı Hak sana orada hazırladı, orada göreceksin...’

“Senden Allah razı olsun Üstad’ım! Bizi dalâletten sen kurtardın. Senin bu müjden bana yeter gayrı...’ dedi. Üstad ‘Götür kardeşim, yatsın yatağına’ dedi. Bir pazartesi günü bu hal oldu, ertesi pazartesi toprağa düştü mübarek... Meğer Üstad, vefat edeceğini hissetmiş, ona müjdeye gelmiş.

50 KİLOLUK KİTAP ÇUVALIYLA SAV’DAN BARLA’YA...

“Üstad Emirdağ’dayken, Hüsrev ağabeyden 50 tane Zülfikâr mecmuası istemiş. Ben de Hüsrev ağabeye varmıştım. ‘Kardeşim Hasan geldiğin iyi oldu, bir sıkıntımız var...’ dedi. ‘Hayrola ağabey, ne oldu?’ dedim. ‘Üstad Hazretleri 50 tane Zülfikâr mecmuası istemiş. Eskiden bura postaneden yolluyorduk, haber geldi, yeni bir müdür gelmiş, ‘Sakin benden habersiz Kur’an harfiyle bir harf bile olsa kitap göndermeyin’ diye emir vermiş. Şimdi oradan yollasak kitaplar mahvolur!’ dedi.

“Hüsrev Ağabey, Üstad’ın emrine o kadar ehemmiyet verirdi ki, hemen harfiyen yerine getirirdi. ‘Oradan gönderemiyoruz, Üstad’ın emrini yerine getirmek lazım, ne yapalım?’ dedi. Ben de: ‘Sen bilirsin ağabey, sen ne dersen onu yapalım, biz bilmiyoruz’ dedi. ‘Şöyle bir şey aklıma geliyor: Ben şimdi sana para vereceğim, bir urgan bir çuval alacaksın, sen bu kitapları sırtında Eğirdir’e götüreceksin. Eğirdir’de Ali Savran (Çilingir Ali) var; o, orada hizmeti yapan kardeşimizdir, sen kitapları ona ver, o ne yapar eder, kitapları Üstad’a gönderir... Gider misin kardeşim?’ dedi. ‘Hay, hay ağabey’ dedim. Gittim çarşıya, urgan aldım, çuval aldım. Gençlik de var, hizmet üzerimize terettüp etti mi ihmal edemedik. ‘Ne kadar koyalım?’ dedi. ‘Hepsini koyalım’ dedim. ‘Ne ediyorsun sen kardeşim! Bir buçuk kilo gelir bu kitabın bir tanesi...’ Tam da ağustos ayı, hava sıcak... Yirmi beş-otuz kadar kitap koyduk. Dedi: ‘En aşağı 50 metre yolun dışından, ormanın içinden gideceksin.’

“Kitapları aldım sırtıma, gide gide Eğirdir’e varmadan Findos Köyü’nü geçtin mi bir değirmen vardı, orada bir su akardı o zaman, bir de söğüt ağacı vardı. Evvelâ çuvalı ormanda sakladım. Sırtımda köpük çıkmış sıcağın... Abdest aldım, söğütün gölgesinde namazımı kıldım. Başım ağırlaştı, biraz yatayım dedim. Hemen dalmıştım ki bir bağırıtı: ‘Heeyt! Kalk bakalım, kimsin, burada ne yapıyorsun?’ Baktım ki jandarma, tekme alıyor. O zamanlar jandarma, karakollardan muhtarlara yayan olarak emir götürürdü. Herhalde beni görmüşler... O zamanda herkes karışıyor... Jandarması, bekeçisi, polisi hepsi Risale-i Nur’un aleyhinde. Hâlbuki o jandarmalar bir hacının, hocanın veya bir Müslüman’ın evladı. ‘Kimsin, ne yapıyorsun burada?’ dediler. Birden aklıma geldi: ‘Ben şu köyde çobanım, mal güdüyorum, buraya su içmeye geldim’ dedim. ‘Muhtar köyde mi?’ dediler. ‘Ben dağdayım, ne bileyim muhtar!’ dedim. ‘Sigaran var mı?’ ‘Yok.’ ‘Kibritin var mı?’ ‘Yok.’ ‘Sende hayır yok be!’ dediler, çekip gittiler. Ben de içimden ‘Sizde de iş yok be!’ dedim. İyi ki çuvalı ihtiyaten ayrı yere koymuşum... Neyse aldım çuvalı, akşam namazına yakın Eğirdir’de Ali Savran’ın evine indirdim. Ali Savran’ın validesi çok mübarek bir insandı, Üstad ona hususi dua edermiş. Beni görünce: ‘Hasan’ım ne bu halin, kapkara kesilmişsin, ne getirdin yine?’ dedi. ‘Nur getirdim Nur, valide...’ dedim. ‘Zaten senin Nur’dan başka ne işin var!’ dedi. ‘Ali gel oğlum, bak Savlı Hasan bir şey getirmiş, koş gel’ dedi. Hüsrev ağabeyin mektubunu verdim, meseleyi anlattım. ‘Evelallah ben bunları iletirim Üstad’a’ dedi.

“O sıralarda da Hasan Feyzi manzumelerinden Üstad Hazretleri sekiz tane Hüsrev ağabeye göndermiş, ‘mühim yerlere gönderilsin’ diye de söylemiş. Hüsrev Ağabey: ‘Bunları Ali Savran’a teslim et. Ertesi günü de Barla’ya, Bedre’ye, İslâmköy’e, Kuleönü’ne, Sav’a birer tane verilsin’ demişti. Neyse o gece orada yattık, ertesi gün de yayan olarak Bedre’ye, Barla’ya², İslâmköy’e vs. birer tane dağıttım elhamdülillah. Cenab-ı Hak o vazifeyi de öylece yaptırmış oldu.”

² Eğirdir’den Barla sekiz saat çekerdi...



(1895 – 1986)

HULÛSİ YAHYAGİL

HULÛSİ YAHYAGİL, 1895 yılı Elazığ Harput doğumludur. 1928’de Bediüzzaman hazretlerini Barla’da, Yüzbaşı rütbesinde iken ziyaret etmiştir. 1950’de Albay rütbesiyle Denizli’den emekli olmuştur. Kendi ifadeleriyle sadece beş veya altı defa Hz. Üstad’la görüşmüştür. 1986’da 91 yaşındayken Elazığ’da vefat etmiştir, kabri Elazığ’dadır.

Saff-ı evvel ağabeylerimizden birisi, belki de en birincisidir Hulûsi Ağabey. Zira Üstad’ımız öyle söylüyor: “O kardeşimiz birinciliği daima muhafaza ediyor.” (Kastamonu Lâhikası, 244) Gavs-ı Azam Hazretleri de bir fıkrasında, Risale-i Nur’un bu ilk muhatabına: “Hulûsi gibi muhlis talebeler ve yardımcıları ve Süleyman, Bekir gibi sadık hizmetkârlar ve Sabri gibi tam takdir edici ve ciddi müştak talebeler size verilmiş” diye sarıhan işaret ediyor. (Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 152)

HULÛSİ AĞABEYDEN DİNLEDİĞİM İLK DERS: İHLÂS...

Sene 1969. O yıllarda İzmir’de henüz hiç Risale-i Nur dersanesi yok... Mustafa Birlik ağabeyin Patlıcanlı Yokuşu sonundaki evinde oluyor dersler. Salı akşamları hizmetin mühim bir merkezi olan bu eve gidiliyordu derse. O sırada Ankara’da talebeyim, İzmir’e izne gelmiştim. Derse gittim. “Hulûsi Ağabey geldi” dediler. Sekiz on kişi gibi çok az bir cemaat vardı. Hulûsi Ağabey: “Okunmasını istediğiniz bir mevzu var mı?” diye sordu. Cemaatten birisi: “İhlâs okuyalım ağabey” dedi. Hulûsi Ağabey: “Ne o, ihlâsımız mı azaldı yoksa?” diye latife yaparak derse başladı. Ve “Yirmi Birinci Lem’a”yı açıklayarak okudu.

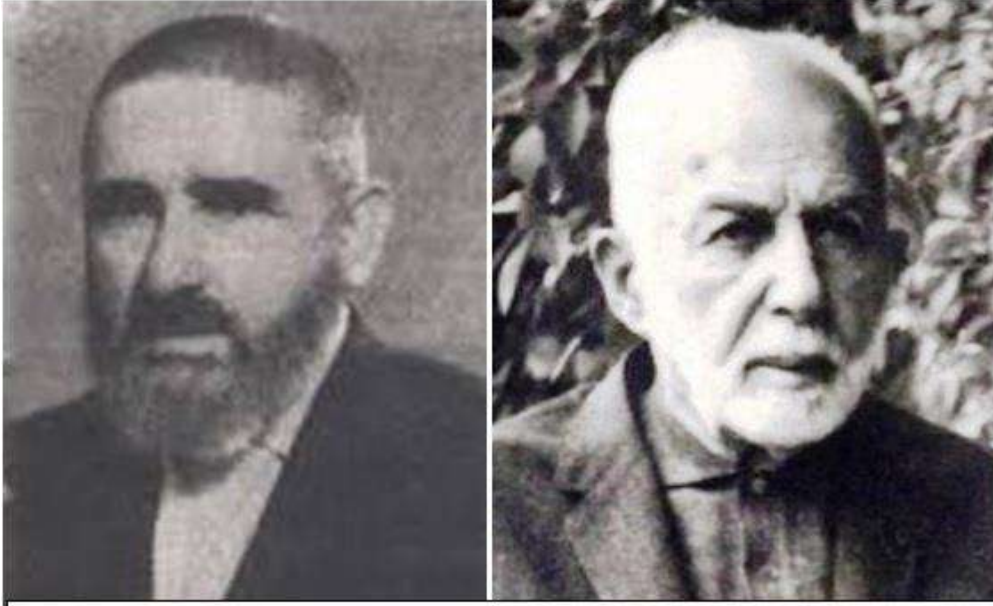
Birkaç gün sonra Ankara’ya döndüğümde baktım, Hulûsi Ağabey de İzmir’den Ankara’ya gelmiş. Ağabeyimiz İhlâs Risalesi’nin ehemmiyetini ve 15 günde bir okunmasının bir emir olduğunu uzunca izah ettikten sonra, “İhlâs”ı İzmir’deki gibi tekrar okudu. İkinci kere aynı dersi dinlemek nasip olmuştu bize...

HULÛSİ VE RE’FET AĞABEYLER İLK DEFA GÖRÜŞÜYOLARDI

Nur’un iki muazzam kumandanı Albay Hulûsi Bey ile Yüzbaşı Re’fet (Barutçu) Bey, ömürlerinin çoğunu Bediüzzaman ve Risale-i Nur hizmetleriyle geçirdikleri hâlde, daha önce hiç karşılaşmamışlar. İki de hemen aynı tarihlerde, 1929-30’larda Hz. Üstad’ı Barla’da ziyaret ettikleri hâlde, hiçbir zaman yüz yüze gelememişler. Tam 40 yıl sonra Ankara’da bizim de bulunduğumuz bir ortamda birbirlerini ilk defa tanışmış halleriyle ve emekli olmuş askerler olarak gördüler. 1971’de Ankara’da Dışkapı Nur Apartmanı’ndaki dersanede karşılaştılar. Hulûsi Ağabey Ankara’da misafir olarak bulunuyor, Refet Ağabey ise Ankara’nın Cebeci semtinde oğlunun yanında ikamet ediyordu. Bu tarihî anda bulunmak nasip olmuştu bize. Hatırladıklarım şunlar:

İki büyük ağabey, Mektubat ve Lem’alar kitaplarından tefeül ettiklerinde kerametkârane birbirlerine ait kısımların çıktığını hatırlıyorum. Malum olduğu üzere Mektubat daha çok Hulûsi ağabeyin sualleriyle, Lem’alar ise Refet ağabeyin sualleriyle doludur. Hulûsi ağabeyin bir mektubu şöyle: “Aziz, muhterem, müşfik ve mükerrem Üstad’ım! On Dördüncü Lem’a’nın Birinci Makam’ını teşkil eden iki mesele bence çok mühimdir. Bu dersin takrir ve tahliline vesile olan Re’fet Bey kardeşimizden Allah razı olsun! Hulûsi” (Barla Lâhikası, 153)

Bazen karşılıklı lâtife yapıyorlardı. Bir ara Hulûsi Ağabey, Re’fet ağabeye: “Risale-i Nur talebelerinin Şeyhi” diye iltifat etti. Re’fet Ağabey de o letafetli diliyle: “Yok, yok! Ben Şeyh değil, şeyim şey...” diye gülerken cevap verdi. Re’fet ağabeyin kulakları az işittiğinden sohbet daha da lâtif hâl alıyordu... O sırada yanımda kayıt aleti olmadığından, maalesef uzun sohbetlerinin tamamını aklımda tutamadım.



NUR'UN İKİ BÜYÜK KUMANDANI **Hulûsi Yahyagil - Re'fet Barutçu**

ANKARA'DA ACİP BİR HADİSE: ÜSTAD'TAN DUALIYDI

Hulûsi ağabeyin Üstad'tan dualı olduğunu, hiçbir zaman karakola bile çağrılmadığını duymuştum. Teyiden anlatıyorum:

Hulûsi ağabeyin bir Ankara ziyareti oldu. O sırada Ankara'da okuyan üniversiteli talebeler olarak acip bir hadiseye bizler de şahid olduk. "Hulûsi, seni vermeyeceğim" diyen Üstad'ın duasının makbuliyetini, açıkça ve hayretle müşahede ettik. Şöyle:

Fevzi Allahverdi ağabeyimizin kaldığı Dikimevi semtindeki dershanedeyiz. Sene 1971 veya 72 olabilir. Hulûsi Ağabey uzunca bir ders yaptı, sonra Kur'an'dan bir aşr-ı şerif okuttu. Secde ayeti okunduğundan, kendisi imam oldu, cemaate tilâvet secdesi yaptırdı, divana oturdu. Sonra hiçbir şey söylemeden birden ayağa kalktı, gidiyoruz dedi. Biz de arkasından kalktık, dersaneden topluca ayrıldık. Hulûsi Ağabey henüz ayrılmış 10 dakika olmadan, dersaneyi polisler bastı. Ama nafile... Üstad'ı Bediüzzaman, "birinciliği hep muhafaza eden" bu kıymetli talebesini Allah'ın lûtfuyla yine vermemişti. (Bu hadisenin teyidini Feyzi Allahverdi ağabeye de yaptırdım. Hadisenin en büyük şahidi odur. Fevzi ağabeyle konuşulabilir. Ö. Özcan)

Hulûsi Ağabey vefatına kadar (1986) çok büyük kalabalıklara Risale-i Nur dersleri yaptığı, üstelik çok tanınmış bir Nurcu olduğu hâlde, en küçük bir sorgusunun dahi yapıldığını duymadık. Bunu herkes bilir. Gerek Üstad'ımızın sağlığında gerek vefatından sonra takibata uğramayan, en azından karakola çağrılmayan (hem de bazıları defalarca) başka bir ağabey yok gibidir.

İzmir'de Mustafa Birlik ağabeyin evinde kaydedilen, Hulûsi ağabeyin ses kaydından çözdüğümüz bazı hatıralar şöyle:

KİME ANLATMAK İSTİYORSA ONA MERAMINI ANLATIYOR

"Üstad'la birlikte beş-altı kişi oturuyoruz Barla'da. Konuşması çok zor anlaşılıyor. Bir şey söyledi, dedi: 'Kardeşim, bunlar anlamadılar hâ!' Ondan sonra bana sordu: 'Sen anladın mı?' Dedim: 'Hayır!' Her ne ise, kime anlatmak istiyorsa ona meramını tefhim ediyor, o anlıyor. Hâl hatır sorduktan sonra 'Haydi' diyor, 'biraz hocalık yapalım.' Kalkıyor, yatağın üstünde başlıyor anlatmaya. Biraz önce dikkat ederek, sözlerini ancak müşkülâtla anladığımız zatı sanki kaldırdılar, yerine aynı kalıpta başka birini getirdiler. Gayet fasih ve belîğ konuşuyor, hiçbir kekeleme yok... Sel nasıl kayaları önüne alır, harıl harıl akarsa, öyle anlatıyor. İnsan mest-i hayran...

"Nur'a taraftar bir üniversite talebesi bana sordu: 'Siz diyorsunuz ki: Risale-i Nur ilham eseridir?' Yukarıdakilere ilâveten dedim: 'İnsan küçücük bir yazı yazsa, o yazının da tenkit edilecek ellere geçeceğini bilse, o

yazıya ne kadar ihtimam eder? Haydi ihtimam etti... Fakat hasta bir hâlde, zehirlenmiş bir adam müfekkire-sini toplar da böyle tenkitten koruyacak bir belâgatte, veciz ve nazîz sözleri bir araya nasıl getirir ve yazar. Peki bu hâl, ilham eseri değil de nedir?’

HULÛSÎ'NİN BİR HÛZNÜ, BİR GAİLESİ VAR

“Tunceli harekâtı 1942’de yapıldı, vaziyet çok ehemmiyetli, fakat izharı zor. Mektup kesilmiş vaziyette. Tunceli harekâtına gideceğiz. Türkçesi, imha üzerine gidiliyor! Eee, benim de bu iş aklıma yatmıyor, fakat bu hissimi açığa çıkarmama da imkân yok. Hiç kimseye emniyet edip de söyleyemiyorum. Babam sağ. İşte başka büyükler de orada, onlarla da görüştük. Hayvana bindim. Baktım evde bizim hizmeti yapan (emir eri) koşuyor, elinde bir zarf... Derhâl açtım. Kastamonu Lâhikası’nda geçer... Fakat şu vaziyeti söyledikten sonra okursanız, o zaman hakikat daha iyi anlaşılır. Abdülmecit Efendi, zarfı değiştirerek mektubu aynen göndermiş. İşte, selâmdan sonra şöyle diyor:

“Hulûsî’nin bir hüznü, bir galesi var olduğunu hissediyorum. Merak etmesin, Risale-i Nur şakirtlerine inayet ve rahmet-i İlâhiye nezaret eder. Dünyaya ait meşakkatler madem sevap verir geçerler, o musibetlere karşı sabır içinde şükürle metanetle mukabele edilmek gerektir! Sen ve Hulûsî bütün dualarımda ve kazançlarımda berabersiniz. Said Nursî.’

“Şimdi bunu okudum. Yani bana dünyayı verselerdi, o kadar bir sevinç duymazdım... Bana öyle bir emniyet hâsıl oldu ki, öptüm, başıma koydum, sonra koynuma yerleştirdim, elhamdülillâh... Yine de kimseye bir şey söylemedim. Verilen vazife gayet çetin ve mutlaka ağır, kanlı bir vaziyete girmesi muhtemel. Cenab-ı Hak öyle siyanet etti. Elhamdülillâh öyle siyanet etti ki, kirlenmeden o badireden kurtardı tertemiz. Çetin vazife içinde, eli bulaştırmak ihtimali var, sonra da mesul mevkide...

RİSALE-İ NURLARIN BİR MİSLİNİ GETİRSİNLER BAKALIM

“...Onların dedikleri gibi düşünelim: Bir fakirden, yani silsile-i sâdâtın olduğu kat’î surette bilinmeyen bir zattan [Bediüzzaman’dan] böyle kıymetli bir eser [Risale-i Nur] vücuda geldi diyelim. Peki bir mislini getirsinler bakalım. Sonra bu eserleri tecrübe edenleri dinleyelim. Genç, hem de hâkim huzurunda aynen şöyle diyor: ‘Ben böyle bir genç değildim. Hâkim bey, ben ipsiz sapsız bir genç idim, şu Risale-i Nur dairesine girdikten sonra insan oldum.’

“Peki bir şeyin kıymeti, onun tesirinden anlaşılır, değil mi? Madem böyle bir netice bu eserlerde var! Çok gördük ki, kaderin sevkiyle bir defa sohbetinde bulunan bir insan, hemen dönüş yapıp hizmette bir fert oluyor. Bu noktalara bakıyoruz.

“...Şu Risale-i Nur dersini dinleyen, sonra başında, iki elin parmağı kadar az olan ve hakikaten geçim derdine müptelâ olan bu insanlar, Risale-i Nur’a birinci derece muhatap onlardır. İşte onların ihlâslı davranışlarının neticesidir ki, bugün bu eserler elimizde bulunuyor. Mektup şeklinde, kâğıtlar üzerinde, parça parça, köyden köye gezdirilen Risale-i Nur böyle kitaplar hâlinde mi idi canım? İlk defa Haşır Risalesi, Kur’an hurufatıyla tabedildi. O tab da, Allah rahmet eylesin, Şamlı Hafız Tevfik’in dediği gibi, Üstad’ın kemerindeki 30 altınını bu işe sarf etmesiyle oldu. Kitapların çoğunu da hediye ederdi.

MUHACİR HÂFİZ AHMET: ‘BAKTIM Kİ EV SALLANIYOR

“Muhacir Hafız Ahmet... O zatın erkek misafirleri için küçücük bir odası vardı. Üstad Barla’ya karadan değil, göl tarikiyle, motorla geliyor, sahile çıkıp doğru Muhacir Hafız Ahmet’in o odasına gidiyor. Kendisini kimse tanımıyor. Neyse misafirdir... Zaten Hafız Ahmet de misafirperver bir zat idi. İftar zamanı yakın... Peynir zeytin gibi üç-dört parça iftariyelik getirilmiş. Üstad birini alıyor, diğerlerini götür diyor. Yatsıdan sonra Üstad o odada yalnız kalıyor. Hafız Ahmet: ‘Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir de baktım, ailem beni dürtüyor! Baktım ki ev sallanıyor. ‘Rabbî innî messeniyeddurru ve ente erhamürrahimîn’ diyor. Çok güler olarak söylüyor. Evet, ev sallanıyor... Hanımına dedim ki: ‘Yatağımızı ayıralım, Allah bizim başımıza bir devlet kuşu kondurdu!’

“Üstad beş senelik kirasını peşin vermek suretiyle orada kaldı. Kendisiyle biz de orada görüşmüştük. Akşamdan akşama kendisine yemek gelir, o da minderini kaldırır, o zaman tedavülde olan nikel 10 kuruşluklardan bir tane verir, sonra yemeği alırdı. Üç-beş misafir de gelse yiyecekleri odur. Beş tane kedi misafir geldiği zaman da yiyecekleri odur. Kedilerin yemeğini peşinen ayırır, misafirler beklerler. Götürür, kedilerin yemeklerini kor, onlar yemeye başlarlar, ondan sonra gelir. ‘Fiyatını verelim. Bismillah’ der, yemeğe başlanır.

BESMELENİN BEREKET KERAMETİ

“Üstad hazretlerini Barla’ya ziyarete ilk gittim zaman, ilk sofraya hatırası da şöyle olmuştu: Yemek girdi. Biz yedi-sekiz kişi oturduk. ‘Fiyatını verelim, Bismillah,’ yemeğe başlanmıyor. Biraz duruyor, ‘Bismillah’. Biraz daha duruyor ‘Bismillah.’ Ben çok zaman sonra hükmettim ki, biz Bismillah’ı şümülüyle söyleyemiyoruz da,

o zat her birimizin namına Bismillah diyor. Isparta havalisinde hamur tahtasını sofraya diye kullanırlar. Hamur tahtası geldi. O kadar insan yedi, elhamdülillâh o yemek bitmedi... Yemek hemen hemen aşağı yukarı geldiği gibi gitti...

“Şimdi şu hadiseyi bir-iki münasebetle ben de taklit ettim, taklit! Birisi Kars’ta iken... Akşama yakın gayet kuvvetli yemek yiyen iki kişiyle bir zatı ziyarete gittik. Ev sahibi, hanımıyla beraber bir kap yemeklerini yerken biz kapıyı çaldık. Kapıyı açtı, ‘Buyurun’ dedi, hanımı öbür tarafa geçti. Bir sahan içerisinde patates yemeği... Bu zatın iki avucuna ancak sığar. Dedim ki: ‘Başlamayın! Size Üstad’la ilk görüştüğümüzde şahit olduğum besmelenin bereketine dair olan hikâyeyi anlatacağım. Biz de taklit edeceğiz. İnşallah Cenab-ı Hak bize de bereketini ihsan eder.’ Bu hikâyeyi onlara anlattım. O tarz hareket ettik. Ondan sonra ‘Bismillah’ dedik, başladık. O yemeği bitiremediler bu oburlar!

“Elaziz’de bir Kur’an kursu açılmıştı. O da pazara rastlamış. Ankara’dan, şurdan burdan birçok misafir var. Bizim de pazar günleri kırda sohbetimiz var. Birinci Cihan Harbi’nde Üstad Hazretleriyle beraber muharebede bulunmuş, ‘Bakır Hoca’ dediğimiz bir arkadaşımızın bahçesinde olacağız. Arkadaşlar, ‘Bugün ne yapalım?’ dediler. Ben de ‘Şöyle 10-15 kişiyi idare edecek kadar bir şeyler yapın’ dedim. Çünkü o kurs için davet edenler, misafirler için hazırlık yapmışlar. Civar vilâyetlerin hepsinden var, uzaktan gelenler de var. Nihayet merasim bitti, öğleyi kıldık, biz bahçeye gittik. İşte 10-15 kişiyi idare edecek kadar bir yemeğimiz var. Baktık ki 10 kişi bu taraftan, 15 kişi o taraftan, sekiz kişi bu taraftan, böylece her taraftan gelmişler. On beş kişilik yemek, 60-70 kişilik sofraya oldu. Misafirlere karşı bir mahcubiyet var. Yaaa, ol deyince olmaz ki... Bekleyin, şehirden yemek getirelim; bu da olmaz!

Dedim ki:

‘Arkadaşlar! Size besmelenin bereketine ait hikâyeyi söyleyeyim.’ Onun zeyli olan taklidimizi de anlattım. Hülâsa fiyatını verelim, dedik ve besmeleyle başladık, ama taklit ha taklit! O 60-70 kişi doyasıya kadar yediler elhamdülillâh, yemek arttı. Fesühbanallah, taklidimize bile Cenab-ı Hak böyle bereketi ihsan etti.

KARDAŞIM, SEN SÜNNET BİLMEZ!

“Bir defa yanına gittiğim vakit, o gün Sıddık Süleyman dâhil yanındakiler bir tarafa gitmişler, hiç kimse yok... Kalktı, kendi eliyle çay yaptı. Böyle bir bardağa kendisine, saplı büyükçe bir bardağa da bana çay koydu. Daha fazlasını verir. Yine fiyatı var. Çayı içerken unutmuşum, dibinde biraz artmış. ‘Kardeşim, sen sünnet bilmez!’ dedi. Şimdi imkânı mı var, bir çay içeyim de Üstad’la beraber içtiğimiz çay hatırıma gelmesin! Nereye gitsem diyorlar: ‘Üstad’la olan maceranızı anlatın.’ ‘Üstad’la olan maceram ne olacak ki?’ diyorum. Macerası şudur: Elimizdeki kıymetli eserlerin ne gibi şartlar altında yazıldığını düşünün... Bunlar düşmanlar tarafından bile takdir ediliyor. Ama malumdur ki, kıymetli eserler, bilhassa münekkithlerin eline geçecek, onların diline düşecek kıymetli eserlerin kusuru olmamak gerektir... Mesail-i imaniyeden bahsediliyor. Bu eserlere karşı kusur aramak için kulaklarını dikenler çıktı. Hâlbuki böyle bir şey yok (yani eserlerde kusur bulamadılar). İftira ettiler, Mustafa Sabri’yi mezardan çıkarıp konuşturdular. İftiranın bu derecesine vardılar... Ancak iftirayla tenkit edebildiler. Eğer bu eserlerin içinde hakikatte bir kusur olsaydı, bu müfterilerin gözünden kaçmayacaktı.

“Onun için asıl harika olan, bu eserlerdir. Bir zat, o da kendi tabirince yarım ümmi, yardımcısız, tazyikat altında ve daima kendisine şüpheli olarak bakılan bir zat tarafından yazılan bu eserler en büyük harikadır...”



(1913 – 1996)

HÜSEYİN BÜLBÜL

HÜSEYİN BÜLBÜL Ağabey 1913 Barla doğumludur. Bediüzzaman Hazretleri Barla'ya nefyedildiğinde ona ilk sahip çıkanlardan Sıddık Süleyman Kervancı'nın kız kardeşinin oğludur. Emirdağ Lâhikası'nda ismi geçiyor. Daha 13 yaşındayken, Bediüzzaman Hazretlerinin hizmetlerinde bulunmuş, Hz. Üstad bilhassa Çamdağı'na çıkarken...

Hz. Üstadın tabiriyle "Sıddık Süleyman'ın hemşirezadesi Hüseyin" tam bir Barlalı, Barla ile sıbğalanmış bir zat. Onu tanıyıp dinledikten sonra Barla'da o dönemin boyasını taşıyan, yaşayan son mümessil olduğunu anladık. Evi Çınar ağacının tam altında, mübarek Üstadımızın bastığı toprakların, yürüdüğü yolun hemen altında. Bu zat, Üstad hazretlerinin Barla devrini çocukluğundan itibaren yaşamış ve O'na çok hizmet etmiş.

Kendisiyle 1994 senesinde Barla'da ilk tanıştığımızda hemen bir Emirdağ Lâhikası getirtti. Bir sayfayı buldu ve oku dedi: "Sabri'nin mektubu içinde, ben Barla'dayken bana çok hizmet eden ve çok defa hâtırıma gelen Sıddık Süleyman'ın hemşirezadesi Hüseyin'in mektubu beni çok sevindirdi. Hem onun hakkındaki merakımı izale eyledi. Maşaallah tam Sıddık Süleyman'ın mahiyetinde eski alâkadarlığını muhafaza ediyor." (Emirdağ Lâhikası-I, 224)

"İşte bu bana yeter, Üstad benden bahsediyor. Denizli hapsinden sonra Üstad'a bir mektup yazdım, Santral Sabri Ağabeye verdim. O da kendi mektubu içine koydu, gönderdi. İşte Üstadımızın bahsettiği mektup bu mektuptur" dedi.

Çınar ağacının altındaki dünyanın ilk medrese-i Nûriyesine çıkıp Hüseyin Bülbül ağabeyi dinlemeye başladık. Anlattığı çok kıymetli hatıraların büyük çoğunluğunu kamera ile kaydettik. Anlattıklarında küçük kırıntılar, kıymıklar bile önemliydi... Zira karşımızda; Barla'ya ilk geldiğinde hiç kimsenin tanımadığı, görmediği garip kıyafetli bir hocanın ilk günlerini, ilk konuşmalarını, ilk tanışmalarını gören, bilen ve hatta bizzat yaşayan birisi vardı... Hüseyin Bülbül'den başka o günlerin şahidi de yok artık bu dünyada...

Kayıtlarımızı, -kolay anlaşılması için küçük müdahaleler dışında- birebir yazmaya çalıştım. Hüseyin Ağabey, çok iyi tanıdığı Mübarek Süleyman (Köse) ağabeyi de anlattı bize. Süleyman Köse'yi kendi adıyla başka bir başlık altında neşrediyoruz, inşallah. Hüseyin Bülbül Ağabey, 30 Ekim 2006 tarihinde Barla'da vefat etmiştir. Keşke kendisine çok daha fazla sorular yöneltseydik...



Hüseyin Bülbül - Ömer Özcan 7 Temmuz 1994 Barla

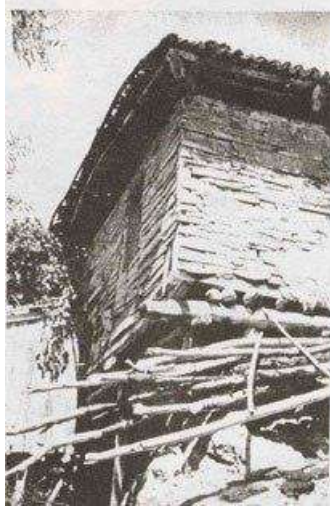
ÜSTAD: "HÜSEYİN BU HÂTIRALARI UNUTMA" DERDİ BANA

Üstad Barla'ya geldiği sene 13 yaşında idim. Üstad'a çok hizmetim geçti, merkebi çeker, Üstad'ı Çam Dağına götürürdüm. Hulûsi ağabeyi Üstad'a getirdim. Çok hatıralarım var, hangisini anlatayım bilmiyorum. Üstad bana: "Hüseyin bu hatıraları unutma" diye tembih ederdi.

BEDİÜZZAMAN'IN BARLA'YA İLK GELİŞİ

O zaman Barla'ya gelmek için yol yok tabi... Eğridir'den kayıkla (sahile) gelinir, oradan da Barla'ya ya merkeple gelinecek ya da atla. Üstadın yanında jandarmalar var tabi. Çobanoğlu diye birisi vardı o zaman. O Çobanoğlu kayığı ile getiriyor; hava biraz bozuktu o zaman. Arazi (kır) bekçisi vardı, dayımın (Sıdık Süleyman) asker arkadaşıydı o. Kayığı görünce nazarı dikkatini celp ediyor. O saatlerde kayık gelmezdi Barla'ya, nadir gelirdi. Ağır hasta olursa, gelin geldiği zaman, gelin gittiği zaman öyle çalışırdı kayık. Bekçi kayık gelinceye kadar bekliyor. İki jandarma ile Üstad çıkıyorlar, bekçiye selam veriyorlar. "Hoş geldin" diyor bekçi. Bekçiye "Sen nerelisin?" diyor Üstad. "Barla" diyor. "Barla'da misafirhane var mı?" diyor. "Var" diyor bekçi. Üstad buraya (Barla'ya) geldiğinde on üç tane (evlerde misafirler için ayrılan) oda vardı, bu on üç oda çalışıyordu. Misafir falan geldiğinde akşamları toplanıyorlar, sohbet ediyorlardı. Daha evvel otuz beş tane oda varmış, bu ufak memlekette. Bazı ağalar Arabistan'dan hoca getirirlermiş cemaati çekmek için. Çok kuvvetli ağalar varmış burada. Arabistan'dan hoca geliyor, cebini dolduruyorlar, ertesi sene yine geliyorlar.

Üstadın misafir olması için, Muhacir Hafız Ahmet'in odasını tavsiye ediyorlar; buranın hocası olduğu için. Şu az ötede küçük bir evi vardı Muhacir Ahmet'in. O kendisi yaptı sonradan o odayı. Biz yaptığımız biliriz. Bu odalar hep eskilerden, atalardan kalma...



Bediüzzaman Hazretlerinin Barla'ya ilk geldiğinde bir hafta kaldığı Muhacir Hafız Ahmed'e aid ev

DÜNYANIN İLK DERSANE-İ NÛRİYESİ AÇILIYOR

Jandarmalar, bekçi Üstad'ı alıp karakola gidiyorlar, evrakları veriyorlar. Karakolda "Hadi siz gidin, odada istirahat edin" diyor komutan Üstada. Burada jandarma karakolu vardı. Komutan bazen astsubay, bazen onbaşı olurdu. Bekçi Üstad'ı odaya getiriyor, Muhacir Ahmet'e teslim ediyor. Orada bir gün kalıyor, iki gün kalıyor, rahat edemiyor. Çocukların ağladığını Üstad duyuyor, Üstadın okuduğu evrad evden duyuluyor. "Burada rahat edemeyeceğim ben, müstakil bir yer varsa..." diyor.

Burası (çınar'ın altındaki ev) o zaman virane... Herkes, çoluk-çocuk gelip gidiyordu buraya... Burayı beğeniyor Üstad. Tabi etrafında ev de yok. Burada temizlik yapıyorlar... (Marangoz) Mustafa Çavuş (Güvenç) komşulardan eski ağaçlardan topladı, onlarla Üstad'a şöyle bir somya yapıverdi. Üstad oraya taşındı.

Üstad, Muhacir Ahmed'in odasından bizim -dayım Sıdık Süleyman'ın- Cennet Bahçesi'ni görüyor, içindeki çınarı görüyor. Çınarı görünce oraya gidiyor, üstündeki bağı görüyor. Oraya çıkıyor abdest alıyor, namaz kılıyor, epey okuyor...

Üstad yeni evin temizlik işlerinde çalışanlara: "Aşağıda, derede çınarın üstünde bağ var, onun sahibini bulsak" dedi. Dayım Sıdık Süleyman "Bizim" dedi. Üstad: "Ben orada okudum, namaz kıldım, helal edin" dedi. "Helal olsun, her zaman buyurun" dedi dayım. O günden itibaren devamlı Üstadın işini, hizmetini yapardı dayım. Muhacir Ahmet de çamaşırını yıkar, yemeğini yapardı her zaman, parasıyla.



**Barlalı Hüseyin Bülbül'ün 'Viraneydi, temizlendi sonra Üstad taşındı' dediği
dünyanın ilk dersane-i nuriyesi**

MUALLİMLER YENİ DERSANESİNİN İLK ZİYARETÇİLERİ OLDU

O zaman muallimler namaz kılarlardı. Üstad'ın geldiği mahallede duyuldu gayri; "Hoca gelmiş, hoca gelmiş" diye... O zaman daha ezan Arapça, normal okunuyordu. Muallimler, (Üstad'a) hoş geldin demek için Muhacir Ahmet'in evine gidiyorlar, bakıyorlar kapı kilitli. Bizim binanın üstünde Kur'an kursu vardı. Mustafa Kemal iktidara gelince kapattı burasını.

Damda toprakta çocuklar oyun oynarlardı, aşık oynarlardı orada. (Küçükbaş hayvanların aşık kemikleriyle oynanan bir oyundur.) Çocuklar muallimleri görünce aşıkları bırakılıp kaçtılar. Muallimler bizim bu tarafa geldiler: "Hüseyin, Muhacir Ahmet'in evinde hoca varmış, yok şimdi, nerde?" dediler. Dayım Sıdık Süleymanlar yeni yerde temizlik yapılıyor, belki ordadır" dedim. Ben o zaman 13 yaşındayım. Sonra geldik bu muallimlerle beraber, baktık, Üstad burada dineliyor. Mustafa Çavuşlar bir arada çalışıyorlar. Muallimler geldiler, selam verdiler "Aleyküm selâm" dedi Üstad. Sonra "Siz muallim? Siz muallim?" dedi onlara doğrudan. "Evet, biz muallimiz" dediler. Üstad fazla konuşmazdı. Biraz konuştular, Üstad elini göğsüne koydu, muallimler "Allahısmarladık" dediler, ayrıldılar. İki kişiydiler, biri Atabeyli, diğeri Ispartalı. Kapıdan çıkarken dediler ki: "Allah Allah bizim muallim olduğumuza dair üzerimizde yazı mı var, nerden bildi, âlim bu adam, çok âlim" dediler. Onlar gittiler ben kaldım, gayri burada temizlik filan yapıldı.

ÜSTAD'IN NAMAZINI BOZMASININ SEBEBİ

Bir yaz zamanıydı, Ramazan ayı denk geldi. Üstad Dayım Sıdık Süleyman'a demiş ki: "Bana farz namazını kılışıya kadar bir cemaat lazım." Dayım: "Hüseyin olur mu?" demiş. "Olur" demiş Üstad. Top atarlardı o zaman Barla'da. Akşam, toptan evvel giderdim medresenin yanındaki camiye, topu beklerdik. Topun atıldığını duyar, kamet eder, farz namazlarımızı kılardık beraber. Namaza başlarken Üstad evvela üç defa "Estağfurullah el azim! Estağfurullah el azim! Estağfurullah el azim!" der, ellerini kaldırır, -kulaklarına değdirmez- ellerini göbeği üstüne "Pat!" diye vururdu sertçe, cami sallanıyor zannederdim. "Küt!" ederdi böyle, sertçe söylerdi. "Pat!" diye vurduğu zaman ben cami sallanıyor zannederdim. Fatih'a'yı okurdu, bazen namazı hemen bozardı. Sağa bakardı "Estağfurullah el azim!" Sola bakardı "Estağfurullah el azim!" der; bunu şiddetli bir şekilde derdi. Tekrar bir daha niyet ederdi. Bazen iki defa (üst üste) böyle bozduğunu bilirim. Ben de kendi kendime suçlanırdım; yani çocuk değil miyiz, 'üstüm başım temiz değil ondan yapıyor galiba' derdim. Ben vardım o zaman tabii yalnız. Kendi kendime suçlanırdım ben. Farz namazını kıliverdik mi giderdim. Farz namazını kıldık mı "Hadi sen git gayri" derdi bana.

Sonra bu namazı bozma meselesini cemaatin yanında, Muhacir Ahmet'in yanında da yaptı Üstad. Muhacir Ahmet, arkasında namaz kılarırken aynısını yaptı. Biz bunu Muhacir Ahmet'e "Neden böyle yapıyor?" diye sorduk. Dayımgiller falan sordu. Muhacir Ahmet şöyle dedi: "Allahüâlem Kâbe'yi gözünün önüne getiremediği zaman yapıyor bunu, onların gözünde perde filan yok ki" gibi bir şeyler dedi.

ÇAMDAĞI'NA ÜSTADLA BERABER ÇIKTIK. ÇOBANIN HAYRETİ

Üstad Çamdağı'na gitmiş-gelmiş. Yayan olarak gidip gelmiş, orada yatmıyor tabii. Dayım Sıddık Süleyman'a: "Ben Çamdağı'nda on, on beş gün kalacağım, merkep hazırlayıverin" demiş. Biraz yiyecek-içecek hazırlandı... Dayım "Hocayı Çamdağı'na götürüver" dedi bana. "Peki" dedim. Dayımla bindirdik Üstad'ı, ben merkebi çekiyorum... Çamdağı'nın yolunu bilmiyorum, hiç gitmemiştim. Üstad tarif ediyor, ben o yoldan gidiyordum. Oraya varıncaya kadar çok yol vardır, 15-20 çeşit yol var. Çobanların yolları var, oduncuların yolları var...

Çamdağı'na vardık... Şimdiki ağacın olduğu yer değil de, onun karşısında 3 metre kadar aşağısında bir kayalık var; orada bir çobanın çadırı vardı,. Katran ağacının altına indirdik biz... Koyunlar vardı, sürünün başında bir çoban duruyordu. Çobana selam verdi Üstad, çoban selamı almadı. "Fesuphanallah! Mecnun galiba" dedi. Sorduk, mecnunmuş konuşamıyormuş. Çoban, çadırın sahibi ile de konuşmaz, ekmeğini verirlermiş, koyunları güdermiş.

Üç saat sonra Üstad bana: "Bu Katran'a (ağaca) bana bir yer yapıver" dedi. Ben tara (satır) götürmüştüm, yaşlardan biraz kestim; biraz kuru, biraz yaş... O Katran'ın ortasına bir yer yapıverdim. Üstad geldi, bu yaşlar biraz kurumuş... "E Keçeli! Keçeli! Bu yaşları niye kestir? Bunların canı var, bunlar yaşıyor, kendine göre ibadet ediyor bunlar" dedi. "Dokunmasın diye kestim" filan dedim. "Bana dokunmazlar" dedi.

Biz böyle konuşup duruyorduk, sürünün, çadırın sahibi çıktı geldi oraya. Şöyle yaklaştı "Hoş geldin hocam" dedi, elini öpmedi. Çoban Üstad'tan yaşlı... Çok koyunu da var, keçisi de var. Koyunu mecnun güdüyor, keçiyi de oğlanları... Üstad: "Sen buranın sahibisin, senin yanında 10-15 gün misafir kalacağım, şartlarımı kabul edersen" dedi. Çoban ellerini böyle önüne bağladı, Üstadın dediklerini dinliyor. Şartlarım dedi: "Davar, koyun kesmeyeceksin; oğlak, kuzu kesmeyeceksin; yağ, yoğurt, peynir getirmeyeceksin; ben paramla alacağım ihtiyacımı" dedi, bitirdi sözlerini. Çoban bir kenara çekildi, bana eliyle şöyle 'gel' işareti yaptı. Vardım yanına "Gel oğlum gel" dedi. "Bu hoca ne diyor? Ben bunun bir kelamını bile anlayamadım" dedi. Gayrı ben Üstad'ın yanında durduğum için, hepsini anlıyorum. Anlattım, "Şartları varmış" dedim. "Neymiş oğlum şartları?" dedi. Anlattım, "Parasıyla alacak" dedim. "Allah, Allah! Ben 65 yaşına girdim böyle hoca duymadım da, görmedim de" dedi. Hocalar bizde yemesini içmesini severler... Hakikaten oraya bir hoca gitse, bir koyun keserler... Hoca hepsini yiyecek değil ya. "Peki" dedi çoban, gitti.

Üstadın böyle küçük bir çay bardağı vardı, çay içerdi onunla. Bana yağ parasını ayrı verdi; bir tabak vardı, bu tabağa yoğurt için, parasını ayrı verdi. Çadıra yöneldim, şartlarımı haber verdim; "Şuna yağ vereceksin" dedim paraları gösterdim. O zaman sarı paralar vardı; beş para, on para, yirmi para gibi... Yağı verdiler, yoğurt doldurdu verdiler. Ben geldim, ocak yapıyoruz odun ocağı... Üstad bana tarif ediyor... Ufak şöyle tabaklar vardı, "Şu kadar bulgur, şu kadar yağ koy" dedi. Yağı kendisi çiğden kor, pilav pişirirdi Üstad. "Ben buralarda aç kalacağım gayrı" dedim içimden. Hepsi şu kadar bir şey, avuç içi kadar... Ne yağı bitirdik, ne yoğurdu bitirdik. Yiyorduk, doyuyordum, yetiyordu. Bir müddet sonra bana: "Hadi sen git, başkası gelsin" dedi. Ben döndüm Barla'ya. Başkası geldi...



Çamdağı'nda bulunan kuru Katran ağacının tabanına beton dökülmeden evvel

ÜSTAD YEMEMİŞ, YOĞURTLAR EKŞİMİŞ, KURTLANMIŞ,

Üstad bir gün Çam Dağı'nda yalnız iken malum çam ağacına çıkıyor tefekkür için... Oradan geçmekte olan bir çoban, ağacın altından bağıyor: 'Hoca! Bak buraya, iki bakraç yoğurt bıraktım, bunları ye, bana da dua et ha!' diyor.

Üstad: 'Kardaşım! Dur, bekle... İniyorum, parasını vereyim, öyle alayım, parasız almam' dediği halde, çoban: 'Ne parası hoca! Bunları ye, bana da dua etmeyi unutma ha! Bakraçları sakla, sonra alırım' diyor ve bırakıp gidiyor.

Çoban: "On gün kadar sonra bakraçları almaya gittim, ne göreyim! Hoca elini bile sürmemiş, aynı bıraktığım yerde yoğurtlar ekşimiş, kurtlanmış... Bu nasıl hocaymış ki böyle, ben anlayamadım!" Çoban bunları sonradan anlattı bana.

ÜSTAD EN ŞAHANE YÜKSEK YERLERİ BULUR OTURURDU

Sonra bu şimdiki (sonradan kesilen) çamın olduğu yere yerleşti gayri Üstad. Sıra yine bana geldi, Üstad'ı Çam Dağı'na götürdüm. O çamın yukarısına ustalar bir yer yapıverdiler. Üstad yukarıda kalırdı, ben aşağıda yatardım. Çamın en yukarısında yatmaz, ibadet ederdi orada. Sabah namazından sonra bir-iki saat uyurdu; yerde olsun, yukarda olsun. Ben aşağıda uyuyordum, o yukarda ibadet ederdi. Ben çocuktum, kurtlar filan gelir diye korkardım. Köyde, "Kurtlar insanları yer" falan diye konuşulurdu. Ben de korkardım, ateş yakardım. Koskoca odunlar toplardım ateşe, kurtlar gelmesin diye.

Üstad yattığı yerde kalmaz, çay takımlarını alırdık, etrafa havadar yüksek yerlere, şahane evlerde oturur gibi şahane yüksek yerler bulur otururdu. Ona malum olurdu, gider bakardık en manzaralı yerde oturuyor. O kuru katran ağacına ben çıkamazdım, Üstad hemen çıkıverirdi. O zaman o katran ağacı sallanırdı böyle... Beton dökmenden önce altından çürüktü, çoktan beri çürüktü... Elli sene evvelden çürümüş bu katran ağacı, Üstad gelmeden evvel öyle duruyormuş.

HÜSEYİN, BU KOCA ÇAM AĞACI İŞTE BU ÇEKİRDEĞİN KARNINDA YATIYOR

Çamdağı'ndayız. Üstad'la çay takımlarına aldık, etrafa doğru gittik, bir çamın altındayız. "Sen burada çay yap" dedi bana. Baktım bir çamın altında çöple bir şeyler karıştırıyor Üstad. Parmak kadar bir çöp almış eline karıştırıyor boyna. Çamın altı 100-150 senedir gübre olmuş tabi. Ne karıştırıyor Üstad diyorum, bir şey mi düşürdü acaba, hiç düşürecek bir şeyi de yok, bir tespih bir de saati var, düşmez. "Çay soğuyor, çay oldu buyurun gelin" dedim. Bana "Sen de gel" dedi. Vardım bir çekirdek gösterdi, "Bu çekirdeklerden bir-iki daha bulalım" dedi. Çam çekirdeği, elma çekirdeği gibi böyle siyah... Aradık, karıştırdık bir-iki tane daha bulduk. "Hüseyin, bu gördüğün koca çam ağacı işte bu şekilde bunun karnında yatıyor" dedi. Ben de gülüyorum; bu koca ağaç, bunun karnında nasıl yatar diye. Çaylarımızı içtik, sonra gene gitti...

YIRTICI MAHLÛKATIN OLDUĞU GELİNCİK DAĞINA ÇIKARDI ÜSTAD

Akşam olmadan bir saat evvel gelirdi Üstad, yemeği yedik. Çamdağı'na sebze filan götürülmezdi. Bulgur, yoğurt, ekmek... Yumurta götürmez, yumurtayı buralarda (Barla) yerd. Bulgur, ekmek zaten yediği şeyler, meyve yok.

İlerde kayalıklar, Gelincik Dağı vardır oralarda. Gelincik Dağı dediğim, bu Çamdağı'dan belki bir Barla kadar daha var, yarısından çok fazla... Oralara gider gelirdi... Korkar insan, oralara gidilmez... Öyle yerler bu dereler, yırtıcı mahlûkat, akşam oldu mu ulurdular. Bu çeşmenin altında koca bir dere vardır. Orada toplanırlar kurtlar ulurlardı. Ben 5-10 gün orada Üstad'la beraber kaldım... Başkası giderdi sonra...

ÇAMDAGI'NDA SU DOLDURMAYA GİTMİŞ, YORULMUŞTUM

Bir daha sıra geldi, bir daha gittim ben Çamdağı'na. Yine böyle bir taraflara gidiyoruz, geziyoruz. Akşam yaklaştı, azıcık geç geldik. Üstad: "Suyum azalmış, çeşmeye gidip gelebilir misin Hüseyin?" dedi. "Giderim" dedim. Çamın olduğu yerden çeşmeye dikine böyle üç-dört dakikada iniverdim. Suları doldurdum, abdest aldım. Çocukluk ya 8-10 metre gidiyorum, dinleniyorum. Yine 8-10 metre gidiyorum, dinleniyorum... Çıkıyorum böyle, yarı ettim yolu, yoruldum da yani. Baktım Üstad karşıma çıkıverdi şöyle. "Allah, Allah" dedim. O zaman kesim yok, her taraf çam, insan görünmüyor çamlardan, gelen-giden görülüyor. Ben Üstad'ın geldiğini ne bileyim, dik gitmişim. "Hüseyin yorulmuşsundur sen, burada dinlen, hem namaz geçiyor, burada kılalım" dedi. Taşları, kozakları temizledik, orada namazlarımızı kıldık, tesbihatımızı yaptık. Üstad, "Âmin!" dedi. Bana: "Hüseyin ölenlerin isimlerini tek tek söyle" dedi. Ben söyledim, o tekrarlardı. Yine ben söyledim, o tekrarlardı. Bir kere böyle dua edivermişti Üstad.

RİSALELER, ÜSTAD BARLA'YA GELDİKTEN BİR-İKİ SENE SONRA YAZILMAYA BAŞLANDI

Risaleler, Üstad Barla'ya geldikten bir-iki sene sonra yazılmaya başlandı. Ben şuradan biliyorum; Üstad buraya geldiğinde, yukarıdaki caminin bir hocası vardı; Arif hoca... Üstad giderdi, cuma namazını bu hocanın arkasında kılardı. Bu Arif hocaya, Allah tarafından bir ilham mı gelirdi ne; ezbere vaaz ederdi. Akşama kadar bazen herkes dinlerdi, böyle bir adamdı. Onun bir kardeşi vardı, o da âlimdir. O bir şeyler derdi, herkes camii bırakır giderdi. O satamazdı... Arif hocayı herkes daha fazla dinlerdi. Arif hoca öldükten sonra başladı yazmaya Üstad. Oradan biliyorum birkaç sene sonra yazıya başlandığını. Benim bildiğim 'Onuncu Söz' yazıldı önce. Eski yazı bilenler yazarlar, sağa sola gönderiliyordu risaleler. Arif Hocanın bir oğlu vardı İstanbul'da, o geldi babasının yerine hocalık yaptı aynı camide. Eskiden tayin yoktu, sülalesinde hocalık varsa, vazife öyle kalırdı. O da yazmaya başladı.

Şamlı Tefvik buradaydı. Aslında Barlalıdır o. Babası memur olarak gitmiş Şam'a. Oralarda doğmuş, büyümüş, sonra buraya geliyorlar. Şamlı Hoca ismi oradan geliyor. Aslında Barlalıdır.

ZİYARETİNE GELENE-GİDENE MANİ OLURLARDI

Barla'da herkes Üstad'a hürmet ediyordu. Üstad'ın normal bir hoca değil de, farklı olduğunu heybeti gösteriyordu. Jandarma bakar, kapıdan içeri girmezler, etraftan sorarlardı; "Hoca duruyor mu?" diye. Haftada bir defa gelip kontrol ederlerdi. "Duruyor" diye rapor verirdi. Üstad nereye gidecek? Helikopter var da buradan kaçacak değil ya! Üstad halkla pek fazla konuşmazdı. Gelene-gidene mani olurlardı. 'Kim bu gelenler, niye geliyorlar, niye gelip gidiyorlar, mektup mu getiriyorlar, başka bir şey mi getiriyorlar, para pul mu getiriyorlar' diye bunlardan şüpheleniyorlardı yani.

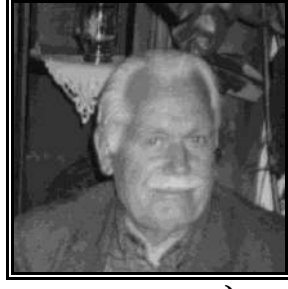
ÜSTAD'IN BARLA'DAN AYRILIŞI

Üstad'ımız Barla'da sekiz sene kaldı. Belki daha gitmezdi. Çünkü burada nispeten rahattı. Dağa bayıra çıkabiliyordu. Yanına bazen yine sürgün gelmiş Kürt Bekir Ağa ziyarete gelirdi. Onunla Kürtçe konuşur, şakalaşır, bazen gülerdi.

Bir gün Bekir Ağa, Üstad'a: 'Artık sen yaşlandın, bak burada doktor bile yok, seni Isparta'ya alırayım' diyor. Üstad'ın o sıralarda gözleri çapaklanıyordu. İşte Üstad bu şekilde Barla'dan ayrıldı, Isparta'ya taşındı. Daha sonra malum 1935 Eskişehir mahkemesi...

ÜSTAD'A EĞİRDİR GÖLÜ'NÜN SUYUNDAN GÖTÜRDÜM

Yıllarca sonra Üstad Isparta'da iken (1953'ten sonra) ziyaretine gitmeyi düşündüm. 'Ne götüreyim, ne götüreyim?' diye düşünürken aklıma su götürmek geldi. Üstad, Eğirdir Gölü'nün suyunu içerdi. İki testi alıp Eğirdir Gölü'nden doldurdum. Eşeğe yükleyip Isparta'ya vardım. Üstad o kadar memnun oldu ki, 'Testilerin ağırlığınca altın getirmiş oldun!' diye iltifatta bulundu.



1927 – 2005)

HÜSEYİN ÇAĞDIR

1927 yılı Edirne doğumlu Halıcı Hüseyin Çağdır Ağabey, uzun senelerden beri İzmir’de ikamet etmektedir. Kemeraltı Çarşısında senelerdir halıcılık yaptığından dolayı ‘Halıcı’ lakabıyla tanınmıştır. Üstad Hazretlerini iki kere ziyaret etmiştir. Meşhur 1971 İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi’nin sanıklarından olarak Av. Bekir Berk, Av. Gültekin Sarıgül, Mustafa Birlik gibi ağabeylerle beraber (54 kişi) hapishaneye alınmıştır. İzmir’de derslere gitmeye başladığım 1968 senesinden beri tanıdığım, hemen her hizmet faaliyeti içinde en önlere gördüğüm, Kemeraltı Camii’nin avlusunda hasırların üstünde Ahmet Feyzi Kul ağabeyle birlikte hatırladığım “Ak Saçlı”¹ Hüseyin Ağabey, bir derste veya bir meşverette ilk görülen veya olmadığında ilk fark edilen ağabeylerdendir. Olmadığı meclislerde burukluk vardır, aranır. Hüseyin Çağdır 2 Eylül 2005 tarihinde İzmir’de vefat etmiştir. Mezarı Çamlık köyündedir.

Halıcı Hüseyin Ağabey talebim üzerine, “şahsımı nazara vermek için değil, şahs-ı manevî hesabına Üstad’ımız Bediüzzaman hazretlerini ziyaretlerimi ve 1971 mahkeme hatıralarımı hulasaten anlatmaya çalıştığımı” diyerek, hatıralarımı kendi el yazısı ile defterime yazdı. Şöyle ki:

1955 SENESİNDE RİSALE-İ NURLARI TANIDIM

“Bu âciz kardeşiniz, 1955 senesinde Risale-i Nurları lütf-u İlâhî olarak tanımış oldu. Ve İzmir’de Basmane’de ‘Altınpark’ diye anılan parkın üst tarafında Hava Bçvş. Cahit Erdoğan kardeşimiz, İzmir Ticaret Lisesi’nde okuyan talebelerle dersane mahiyetindeki bir evde kalıyorlardı. Ben de ara sıra oraya gidiyordum. Her ne kadar hizmetin mahiyetini bilmemekle beraber, dershanede kalan o mübarek kardeşlerin hal ve tavırları ve oraya gelen herkese samimî alâkaları bizi cezp ediyordu. Sonradan anladık ki, bu samimî alâka, Risale-i Nur’un çok kıymetli esaslarından bir düsturmuş...”

DÖRT GÜN BEKLEDİK ÜSTAD BİZİ HUZURUNA KABUL ETMEDİ

“Sene 1958... Bir gün dükkânımda otururken İzmir’de askerliği esnasında tanıştığım ve eskiden bir tarihatta beraber bulunduğumuz Hayri isminde Orhangazili arkadaşım, ziyaret maksadıyla dükkânıma geldi. Ona bildiğim kadarıyla Risale-i Nurlardan bahsettim ve Tarihçe-i Hayat kitabından bazı yerleri okumaya başladım. O, pürdikkat dinliyordu, çok hislenmişti. Ben okumayı kesmek isterken ‘Devam et, oku!’ deyince biraz daha okudum. Arkadaşım Hayri ‘Bu zatı hemen ziyarete gideceğiz!’ diye ısrar etti.

“Hâlbuki o ana kadar ben ziyareti düşünmemiştim. Onun ısrarıyla Isparta’ya gittik. O günkü anlayışımızla Hayri ve benim niyetimiz şu idi:

“‘Bir mübarek zatı ziyaret edip elini öpmek ve duasını almak, yani şahsî büyüklüğünü nazara alarak ziyaret etmek...’

“Hâlbuki sonradan anlıyoruz, bu kapı, bu manayla kapalı imiş...”

“Buna dair Yirmi Altıncı Mektup’ta izahat var.² Biz kapalı kapıyı zorladığımızdan, üç gün Isparta’da beklediğimiz halde görüşmek mümkün olmadı. Bir eksikliğimiz olduğunu anlamıştık.

Dönmeye karar verdiğimiz dördüncü günün sabahında son bir defa kapıya vardık. Bir kardeş kapıyı açtı ve ‘Kardeşim! Üstad çok rahatsız, kimseyi kabul etmiyor’ derken hizmet maksadıyla gelen bir kardeşi içeri aldı. Niyet mühim! Biz mükedder olarak evin biraz ötesinde Hayri’yle, ‘Artık dönelim mi? Bir gün daha kalalım

¹ Ahmet Feyzi Ağabey, Hüseyin Ağabeye “Ak Saçlı evliya” dermiş.

² “Malum olsun ki, bizi ziyaret eden, ya hayat-ı dünyeviye cihetinde gelir; o kapı kapalıdır. Veya hayat-ı uhreviye cihetinde gelir. O cihette iki kapı var: Ya şahsımı mübarek ve makam sahibi zannedip gelir. O kapı dahi kapalıdır. Çünkü ben kendimi beğenmiyorum; beni beğenenleri de beğenmiyorum. Cenâb-ı Hakka çok şükür, beni kendime beğendirmemiş. İkinci cihet, sırf Kur’ân-ı Hakîmin dellâli olduğum cihettedir. Bu kapıdan girenleri ale’r-re’si ve’l-ayn kabul ediyorum.” (Mektubat, 344)

mı?’ diye konuşurken gayr-ı ihtiyarî başımı eve doğru çevirince evin penceresinden bir genç el ediyordu. Koşarak gittik. Kapı açılmıştı. O genç bize, ‘Beş dakikayı geçmemek üzere Üstad sizi kabul etti’ dedi.

“Ve Üstad’ımızın odasına girdik. Hakikaten Üstad’ımız hasta yatıyordu, sesi de kısıktı. Ben elini öpmek için eğildim, rahatsız olmasın yatarken öpeyim, diye düşündüm; fakat Üstad elini uzatmıyordu. Yanındaki ağabeye işaret etmiş.

Üstad’ın başını kaldırıp oturtuktan sonra elini uzattı, ben de öptüm. ‘Talebeliğe kabul ettiğini ve kendi şahsını ziyaretten daha ehemmiyetli, Risale-i Nurları dikkatle ve anlayarak okumamızı ve sadece şahsını ziyaret için geldiysek yol masrafımızı vermesi lazım geldiğini, bu imkânının da bulunmadığını ve üzüldüğünü’ ifade ettiler. Tabii sesi kısık olduğundan oradaki ağabey bize naklediyordu. Ben de ‘Ben halıcıyım’ dedim ve halı fiyatlarını öğrenmek için geldiğimi ifade ettim. Ve ayrıldık...

KARDAŞLARIM! KÜFRÜN BEL KEMİĞİ KIRILMIŞTIR...

“Yıl 1960... Ramazan ayı içinde Ankara’dan Av. Bekir Berk ve Said Özdemir Ağabeyin de içinde bulunduğu bir katile minibüsle Üstad’ı ziyarete giderken Mustafa Birlik kardeşimizin o günkü dükkanının bulunduğu Hatuniye Camii’nin önüne, Mustafa Birlik’i de almak üzere gelmişlerdi. Ben de uğurlamak için orada bulunuyordum. Sevinç içindeydiler. Mustafa Birlik, benim kolumdan çekerek, ‘Bu fırsat kaçırılmaz’ deyip beni de minibüsün içine çekti. Ben düşünceliydim. Çünkü evime haber vermeden gidiyordum. Bu halimi hisseden bir kardeş, ‘Niye durgun ve düşünceli duruyorsun? Sevinsene!’ dedi. Ben dedim: ‘Evin haberi yok.’

O kardeş de ‘Aydın’dan Mehmet Metin kardeşin oteline telefon ederiz, eve bildirirler’ dedi. Çünkü o zaman telefon her yerde yoktu. Ben de rahatladım. Anladım ki, nefsim beni bu güzel nasipten alıkoymak istiyor... Yolculuk gece devam etti ve tam sahur vakti Isparta’ya vasil olduk. Nuri Benli ağabeyin oteline indik. Üstad bu ağabeyin otelinde kısa bir müddet kalmış. O zaman sıkıyönetim vardı. Üstad’ımıza haber gönderildi. ‘Gelsinler’ demiş. Hatırladığıma göre 13 kişiydik, gittik.

“Üstad Hazretleri evvelki gördüğümüzden daha dinç ve neşeli, sesi tam çıkıyor ve söyledikleri tam anlaşılıyordu.

Halbuki 20 gün sonra vefat edip ahirete intikal edecekmiş... Karyolasına oturmuş, bizlere hitap ediyordu. Bizler de hayranlıkla mübarek yüzüne bakıyorduk. Hemen ihtar ettiler. ‘Kardeşlerimiz! Yüzüme dikkatle bakmayınız, bende nazar hassasiyeti var, konuşmam’ dedi. Bizler de başımızı önümüze eğdik. Ezcümle ifadele-

rinde: ‘Kardeşlerimiz! Küfrün bel kemiği kırılmıştır. Bir mahlûk can çekişirken yaptığı hareketler gibi, birkaç hareket daha yapabilir; sizi telâşa düşürmesin’ diyordu. Dolayısıyla vefatından sonra yapılan 1960 ihtilâlini ve sonrakilere işaret ediyormuş. Ve devamla, ‘Risale-i Nurlar, dünya lisanlarının birçoğuna tercüme edilecektir’ dedi. Buna mümasil müjdeli haberler verdiler... Bilhassa Av. Bekir Bey’e Nurların müdafaasındaki gayret ve muvaffakiyeti dolayısıyla hususan iltifatta bulundular. Ve bir kese çıkararak içinden her birimize o zaman geçerli olan sarı renkli 25 kuruşluklardan verdi ve ‘Bunları ders ücreti olarak veriyorum’ diye ifade ettiler ve orada kaç kişi varsa o kadar 25 kuruşluk çıktı ve kese boşaldı... Bizlere sahur yemeği ikram ettiler. Oradaki hizmette bulunan ağabeylerle birlikte yedik ve ayrıldık. Meğer 20 gün sonra Kadir Gecesi’nde, Urfa’da ahirete intikal edecekmiş... Allah (c.c.) şefaatlerine cümlemizi nail eylesin!

1971 İZMİR SIKIYÖNETİM MAHKEMESİ VE HAPİSHANE...

“1971 yılında solcular yaygın bir faaliyet içindeydiler. Sıkıyönetim mahkemeleri bunları muhakeme etmek için kurulmuş iken, bazı mihraklarca kasıtlı olarak Nur talebelerini de aynı kefeye koymak istemişler. Ve o gizli ve dine karşı olan mihrakların maşası durumunda olan Hava Binbaşısı Askerî Savcı Nurettin Soyer’i görevlendirmişler... Burada adı geçen savcı ve onun gibi şahıslardan ordumuzu tenzih ederiz... Kötülükleri şahıslarına aittir, ordu bütünüyle bizim ordumuzdur.

“Malum savcının kendi ismine zıt hareketiyle dessayane bir şekilde Nur talebelerinde suç ararken solcuları himaye ettiği, sonradan Hâkim Albay Kaya Alpkartal’ın malum savcıya, ‘Sen solcular hakkında ciddi delil toplamamışken Nur talebelerini suçlu göstermek için delil diye lüzumsuz şeyleri dosyalara doldurmuşsun!’ sözlerinden anlaşılmiş oldu.

“Malum savcı ilk olarak Şirinyer’de birkaç kişiyi sorguya çekerek onlardan gerçek dışı ifadeler alabilmek için, ‘Sizi ilk celsede bırakacağım, yeter ki benim istediğim gibi ifade verin’ demiş ve aldatmış!

AV. BEKİR BERK VE AV. GÜLTEKİN SARIGÜL DE TUTUKLANDI

“Birkaç gün sonra, Karşıyaka’da oturan, Yüksek İslâm Enstitüsü’nde okuyan Necdet Başaran ve arkadaşları ders okurlarken, malum savcının emriyle ‘Nur ayini yapıyor’ iddiasıyla basılmışlar. Böylece tevkifler başlamış oldu. Tutuklananlar Narlıdere’de askerî sahada hazırlanan tutuk evine konuldular. Malum savcı, suç olması mümkün olmayan ifadeleri suç delili gibi gösterme gayretkeşliğiyle dosyaları kabarttı.

“Bu arada Av. Bekir Berk ve Av. Gültekin beylere vekâlet çıkarıldı, davaya girmeleri için. Malum savcı bunu haber alınca, ‘Onları da tevkif edeceğim’ deyip, Av. Bekir Bey’i Balıkesir’de arkadaşlarıyla namaz kılarken bastırarak tevkif ettirip, ayrıca Av. Gültekin Sarigül’ü de yazıhanesinden alıp İzmir Sıkıyönetim Tutukevi’ne getirtti.

BEN İŞARATÜ’L-İ’CAZ OKURKEN YAKALANDIM

“Bana gelince... Malum savcı bir müddet tevkif ettirmedi. Fakat devamlı kontrol altındaydım.



1971 İzmir Sıkıyönetim Mahkemesinde duruşma salonu.
Sağdan ikinci Hüseyin Çağdır

Bir gün kendisi dükkanıma gelerek İşaratü’l-İ’caz’ı okurken yakaladı. İfademi almak üzere makamına götürdü. Birçok MİT raporu, 10 sene evvelinden tutulan raporlar, tespitler göstererek birçok soru, yalan ve inkâr etmemem için bazı taktikler... Halbuki her Nur talebesi gibi, inkâr etmek şöyle dursun, bu asra bakan ve bir Kur’an tefsiri olan Risale-i Nurları okumanın suç olmadığını ve bir vatandaşlık hakkımız olduğunu vs. kendime ait suçlamaları ve soruları becerebildiğim kadar cevapladım. Fakat 10 senelik MİT raporlarında tespit edilen isimleri saymaya başlayınca, ben de, aradan çok zaman geçmiş, belki o şahıslar da orada bulunmuş olabilirler, bu bir araya gelişlerin sadece Nur Risalelerinden istifade ederek dinimizi öğrenmek olduğunu, suç teşkil etmeyeceğini ifadeye çalıştım...

İLK NEZARETHANE VE SOLCU MAHKÛMLARLA KONUŞMALAR...

“Vakit geç olduğu için beni Hilâl (Tepecik) semtinde askeriye ait bir yere getirdiler. Meğer orada 10 kişi (üniversiteli solcu talebeler) varmış... Onların içine girdik. Bana ilkin iltifatta bulundular. Sonra Nurculuktan tutuklandığımı söyleyince araya bir mesafe koydular. Yatsıya doğru solcu Kadir Kaymaz isimli banka arabasını soyan şahsı emniyet henüz bulamadığından babasını getirdiler. Adamcağız perişan bir halde geldi. Arka arkaya sigara içiyordu sıkıntısından.

“Baktım solcu 10 kişi, adamcağızın etrafını sardılar... Bey’in yıkama taktiğini kullanıyorlardı. Tabii adamcağızın solculukla filan alâkası yok. Çocuğunu Ankara Üniversitesi’nde kandırılmışlar. Adamın biraz da millî hisleri var. Bitkin bir halde onlara cevap vermeye çalışırken, ben de ondan yana bir-iki lâf edeyim derken, onu bırakıp bana döndüler. İslâm’a dair birçok soru... Allah’ın izniyle Nur Risalelerinden alabildiğim ölçülerle susturucu cevaplar oluyordu. Gece saat 3’e kadar konuşma devam etti. Bektaşî gibi ‘Eyvallah, eyvallah!’ demeye başladılar. Baktım ki, adamlar öyle şartlandırılmış ki, fikren mağlûp olsalar bile solculuktan vazgeçmiyorlar.

“Bir ara birisi, ‘Mademki bu idare sizi de suçlu görüyor, öyleyse beraber mücadele edelim’ demeye getirdi. Ben, ‘Hayır, bizim sizinle ayrılığımız o kadar derin ki şu halinizle birleşmemiz mümkün değil. Ancak Allah’a iman edip İslâm’ca yaşamamızla mümkün olabilir...’ Hem dedim: ‘Siz davanızda mağlûp oldunuz.’ ‘Neden?’ dediler. Ben de, ‘Siz ‘kur gerillası’ adı altında bazı köylülere davanızı anlatmak istediniz, Köylüler sizi jandarmaya haber verdi; bu nasıl haktan yana olmak!’ deyince, içlerinden birisi, ‘Evet, doğru söylüyor! Biz halkları bilinçlendirmeden köylere indik, fakat bundan sonra taktiğimiz başka olacak’ dedi. Benim de maksadım, onlara başarısızlığı kabul ettirip ümitsizliğe düşürmekti... O gece böyle geçti...

NARLIDERE TUTUKEVİ

“Sabah oldu, beni Narlıdere’ye tutuk evine götürmek için bir cip geldi. Bir astsubay kelepçe takmak üzere iken, onun amiri, ‘Ne yapıyorsun! O adam kaçmaz, al cipe götür’ diye seslendi. Ben de o şereften mahrum kaldım! Her neyse...

“Narlıdere Tutukevi’ne getirdiler. Gördüm ki, güzel bir yer, çamlık, havadar, denize nazır... Biraz nefsim, biraz da oradaki kardeşlere moral olsun diye ‘Ooh, burası kamp gibiymiş!’ deyince, ismini veremeyeceğim birisi, ‘Sen bizim daha evvel çektiğimiz sıkıntıyı bilmiyorsun’ dedi. Ben de ‘Şu hali değerlendiriyorum’ dedim. Hakikaten solcularla bir aradayken çok sıkılmışlar. İnsan kardeşlerle bir arada olunca keder ve sıkıntılar kalkıyor. Namazlarımızı cemaatle kılıyorduk.

“Birkaç gün sonra Balıkesir’den Av. Bekir Beyle beraber yakalananlar geldiler. Bayram havası oldu... Arkadan Av. Gültekin Bey geldi. Üst ranzada Gültekin Beyle yan yana yatıyorduk. Mütevekkil bir kardeş; çok güzel anlaşıyorduk. Hepsiyile anlaşıyorduk da, bazı farklı fitratlar olabiliyor. Balıkesir’den gelen Hasan Aktunç kardeşin çok şakacı, güldürücü, şen bir hali vardı. Hepimizin taklidini yapardı.

Geceleri kapılar kapanırdı. Koğuşta tuvalet yoktu, dışarıda idi, o hal bizleri üzüyordu. İdareciler bizlerden memnun idiler. Bitişikteki solcuların koğuşunda her gün bir hadise çıkıyordu.

AV. BEKİR BERK GELİNCE MAHKEMENİN SEYRİ DEĞİŞTİ

“Haftalar böyle geçti... Nihayet mahkemeye çıkarılma günü geldi. İlk gün öğleden sonra kelepçeli olarak Üçkuyular’daki askerî mahkeme salonuna getirildik. Gördük ki mahkeme heyetinin tavırları biraz sert. Hayret ettik! Meğer aynı gün sabahtan, solcular ilk sorguları yapılırken ayağa kalkmamak, sorulara ters ve saygısız cevaplar vermek gibi hareketlerle mahkeme heyetini rahatsız etmişler. Bizlerin de aynı kabalığı yapacağımızı zannederek, o sertliği gösteriyorlarmış. Aksine biz maznunların gayet edepli bir şekilde davranışlarımızı görünce çehreler değişti. Ertesi gün bazı ifadeleri düzelterek zapta geçirmeye başladılar. Müşfik bir hal aldılar. Bizler de rahatladık.

“Sorgular yapılırken bazı ilk ifadelerde mübayanetler dolayısıyla ‘Nurculuk davası ve gayesi müdafaa edilemiyor’ gibi bir hal oldu. Sanık sandalyesinde oturtulan Av. Bekir Berk Bey’in ve şahitlerden Nihat Kurtça ve Necmi İlgen efendilerin güzel ifadeleriyle mahkemenin seyri değişti. Yurdun dört bir yanından dinleyici olarak gelen kardeşler de rahatladı, bizler de ve mahkeme heyeti de rahatladı. Malum savcı müstesna... Muhakemelerimiz çok iyi geçiyordu. Türkiye’nin her yerinden dinleyici kardeşler geliyordu. Bir gün muhakeme esnasında bizi mahkemeye getiren askerlerden birinin silahı kendiliğinden dış salonda patladı. Mahkeme heyeti çok korktu, bilhassa malum savcı...

MAHKEME REİSİ, MALUM SAVCIYI TOKATLAYINCA...

“Mahkemeler böyle seyredip giderken bir gün, mahkeme reisi Albay Kaya Alpkartal ile binbaşı malum savcı (Nurettin Soyer) arasında münakaşa çıkmış. Malum savcı, Kaya Alpkartal’a ‘Sen Nurcuları koruyorsun!’ deyince münakaşa büyümüş. Albay Kaya Bey malum savcıya bir tokat vurmuş. Ertesi gün muhakeme yok diye haber geldi. Meğer o münakaşa sebebiyleymiş... Sonra mahkeme heyetini değiştirdiler, malum savcı da dâhil... Aradan hayli zaman geçti. Yeni gelen mahkeme heyeti de iyiydi, celseleri başladı. Çok güzel müdafaa yapıldı. Muhakemenin seyrini ve müdafaaaları detaylı öğrenmeyi merak edenler, 1973 senesinde neşredilen ‘Hakkın Müdafaası’ adlı kitabı okuyabilirler...

BANKA SOYGUNCUSU BİZİM KOĞUŞA GELDİ

“Banka arabasını soyan solcu Kadir Kaymaz, birçok solcuyla birlikte tevkif edilmişti. Bizlerin bulunduğu tutukevinde yan yana koğuşlarda kalıyorduk. Kadir Kaymaz’ın bazı ifadeleri solcu ağabeyleri tarafından hoş karşılanmadığından öldürmeye karar vermişler. Koğuş idaresi bunu duyunca, Kadir Kaymaz’ı bizim koğuşa naklettiler. Kaymaz gelip bizim Saim Atlıhan kardeşin sert bakışlarını görünce, ‘Eyvah, bunların içinde hakim ne olacak!’ diye düşünmüş. Halbuki bütün kardeşlerin şefkatli tavırlarını görünce rahatlamış... Birkaç gün sonra Saim kardeş hastalandı; Kadir Kaymaz, bir hastabakıcı gibi Saim’in yanından ayrılmadı...

“Ufak tefek bir çocuktuk. Ramazan ayı girince oruca da başlamış... Bir gün kendisine sordum, ‘Kadir! Sen böyle işlere alet olacak birisine benzemiyorsun’ dedim. ‘Ağabey,’ dedi, ‘liseden mezun olunca Ankara’da bir fakülteyi kazanarak okumaya başladım. Hemen solcu arkadaşlar etrafımı sardılar, beynimi yıkayıcı bazı şeyler söylediler, silah verdiler, para verdiler, kız arkadaş filan... Bundan sonra biz ne vazife verirsek yapacağın, dediler. İşte ağabey, bizimkisi macera...’

MAHKEME SEYRİNİ DEĞERLENDİRMEYE GELİNCE...

“Birçok menfî propagandayla, bilhassa ordu içinde Nur talebelerine karşı yanlış ve maksatlı bir kanaat uyandırılmak istenmiş. Bilhassa 1971 hadiselerinde gizli zındıka komiteleri, solcularla aynı kefeye koymak istemişler. Üniformalı Türk hâkimlerinin tarafsız müşahedeleriyle Nur talebelerinin Türk milletine zararlı olmak şöyle dursun, gayet faydalı bir ekol olduğunu kabul ettikleri ve Ankara’daki yüksek hâkimler heyetinde yapılan müdafaalar neticesinde müspet kanaatleri yüzlerinden belli oluyordu. Gerçi birkaç kişiye ceza verilmişse de neticeleri itibarıyla o dava çok faydalı olmuştu. Akabinde af kanunu çıktığı için o cezalar da düşmüş oldu.”



(1935 -)

HÜSNÜ BAYRAMOĞLU

HÜSNÜ VE YILMAZ Bayram Ağabeyler, Safranbolu kahramanlarından Berber Hıfzı Bayram'ın oğullarıdır. Hüsnü Ağabey 1935 doğumludur. 1949'da, daha çocuk sayılabilecek yaşta, Üstad Bediüzzaman hazretlerinin hizmetine girmiştir. Vefatına kadar Said Nursi hazretlerinin en yakınında bulunup, O'nun ders ve terbiyesinden geçen altı büyük hizmetkârdan birisi olmuştur. Aynı zamanda Hz. Üstadın şoförlüğünü de yapmıştır. Bediüzzaman'ın vasiyetlerinde varis ve vekil tayin ettiği en genç talebesidir. Üstad'ın beş vasiyetinde de Hüsnü ismi geçmektedir. Risalelerde de Hüsnü ve Yılmaz ağabeylerin adları müteaddit yerlerde zikredilmiştir.

Hüsnü ve kardeşi Yılmaz ağabeylerin isimleri Emirdağ Lâhikasında şu şekilde geçmektedir: "Safranbolu'daki halis kardeşlerimizden Hıfzı'nın küçük medrese-i Nuriyesi olan hanesindeki küçük ve çok çalışkan masumları 7 yaşında Yılmaz ve 13 yaşında Hüsnü'nün ve onlar gibi Nur'a çalışkan muhterem validelerinin mübarek kalemleriyle yazdıkları tebriklerini, umum Safranbolu ve Eflâni medrese-i Nuriyesi namına bu Ramazan'ın bir Firdevsî teberrükü hesabına kabul ettik. Yılmaz'ın rüyası aynen çıkmış." (Emirdağ Lâhikası-I, 42)

Hüsnü Bayram ağabeyin anlattığı hatıraları şöyle kaydettik:

ÜSTAD'I NASIL TANIDIM?

"Üstad'la hatıralarımız çok fazla. O zamanlar not tutmak gibi bir imkânımız olmadı, zaten hatıralardan ziyâde Risale-i Nurlara önem verilmeli.

"Ehl-i imanın zaafa uğradığı ve çok az insanın imanı, İslâm'ı yaşadığı dönemde Üstad'ımız, Kastamonu'ya nefiy olarak geliyor. Kastamonu ile Safranbolu irtibatlı; bizim peder de Safranbolu'da berber. Dindar bir berber olduğu için gelen giden çok oluyor, sohbet ediyorlar. Bir gün bir zat, 'Kastamonu'ya velâyet sahibi, çok büyük bir zat gelmiş' diye bahsediyor. Civar köylere kadar, halk arasında bu yayılıyor. Herkes sena ile Üstad'tan bahsediyor... Bizim Safranbolu da dindar bir memlekettir. Pederle beraber birkaç âlim ve hoca Üstad'ı ziyaret edelim, diye karar veriyorlar...

"Üstad'ı evinde ziyaret ediyorlar. Mehmed Feyzi Efendi o zaman hizmetindeymiş. Üstad'ımız o vakit o âlim ve hocalara diyor ki: 'Kardeşim! Bu Risale-i Nurlar medresenin malıdır, sizin bunlara sahip çıkmanız lazım, bunları okuyun ve neşredin, sizin malınızdır bunlar...' Çıkıyorlar dışarı...

"Bizim peder tarikat meraklısı, el almak için tekrar ziyaret ediyor Üstad hazretlerini. Mehmed Feyzi Efendi diyor ki: 'Sen bak Üstad'ın kapısına, açıksa gir, Üstad seni kabul eder.' Peder bakıyor, Üstad'ın kapısı kapalı; hürmetle kapıyı tıklatacak, fakat içeriden sesler geliyor, Üstad yüksek sesle konuşuyor, içeride bir cemaat var... Bekliyor içerdekiler çıksın diye... İki-üç dakika sonra Üstad kapıyı açıyor, 'Gel bakalım, niye geldin tekrar, otur bakalım' diyor. Babam bakıyor içeride hiç kimse yok. 'Hocam, ben tarikat dersi almaya geldim, bizim ecdadımız tarikatla meşguldü biraz, sana intisap etmek istiyorum' diyor. Üstad: 'Bak kardeşim! Ben 12 tarikattan ders verebilirim, 12 tarikattan ders vermeye mezunum; fakat zaman tarikat zamanı değil, imanı kurtarmak zamanıdır' diyor.

"Neyse Üstad soruyor, peder, 'İki tane oğlum var' diyor. Üstad da, 'Sana risale vereceğim, bunları yazacaksınız, okuyacaksınız, neşredeceksiniz; sizin hanenizi medrese-i Nuriye kabul ediyorum. Hem seni, hem aileni, hem de Hüsnü ve Yılmaz'ı talebeliğime kabul ediyorum' diyor. Sene 1942... Birkaç tane, o zaman forma forma risaleler, Otuz Üçüncü Söz, Yirmi Üçüncü Söz gibi risaleler veriyor.

"Babam geldi. Ben ilkokul birinci sınıftayım, okuldan yeni gelmişim. Babam bize, 'Ben böyle büyük bir zati ziyaret ettim, size selâmı var, size dua etti, sizi tanıyor' dedi. Bizim çocuk halimizle Üstad ruhumuza vica-

hen öyle yerleşti ki... Bir de oradan emir veriyor. Ben o zaman yedi yaşındayım. Yazmaya başladık, ama o zamanlar elektrik yok, yokluk içindeyiz. Kısa zamanda elif, be diye baka baka öğrendik harfleri...

SAFRANBOLU'DAN DENİZLİ HAPSİNE GİDEN TEK BABAMDİ

“Sonra 1943 Denizli hadiseleri zuhur etti. O zaman ilk başta Safranbolu'dan Denizli'ye giden tek, bizim peder vardı, başka yoktu. Jandarmalar dükkâna geldiler, eve geldiler. Biz kitapları sakladık.

“Üstad hapisten sonra Emirdağ'a geçti. Biz Üstad'ın talimatıyla Asâ-yı Mûsâ, Zülfikâr... yazıyoruz, sandık içinde Üstad'a gönderiyoruz. O zaman postanede pederin bir ahbabı olduğu için 'görölmüştür' yazdırıyor; yoksa yasak... Üstad'ın o lâhikalarındaki mektuplarında yazıyor ya 'acemi mektupları' diye...



Hüsnü Ve Yılmaz ağabeylerin babası Hıfzı Bayramoğlu, 1969'da Hicaz'da

AFYON HAPSİNE ÇOCUK OLDUĞUMUZDAN GİREMEDİK

“Böyle devam ederken 1948 Afyon hapsi ve tevkifleri başladı, bizim pederi de tevkif ettiler. Sungur Ağabey de o zaman Nur talebesi. Biz Üstad'ımıza ve babamıza, 'Bizi idam dahi etseler yolumuzdan dönmeyeceğiz!' diye pervasız mektuplar yazıyoruz, bizi de tevkif etsinler, hapse atsınlar diye... Neticede bizi ifadeye çağırdılar, ama çocuk olduğumuzdan savcı tevkif etmedi... Biz kaldık dışarıda... Hatta 'Tanrı uludur' diye ezan okunurken bahçeye çıkıp 'Allahü ekber' diye bağırıyoruz, bizi birkaç kere daha ifadeye çağırdılar, ama netice olarak hapse yine giremedik. Neticede babamlar Afyon hapsinden tahliye olup geldiler.

Babam 'Sizi Üstad'a ziyarete göndereceğim' dedi. O zaman Afyon'a gidiş geliş 15-20 lira para. Afyon'da bir adres verdiler. 'Afyon'da Pastacı Sabri var, o sizi Üstad'a götürür' dediler. Trenle geldik Afyon'a Sabri Ağabeye, 'Biz Üstad'ı ziyarete geldik' dedik. Dedi: 'Oğlum! Üstad'ı ziyaret etmek çok zor, polis var.' O zaman yıkıldık, zaten zor para bulduk Üstad'ı görmek aşkıyla. Üstad'ı tanıyoruz, ama daha görmemiştik. 'Amca be, sen bize Üstad'ın evini göster, polis bizi çevirirse oradan dönelim, ama buradan dönmek olmaz' dedim. Sabri amca 'Ha bu olur' dedi. Baktık hakikaten polis var. Elimizde bir sepet var, baktık polis biz küçük diye aldırıyor. Kapıya vardık, kapıyı çaldık; fakat kapı açılmıyor! Polis tam yanımıza geldi, o anda Zübeyir Ağabey bizi içeri aldı. Polis belki imanlı adamdı, istese bizi geri çevirebilirdi. Bu hadise Üstad'ın Afyon hapsinden bir-iki ay sonra oluyor, Üstad henüz Emirdağ'a gitmeden...

“Üstad bizim alınımızdan öptü, 'Ben size Kastamonu'dan beri dua ediyorum, evinizi medrese olarak kabul ettim. Yazdığımız risaleleri tashih ettim, çok hizmet etti!' diye bize teşvik için iltifat etti. Üstad'a pederin, validenin, Safranbolu Nur cemaatinin selâmlarını söyledik, ellerini öptük. Bir saatten fazla kaldık yanında, 'Ben hediye almıyorum, ama sizin hediyeinizi kabul edeceğim' dedi. Halbuki Üstad 10 liralık şeye 20 liralık karşılık verdi. 'Bak, bu tesbihi Afyon hapsinde çok çektim ben' dedi. Tesbihin her bir tanesi gümüş işlemeliydi. Bize 'Ceylan daha hapiste, onu da ziyaret edin' dedi. Ceylan Ağabey daha o zaman hapisten çıkmamıştı. 'Peki Üstad'ım' dedik, elini öptük çıktık. Polis yine önümüze çıktı. 'Gelin buraya, siz nereden geliyorsunuz!' dedi. 'Safranbolu'dan' dedik. 'Şimdi sizi karakola götüreceğim' dedi. 'Biz zaten hapse girmek istiyoruz!' deyince, 'Gidin hadi, başıma belâ olmayın!' diye bizi salıverdi. Hapishaneyi ziyaret ettik.

ÜSTAD MEVLANA HALİD'İN CÜBBESİNİN ALTINA ALDI BİZİ

“Ertesi gün biz tekrar Üstad’ın ziyaretine geldik. Baktık bu sefer başka polis var... Biz kapıyı çaldık, kapı geç açıldı. On iki basamak merdiven vardı. Zübeyir Ağabey yokmuş, Üstad kendisi açtı. Bize Nurları yazmayı, okumaya devam etmemizi, oradaki talebelerine selâm söylememizi, dua etmemizi söyledi. Sonra Mevlâna Halid’den intikal eden cübbesi vardı sırtında. ‘Bunu size giydirecektim, fakat boyunuz kısa olduğundan yere temas eder, Şafî olduğumdan yıkamam lazım gelir’ dedi. Kollarını açtı, bizi koltuklarının altına aldı; boyu da tam gelmişti. ‘Giymiş gibi oldunuz’ dedi. Biz ne olduğunuzu bilmesek de çocuk olduğumuzdan çok sevinmiştik...

BEN HİZMETİNİZDE KALMAK İSTİYORUM

“Ondan sonraki ziyaretimizde Emirdağ’a gittik. Validem de vardı, Üstad hanımları almıyordu ama Üstad uzaktan konuştu onunla. 1949-50 senesinde ben ortaokulu bitirmiştım. Babam bana dedi ki: ‘Üstad’ın, hizmetine ihtiyaç varmış, bak mektup var, gider misin?’ ‘Gönderirsen giderim’ dedim, O zaman beni sağlık okulunda okutmak istiyorlardı. Neyse ben Üstad’a gittim, dedim: ‘Beni size babam gönderdi, hizmetinizde kalmak istiyorum.’ ‘Ben herkesi hizmetime almıyorum, ama seni alacağım’ dedi. Daha o zaman Zübeyir Ağabey de gitmemiş hizmetine. İşte böylece 1949-50’de Üstad’ın hizmetine girmiş olduk...



Ahmed Aytımur, Yılmaz Bayramoğlu, Hüsnü Bayramoğlu ağabeylerin 15 Mayıs 2008 tarihinde İzmir’e geldiklerinde çektiğim fotoğraf. Solda kravatlı olan Av. Necdet Doğanata...

ÜSTAD’IMIZ AHLÂK VE EDEP TİMSALİDİR

“Üstad’ımız günde iki defa yemek yer, gayet az uyur, vaktini hiç boş geçirmezdi. Lâtifesi bile derstir, çok şefkatlidir, incitmeden edebe riayet eder. Sünnete tam uyar, çok ibadet eder, Risale-i Nurları devamlı okur, tashih eder. Ziyaretçiler hizmetle alâkalı ise kabul eder. Ezan okundu mu hemen namazını kılar. Her gün kırlara gider, bize ‘Keyif için değil, temaşa için’ derdi. Kendi eseri için bazen ‘100 kere,’ bazen ‘500 kere okuyorum’ derdi bize.

“Üstad çok şefkatli idi. Isparta’da şimdi müze olan evde kalıyoruz... Üstad’ın odası ayrı, bizim odamız ayrı... Günde beş saat uyuyabiliyoruz. Bir gün Üstad rahatsızlanmış, iki saat önce kalkmış; ben de o anda uyanmıştım. Gördüm ki, Üstad’ımız bizi uyandırıp rahatsız etmeyeyim, diye ayaklarının ucuna basarak sessizce geziyor! Çok şefkatli idi...

ÜSTAD’IMIZIN EMİRDAĞ’DA ZEHİRLENMESİ

“Bir gün içimizde büyük bir sıkıntı var... Hiç böyle olmazdı. Sıkıntından sabaha kadar uyuyamadık, ‘Üstad’a gidelim’ dedik, fakat Üstad o saatte yanına kimseyi almazdı. Sonra girdik, bir baktık ki, Üstad boylu boyunca yerde yatıyor, hırıltılar çıkıyor! Yanındaki testi kırılmış...

“Üstad bize: ‘Beni zehirlediler! Gece bekçiye verdikleri zehiri yemeğime attırmışlar. Su içince yere yıkıldım’ dedi. Baktık, Üstad Hazretleri yeşil zehiri çıkartmış. Hemen yatağı değiştirdik. Sonra, ‘Kalbime ihtar edildi, bekçiye zehir attırdılar’ dedi. Üstad 15 gün kadar zehrin tesiriyle çok sıkıntı çekti. Çok az miktarda çorba içebildi, 20-25 gün kadar sonra eski haline gelebildi.

“BERBEROĞLU BENİ SEN TIRAŞ EDECEKSİN!”

“Üstad bir gün bana: ‘Berberoğlu, beni sen tıraş edeceksin!’ dedi. Babam berberdi, fakat ben hiç tıraş yapmamıştım. Üstad soğuk suyla kendisi yüzünü ovuyor ve hemen tıraşını oluveriyordu. Sonra Üstad neden bana ‘Berberoğlu’ diye hitap etti diye endişeye başlamıştım.

“Üstad’ın yüzünü ovdum, fakat Üstad başımı kaldırmıyordu, önüne doğru eğmişti başımı, ben de yapamıyordum. Titremeye başladım. Sonra Üstad, ‘Keçeli, sen yapamıyorsun!’ diyerek usturayı aldı ve kendisi tıraşını oldu. Bana da: ‘Bak, sana bunun için Berberoğlu dedim’ diyerek içimdeki duyguyu attı. Bana kendisi tıraş olarak berber gibi görünüp, ‘Berberoğlu’ diyerek ‘Sen benim oğlumsun’ demek istemişti...”

RİSALE-İ NUR’UN MANA ÂLEMİNDEKİ TESİRİ

“Bir gün Elâzığ’a Hulusi Ağabeyi ziyarete gittim. O zaman Elâzığ’da dersane yok. Zaten o sıralarda yalnız Urfa’da, Diyarbakır’da dersane vardı. Hulusi Ağabey üç sayfa risale okudu ve ‘Fatiha!’ dedi. Üstad, ‘Hulusi Risale-i Nurları oralarda okumakla komünist kuvvetini durdurdu’ derdi. Demek bu, mana âleminde oluyordu. Mana âleminde atom bombası gibi tesir etmişti ki komünistliği durdurmuş...”

“Risale-i Nur okumak ibadettir. ‘Bir saat tefekkür, bir sene nafilâ ibadete mukabil gelir’ hadis-i şerifinde belirtildiği gibi, Risale-i Nurlar en büyük, en hakikatli tefekkürü sağladığından okunması ibadettir. Mübarek gecelerde Kur’an okumasını bilmeyenler Risale-i Nurları okusunlar...”

“Risale-i Nurları okuyanlar imanla kabre gireceklerdir. Neden? Çünkü Risale-i Nur talebelerine şübehat orduları hücum etse sarsamaz, imanını selbedemezler. Üstad’ımız bunu Birinci Şua’da bahsettiği ayetten çıkarmıştır: ‘Risale-i Nur okunan bir yerde biz beraberiz. Üç kişi bile olsa biz cemaatleyiz...’

“Risale-i Nurlardaki temsiller hakikate en yakın misallerdir. Aynı hakikat olmayıp hakikate en yakın misallerdir.

BU MİLLET RİSALE-İ NUR OKUYARAK KURTULACAK

“Bazen bana soruyorlar: ‘Bu millet böyle evlerde kitap okuyarak mı kurtulacak?’ Ben de diyorum: ‘Evet! Öyle kurtulacak. Şimdiye kadar ne kadar cereyanlar çıktı, biliyorsunuz, bakan hepsi bitti gitti, ama Risale-i Nur hizmeti katlanarak devam ediyor...’

“Üstad’ımız derdi ki:

“Ben talebelerimi âlem-i ervahta seçmişim. Kardeşim! Senin bir beldede bulunman, orada Risale-i Nurları okuman, göstermen, o beldeye bedeldir.”

“Risale-i Nurları devamlı okumak, derslere daimî katılmak, tesanüdü muhafaza etmek, en mühim esastır.

EMNİYETE “BİSMİHİ SUBHANEHÜ” İLE BAŞLAYAN DİLEKÇE

“Urfa’da Emniyet’e yazdığımız ‘Bismihî Subhanehu’ ile başlayan dilekçenin hikâyesi şöyledir:

Üstadımızdan Risale-i Nur’un serbest bırakılmasının bu vatana vereceği faydaları anlatan bir mektup geldi. Mektup çok hoşumuza gittiğinden dolayı, aynısını biz yazmışız gibi dilekçe olarak hazırladık ve başına da ‘Bismihî Subhanehu’ koyduk. Emniyet Müdürüne, Savcıya, Valiye verelim dedik. Önce Emniyet Müdürüne gittik. Müdür, okudu ‘Bismihî Subhanehu’... “Bu ne yahu? Siz istida yazmasını bilmiyor musunuz?” dedi. Sonra Üstad’tan bizi soğutmak için bazı şeyler söyledi. Zübeyir Ağabey hemen atıldı: “Müdür bey bizi parça parça etseniz biz Bedüzzaman’dan ayrılmayız” dedi. Böyle deyince müdür tahammül edemedi, yanımızdan ayrıldı gitti. Sonra Valiye gittik. Vali yok, muavini vardı. Dilekçeye şöyle bir baktı, “Bunun bizimle alakası yok, Savcılığa verin” dedi. Gittik Savcıya... Dilekçeyi en yaşlımız Zübeyir Ağabey takdim etti. Savcı mektubun başındaki ‘Bismihî Subhanehu’yu görünce hayretle baktı ve ‘Bu ne?’ diye sordu. Sonra: ‘Bunları Elâzığ’a gönderelim’ dedi. Meğer Elâzığ dediği şey akıl hastanesiymiş... Doktor iyi bir adammış da mâni oldu.

Savcı bizi tevkif etti ve Isparta’ya gönderdi. Bizi üç metre genişliğinde, iki metre eninde, içinden lâğım akan bir odaya koydular. Kokudan ölüp gitsinler diye... Yorganın içinden başımızı çıkaramıyorduk. Sonra yanımıza suçlu bir yüzbaşı koydular, adam solcu imiş. Meğer ona ‘Nurcular orada seni keserler!’ demişler. Baktık adam bizimle hiç konuşmuyor, korkuyordu. Biz iman Kur’an’dan bahsettik, iki gün sonra konuşmaya başladı. Adam rahatlamıştı. Daha sonra oranın daha büyük amiri geldi de bizim halimizi görünce, ‘Bu ne hal! Burada insan yaşar mı?’ diye komiseri azarladı ve bizi başka yere aldırttı.

ÜSTAD’IN GÜNLÜK HAYATI

“Üstad, geceleri ibadet ve evrad u ezkârla meşgul olurdu. Her gece mutlaka teheccüde kalkar, yazın geceler çok kısa olsa bile saat birde-ikide mutlaka kalkardı. Zaten günde bir-iki saat istirahat ederdi. Teheccüde bizi zorla kaldırmaz, ‘kalk’ demezdi; ama hizmetine baktığımızdan sobayı yakacağız, çay yapacağımızdan mecbur kalkardık.

“Üstad’ın iki dersi vardı: Biri sabah, diğeri ikindi namazından sonra... Ders dediğim, birkaç sayfa risale okuyorduk. Üstad devamlı Risale-i Nur okur veya tashih ederdi.

Bazen ‘Ben bu risaleyi 100 defa okumuşum, fakat şimdi yeni okumuşum gibi istifade ettim. Çünkü imanın terakkiyatında bir hudut olmadığı için, her seferinde ayrı bir iman hali zuhur ediyor’ derdi.

“Günlük hayat olarak hizmet-i imaniye cihetiyle gelen ziyaretçileri bazen yanına alıyor, bazen de ‘Bugün hastayım, dışarı çıkmayacağım, hizmetle alâkalı bile olsa kimseyi almayın’ diyordu. Diyelim bir saat sonra birisi geliyor, illâ ısrar ediyor Üstad’ı göreceğim diye. İfadesini alıyoruz. Anlıyoruz ki bu zat çok uzaktan gelmiş; bir maksat için, Üstad’tan bir yardım, bir dua için gelmiş, maddî manevî ihtiyacı karşılığında gelmiş. Üstad hissediyor, ‘Ben dünyaya cevap veremediğimden ancak Allah için, hizmet için gelenleri kabul ediyorum, bunları gelenlere anlatın’ diyordu.

HASTALIKLARI ÂLEM-İ İSLÂM’LA ALÂKALIDIR

“Üstad’ımız günlük hayatında bazen hasta olurdu. Normal hasta bile olsa bazen ruhu daralır, çok daha fazla hasta olurdu; ıstırap, acı çekerdik. Mesela bir gün çok hasta oldu, ‘Mutlaka çok mühim bir mesele var, araştırın bakalım ne var, ne havadisler var...’ dedi.

Biz gittik, haberleri öğrendik, bir şey yok. Emirdağ’dayız. Ertesi gün Çalışkan Ağabeyin dükkanına vardık ki, ‘Bir haber var’ dedi. ‘Mısır’da Abdünnâsır ihtilâl yapmış, İhvan-ı Müslimin’den çok kimseleri öldürtmüş.’ Bakın Üstad bunun ıstırabını hissediyor ve çekiyordu. İslâm âlemiyle alâkardı. Anadolu’da bir Nur talebesine hücum oldu mu Üstad hissederdi.

PARASI VERİLMİYEN İLÂCI YUTAMADI

“Üstad’ımız Emirdağ’da iken bir gün beni yoğurt almaya, Zübeyir ağabeyi de başka şeyler almaya gönderdi. Zübeyir ağabeyle beraber çıktık. Ben yoğurdu aldım, dönüşte Mehmet Çalışkan ağabeyin dükkanına uğradım. Çalışkan Ağabey, ‘Zübeyir Ağabey getirdi, bu ilâç Üstad’a gidecek, götürüver’ dedi.

Üstad ilâç kutusunun içindeki tarifeyi okutturdu, ‘Bir tane içeyim’ dedi. Bir tane hap aldı, diline koydu; fakat su gidiyor, ilâç gitmiyor... Ne kadar su içtiyse ilâç bir türlü aşağı inmedi... Ben şaşırardım tabii. Üstad hapı çıkardı: ‘Bunda bir iş var! Nereden alınmış bu? Çabuk araştırın!’ dedi. Baktım Zübeyir Ağabey yeni girdi, daha ilâcın parasını vermemiş. Üstad ‘Demek ki bu yüzden içememişim!’ dedi. Üstad Hazretleri çok hassas ve mükemmel bir insan olduğundan yazdığı şeyleri yaşıyordu...

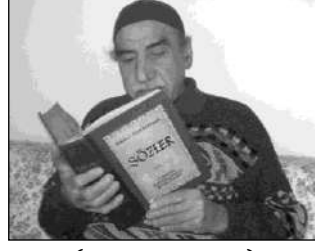
ÜSTAD’IN YANINDA 15 DAKİKADA ADAM NASIL DEĞİŞTİ?

“Bir gün de Isparta’dayız, kerli ferli bir adam geldi, kapıda bekliyor... Büyük bir şapkası var... Biz bundan şüphelendik, ama adamı bir türlü geri çeviremedik. İllâ, ‘Ben gireceğim. Üstad’a söylemiyorsunuz; söyleyin, beni alır’ diyor, bir türlü gitmek istemiyordu. Neyse Üstad, ‘Gelsin’ dedi. Biz de hayret ettik. Biz adamın şeklinde şüphelenmiştik, Üstad’ın yanına sokmak istemiyorduk. Artık çantasını aldık. Şapkasını ayakkabılarının üzerine koydu, girdi Üstad’ın yanına. Üstad’ımız herkese olduğu gibi adını, memleketini sordu. ‘Çoluk çocuğun var mı?’ diye aile hayatını sorduktan sonra, ‘Namaz kılıyor musun?’ dedi. Adam ‘İşte hocam... Filan...’ Adamın namaz kılmadığı anlaşıldı. ‘Sen farz namazını kıl, namazını kılasan çalışmaların da ibadet olur’ dedi.

“Hem Üstad’ımız, ‘Benim Risale-i Nur diye eserlerim var, sen bu eserleri okursan talebem olursun, talebem olunca da benim ve bütün talebelerimin dualarına hissedar olursun. Ailenle de hanende okusan, bu eserlerin neşrine çalışsan sana dua edeceğim’ dedi.

“Baktık adamın içine bir ateş düştü. ‘Hocam bana bir tane kitap ver’ dedi. Üstad’ın yanında kitap var, ama vermiyor. ‘Bunlara söyle, adres verirsin, sana verirler’ dedi. O sıralarda da yeni harflerle neşriyat başlamıştı. Neyse bu zata, ‘Risale-i Nurların ehemmiyetinden, insanın bu dünyaya gelişinin gayesinden, iman ve ibadetle mücehhez olan bir insanın dünya ve ahiret saadetine nail olacağından...’ bahsetti. Sonra dışarı çıktık. Adamcağız pır dönüyor, ‘Bana bir kitap verin’ diye yalvarıyordu. Ama biz kitap vermedik. ‘Anladım ben, bu şapkeyi giymek zararlı, ben bunu atıyorum şimdi’ dedi.

“Bu adam 15 dakikada Üstad’ın yanında nasıl değişmişti... Üstad bize diyordu ki: ‘Benden keramet istemeyin, en büyük kerametimiz Risale-i Nur’dur. Risale-i Nur’u okuyan veya dinleyen en muannit dinsiz feylesof bile olsa, dünyaca en yüksek bir âlim de olsa ya kabul edecek veya sükût edecek; çünkü Risale-i Nur’a itiraz mümkün değil. Onun için en büyük kerametimiz Risale-i Nur’dur.’”



(1933 – 2010)

İBRAHİM TÜTÜNCÜ

1933 YILINDA Malatya'nın Arapkir ilçesinin Tepte köyünde doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra babası vefat etti. İki sene sonra 14 yaşlarında iken İzmir'e geldi. 1955 yılında askere gitti. Askerliğinin bir yılını İstanbul'da, bir yılını da Kore'de yaptı. Askerden geldikten sonra işinin İzmir'in Kemeraltı Çarşısında olması sebebiyle beş vakit namazlarını da nur talebelerinin uğrak yeri olan Kemeraltı Camii'nde kılıyordu. Risale-i Nurlarla tanışması bu zamana rast geldi. İbrahim Tütüncü ağabeyi Zeki İmre ile beraber İzmir Şirinyer'deki evinde ziyaret ettik. Daha evvelden talebimiz üzerine el yazısıyla yazılmış, imzalanmış hatıralarını teslim aldık. Fotoğraflarını çektik... İbrahim Ağabey 18 Ağustos 2010 tarihinde İzmir'de vefat etmiştir.

DERSTEN SONRA GÜREŞ...

"Namazlarımı kıldığım İzmir Kemeraltı Camii'ne gelen, şimdi rahmetli olan Tuzcu Cahit (Erdoğan) ve Tireli Kemal (Hepşen) Ağabeylerle tanıştım, onlar da beni Mustafa Birlik'le tanıştırdı. O zamanlar dersaneler olmadığı için Risale-i Nur derslerimizi Mustafa Birlik'in evinde ve Tuzcu Cahit'in Selvili Mescit'te kiraladığı evde yapardık. Derslerimize rahmetli Ahmet Feyzi (Kul) Ağabey de gelirdi. Dersten sonra Tuzcu Cahit'le görüşürlerdi, çok hoş vakitler geçirirdik. Selvili Mescit'e ayrıca Atf Ağabey de (Hasan Atf Egemen) gelirdi. Bizlere Osmanlıca'yı öğretirdi. Osmanlıca yazı yazmayı ondan öğrenmişimdir. Osmanlıca olarak Risale-i Nur'dan Âyetü'l-Kübra'yı yazmıştım.

"Bir gün Mustafa Birlik'in dükkânındayken bizlere, 'Sizi Üstad'ı görmeyi götüreyim' dedi. Isparta'ya telefon edip Üstad'ın orada olup olmadığını sordu. Emirdağ'da olduğunu söylediler. Biz yola çıktık. O günkü şartlarda önce Bursa'ya, sonra Eskişehir'e, oradan da Emirdağ'a gittik. Yaklaşık altı-yedi kişiydik. Hatırladığım kadarıyla bunlar arasında Mustafa Birlik, Otelci Mehmet (Metin) Ağabey, Urfalı Abdurrahman, Antepli Memik (Üstad 'Abdülmelik' derdi), Giresunlu Ahmet vardı. Emirdağ'a vardığımızda önce Çalışkanların dükkânına gittik. Üstad'ı sorduğumuzda, Üstad'ın orada olmadığını, Eskişehir'e buz almaya gittiğini söylediler. Bir süre dükkânda bekledik. Dükkân sahibi Mehmet (Çalışkan) Ağabey bizi kalabalık görünce, Üstad'ın bizi kabul etmeyeceğini sandığımı söyledi.

ELİMİ ÖPMEK BANA TOKAT ATMAK GİBİDİR

"Daha sonra Üstad Eskişehir'den gelmiş ve Zübeyir ağabeyle haber yollayıp bizi kabul edeceğini söylemiş. Biz bu haberi duyunca çok sevindik. Doğruca Zübeyir ağabeyle beraber Üstad'ın kaldığı eve gittik, merdivenlerden çıkarak Üstad'ın odasına vardık. Üstad karyolada yatmaktaydı, bizi görünce işaret etti, yarım ay şeklinde oturmamızı söyledi. Odada Sungur Ağabey de vardı, Üstad'ın başucunda oturmaktaydı. Üstad'ın, rahatsızlığından dolayı sesi çıkmıyordu, bu yüzden Sungur Ağabey bize tercümanlık yapıyordu. Üstad biraz doğrulup, başucunda oturan Sungur ağabeye bir tokat attı... Sungur Ağabey bizlere dedi ki: 'Üstad'ın anlatmak istediği: Benim elimi öpmek, bana tokat atmak gibidir...' Odada Hüsnü Bayram Ağabey de vardı, bizlere Üstad'ın yüzüne bakmamamızı söyledi.

"Daha sonra Üstad, Konferans kitabını istedi. Kitabın içinde Ankara'ya başbakana, reisicumhura yazılmış mektuplar vardı. Onları Sungur Ağabey okuyordu. Bu sırada Üstad doğrulup, siyasileri kastederek celâli bir şekilde eliyle işaret ederek, 'Beni dinlemediler!' dedi. Sesi açılmıştı. Ders bir saat kadar sürdü.

"Daha sonra Üstad bizlere nereli olduğumuzu sordu, herkes sırayla nereli olduğunu söyledi. Sıra bana geldiğinde ben de Malatyalı olduğumu söyledim. Üstad da Malatyalı çok ahbabının olduğunu söyledi. Üstad bizlere dua etti. Biz dışarı çıktık. Yazdığım Âyetü'l-Kübra'yı oradaki talebelere verdim. Oradan ayrıldık. Üstad'ın namazlarını kıldığı camide namazlarımızı kıldık. Daha sonra Afyon yoluyla İzmir'e döndük..."



(1918 – 2007)

KÂMİL ACAR

VAN MURADIYE doğumlu Kâmil Acar Ağabey, hayata 1918 senesinde gözlerini açmış. Beş defa Hz. Üstad Bediüzzaman'ı ziyaret etmiş. Ekseriya Abdullah Yeğin ağabeyle beraber gördüğümüz Kâmil Acar Ağabey, Abdullah Yeğin ağabeyin “Yeni Lügat”ı Üstad'ın emir ve izni ile hazırladığının en mühim şahidi... Diğer şahid ise yine Vanlı ağabeyimiz Reşid Övet...

Kamil Ağabey 2001 yılında Abdullah Yeğin ağabeyle beraber İzmir'e geldiler. Uzun ders ve sohbetlerimiz oldu. Abdullah Yeğin ağabeye “Yeni Lügati hazırlarken Üstad'tan emir veya izin aldınız mı? Bu hususta hiç Üstad'la görüştünüz mü?” diye sordum. Abdullah Ağabey: “Bu sorunun muhatabı Kâmil (Acar) Efendi'dir. İşte o da burada, cevap versin” dedi. Kâmil Ağabey hem bu sualimize cevap verdi, hem de Üstad'ımızla alâkalı başka hatıralarını anlattı. Kamil Acar 12 Temmuz 2007 tarihinde vefat etmiştir.

“LÜGAT YAZMAK RİSALE-İ NUR HİZMETİNE MÂNİ MİDİR?”

“Isparta'da bulunan Üstad'ı ziyaret maksadıyla, Hacı Reşid (Övet) ile evvelâ Diyarbakır'a uğradık. Diyarbakır'dan iki su testisi getirmiştik Urfa medresesine... Urfa'da Abdullah Yeğin Ağabey kalıyordu. Bana: ‘Anem hastaymış, mektup geldi, sen Üstad'a söyle bana müsaade eder mi bayramda ziyarete gideyim?’

“Bir de ben bir lügat yazıyorum, Üstad'a mektupla sordum, Üstad cevap vermedi; acaba lügat yazmak Risale-i Nur hizmetine mâni midir, ondan mı cevap vermedi, bunu da soruver’ dedi.

Abdullah Ağabey benim getirdiğim testi, ‘Al bunu Üstad'a götür’ dedi. ‘Üstad ne yapacak testi, ben senin için getirdim!’ dedimse de illâ, ‘Üstad'a götür’ dedi. Ben de: ‘Tamam, ama Abdullah Ağabey gönderdi, derim’ dedim.

“Üstad Emirdağ'a gitmiş, biz de Emirdağ'a gittik. Hem arefe, hem de o gün oranın pazarı, çok kalabalık... Kapıda Mehmet Çalışkan Ağabey, ‘Üstad çok hasta, hem konuşmıyor, hem misafir kabul edemiyor’ dedi. Biz böyle konuşurken baktım Hüsnü Ağabey geldi, biraz konuştuk. Çalışkan Ağabey: ‘Sen Hüsnü'yü Urfa'dan mı tanıyorsun?’ ‘Evet’ dedim. O da gitti, Üstad'a söyledi. Üstad da ‘Gelsinler’ demiş. Girdik,

“Üstad kibleye doğru oturmuş, hakikaten hasta ve konuşmıyor... Elini öptüm, yanına oturdum, Hacı Reşid benim yanımda oturdu. Üstad Zübeyir ağabeye işaret etti, yanına oturttu. Biz Zübeyir ağabeye söylüyoruz, o Üstad'a söylüyor. Üstad söylüyor, Zübeyir Ağabey bize aktarıyor. Anlayamıyoruz Üstad'ın ne söylediğini... Biraz sonra Hüsnü'ye işaret etti. ‘Hüsnü’ deyince Zübeyir Ağabey kalktı gitti, Hüsnü geldi. Biraz da onunla konuştu. Ben biraz karyolaya doğru, Üstad'a yanaştım. Baktım Üstad da bana doğru yanaştı. Dedi:

‘Ben çok hastaydım, konuşamıyordum, siz geldiniz ben şifa buldum.’ Dedim: ‘Allah ruhumu sana feda etsin, biz neyiz ki!’ Üstad'la konuşmaya başladık. Dedim: ‘İki tane testi getirmiştim, Abdullah Ağabey birini sana gönderdi.’ ‘İkisini niye getirmedi, bana lüzumu vardı!’ dedi. ‘Bunu da Abdullah Ağabey zorla gönderdi, onu da getirmeyecektim’ Dedi: ‘Kaça aldın?’ ‘Yetmiş kuruşa aldım.’ ‘Ben sana 75 kuruş vereceğim’ dedi ve verdi...

ÖYLE BİR LÜGAT YAZSINLAR Kİ...

“Üstad'a dedim: ‘Abdullah ağabeyin babasından mektup gelmiş, annesi hastaymış, bayramda ziyarete gidebilir mi?’ ‘Olmaz, olmaz! Babası gelsin Abdullah'ın yanına bayramda!’ dedi.”

“Dedim: ‘Abdullah Ağabey bir lügat yazmak istiyor, size bir mektup yazmış, siz mektuba cevap yazmamışsınız; acaba lügat yazmak Risale-i Nur hizmetine mâni midir ki cevap vermediniz. Abdullah Ağabey Üstad'a soruver, dedi.’ Üstad: ‘Yok, öyle bir lügat yazsınlar ki ilkokulda okuyan bir talebe ile üniversitede okuyan bir

talebinin kelimeleri anlamakta bir farkı kalmasin... Kamus'tan ve Ahterî-i Kebir'den de istifade etsinler' dedi. O anda orada Hüsnü Ağabey ve Hacı Reşid de vardı.

ÜSTAD'IMIZIN VASIYETNAMESİ VE İMZA MÜHRÜ

"Üstad Hüsnü'ye dedi ki: 'Üniversite talebelerine verilen konferans var, onu hazırla, Kâmil'e verelim giderken Konya'da kardeşim Abdülmecit'e versin, Arapçaya tercüme etsin, bana göndersin, ben onu Arabistan'a göndereceğim.' Diyarbakır talebelerinin tayınatlarını verdi. Hüsnü Ağabey onları hazırlarken ben konuşuyorum.

"Hüsnü'ye 'ka' dedi. Sonra Hüsnü baktım elinde katlı bir kâğıt, elinde bir mühür, Üstad'a uzattı. 'Ka' Farsçadır, 'hani' manasındadır. Üstad aldı, 'Bu benim imza mühürümdür' dedi. Kâğıdı gösterdi. 'Bu da benim bir vasiyetnamemdir' dedi. 'Ben bunu iki senedir arıyordum, bulamıyordum; bugün bulunduğuna göre bunun Kâmil'e okunmasının lüzumu vardır.' Hüsnü'ye 'ka' dedi yine, 'Gözlüğümü ver' dedi. Üstad başladı vasiyetini okumaya:

"Said'in bir vasiyetnamesidir. Ben Emirdağ'da vefat edersem yukarı mezarlığa, Isparta'da vefat edersem orta mezarlığa defnedilmem; mezarımı üç veya dört talebenden başkasının bilmemesi, hayatım ziyareti kabul etmediği gibi mematım hiç etmeyecek. Risale-i Nur bu minval üzere kıyamete kadar devam edecektir. Risale-i Nur'a hizmeti devam ettiren talebelerin tayınatları, Risale-i Nur kitaplarının zekâtından tediye edilecektir, verilecektir.' Sonra o vasiyetnamedeki 11 kişinin isimlerini okudu.

"Sana da tayinat verecektim, ihtiyacın yok şimdi' dedi. Dedim: 'Keşke ben de orada hizmet edeydim, Risale-i Nur tayınatı alaydım! Ben nerede, dershanede kalmak nerede! Bir sürü çocuk arkamda...' Dedi: 'Sen şarkta Hüsnü gibisin.' Dedim: 'Ben Hüsnü'nün ayaklarının turabı olamam.' Hüsnü'yü Urfa'ya Abdullah ağabeyin yanına gönderirken bana bir mektup verdi. 'Urfa'ya Abdullah'ın yanına ihtiyacı için Hıfzı, oğlu Hüsnü'yü risaleye kurbanlık olarak vermiş, ben Urfa'ya gönderiyorum. Yılmaz'ı da kurbanlık verdi, ben Hüsnü'yü aldım' dedi.



Arka sıra sağdan: Kamil Acar, Av. Gültekin Sarıgül, Abdullah Yeğin, Muzaffer Erden, Yusuf Öztanzan, Durmuş Olgun. 30 Haziran 2001 Kemalpaşa/İzmir

GEYLÂNÎ BİLE GELSE, HİZMET İÇİN OLMASA GÖRÜŞMEM!

"Yine bir başka zaman Üstad'a giderken Diyarbakır'a uğradım. Orada Vanlılardan üç kişiye rastladım: İki si hacı, biri hoca... Bunlar da Üstad'ın ziyaretine gidiyorlarmış. Trende rastladık, beraber gittik. Isparta'ya vardık, gece bir otelde kaldık. Ben onlara: 'Beraber gitmeyelim, siz şimdi gidin, ben sonra Üstad'a uğrayacağım' dedim. Fakat onlar, 'Beraber gidelim' dediler. 'İkişer ikişer gidelim' dedim, gene kabul etmediler. Böylece dördümüz beraber gittik. Zili çaldık, kapıyı açtılar, ben o zaman kapıyı açanı tanyamadım. Tahiri, Zübeyir, Ceylan Ağabeyler oradaydı. Kapıyı açan, Bayram Ağabey imiş;

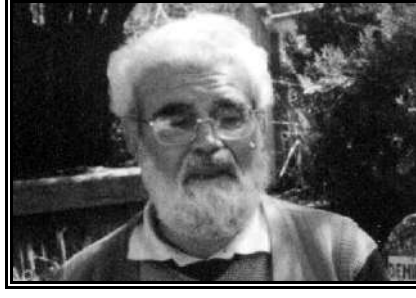
Üstad'ı evvelki ziyaretlerimde Bayram Ağabey asker olduğundan görmemiştim. 'Üstad'ı ziyarete gelmişsiniz, Üstad hastadır' diye kabul etmediler. Kapıya bir lâhika yazmışlar, onu okudular. 'Üstad Hazretleri kim-

seyi kabul etmiyor, risale okuyun' dediler. Ben dönmek istedim. Baktım Bayram Ağabey yanımıza geldi, 'İsminizi söyleyin' dedi. Ben de söyledim. Hemen sarıldı bana, 'Kâmil sen misin?' dedi bana, gittik.

Üstad 'Beklesinler geliyorum' demiş. Baktım Tahiri ağabeyle Zübeyir Ağabey koltuğuna girmişler, Üstad hakikaten hasta... Sonra yanımdakilerle döndüm.

Ben Denizli'den dönüşte tekrar Isparta'ya uğradım. Bayram ağabeyle buluştuk. Yolda Bayram Ağabey: 'Kardeşim böyle yapmayın, Üstad'ı çok rahatsız ettiniz; siz hizmet yapanlar, yanınızda başka kimseyi getirmeyin' dedi.

Ben dedim: 'Ben onlarla gelmedim, Diyarbakır'da bana katıldılar.' Bunu Bayram Ağabeyin yanında Sungur ağabeye de söyledim. Üstad'a söylemiş. Üstad 'Kâmil'in hizmeti var. Eğer Şeyh Abdülkadir Geylânî bile gelse, hizmet için olmasa görüşmem' demiş. Üstad hizmete bu kadar ehemmiyet veriyordu..."



(1925 - 2004)

MEHMET ALİ TAŞLICA

MEHMET ALİ Taşlıca Ağabey 1922 Eskişehir doğumludur... Bediüzzaman Hazretleri ve talebeleri 1935 senesinde Eskişehir hapishanesinde yatarken, O, karşısındaki lise mektebinde talebeydi. Kendisi senelerce bu şehirde trafik plâkacılığı yapmıştır. 15 Nisan 2004 tarihinde vefat eden ağabeyimiz, birçok defa Üstad Bediüzzaman hazretlerini ziyaret etmiş ve görüşmüştür.

Kendisini 21 Mayıs 2000 tarihinde Eskişehir’de ziyaret ettik, hatıralarını dinledik. Bizi Risale-i Nur’da sıkça bahisleri geçen –kendisinin de Bediüzzaman’ın hapiste olduğu yıl talebe olduğu- Eskişehir Lisesini ve lisenin karşısındaki Eskişehir Hapishanesinin yıkılmış ve şimdi yol yapılmış yerlerini gezdirdi. Bu mekânların o günkü durumlarını tasvir ederek anlattı. Ayrıca Bediüzzaman’ın hapiste iken kerametle dışarı çıkıp, namaz kıldığı Ak Camiye de götürdü, o hatıraları anlattı. Daha sonra Eskişehir kabristanında medfun ‘Mehmed Çalışkan’ ağabeyin kabrine gittik, dualarda bulunduk.

O gün, teknik bir sebepten dolayı anlattıklarımı kaydedemedim maalesef. Mehmet Ali Ağabey, arzum üzerine hatıralarını, tablo kalitesinde mükemmel bir el yazısıyla yazıp, mektup olarak adresime gönderme lutfunda bulunmuştur.

BEDİÜZZAMAN’I AĞLATAN ESKİŞEHİR LİSESİ İLE ALÂKALI KONU:

“Bir zaman, Eskişehir hapishanesinin penceresinde bir Cumhuriyet Bayramında oturmuştum. Karşısındaki lise mektebinin büyük kızları, onun avlusunda gülerak rakediyorlardı. Birden manevî bir sinema ile elli sene sonraki vaziyetleri bana göründü. Ve gördüm ki: O elli-altmış kızlardan ve talebelerden kırk-ellisi kabirde toprak oluyorlar, azab çekiyorlar. Ve on tanesi, yetmiş-seksen yaşında çirkinleşmiş, gençliğinde iffetini muhafaza etmediğinden sevmek beklediği nazarlardan nefret görüyorlar, kat’î müşahede ettim. Onların o acınacak hallerine ağladım. Hapishanedeki bir kısım arkadaşlar ağladığımı işittiler. Geldiler, sordular. Ben dedim: Şimdi beni kendi halime bırakınız, gidiniz.” (Şuâlar 198)

HAPİSHANESİNDE İKEN AK CAMİDE NAMAZ KILAN BEDİÜZZAMAN...

Bu hadise Tarihçe-i Hayat kitabında şu şekilde geçiyor:

“Eskişehir hapishanesinde iken de; bir Cuma günü, hapishane müdürü, kâtip ile otururken bir ses duyuyor:

- Müdür bey! Müdür bey!

Müdür bakıyor. Bediüzzaman yüksek bir sesle:

- Benim mutlaka bugün Ak Camide bulunmam lâzım.

Müdür:

-Peki Efendi Hazretleri, diye cevap veriyor. Kendi kendine: "Herhalde, Hoca Efendi kendisinin hapiste olduğunu ve dışarıya çıkamıyacağını bilemiyor" diye söylenir ve odasına çekilir. Öğle vakti; Bediüzzaman'ın gönlünü alayım, Ak Camiye gidemeyeceğini izah edeyim düşüncesiyle Üstadın koğuşuna gider. Koğuş penceresinden bakar ki, Bediüzzaman içeride yok! Hemen jandarmaya sorar, "İçeride idi, hem kapı kilitli" cevabını alır. Derhal camiye koşar. Bediüzzaman'ın ileride, birinci safda, sağ tarafta namaz kıldığını görür. Namazın sonlarında Bediüzzamanı yerinde göremeyip, hemen hapishaneye döner; Hazret-i Üstadın; "ALLAHÜ EKBER" diyerek secdeye kapandığını hayretler içerisinde görür." (Bu hadiseyi bizzat o zamanki hapishane müdürü anlatmıştır.) (Tarihçe-i Hayat sayfa 217)

Mehmed Ali Taşlıca ağabeyin hatıraları şöyle:

BÜTÜN SUALLERİME RİSALE-İ NUR’DAN CEVAP BULDUM

“Sene 1935 Eskişehir Lisesi Orta birinci sınıfına kaydoldum. Seneler sonra kendilerini tanıyıp, konuşup ve dualarına dâhil olduğum Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerini gördüm, fakat kendilerinin kim olduğunu bilmiyordum.

“Medrese-i Yûsufiye (hapisane) okulumuzun karşısında idi. Kalabalık kişiler her gün 20–30 kişilik guruplar halinde uzun bir zincire ikişer ikişer kilitlenip, iki taraflarında mavzerlerine süngü takmış jandarmaların nezaretinde Ağır Ceza Mahkemesine götürülüp getiriliyorlar, idam talebiyle muhakeme ediliyorlar, haklarında hiç sır sızdırılmıyordu. Bizler, yalnız acıyıp Allah kurtarsın diyerek yetiniyorduk. Haddizatında o zaman ne Risale-i Nur’u ne de Bediüzzaman Said-i Nursi’yi tanımiyordum...

“Sene 1955. Eskişehir–Sivrihisar Caddesi Yıldız Oteli karşısındaki Gürgenci Pasajında trafik plâkacılığıyla iştilgal etmekteyim. Sakal bıraktım, devamlı dinî eserleri mütalâa ediyor, şiddetli muhabbetim beni bir mübareğin eteğine yapışmaya sevk oluyordu.

“Bir gün Pasajda bir şezlonga yaslanmış elimde kitap, yorgunluğumu gideriyordum. Bir dostum geldi, karşı komşu ya da birileri geldiler. Arkadaşımla onların yanına gittik ve konuşmalarına iştirak ettik. Onlardan –Hacı Şuayip Tabakçı– olduğunu sonradan öğrendiğim zat bana: “Maşaallah seni ya çalışır veya elinde bir kitap okuyor olarak görüyorum. Anlaşıyor ki okumayı seviyorsun. Bediüzzaman’ın Risale-i Nur namındaki Kur’an tefsirini okudun mu?” dedi. Ben “hayır!” dedim. “Eğer o eserleri okursan bütün müşkülünü halleder, her sualine cevap alırsın” dedi. (Allah ondan ebediyen razı olsun) Arkadaşım onların nerede satıldığını biliyorum dedi. O zaman Eserler gizlice satılıyor, takipler, baskınlar, muhakemeler sık sık vuku buluyordu. Gittik saatçi Şükrü ve Muhiddin (Yürüten) kardeşlerden mevcut eserlerden ne varsa hepsini aldık.

“Artık hem okuyor hem de derslere devam ediyordum. Ağabeyler yalnız Risale-i Nur okumamı “başka eserleri okuyarak zihnini karıştırma” diyordu. Bu hâl bende bir taassup fikri uyandırdı. Risaleleri okudukça hakikat tecelli ediyor, taassup değil hakikat olduğunu anladım, zira her sualıme cevaplar bu eserlerde vardı. Zira her meseleyi ispat yoluyla akla takrib ediyordu. Okumalar devam ediyor, dersleri hiç aksatmıyordum.”



ESKİŞEHİR AK CAMİ: 1935 senesinde Bediüzzaman ve talebelerini misafır eden Eskişehir hapishanesinin yakınlarında bulunan bu Ak Cami, Üstad’ın hapishaneden kerametle çıkıp namaz kıldığı mübarek bir mekândır. Mehmet Ali ağabey, bu Caminin Halk Partisi devrinde ağır cezalı mahpuslar için hapishane olarak kullanıldığını, kendisinin jandarma olan bir akrabası sayesinde bu mahpusları zincirlerle bağli olarak gördüğünü anlattı. Daha sonraları Üstadımızın bu Camiye namaz kılmak için tekrar geldiğini ve namazlarını minberin hemen yanında kıldığını söyledi.



Sağdaki büyük bina Eskişehir Lisesidir. Sonradan adını Atatürk Lisesi yapmışlar. O zamanlar Lisenin önünde bulunan ve Bediüzzaman'ın, "büyük kızları raks ederken gördüm" dediği "avlu" yola gitmiş. Karşısında mavi otobüsün görüldüğü yerde ise, Üstad'ın, "penceresinden Lise Mektebine baktığım" dediği Eskişehir Hapishanesi bulunuyormuş. Mehmet Ali Taşlıca aynı tarihte (1935) bu okulda talebe...

RİSALE-İ NUR DÜNYADA OKUNACAK

"Seneler geçti, bende Üstadımızı görmek arzusu uyandı. Bir gün pasajdan caddeye çıktım, Yıldız Otelinde kalabalık vardı. Sordum, Bediüzzaman hazretlerinin geldiğini öğrendim. Her tarafta polisler vardı, içeriye kimseyi almıyorlardı, fakat ben görmek azminde idim, kalabalık içinde bir görevli gibi kapıya kadar geldim. Kapıda sonradan adının Ceylan Çalışkan olduğunu öğrendiğim ağabeyimize, Üstad ile görüşmemi sağlamasını rica ettim. Bana bir iş buyurdu, "o işi yap, saat 12'de Ankara yolu üzerinde Sanayi Çarşısı mevki'inde bekle" dedi.

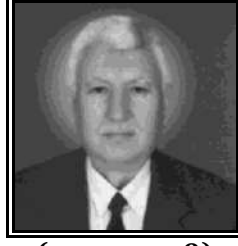
"Gittim tarif edilen yerde durdum, o esnada babam geldi, kendisi oto boyacısı olan kardeşim Asım'ı ziyarete geliyormuş. "Baba bekleyelim... Kısmet olursa Bediüzzaman Hazretleri gelecek inşallah görüşmek nasip olacak" dedim. Bekliyoruz, vakit yaklaşıyor... "Ben çok heyecanlıyım, sanki kalbim duracak" dedim babama. O esnada saat 12, karşıdan Isparta 20001 plâkalı kestane rengi bir Amerikan arabası görüldü ve tam önümüzde durdu.

"Şubat ayı idi. Üstadımız yorgana bürünmüş arkada oturuyordu, pencere açıldı, musafaha edildi. Babama adını sordu. Babam "Salih" dedi. (Babam Saraybosna'lıdır. Asker olarak Osmanlı ordusuna dâhil olmuş. Balkan, 1.Cihan ve İstiklâl muharebelerine iştirak etmiş, Balıkesir'de terhis olmuş. Gönen'de Annemle evlenmiş ve Türkiye'de kalmış.)

"Üstad babama memleketini sordu O da memleketinden bahsetti. Üstadımız, Rus esareti dönüşü Avrupa'nın birçok yerlerini görmüş, müjdelere verdi... "Risale-i Nur'un dünyada okunacağını" söyledi, "Ümitvar olunuz" dedi. Benim siyah sakalıma nazar etti "Maşaallah" dedi. Risale-i Nur'a sıdk ile sarılmamı saadet ve selâmetin ancak onda olduğunu söyledi. (Sonradan öğrendim şoför Mahmut Çalışkan ve yanındaki Mustafa Acet idi.) Üstadımız: "Kardeşim Mustafa, kardeşlerin isimlerini al, dualarımıza dâhil edelim" dedi. Ve arabası Emirdağ'ına müteveccih yollandı... Muhterem Kardeşim! Üstad'la tanışmamız böyle oldu."

"Bir gün dükkânıma Yılmaz ve Enver adlarında iki gedikli zabıt geldi. Birlikte Emirdağ'a gittik. Üstadımızın havacılar karşı hususi muhabbeti vardı. Kolayca mahalli ikametine kabul edildik. Üstadımız yatakta uzanmış yatıyor, başucunda Zübeyir Ağabey tercümanlık yapıyordu, zira sesi çıkmıyordu. Müjdeli haberler veriyor, "İstikbâl içinde en gür sada İslam'ın sadası olacaktır" diyor, askerleri taltif ediyordu.

"Üstadımızla Eskişehir'de kaldığı zamanlar ve gelip gittikçe defalarca görüşmek nasip oldu. Fakat ardında namaz kılmak, hizmetinde bulunmak nasip olmadı. Allah cümlemizi şefaatine mazhar eylesin. Âmin..."



(1935 - 2018)

MEHMET BATMAZOĞLU

MEHMET BATMAZOĞLU Ağabey emekli hava astsubay olup, 1935 Denizli-Acıpayam doğumludur. İzmir’de ikamet etmektedir. Risale-i Nur’un çok eski, çok sadık talebelerindedir. Tevazu ve mahiyetinden dolayı anlatmadığı için kendisinin Üstad’ımızı ziyaret ettiğini bile çok sonraları öğrendik. İstirhamımız üzerine hatıralarını kendi el yazısıyla yazıp verdi. Kamera ile de tespit ettik:

KONYALI SABRİ HALICI AĞABEYLE TRENDE TANIŞTIM

“1954 yılında memuriyetim dolayısıyla Balıkesir’e tayin oldum. Orada hemşerim ve meslektaşım Muzaffer Erdem ağabeyle tanıştım. Risale-i Nurları 1956 senesinde tanımama vesile oldu.

“1956 yılı Eylül ayı ortalarında yıllık iznimi geçirmek üzere İzmir’den trenle Denizli’ye giderken kompartımanda risale okuyordum. Karşımda oturan yaşlı amca, ‘Evlât, ne okuyorsun?’ diye sordu. Ben de, ‘İman hakikati okuyorum’ dedim. ‘Ben de abdest alayım, beraber okuyalım’ dedi. Sonra o amcayla tanıştık, isminin Konyalı Halıcı Sabri olduğunu söyledi, ben de kendimi tanıttım. ‘Evlât! Ben Isparta’ya Üstad’a ziyarete gidiyorum’ deyince, ‘Amca beni de götür, ben de Üstad’ımızı göreyim, ziyaret edeyim’ dedim. ‘Olur evlât’ dedi. Isparta’da kalacağı otelin ismini aldım. ‘Ben eşyalarımı Denizli’ye bırakayım, senin arkandan gelirim’ dedim. Goncalı tren istasyonunda aktarma oldum. Sabri amca Isparta’ya, ben Denizli’ye gitmek üzere ayrıldık.

“Eşyalarımı Denizli’de akrabalarımın bıraktım. Aynı gün Isparta’ya gittim ve Sabri amcanın kaldığı oteli buldum. Sabri amcanın yatsı namazı için camiye gittiğini söylediler. Ben onun kaldığı odaya yakın bir oda tuttum. Yatsı namazını kılarırken Sabri amca geldi, ‘Hoş geldin evlât! Ben bugün Üstad’ı ziyaret ettim. Kendisini tedavi eden doktor gelmiş, Üstad onu kabul etmemiş. Ben senin geleceğini ve ziyaret etmek istediğini Üstad’a söyledim. Üstad seni kabul edecek, yarın sabah Ceylan Ağabey gelip seni götürecektir’ dedi. Ben çok seviniştim...

SENİ BİRADERZADEM ABDURRAHMAN GİBİ KABUL EDİYORUM

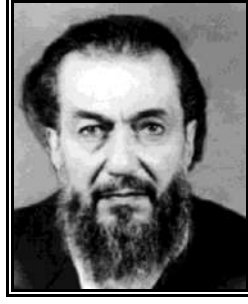
“Ertesi sabah saat 09 sıralarında rahmetli Ceylan Ağabey, kaldığım otele geldi. Bana: ‘Kardeşim! Ben önden gideceğim, sen beni 25-30 metre geriden takip et’ dedi. O önde ben arkada onu takip ederek Üstad’ımızın şimdi müze olan kaldığı eve geldik. İki katlı ahşap evin dış kapısından bahçeye girdim, merdivenlerden ikinci kata çıktım. Ceylan Ağabey bana rehberlik yapıyordu. Üstad’ın odasına selâm vererek girdim.

“Üstad Hazretleri tek kişilik demir karyolada sırtı yastıklara dayanmış şekilde başı nur gibi bembeyaz sarı ile sarılı, sırtında pamuklu hırkasıyla oturuyordu. Selâmımı aldı, elini öptüm. Elleri bembeyaz, kalem gibi... Kendisine yakın bir şekilde diz çöküp oturdum. Benim yüzüm Üstad’ın yüzüne karşı idi, yüz yüze idik. Karşımda Zübeyir Ağabey oturdu, Üstad’ın bana söylediklerini anlamam için bana yardımcı oluyordu. Üstad Hazretleri adımı, annemi, babamı, mesleğimi sordu. Ben de cevap verdim. Sonra şunları söyledi:

“‘Kardeşim! Ben seni biraderzadem Abdurrahman gibi talebeliğe kabul ediyorum.’ Sonra şöyle devam etti: ‘Kardeşim! Küfrün bel kemiği kırılmıştır.’

“Üstad Hazretleri hasta ve yorgun olduğu için, uzun müddet yanında oturmak doğru olmadığından, Zübeyir Ağabey, ‘Tamam kardeşim, bu kadar yeter’ dedi. Ayağa kalktım, tekrar elini öptüm, geri geri giderek odasından çıktım.

“Diğer odada bulunan Tahiri Ağabey ve diğerleri ile de vedalaşıp evden ayrıldım. Yolda giderken bende şöyle bir hal vâki oldu: ‘Kendimi kuş gibi hafiflemiş hissettim. Sanki bir kuş gibi havada uçuyor gibiydim... Daha sonra Hüsrev Altınbaşak, Rüştü Çakın ağabeyleri de ziyaret edip, memleketime gitmek üzere Isparta’dan ayrıldım.’



(1912 – 1989)

MEHMED FEYZİ PAMUKÇU

1912 YILI KASTAMONU doğumlu Mehmed Feyzi Pamukçu Ağabey, 1938'den, 1943 senesine kadar Kastamonu'da Üstad Bediüzzaman Said Nursi hazretlerine hizmet etmiştir. 1943 Denizli ve 1948 Afyon mahkemelerinden dolayı Hz. Üstad'la beraber aynı çatı altında hapis yatmıştır. Lâhikalarda çok sayıda mektubu ve Şualar'da Afyon müdafaası vardır. Kastamonu ve çevresinin manevî mutasarrıfı Mehmet Feyzi Pamukçu Ağabey, senelerce etrafına feyiz ve ilim saçmıştır. 1989 yılında vefat etmiştir. Kabri Kastamonu vilayetindedir.

RİSALE-İ NUR'DA ÜÇ FEYZİ...

Bayram Yüksel Ağabey bir gün şöyle demişti:

“Üstad derdi ki: ‘Bir talebem tek başına beni kaldıramaz, tek başına temsil edemez. Her bir talebem bir sıfatıma sahiptir.’

Üstad'ımızın üç Feyzi'sinden Denizlili Hasan Feyzi Yüreğil göremedik, erken tarihte (1946) vefat etmişti. Diğer iki Feyzi'yi yakından tanımak nasip oldu bize. Risale-i Nur'un manevî avukatı Ahmet Feyzi Kul bambaşka bir fitrat ve kabiliyet... Mehmed Feyzi ise tamamen başka bir fitrat... Üstad'ımızın ilim, feyiz ve takva yönünü tutmuş bir şahsiyet...

KASTAMONU'NUN İLİM VE FEYİZ KAYNAĞI

Zonguldak'ta 1973-1984 seneleri arasında öğretmenliğimiz sırasında defalarca Kastamonu'ya gidip Mehmed Feyzi ağabeyi kendi evinde ziyaret etmek nasip oldu bize. Ekseriya Zonguldak'ın nur ağabeyi Bilal İslâmoğlu ile giderdik. Mehmed Feyzi Ağabey kendisini çok sever, “manevî evlât” olarak kabul ederdi.

Mehmed Feyzi Ağabey öyle ilim ve feyiz sahibi bir şahsiyet ki; ziyaretine bir kere giden, yanına birkaç kişi daha alarak tekrar, tekrar giderdi. O bölgede herkes bilir, ben aciz de hemen her seferinde şahit olmuşumdur ve her gidenden de duymuşumdur ki; bu mübarek veli zat, kalbimizdeki suallere göre konuşur, daha sual sormaya fırsat bırakmadan içimizden geçenlerin cevaplarını verirdi.

Bir değil, üç değil, beş değil, hemen her seferinde aklımızdan geçen, dışarıda sormaya karar verdiğimiz meselelere muhakkak temas ederdi. Evinde münzevi olarak yaşayan Mehmed Feyzi Ağabey, hemen her geleni kabul eder, bazen saatlerce derin ilmî meselelerden anlatırdı. Ruhu anlatırdı, ahireti anlatırdı, insanı anlatırdı...

Sohbet bittiğinde Mehmed Feyzi Ağabey, tıpkı Üstad'ımız gibi, “Safa geldiniz kardaşım, siz safa geldiniz kardaşım” der, o zaman biz de sohbetin bittiğini anlar, elini öpüp ayrılırdık.

SİMASI VE HİTABESİ ÇOK TESİRLİDİR

Mehmed Feyzi ağabeyin siması, kıyafeti, ciddiyet ve vakarlı duruşu herkes gibi beni de çok etkilerdi. Süt gibi bembeyaz bir sarık, cübbe, düzgün gür ve kırçıl bir sakal... Hele iri ve içleri devamlı nemli o çok tesirli gözler... O gözlerle bakabilmek kolay değildi. Gittiğimizde karşı divanda bağdaş kurup oturur, devamlı konuşur, gözlerini de karşısında yerde oturanların üzerinde gezdirirdi. Kalına yakın, tok ve vakarlı sesiyle konuşmaya başlayınca karşısındakiler hemen tesiri altına giriverirdi. Bendeniz bilhassa ilk ziyaretlerimde karşısında oturur, hiç kımıldayamazdım...

Teferruatım hatırlayamıyorum, bir keresinde birisi damdan düşer gibi münasebetsiz bir sual sordu. Feyzi Ağabey de biraz sitemkâr: “Kardaşım! Göz yerinde güzeldir. Gözü yerinden çıkarıp bir tabağa koysan o güzelliği kalmaz” diye ince bir mesaj vermişti.

ÜÇ KİŞİ OLALIM DA CUMA NAMAZINI KILABİLELİM

Yeis içinde olanlara 1950'den evvelki halkın vaziyeti ile şimdiki vaziyetini mukayese için şu hatırasını anlatmıştı: “Biz müezzinele beraber Cuma günleri, caminin bahçe kapısında beklerdik. Yoldan geçenlerden çok rica ederdik ki, gelsin abdest alsın, üç kişi olalım da cemaat olsun, tâ cuma namazını kılabilelim... İşte böyle insan arardık... Bu memlekette o günleri de yaşadık.” O günleri böyle anlatmıştı.

Bir gün “dârü'l-harp” meselesini işledi. Dedi ki: “Ne olursa olsun, minarelerinde günde beş defa ezan-ı Muhammediye okunan, camileri açık olan memleket dârü'l-harp olmaz.”

BİLAL İSLÂMOĞLU'NUN KALEMİNDEN MEHMET FEYZİ AĞABEY

“Nurları tanyalı (1965) beş-altı ay olmuştu. Zonguldak ve Karabük'ten 10-15 kardeş Kastamonu'ya ziyarete gittik. Bir ağabeyimiz: ‘Eve gitmeden birer paket çay ve şeker alalım’ dedi. Müskirat (içki) satmayan bir bakkal bulabilmek için beş-altı dükkân dolaştılar. İçeri girdiğimizde Mehmed Feyzi Efendi zahiren yalnız idi. Bizler oturur oturmaz: ‘Kardeşlerim! Ben çok sıkılıyorum... Bir paket çay için dükkân dükkan dolaşıp zahmet çekiyorsunuz’ deyince, ben bu kerameti karşısında şok olmuşum...”

Üstad'la tanışmasını şöyle anlattı:

“Bir mürşit arıyordum. Bir gün mana âleminde, ‘Aradığım mürşit geldi, yanına git’ dediler, rüyadır deyip pek aldırmadım. Bir yıl sonra yine ‘Beklediğin zatın yanına git’ dediler. Nasrullah Camii'ne gittim: ‘Buraya dışarıdan gelen bir şeyh veya bir mürşit var mı?’ diye sordum. Üstad'ın kaldığı evi tarif ettiler. Yanına gittiğim zaman ayağa kalkarak karşıladı ve bana sarıldı. ‘Kardeşim Feyzi! Ben seni bir yıl evvel çağırdım, niye gelmedin, bir yıl kaybın var!’ dedi.

“Bir gece Hz. Üstad'ı rüyamda gördüm. Bana arkamdan gelerek sarıldı, ‘Kardeşim! Selef-i salihin senin gibi bir talebem olduğu için beni kiskanıyorlar’ dedi.

“1967 veya 1968 yıllarıydı. İçtimâî hayat çok karıştı, malum sol faaliyetler artmıştı. Bazı ağabeyler de, ‘Sol bir ihtilâl olma ihtimali var, tedbir alalım!’ diyorlardı. Biz yine beş-altı ağabeyle beraber ziyaretine gittik. Bize tavsiyesi şu oldu:

“‘Kardeşlerim! Risale-i Nur inayet altındadır, hiçbir güç bu hizmete mâni olamaz. Sizin evinizde sivri uçlu bıçak varsa, ucunu yuvarlayıverin ve hizmetinize devam edin’ buyurdular.

“Feyzi Efendi bir gün tedbirden bahsederken: ‘Tedbir, normal zamanlarda yapılanıdır ve Hakîm ismine mürâat etmektir. Şartların zorlaştığı sırada yapılan tedbir, korkudandır’ demişlerdi.

“Sakal mevzuunda: ‘Sakal bırakmak sünnettir, kesmek haramdır. Bu sebeple sakal bırakacak Müslümanlar Türkiye'nin şartlarını iyice düşünerek hareket etsinler. Ben sakalımı hiç kestirmedim, hapishanede kesecekler diye çok üzülmüştüm. Hz. Üstad yanına geldi: ‘Kardeşim! Bu sendeki sakal benim sakalımdır, onu hiç kimse kesemez’ dedi. Hakikaten berbere çağırdılar, bana baktı baktı: ‘Ben bu sakalı kesemem’ dedi ve kesmedi, öyle kaldı.

“Bir ziyaretimizde ‘Kardeşlerim! Benim bu vaziyetimi tenkit edenler var. Bu âciz kendi ihtiyarımla burada oturmuyorum, sevgili Üstad'ımın emriyle oturuyorum’ demişlerdi.”

RİSALE-İ NUR'DA MEHMET FEYZİ

Külliyatta Mehmed Feyzi ağabeyle alâkalı çok yerler vardır:

“Afyon Ağır Ceza Mahkemesine,

“İddianamede beni Üstad'ım Said Nursî'nin hem sır kâtibi, hem kendisiyle, hem Risale-i Nur'la şiddetli alâkalı, hem çok hizmet ettiğimi bahisle bu hareketimi medar-ı mes'uliyet saymış. Ben de buna karşı, bütün kuvvetimle bu ithamı kabul edip iftihar ediyorum. Çünkü fitratımda ilme karşı gayet kuvvetli bir iştihak var. Bir delili şudur ki: Denizli hadisesinde menzirim taharri edildiği vakit 580 adet mütenevvi kütüb-i ilmiye ve Arabiye evimde bulunduğu resmen sabit olmuştur. Benim fakr-ı halimle ve gençliğimle ve lisan-ı Arabîde noksaniyetimle beraber bu zamanda binde bir şahısta bulunmayan bu mütenevvi 580 cilt kitabı bana toplatıran fevkalâde bir talebelik şevki ve harika bir aşk-ı ilmîdir. İşte bu fitrî istidatla daima hakikî bir üstad arıyordum. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, uzakta aradığımı pek yakında elime verdi... Afyon Cezaevi'nde mevkuf Kastamonulu Mehmet Feyzi Pamukçu”

“Feyzi kardeşim! Sen Isparta vilayetindeki kahramanlara benzemek istiyorsan, tam onlar gibi olmalısın... Risale-i Nur'la hizmet ise, imanı kurtarıyor. Tarikat ve şeyhlik ise, velâyet mertebelerini kazandırıyor. Bir

adamın imanını kurtarmak ise, on mü'mini velâyet derecesine çıkarmaktan daha mühim ve daha sevaplıdır. Çünkü iman, saadet-i ebediyeyi kazandırdığı için bir mü'mine küre-i arz kadar bir saltanat-ı bakiyeyi temin eder. Velâyet ise, mü'minin cennetini genişlendirir, parlattırır. Bir adamı sultan yapmak, on neferi paşa yapmaktan ne kadar yüksek ise, bir adamın imanını kurtarmak, on adamı veli yapmaktan daha sevaplı bir hizmettir...

“İşte bu dakik sırrı, senin Ispartalı kardeşlerin bir kısmının akılları görmese de umumunun keskin kalpleri görmüş ki, benim gibi bir biçare, günahkâr bir adamın arkadaşlığını evliyaya, belki de eğer bulunsaydı, müçtehitlere dahi tercih ettiler.

“Bu hakikate binaen, bu şehre bir kutup, bir Gavs-ı Azam gelse, seni on günde velâyet derecesine çıkaracağım, dese, sen Risale-i Nur'u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın...”
(Kastamonu Lâhikası, 83)



(1897 – 1970)

MEHMET İNCE

1 897 MİLAS doğumlu olan ve Kastamonu Lâhikası'nda iki yerde ismi geçen Milaslı İnce Mehmet Ağabeyimiz, 1935 Eskişehir ve 1943 Denizli Mahkemelerinden dolayı Bedüzzaman'la beraber hapis yatanlardandır. 1970 yılında vefat etmiştir. İnce Mehmet Ağabey, Üstad Hazretleri tarafından Milas'ın "demir gibi metin ve sarsılmaz bir şakirdi" Halil İbrahim Çöllüoğlu'yla beraber "bir ruh iki ceset" olarak tavsif ediliyor.

MİLASLI HALİL İBRAHİM ÇÖLLÜOĞLU VE İNCE MEHMET

Aziz Üstad'ımız Risale-i Nur'da, Milas ve Milaslı talebelerinden, hususan Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu'ndan sena ile çokça bahsediyor. Emirdağ Lâhikası'nda "Milaslı Halil İbrahim, hakikaten Risale-i Nur'un demir gibi metin ve sarsılmaz bir şakirdidir. O kasaba onunla iftihar etmeli." (Emirdağ Lâhikası-I, 59), "Bu zat, Risale-i Nur'un çok eski ve çok sadık ve çok fedakâr bir şakirdidir." (Emirdağ Lâhikası-I, 99) diyor.

Bir Milaslı olarak dünya gözüyle Halil İbrahim Ağabeyi göremedik. Fakat Milas'ta ortaokul senelerimizde ağabeyim Abdülkadir Özcan ile beraber kendisine ait Çöllüoğlu Hanı'nın önünden defalarca geçtiğimizi yıllarca sonra öğrenebildik. Çünkü onun iş hanı, evimizle Milas Ortaokulu yolunun üzerindeydi. Uzaktan da olsa akraba olduğumuzu da çok geç öğrenebildik.

Üstad'ımız Kastamonu Lâhikası'nda Mehmed İnce'den de şöyle bahsediyor: "Halil İbrahim'in mektubu, belki her mektubu hem onun, hem İnce Mehmet'in namına kabul ediyorum. İkisine, Hüsrev'le Rüştü gibi, bir ruh-iki ceset nazarıyla bakıyorum. Cenab-ı Hak onları muvaffak etsin ve emsalini oralarda çoğaltsın." (Kastamonu Lâhikası, 128),

"Halil İbrahim'in, Risale-i Nur hakkında gayet tatlı ve güzel ve mutabık temsili ve tavsifi, -içinde- samimi ihlâsından ve kanaatinden geldiği cihetle, bizce gayet parlak ve edibane düşmüş. Risale-i Nur'a ait kısmını lâhikaya yazacağız. Hakikaten Risale-i Nur'un mühim ve sebatkâr ve daimi bir rüknü olduğuna şüphe kalmamış. Ona ve rüfekasına her gün hususi dualarımıza, kazançlarımıza, hususan İnce Mehmed hissedar olmalarını ve selâmımızı tebliğ edersiniz" (Kastamonu Lâhikası, 233)

Bedüzzaman hazretlerinin, Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun Milas'ta Şefik Sarıoğlu ile beraber en yakın arkadaşı ve yardımcısı, "bir ruh-iki ceset" olarak saydığı Mehmet İnce ağabeyimizi ne yazık ki görmek nasip olmadı bana. Fakat şimdi üniversitede tarih hocası olan ağabeyim Prof. Dr. Abdülkadir Özcan, İnce Mehmed ağabeyi görmeye, konuşmaya muvaffak oluyor. Yazdığı kitaplardan da hediye alıyor. İşte bu görüşmenin hikâyesi:

TEVAFUKLU BİR GÖRÜŞMENİN HİKÂYESİ

Prof. Dr. Abdülkadir Özcan'ın kendi ifadeleriyle...

"Tam zamanını hatırlayamıyorum, ama 1960'ların son yılları idi. Sıcak bir yaz günü, doğduğum ilçe Milas'ta birini arıyorum. Henüz matbaalarda baskıları yapılmadan önce, yüzlerce, belki de binlerce el tarafından çoğaltılıp, imana susamış kimselere ulaştırılan Nur Risalelerini çoğaltan birini... Milaslı Mehmet İnce Ağabeyi... Elimde ne adres var, ne de tarif... Sadece bu ilçenin en eski mahallelerinden Hacilyas Mahallesinde oturduğunu biliyorum.

"Umutla düştüm yollara... İlk çocukluğumun geçtiği, ilk ve ortaokulu okuduğum bu şirin ilçenin tarih kokan evlerini seyrede ede Hacilyas'a vardım. Aynı adla anılan, daha doğrusu mahalleye adım veren -ki Müslüman Türk geleneğinde yerleşim birimleri camiler etrafında kurulur ve gelişirdi- Menteşeoğullarından kalma tarihî caminin önüne geldim. Kapının önünde, kısaya yakın boylu, yaşlıca biri duruyordu. Ona yaklaştım ve bu mahallede Mehmet İnce adlı birinin oturduğunu ve kendisini tanıyıp tanımadığımı sordum. Önce beni şöyle bir süzdü ve 'Ne yapacaksın onu?' dedi. İstanbul'dan geldiğimi, aslen Milaslı olduğumu ve kendisini

görmem gerektiğini söyleyince, biraz tereddütle de olsa, 'Karşında!' demez mi! Şaşırmıştım... Bu koca ilçede, adressiz tarifsiz birini bulmayı, hem de hiç aramadan yorulmadan bu kadar kolay bulmayı hiç tahmin etmiyordum...



Milashlı Mehmed İnce'nin inci gibi yazısıyla Ayet-ül Kübra Risalesinin Mukaddeme kısmının ilk satırları...

“Biraz konuştuktan sonra beni biraz ilerideki evine götürdü. Çay ve yiyecek bir şeyler ikram etti. Bu arada bir şeyler anlatıyordu. Ama benim asıl sormak istediğim husus başka idi. Zira kendisinin Nur'un kâtiplerinden olduğunu biliyordum ve kendisinde hâlâ Kur'ân harfleriyle yazılmış risalelerden olup olmadığını merak ediyordum. Yine o korkunç baskı devr-i sabıkının tedirginliği, yüzünden okunuyordu. Bir süre sustuktan sonra, bizzat kendisinin yazdığı birkaç risale verdi. Verirken de, hayalen bunları yazdığı yıllara giderek, çektiği zorlukları anlattı. Ev baskınlarına karşı, minarenin şerefesine sakladığından söz ederken gözleri dolmuştu. Bu arada benden İstanbul hakkında sorular sormaktan da geri kalmıyordu. Üstad'ı tarafından Milas'ın medar-ı iftihar olarak nitelenen Halil İbrahim Çöllüoğlu'na yardımından dolayı bir süre Denizli'de (ve Eskişehir'de) mahpus yatan Mehmet İnce ağabeyi bir daha görmek nasip olmadı. İnci gibi el yazısıyla yazdığı risaleleri bir hazine gibi hâlâ saklarım...”



YÂ - BÂKİ!

**KUR'AN VE İMAN HİZMETİNDE ÖMRÜNÜN SONUNA KADAR SADAKATLE,
İHLÂSLA HİZMET EDEN, BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİ İLE ESKİŞEHİR (ve
Denizli) HAPSİNDE YATAN, ÜSTADI ONU MÜDAFA EDERKEN:**

**“BU HAL BENİ VİCDANEN ÇOK ÜZMÜŞTÜR. BÖYLE BİÇARELERİN AZAP
ÇEKMESİ BANA ÇOK AĞIR GELİYOR” DEDİĞİ...**

MİLASLI İNCE MEHMED.

D.1897 – Ö.1970

RUHUNA FATİHA



(1911 – 1997)

MEHMET GÜLİRMAK

MEHMET GÜLİRMAK Ağabey, 1911 Isparta doğumludur. Daha 14 yaşında iken Bediüzzaman'ın hizmetine girmiş ve senelerce "Nur Postacılığı" yapmıştır. Nur'un üç mühim erkânı "Hüsrev, Refet, Rüştü" ağabeyleri de Hz. Üstad'a ilk defa Mehmet Ağabey götürmüştür... Said Nursi'nin Barla, Isparta, Eskişehir hayatlarıyla alâkalı anlattıkları pek kıymetlidir. Mehmet Gülirmak Ağabey, İzmir'de önceleri Balıkuyu semtinde, vefatından evvel de Karşıyaka'da torununun yanında ikamet ediyordu. 30 Mayıs 1997'de vefat etmiştir. Mezarı İzmir Karşıyaka kabristanındadır.

Çocuk yaşında, Üstad'ımızın "Nur Postacılığı" nı yapan Mehmet Gülirmak hatıralarından da anlaşıldığı gibi, çok safi kalp ve çocuk tabiatındadır. Fakat çok sadakatli bir mizaca sahiptir. Sesi çok etkileyici ve Vahşi Şaban ağabeyin sesine, üslûbuna benziyor. Vahşi Şaban (Akdağ) Ağabey, hatıralarında Gülirmak ağabeyden lâkap olarak "Deli Mehmet" diye bahsetmektedir.

Merhum Mehmed Gülirmak'ı Mustafa Birlik ağabey şöyle anlatmaktadır:

"Mehmet Gülirmak ağabeyle bizim uzun bir zamanımız oldu. 1956 yılında İzmir'e gelirken, Üstad bizim adresimizi vermiş. Gelirdi, görüşürdük... Ehl-i hal bir kimse idi, deli değil... Hâle mağlûp, dinine bağlı, çok enteresan bir insandı. Kendisi tarikattan gelme, 12-13 yaşlarında Hacı Ali Efendi'ye mensup...

"Üstad'ımız Barla'ya gelince ziyaretine gidiyor, tanışıyor. Çok acayip ve enteresan halleri var, ama kesin olarak deli değil. Şuurlu bir kimse... Hareketlerine Hz. Üstad lâtife olarak: 'Muhammed, senin kafa tahtalarının seyrek döşenmiş!' diye lâtife yaparmış.

"Bir hatırasında diyor ki: 'İki çim çim kıymamız vardı. Ben Üstad hazretlerinin yemeğini hazırlayacağım. Çapı ve derinliği 11 santim olan sefertası vardı. Ben bir taraftan kıymayı ona katıyorum, bir taraftan Üstad'ın yüzüne bakıyorum... Üstad Hazretleri celâli olduğu zaman hiç ağzımı açmam. Çünkü kalbimdekini de söyler, mahvolurdum! Üstad Hazretleri, 'Yeter, yeter' dedi. Baktım Üstad celâli, Isparta şivesiyle dedim ki ona: 'Yeter, yeter, diyon, amma senin dokuz lokmada yediğini ben bir lokmada şöyle çeviriveririm!' Öyle deyince Hz. Üstad dedi ki: 'Keçeli, keçeli! Bütün fenalıklar boğazdan geçer, boğazına sahip olamayan hiçbir yerine sahip olamaz. Yeter, yeter!'

"İktisat Risalesi'ndeki bal yeme hadisesini de şöyle anlatırdı: 'O zaman genç ve bekârdım. O balı aslında kaşık kaşık ben yedim. Sonunda Hüsrev, Refet, Rüştü efendilere birer kaşık verdim' derdi. Çok akıllı bir insandı." Mehmet Gülirmak Ağabeyin hatıralarını Mustafa Birlik ağabey kaydetti.

Röportaj şeklindeki bu sohbet şöyledir:

ÜSTAD'IN MANEVİYATI BENİ ŞİDDETLE ÇEKİYORDU

"Hz. Üstad'ı kimden duyduunuz ve ilk defa Üstad'a nasıl gittiniz?"

"Kendi halifem Hacı Ali Efendi'ye vardım, dedim: 'Şeyh Efendi! Bir türlü kendimi yenemiyorum. Adam beğenmemek değil, ama Barla'da bir zat-ı mübarek var. Evliyaullahtan... O beni çekiyor, şiddetli surette çekiyor.' Şeyhim: 'Benden de selâm söyle, benim namıma elini öpüver, ben de gideceğim inşallah' dedi. Sonradan Şeyh Mustafa'yla beraber o da gitti Üstad'a, hatta Barla'ya varmadan Karacaahmet'te Üstad karşıyor onları, orada kucaklaşıyorlar...

Şeyhimin elini öptüm, helâlleştim. Barla'ya gittim, akşam ezanına yakındı. Baktım Üstad ve cemaat caminin kapısı önünde bekliyor. İki elini öptüm, 'Aleykümselâm Muhammed! Yavrum ağzın da oruç... Kaç saatten beri yayan geldin? İnşallah akşam namazını kılalım, iftarını açtıracam' dedi." (Yıl olarak 1927 veya 28 olabilir.)

RİSALE-İ NUR'A BAŞLIYORUZ. SEN DIŞTAN, BEN İÇTEN...

“İsparta’dan Barla’ya yayan mı geldiniz? O zaman kaç yaşındaydınız?”

“İsparta’dan Barla’ya yayan geldim. O zaman 14-15 yaşlarımda idim. Akşam namazını Üstad kıldırdı. Üstad, Hanefi üzerine kıldırdı. ‘Abdullah Çavuş git benim odamdan biraz ekmek, azıcık pestil al da gel’ dedi. Namazdan sonra Üstad mihrapta mütemadiyen okuyordu, ben de bir köşede iftarımı açtım. Sonra Üstad’ın arkasına oturdum. Üstad yatsıya kadar okudu.

“Yatsıyı da kıldıktan sonra: ‘Yavrum! Bir post altına, bir post da üstüne yorgan al, birini de yastık yap’ dedi. Camide tabut, teneşirler var. Köylüler: ‘Efendim, daha çocuk bu, camide tabutlar var, korkar bu!’ dediler. Üstad: ‘Yok yok! Hadi git yat, korkmaz’ dedi. Neyse yattım, Üstad’ı rüyamda gördüm. Sabah namazı vaktinde Üstad geldi, namazı kıldık, ‘Gidelim odaya’ dedi. Koluma bir girdi Üstad, sıkıca kolumu tuttu, geçtik.

“Yavrum, Risale-i Nur’a başlayacağız, bizim kafadan olanları yazalım.’ Dedim: ‘Efendim, Haştemlerin Hüsrev var. Hüsrev, Haştemoğullarından, babası İsparta’nın beyiymiş. Beş vaktini kılıyor, Ulu Cami’den çıktı mı illâ beni kardeş olalım diye kucaklıyor’ dedim Üstad’a... Üstad kâğıt kalem çıkardı, gözlüğünü de taktı. Üstad yamuk yamuk yazardı, ‘Haştemlerin Hüsrev, yüzbaşı tekaüdü Refet Bey, Örenlerin Rüştü Efendi, Kürt Bekir Ağa...’ Aklıma gelenleri birer birer yazdırdım. ‘Muhammed! Gayrı durma sen git, onları birer birer buraya celbet. Sen dıştan, ben içten...’ ‘Efendim, ben posta olayım, ben yazıyla uğraşamam, ben senin hizmetçin olayım, camım çok hafakanlıdır benim’ dedim.”

SABAHLARA KADAR KÖYDEN KÖYE KİTAP TAŞIRDIM

“Bu ağabeyleri nasıl çağırırdınız Üstad’a?”

“Ben gittim, birer birer hepsine, ‘Şeyh Efendi’nin size selâmı var, lütfen sizi huzuruna çağırıyor’ dedim. Hepsine güzelce anlatıyor, ‘Sana hususan selâmı var’ diye teşvik ediyorum. Onlar da birer birer ziyarete gidiyorlar. Onlar risaleye başladılar, ben posta oldum. ‘Git filanca köye bu kitapları teslim et.’ Ben gider, gece yarısı teslim ederdim. İslâmköy’e, Kuleönü’ne... Gece giderdim ben, sabah namazını Üstad’ın arkasına yetişirdim. Gece vakti nasıl giderdim, nasıl varırdım, bilmiyorum!

ÜSTAD BENİMLE LÂTİFELEŞİRDİ

“Risalelerin boş sayfalarına zîruhtan maada mahlûkatın resmini yapıyordum Avrupa boyalarla, esas resim gibi oluyordu. Bir defasında kolumda çibanlar çıkmaya başladı; biri batıyor, biri çıkıyordu. Anam, ‘Oğlum, şeyh efendiye de bakalım’ dedi. Ben de gittim, ‘Efendim, şuna bir himmet ediver’ dedim. ‘O kolay Muhammed! Avrupa’ya bir kol ismarlarız; bunu atarız, onu takarız’ dedi. Bana takılırdı bazen... Kimse olmadı mı, ‘Muhammed biraz konuşuver, açılalım biraz’ derdi.

“Bir gün dedim: ‘Efendim! Nasrettin Hocaefendi, devenin kanadı olmadığına hep şükredelim’ dermiş. Üstad: ‘Devenin kanadı olsa ne olacaktı?’ dedi. ‘Efendim, ümmet-i Muhammed’in bacasına konar, çatısını göçürürdü!’ dedim. Gülerdi Üstad... Ben bazen bulurdum böyle şeyler, gülerdi. Bazen de şiddetli celâlli hali oldu mu, ‘Çabuk git aşağıya, kaç, sana zararım dokunmasın!’ derdi. Kapıyı arkadan kilitlerdi.”

ÜSTAD’A BİR CEKET DİKTİRDİM

“Hz. Üstad’ın size bol himmeti olmuş, bu nasıl himmetti?”

“Rüyamda bir kısa bacaklı iç donu verdi. İpekli, beyaz, bacakları kısa... ‘Bunu al, öbür odada giy, çek pantolonunu giy, gel’ dedi. Gittim, giydim, ‘Giydim efendim’ dedim, uyanıverdim. O gün de nöbet bekliyorum, Üstad’a nöbet beklerdik. Mesela üç gün Hüsrev beklerdi. Gece Üstad kapıyı çalır, abdest alır, sobasını yakıverirdik, çayını yapıverirdik. Tabana vurmazsa yukarı çıkamayız, zaten kapıyı kilitlerdi. Yatsıdan sonra yarım saat veya üççeyrek kadar ders verir, ‘Sefa geldin’ derdi. O gün kim nöbetçiye aşağıda yatarı.

“Rüyadan sonra ferahla yanına vardım, anladı, ‘Söyle, söyle!’ dedi. ‘Efendim! Zat-ı âlinizden bir himmet koptu’ dedim ve rüyayı anlattım. ‘Sen nasıl tabir ettin?’ dedi. ‘Zat-ı âlinizden bir himmet kopuyor ki haddi hesabı yok!’ dedim. ‘Öyle bir himmet ki... İç donu darlıktır, 40 tane küpe altın koysalar üzerine bulaşmayacak. Hayatında zenginlik yok’ dedi. Bazen bir pantolon alırdım, ‘Buna bir ceket lazım’ der, fakat ceketini almaya kadar pantolon eskirdi... İkisini hiçbir araya getiremedim.

“Babamdan kalan bir Acem şalı var; ipekli, parl parl kumaş... Üstad’a: ‘Efendim, bunu zat-ı âlinize hayderî bir ceket diktireceğim’ dedim. Ben terzi ararken Üstad: ‘Muhammed, onu getirme, annenin rızası yok.’ Vardım anama: ‘Ana, bu mübarek evliya zata bir şey yapamadık...’ dedim. ‘Peki oğlum! Ne demek, yerden göğe kadar helâl olsun!’ dedi. Onu aşıcı Bakı’nın kız kardeşi Şerife Hanıma diktirdim. İçi pamuklu falan, hayderî... Üstad giydi, parl parl bir de yakıştı... Üstad: ‘Keçeli! Sen yeşili çok seviyorsun galiba...’ dedi. ‘Evet efendim, evliyaların, cennetin renkleri hep yeşil galiba, bundan dolayı yeşili çok tercih ediyorum’ dedim. ‘Beli, beli...’ dedi.”



Fıtraten çocuk tabiatlı olan Mehmed Gülirmak ağabeyin çok hizmetleri var.

ÜSTAD BARLA'DAN ISPARTA'YA GETİRİLDİ

“Üstad Barla’dan Isparta’ya niçin getirildi? Orada ne gibi hatıralarınız var?”

“Zabıta getirdi... Isparta’ya ‘Kelle Mehmet’in evine kiraya geldi. Üstad altı-yedi ay orada kaldı, Isparta’nın merkezinde... Oradan Şükrü (İçhan) Efendi’nin köşküne geçildi. Burası Isparta’nın dışında, bahçe içinde bir yerdi. Rahmetli anacığımı götürdüm, ben kuyudan su çektim, anacığım her tarafı gıcır gıcır yıkadı. Ertesi gün Üstad taşındı oraya.

“Bir gün Üstad: ‘Yavrum öğlen yaklaşıyor, şu bakracı doldur gel, abdest alalım’ dedi. Evin karşısında kuyu vardı. Suyu çekerken genç bir kadın çıkageldi: ‘Burada Bediüzzaman varmış, gayptan bilirmiş, nerede bu zat?’ dedi. ‘Aslan gibi erkekler bile giremez yanına, ileride polisler bekliyor, sen git. Gaybı ancak Allah bilir!’ dedim. ‘Sen kimsin?’ dedi. ‘Ben hizmetçisiyim, bak su çekiyorum, abdest alacak’ dedim. ‘Ya! ismin ne senin?’ ‘Mehmet Gülirmak’ dedim. Üstad da karşıdan pencereden bakıyor. Bu bıraktı gitti. Neyse vardım Üstad’a. ‘Ne o Muhammed?’ dedi. Konuştuklarımızı anlattım. Dedi ki: ‘Zamanında İstanbul’un esnafı, beni takip ediyor, acaba bakacak mı diye... Ben kat’iyen namahreme bakmadım.¹ Keçeli Muhammed! Karşına aldın kadını... Casus o!’ dedi.”



Şükrü İçhan’ın Isparta’da bağ arasında bulunan bu evde Bediüzzaman hazretleri de bir müddet kalmıştır. Bu ev sonradan yıkıldı.

MUHAMMED ADAM OLMAZ TOKATLANMAYINCA...

“Üstad’la kırlara çıkardınız, bu nasıl olurdu?”

¹ “...Kırk sene evvel İstanbul’da Kâğıthane şenliğinin yevmi mahsusunda, köprüden tâ Kâğıthane’ye kadar Haliç’in iki tarafında binler açık saçık Rum ve Ermeni ve İstanbullu karı ve kızlar dizildikleri sırada, ben ve merhum mebus Molla Seyyid Taha ve mebus Hacı İlyas ile beraber kayığa bindik. O kadınların yanlarından geçiyorduk. Benim hiç haberim yoktu. Halbuki Molla Taha ve Hacı İlyas, beni tecrübeye karar verdikleri ve nöbetle beni tarassut ettiklerini, bir saat seyahat sonunda itiraf edip dediler: ‘Senin bu haline hayret ettik, hiç bakmadın!’ Dedim: ‘Lüzumsuz, geçici, günahlı zevklerin akıbeti elemeler, teessüfler olmasından istemiyorum.’” (Emirdağ Lâhikası, 264)

“Bunun belli bir zamanı olmazdı. Bir gün Üstad: ‘Yavrum Muhammed, Hafız Ahmet Efendi’ye selâm söyle, atını al gel’ dedi. Atı getirdim, Andık Deresi’ne gittik. Hüsrev önden gidiyor, ben Üstad’ın yanında gidiyorum. Üstad attı... Dağın yamacında sarı sarı çiçekler açmış. Üstad: ‘Maşaallah, maşaallah! Muhammed, bak ne güzel dağları süslemiş’ dedi. Dedim: ‘Efendim, maşaallah maşaallah dediniz ama, buna sütleğen otu derler, koparırsen zehirli süt çıkarır!’ Üstad: ‘Evet, o zehir onun silahıdır, hayvanlar onu kırıp yiyemez, onunla hayatını muhafaza eder. Arının da silahı vardır...’ ‘Evet efendim’ dedim.

“Neyse Andık Deresi’ne vardık, sandalyeyi dereye kurdurdu. Saate baktı, öğlen namazı olmuş. Dereye su, taşların üstünden yarıla yarıla akıyor. Dedi: ‘Muhammed, ileriden taşları topla, suyun yanına koy, ben size orada imam olacağım.’ Taşları ata ata yığdım. Orada Hüsrev de var. Öğleyi kıldık. Sonra çay yaptım, eline verdim, rahat içsin diye ben geriye çekildim. Hüsrev karşısında oturuyor... ‘Muhammed, gelsene yanı başıma’ diye çağırdı. Gittim, yanına oturdum. Şöyle yüzüme baktı, ‘Bir tane nat-ı şerif çeker misin?’ dedi. ‘Çekerim efendim’ dedim. ‘İlham bekle’ dedi. Sonra bir ilham geldi. ‘Efendim, ilham geldi’ dedim. ‘Çek’ dedi. Âşık Kuddusî’nin bir destanı... ‘Veli olmaz kişi taşlanmayınca/Yarılp savrulup aşlanmayınca...’ (Gülirmar Ağabey makamlı söylüyor) diye başlayınca, o da dedi: ‘Muhammed adam olmaz tokatlanmayınca!’ (Mehmet Ağabey, Üstad’ın da makamlı söyleyişini taklit ederek söylüyor.)

ÜSTAD’A TURNAM TÜRKÜSÜNÜ SÖYLEDİM

“Turnam türküsünü ne zaman söylediniz Üstad’a?”

“(Andık Deresi’ne) ikinci bir daha gittiğimizde -ki üç sefer gittik oraya- ikisinde Hüsrev de vardı. Çay içerken ‘Muhammed gel şöyle otur’ dedi. Omzumdan tutarak sağ tarafına oturttu beni. Gülümseyerek baktı bana, ‘Muhammed! Yavrum, bir nat-ı şerif çeker misin?’ dedi. ‘Çekerim efendim’ dedim ve hemen başladım, ‘Ehl-i dünya dünyada / Ehl-i ukba ukbada...’ derken Üstad da tempoyu durdurdu... ‘Dur, dur, dur, böyle değil. Bir nasiyet çeker misin?’ dedi. Aklımda bir sürü destan var, fakat koca evliyanın yanında bir tek ‘Turnam türküsü’ aklıma geliyor. O kadar araştırıyorum, imkân yok aklıma gelmiyor.

“Birden gürlüyverdim: ‘Akan sular olaydım / Kız Allah’ımı seversen...’ Üstad hemen: ‘Fesühhanallah Muhammed! Sen ne yapıyorsun? Bu, avam kısmının şarkısı...’ ‘Ne olursa olsun efendim, ne edersen et, illâ bitirecem bunu!’ Üstad da hep, ‘Fesühhanallah, fesühhanallah, fesühhanallah!’ çekiyor. Kimse yok dağ taştan maada. Bir de bağıyorum ki, dağ taş inliyor gayrı. Turnam, Turnam! O habire, ‘Fesühhanallah, fesühhanallah, fesühhanallah!’ diyor. Bir taraftan da korkuyorum: Öfkelenmiş mi vurur! İki-üç beytini bitirdim, halâ ‘fesühhanallah!’ çekiyor, ‘hiç başıma böyle bir iş gelmemişti!’ diyor. Üç beyti de bağra bağra bitirdim, ama korkuyorum!

“Gülümseyerek ‘Muhammed!’ dedi. ‘Efendim’ dedim. ‘Bana hakkımı helâl et.’ ‘Ne hakkı efendim, yerden göğe kadar helâl olsun!’ ‘Öyle bir ilham geldi ki: Sakın çocuğa dokunma, biz buna nat-ı şerif sevabı yazıyoruz, ne söylerse söylesin çocuğa dokunma... Beni şaşırttın sen!’ dedi. ‘Valla efendim, yüzlerce destan var aklımda, illâ bu geliyor...’ ‘Tamam, tamam, nat-ı şerif sevabı yazıldı’ dedi. Hâlâ Isparta’da, Barla’da beni görenler gülerler, ‘Demek sen koca evliyaya şarkı dinlettin!’ diye...”

“Üstad hangi destandan hoşlanırdı?”

“Hangisi olursa olsun... Yalnız Âşık Niyazi’nin destanını, o suyun başında asıldığım, ‘Kâh eserim yeller gibi / Kâh coşarım seller gibi / Aşka düşen kullar gibi / Gel gör beni aşk neyledi’ derken, Üstad, ‘Yavrum, bunu bir daha kadınların yanında söyleme, başka şeye çekerler; bunu men ediyorum!’ dedi.

ÜSTAD’IN BAŞI AĞRIYINCA...

“Bir gün Şükrü Efendi’nin evindeyken Hüsrev’in başı ağrıyor. Üstad, ‘Ne o Hüsrev Efendi?’ diye sorunca, ‘Efendim, başım ağrıyor!’ dedi. Bana, ‘Git Hüsrev’in başına okuyuver’ dedi. ‘Ama efendim...’ ‘Git okuyuver’ dedi. Gittim, bildiğim kadar okuyuverdim. Hüsrev’in boyu uzun, Üstad karşıda kanepede oturuyor. Üstad, ‘Hüsrev, başının ağrısı geçti mi?’ dedi. Hüsrev, ‘Epey, epey efendim’ dedi. Aradan sıyrıldım, dedim, ‘Efendim, bir şey kalmadı; himmet ettim de...’ dedim. Üstad güldü, ‘Beli, beli! Keçeli, gel buraya, üç gündür benim de başım ağrıyor!’ dedi.

“Üstad dedi: ‘Hüsrev, benim de üç gündür başım ağrıyor!’ Artık ben ne biliyorsam okudum. Ne Yâsin kaldı, ne Tebareke; ne biliyorsam okudum. Artık Üstad, ‘Allah razı olsun, Allah ne muradın varsa versin!’ dediği gayrı ben habire okuyordum! Neyse birkaç gün sonra, ‘Muhammed ayağa kalk’ dedi. Bir saat okudu Üstad. Bir saat sonra, ‘Lillâhîl-Fatiha’ dedi. ‘Efendim ne duası?’ dedim. ‘Hastaya okumak için icazet verdim sana’ dedi.”

“Bir gün Şükrü Efendi’nin köşkünde Üstad üst kattan aşağı indi. Sararmış solmuş bir gazete... Hemen bana: ‘Yavrum, al bunu, gir bir bağa atıver. Polis görürse gazete okuyor, demesin!’ dedi.”²

İKTİSAT RİSALESİ’NDE GEÇEN BAL YEME HADİSESİ

“İktisat Risalesinde geçen bal yeme hadisesi nasıl oldu?”

“Mübarek Ramazan günüydü... Ben gündüzden balı gördüm. Üstad’a hediye geliyor. Beyaz bir oğul balı... Akşam oldu, yukarıda ezan okunuyor. Üstad ayakta hemen iki lokma, iftar açardı. Ben de yukarı çıkmadan, ‘ha babam, de babam’ diye diye üç günde, peteğin yarısı kaldı. Sonra Rüştü Efendi’ye, Refet Bey’e, Hüsrev’e birer parça ağızlarına tıktım. Çoğunu ben yedim, onlara tadımlık az kalmıştı...”³

ESKİŞEHİR MAHKEMESİ NASIL BAŞLADI?

“Isparta’da Şükrü (İçhan) Efendi’nin köşküden mi Eskişehir’e gittiniz? Bu nasıl oldu?”⁴

“Bu hadiseden üç gün evvel Hüsrev’le beraber Üstad’ın huzurunda oturuyoruz. Üstad: ‘Hüsrev! Akşam rüyamda bir bomba attılar bu binaya, şu köşe azıcık zedelendi, hükümet bir darbe vuracak yine bize!’ dedi. Üç gün sonra gittiğimde: ‘Muhammed, öğlen yaklaştı, su doldur gel’ dedi. Gittim doldurdum. Baktım Üstad’ın hanesini bekleyen polis ayakta dinelmiş, bana: ‘Mehmet Efendi, Mehmet Efendi! Şubede pusulan çıkmış, seni şubeye kadar götüreceğim’ dedi. Zaten her gün orada bekler, gelenleri yazardı bu polis, adı ‘Dünder’di. Üstad ona ‘Mundar’ derdi, çok münafık bir adamdı! ‘Olur, suyu bırakayım, geleyim’ dedim.

“Üstad’a dedim: ‘Efendim, şubeden pusulam çıkmış, bana gidelim, dedi.’ Üstad: ‘Çağır onu buraya!’ dedi. Gittim polise: ‘Üstad seni çağırıyor’ dedim. Rengi atıverdi... Üstad polise: ‘Ne var, niye çağırıyorsun?’ dedi. ‘Efendim, pusulası geldi de...’ Üstad: ‘Beni iyi dinle. Buraya geldiğimden beri hep bereket için dua ettim. Hiç kahr için dua etmedim buraya. Emniyet amirine selâm söyle, bak sağlam söylüyorum. Bu benim gözümün nazlı karasıdır, bir fiske vuruldu mu Isparta’nın altını üstüne çevirtirirsiniz bana. Haydi git!’ dedi. Polis: ‘Efendim, elini öpeyim!’ ‘Haydi git!’ dedi Üstad, elini öptürmedi. Polisle karakola vardık. ‘Mehmet Efendi, sen şurada oturuver’ dedi, beni tam içeriye sokmadı. Ben şöyle kenardan onları görüyorum. Bir masaya yaslandılar. Polis, Üstad’ın dediklerini amirin kulağına söylüyor. Komiser dilini ısırakoydu.

“Sonra polis, ‘Buyur Mehmet Efendi!’ dedi. Baktım hepsi, ‘Kim bu Şeyh Mehmet Efendi?’ diye merakla bekliyorlar... ‘Cümleten selâmün aleyküm!’ dedim. Komiserin iki eli masada... ‘Aleyküm selâm! Bütün köylerde, şehirde adı dillerde Şeyh Mehmet bu mu?’ dedi. Polis: ‘Bu, efendim.’ Komiser: ‘Haydi yahu, bu çocuk daha, bu mu yahu!’ Polis, ‘Bu, efendim’ dedi. Allah Allah adamın gözü tutmuyor bizi... Polis: ‘Amirim, istersen bir konuş, ne olduğunu anla’ dedi. Amir: ‘Okuryazarlığın var mı?’ ‘Var müdür bey, eski yazıdan bir şahadetnamem var, fakirlikten fazla okuyamadım. Yeni yazıdan da dört tane şahadetnamem var, istersen getireyim evden’ dedim. ‘İyi, tamam’ dedi. Üstad’tan haber geldi ya, çekiniyor. Güya bana acıyor gibi...

“‘İyi ama yavrum, daha gençliğin baharındasın, bu zat hükümetçe menfi bir zat. Orada ne işiniz var, ipe kadar yolunuz var. Orada ne işin var?’ dedi. O kadar... Ben dedim: ‘Fakir, ucuz tarife kapı kapı doktor arar, zengin istediği gibi muayene olur.’ ‘Doğru, doğru...’ dedi. ‘Doğru doğru ama bir doktor bir evde muayene yaptığı vakit, hasta odasına şu kadicık bir kâğıda ‘lütfen buraya girmek memnudur’ diye yazıyor, kapıya yaşırtırveriyor. Artık oraya kimse girmiyor. Bak hükümetimiz ne derse şapka şapka, yazı çizi ne derse yapıyor...’

“Komiser polise: ‘Ya, beter dedikleri kadar varmış, daha betermiş.’ Dedim: ‘Mademki bu zat hükümetçe memnudur, niçin iki satır bir yazı asıyorsunuz, buraya girmek memnudur (yasaktır) diye. Bize tuzak mı kurdunuz? Bak Dünder’a sor, her gün orada bekliyor. Vali bey Üstad’ın ziyaretine geldi, mebus Hacı Hüsni,

² “On üç senedir, siyaset lisanı olan gazeteleri bu müddet zarfında hiç okumadığım, dokuz sene oturduğum Barla köyünde, dokuz ay ikamet ettiğim Isparta’da dostlarım biliyorlar.” (Tarihçe-i Hayat, 220)

³ “Isparta’da hücrede cereyan eden bir vakıa var, şöyle ki: Kaideme ve düstur-u hayatıma muhalif bir surette bir talebem, 2,5 okkaya yakın bir balı, bana hediye kabul ettirmeye ısrar etti. Ne kadar kaidemi ileri sürdüm, kanmadı... Bilmecburiye, yanımdaki üç kardeşime yedirmek ve Şaban-ı Şerif ve Ramazan’da o baldan iktisatla 30-40 gün üç adam yesin ve getiren de sevap kazansın ve kendileri de tatlısız kalmasin, diyerek, ‘Alınız’ dedim. Bir okka bal da benim vardı. O üç arkadaşım, gerçi müstakim ve iktisadi takdir edenlerdendi; fakat her ne ise, birbirine ikram etmek ve her biri ötekinin nefsinin okşamak ve kendi nefsinin tercih etmek olan bir cihette ulvî bir hasletle iktisadi unutuldu... Üç gecede 2,5 okka balı bitirdiler! Ben gülerken dedim: ‘Sizi, 30-40 gün o bal ile tatlandırıcaktım, siz 30 günü üçe indirdiniz. Afiyet olsun’ dedim.” (Lem’alar, 143)

⁴ “Risale-i Nur’un gittikçe inkişaf ettiğini, iman ve İslâmiyetin kuvvetlenmeye başladığını anlayan gizli din düşmanları, ‘Bediüzzaman gizli cemiyet kuruyor, rejim aleyhindedir, rejimin temel nizamlarını yıkıyor!’ gibi uydurma ve hükümeti aldatici tertip ve ithamlarla 1935 senesinde Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesinde, idam kastıyla ve muhakkak surette mahkûm edilmesi direktifiyle hakkında dava açtıyor. Bunun üzerine dâhiliye vekili ve jandarma umum kumandanı, teçhiz edilmiş askerî bir kıt’a ile birlikte Isparta’ya geliyorlar. Isparta-Afyon yolu boyunca süvari askerleri yerleştiriliyor. Isparta vilayeti ve civarı askerî birliklerle kontrol altında bulunduruluyor. Bir sabah vakti masum ve mazlum Bediüzzaman, inzivagâhından çıkarılarak, talebeleriyle beraber, elleri kelepçeli olarak kamyonlarla Eskişehir’e sevk ediliyor.” (Tarihçe-i Hayat, 215)

mebus Hafız Bey geldi. Acaba Bediüzzaman nasıl bir şahıs diye... Tabi onlara bir şey yapamazsınız, ama bizim gibi garipleri döversiniz...' 'Yok, yok, yok! Dövme yok. Buna cevap yetiştirmeye imkân yok!' dedi. Kapının camından da bekçi bakıyor, meğerse döverlermiş. Bazılarını da dövmüşler. 'Mehmet Efendi, öbür odada istirahat et' dedi. Odaya girdim, kırık bir sandalye varmış aldım oturdum.

63 KİŞİYİ ISPARTA KARAKOLUNDA TOPLADILAR

"Baktım habire, akşam ezanına kadar Nurcuları topluyorlar, bulduklarını getiriyorlar... Emniyet akşama kadar doldu, 62 kişi olduk. Bir de Üstad'ı getirdiler, olduk 63 kişi. En son Üstad'ı getirdiler. Sonra sulh hâkimine götürdüler, alelusul ifade aldı. Biz sandık ki artık herkes evine gidecek... Bir baktım, mahkemenin merdivenin dibinden hapishaneye kadar iki yana askerler dizilmiş. Hepsini silahlı, parıl parıl parlıyor.⁵

"Hapishane mahkemeye yakındı. Dan dun diye demir hapishane kapıları açıldı, 'Allah, Allah! Ne oluyor?' dedik. Ortada bir şadırvan var. Rahmetli Keçecilerin Mustafa Efendi'nin oğlu Hafız Mehmet şöyle bir dayandı: 'A baba! Ben sana demedim mi bu işler tehlikeli diye!' Rüşti, Hüsrev, Refet Bey, Keçeci Mustafa Efendi, oğlu Hafız Mehmet... Ertesi günü bir miktar daha toplamış, getirdiler. Üstad'ı bizim yanımıza yanaştırmıyorlardı. Üstad'ı hapishaneye girince, üst katta memurların falan bulunduğu iyi bir yer var, tek başına oraya aldılar. Biz aşağıda, Üstad üst katta yukarıda...

"İki-üç gün geçtikten sonra benim ismim ünlendi. Sulh Hâkimine çıktık, 'Anlat bakalım oğlum!' 'Ne anlattayım efendim, vaziyet belli. Madem Bediüzzaman menfi idi, bir kâğıt yazaydı hükümet, yanına girmezdik...' dedim. 'Doğru, doğru... Ben söyleyeyim, bu çocuğun ağzından gibi sen yaz' dedi kâtibeye Sulh Hâkimi. Çok dindar bir insandı. Beni hâkime götüren silahlı jandarma onbaşı, saygısından benim önüme geçmek istemiyordu...

BİNBAŞI ASIM BEY ŞEHİT OLUYOR

"Neyse benim arkamdan bağırarak bir ses: 'Binbaşı Asım Bey, Binbaşı Asım Bey!' Asım Bey: 'Canımı mı alacaksınız be yahu, ayakkabımı bir giyeyim, ne var bu kadar!' Biz sonra duyduk, Binbaşı Asım Bey'in ellerine kelepçe takarlarken: 'Bu eller cumhuriyet kurulurken çok taşlar koydu' demiş. İşte Asım Bey, sulh hâkimine ifade verirken orada yığılıveriyor. Üstad o anda yukarıda... Üstad bakır kap gönderdi gardiyanla, altına kâğıt yapıştırmış. Kâğıtta: 'Bismillahirrahmanirrahim. Kâlu inna lillâhi ve innâ ileyhi râciun. Rahmetli Asım Bey kardeşimiz şimdi bu anda Üstad'ının huzurunda vefat etti. Semadan binlerce melâike indi ve kolları arasında semaya aldılar çıktılar mübarek ruhunu.'⁶ Biz Asım Bey'in vefatını, Üstad'ın yazdığı bu kâğıttan öğrendik.

"Allah, Allah! Artık biz bihûş olmuştu. Artık Asım Bey'in cenazesini bile bir daha göremedik. Asım Bey iki günde bir Üstad'ın yanına gelirdi. Üstad zaten Şükrü Efendi'nin evinde polis çağırınca: 'Mehmet, iki-üç tane şehit vereceğiz, Risale-i Nur'un uğruna!' demişti. 'Efendim, ben de var mıyım?' 'Yoksun, yoksun' dedi. Ben çocuk değil miyim, su koyuveriyorum işte böyle ara sıra, delilik işte! Binbaşı Asım Bey o zaman emekli idi. Üstad'ın yanına gelip giderdi. Isparta mahkemesinde bu şekilde şehit olmuştu.

İŞİN UCUNDA ASILMAK DA VAR!

"Bir gün önceden bize, 'Herkes bir tanıdığının adresini yazsın, görüşsün, işin ucunda asılmak da var!' diye haber verdiler. Ben hiç adres vermedim. Ertesi gün herkes eşi dostuyla görüştü. İki kişiye bir kelepçe olmak üzere kelepçelendik. Benim hissem Refet (Barutçu) Bey düştü. Bileği de kalındı rahmetlinin, kelepçe bileğini sıktı, eli kapkara oldu. Kamyonlarla Afyon'a gidiyoruz, kamyonların üstü örtülü. Yüzbaşı (Ruhi Bey) yarı yola gelince kamyonumuzun örtüsünü açtı, 'Nasılınsınız arkadaşlar?' diye sordu. Refet Bey: 'Bey'im, bak benim ellerim kapkara karardı.' Yüzbaşı baktı, hemen jandarmayı çağırdı: 'Çabuk çabuk, hepsini açın, bütün kelepçeleri çözün' dedi ve hepsini birer birer açtırdı. Çok kibar bir insandı.⁷ Üstad'a kelepçe kullanmadılar. Üstad, yüzbaşıyla beraber geliyor, ayrı ufak arabayla... Kelepçeleri açtıran yüzbaşı, tekrar Üstad'ın yanına bindi.

⁵ "Şükrü Kaya'nın ne derece asılsız evhama kapılıp garaz ettiğine delil şudur ki: Benim gibi kimsesiz ve üç-dört bîçare arkadaşlarımı mahkemeye vermek için, kendisi Ankara'dan 100 jandarma ve 15-20 polis beraber alıp, güya Isparta'daki jandarma kuvveti ve bir fırka asker kâfi gelmiyormuş gibi ortalığa bir dehşet vermesidir." (Tarihçe-i Hayat, 238)

⁶ "Binbaşı Merhum Asım Bey isticvap edildi; eğer doğru dese, Üstad'ına zarar gelir ve eğer yalan dese, 40 senelik namuskârane ve müstakimane askerliğinin haysiyetine çok ağır gelir diye düşünüp, 'Ya Rab, canımı al!' diyerek 10 dakikada teslim-i ruh eyledi, istikamet şehidi oldu ve dünyada hiçbir kanunun hata diyemeyeceği bir muavenet-i hayriyeye ve bir tasdik hata tevehhüm edenlerin çirkin hatalarına kurban oldu! Evet, Risale-i Nur'dan tam ders alan, bir su içer gibi, kolayca terhis tezkeresi telâkki ettiği ecel şerbetini içer..." (Tarihçe-i Hayat, 222)

⁷ "Bir sabah vakti masum ve mazlum Bediüzzaman inzivağâhından çıkarılarak, talebeleriyle beraber, elleri kelepçeli olarak kamyonlarla Eskişehir'e sevk ediliyor. Yolda Bediüzzaman ve talebelerine yakın bir alâka duyan müfreze kumandanı Ruhi Bey, kelepçeleri çözdürüyor. Bu suretle, namazlar kazaya bırakılmadan yola devam ediliyor. Hakikati ve Bediüzzaman'ın masumiyetini idrak eden müfreze kumandanı, Bediüzzaman ve talebelerinin bir dostu olmuştur..." (Tarihçe-i Hayat, 215)

“Afyon’a kadar kamyonlarla gittik. Afyon’da trenlere bindirdiler bizi. Eskişehir Hapishanesi’ne geldik. Oda ufaktı, Üstad’ı ayrı odaya verdiler, üstünden kilitlediler.⁸ İhtiyacı olunca gardiyana söylüyor, kapı açılıyor. Neyse iki gün sonra marangoz geldi, kapıyı delip bir boru taktı. Ucuna da bir teneke taktı... Kapı kilitli tabii... ‘Müdür bey, bu boru ne olacak?’ dedik. ‘Bu boru, küçük su dökeceğiniz zaman tenekeye geçecek, teneke dolunca da gardiyanlar dönecekler. Gardiyan kapıda bekliyor. Seslenirsiniz, gardiyan tenekeyi döker’ dedi. Teneke de çabucak doluyor tabii...

“Hapishanede Saatçi Lütfi Efendi, Kuleönlü Sarıbaşakzade Mustafa Efendi, Atabeyli Lütfi ki, minarede ezan okurken bir kuş gelip gagasını vuruyor, bir gözü sakat, o halde risale yazardı. Üstad: ‘Bak Muhammed, Lütfi bir gözü olduğu halde risale yazıyor, senin iki gözün olduğu halde yazmıyorsun’ derdi. Antalya müftüsü, Aydın müftüsü vardı. Benim başımda ufacak bir şişe, bir zeytinyağı şişesi asılı. Limon aldırırdım, yemeğimiz oydu. Biz altı kişi fakir çıktık, diğer parahlardan tayını kestiler.

“Üstad mahkemeye gider gelirdi. Hatta bir gün giderken jandarma onu götürürken kayboluvermiş. Jandarma şaşırvermiş. Gerisin geriye geliyor: ‘Buraya geldi mi?’ ‘Yok!’ Sonra bakıyorlar, Üstad ifade veriyor...

KOĞUŞTA CASUS YÜZBAŞI...

“Aramıza biri katıldı, niye hapse girdiğini sorduğumuzda: ‘Ben jandarmaydım, tüfeğimle oynarken kazayla bir akrabamı vurduğum, o yüzden..’ dedi. Ben Üstad’ın hizmeti olarak hapishanede sadece sabahları çay getiriverirdim. Bir gün Üstad: ‘Ağzınızdan kör, sağır diye bir şey çıkarmayın, çünkü içinize gelen o adam jandarma filan değil, silahı filan patlamadı, o yüzbaşısıdır. Gazi bu yüzbaşısı kullanırdı... Bu yüzbaşının bir imzası hepimizi bir günde astırır, bir imzası da hepimizi beraat ettirir. Onun için ağzınızdan ak kara bir şey çıkarmayın yavrum’ dedi. Elime bir çaydanlık verdi, ‘Refet Bey’e ver’ dedi. Altına da bir kâğıt yapıştırdı: ‘Refet Bey! Lütfen arkadaşlara söyle, yanınızdaki yüzbaşısıdır, böyle şeyleri kullanır daima.’ Ben Refet Bey’e vardım, o kâğıdı çıkarıverdim, fakat yüzbaşı da gördü! Devenin nalbanda baktığı gibi bakıyordu bize...

“Ertesi günü Üstad’ın çayını götürdüm. Baktım Üstad gülümseyerek baktı, daha önce çok celâlleniyordu. ‘Muhammed! Bir kuvvetli kırmızı ateşe demiri yaklaştırırsen, o demir hemen yumuşayıverir. Allah, peygamber ateşi onu yaktı, azıcık akşam kalbini kuruverdim. Artık korkmayın, o oldu şimdi 40 senelik derviş.’ Üstad’a: ‘Allah sana ömür versin efendim, aslanların aslanı yeşil gözlü şeyhim!’ dedim. ‘Tamam, tamam!’ dedi. Döndüm geriye, öğlen namazı vakti. ‘Kardeşler gelin buraya! Ben yüzbaşısıyım. Bir imzam hepimize beraat getirir, hepimizi ipe götürür. Beni bu işlerde kullanırlar. Merak etmeyin, yüzünüzden nur akıyor. Allah’ın Peygamber’in aşkı var (hem de ağlıyor), ben namaza başladım.’ Bir abdest alıştı, bir namaz kılışı var bunun, sanki 40 yıllık derviş... ‘Hiç merak etmeyin, hepimizi kapı dışarı...’

“Sonra kayboldu. Tâ neden sonra emir geldi. Tan-tun kapılar açıldı: ‘Ahmet oğlu Mehmet, eşyanı al...’ Bavalunu alan hazırlandı. Bende eski bir kilimle 100 yerinden yamalı sako vardı. Üstad orada, ortada ayakta ayağına patikler giymiş dineliyor... Ben hemen ayaklarına, ellerine kapandım. Gardiyan hemen: ‘Kaç, çekil, çekil, taciz etme!’ dedi. Üstad: ‘Seslenme ona, doya doya öpsün Üstad’ının ellerini’ dedi. Artık ben kapıya kadar gidiyorum, tekrar dönüp dönüp, gelip yine öpüyorum. Dışarı çıktım, sonra bir kamyonun üstünde toz toprak içinde Isparta’ya geldik.

HAPİSHANEDE DESTAN

“Eskişehir hapsinde destan yazmışsınız? O nasıl oldu?”

“Benim çenem mi durur hiç! ‘Şu karşiki dağları, yemişleri, bağları, sağlık sefalıkla geçtik elhamdülillah. / Kuru iken yaş olduk. / Hasbiler kapında ayak iken inşaallah, melekler katında baş olduk. / Eskişehir’e kanatlandık, kuş olduk. / Bitli jandarmalarla uçtuk elhamdülillah. / Vardığımız ellere, şu sefali güllere, / Hapishane tahtakurusundan uyku tutmadı, / Döndük bülbüllere, şükür elhamdülillah...’ Böyle şeyler işte, benim çenem durmazdı.

BUNUN BİR SAATİNE ÇIKAMAZSINIZ

“Daha sonra Üstad’ı ziyaret ettiniz mi?”

“Üstad’ı Isparta’da Fitnat Hanım’ın evinde ziyaret ettim. İkinci gidişimde Helvacı Hacı Bey’i götürdüm. Kapıyı açtım, baktım yeni talebeler var... ‘Yavrum nerede Şeyh Efendi?’ Üstad yatıyormuş... ‘Gir Hacı Efendi, Üstad uyanıncaya kadar kapının arkasında duralım’ dedim. O yeni talebe: ‘Burası yasak, dışarıda bekleyin’ dedi. Kızdım, ‘Bak! Seni döverim bak!’ dedim.

⁸ “Yüz yirmi talebesiyle Eskişehir Hapishanesi’ne getirilen Said Nursî, tam bir tecrid-i mutlak içerisinde alınarak, kendisine ve talebelerine dehşetli işkenceler tatbikine başlanıyor... Bediüzzaman Said Nursî, kendisine yapılan bu işkence ve azaplara rağmen, Otuzuncu Lem’a ve Birinci ve İkinci Şua’yı telif ediyor. Hapisteki birçok kimse, Üstad Bediüzzaman hapse girdikten sonra ıslah-ı nefis ederek mütedeyyin bir hale geliyorlar...” (Tarihçe-i Hayat, 215)

“Beş dakika sonra Hoca Efendi (Bediüzzaman) uyandı, kendisi dışarı çıktı. Mübarek, merdivenin başında durdu: ‘Gelin yavrum, gelin yavrum!’ Sonra o üç talebeyi dizdi karşısına onlara döndü: ‘Bunun bir saatlik hizmetini siz 10 sene çalışsanız çıkamazsınız. Bütün hocalar, şeyhler, dervişler asıldıkları zamanda bu yavrucağ, çocuk olduğu halde gece gündüz dağdan taştan gider, her tarafa kitap yetiştirirdi, gece giderdi. Bunun bir saatine çıkamazsınız’ dedi. Talebeler dondular kaldılar... Üstad: ‘Buyurun içeri, birbirinizden ayrılmayın. Bu bazen celâllenir, bunu idare et’ dedi Helvacı’ya benim için.”



Mehmed Gülirmak'ın mezarı İzmir Karşıyaka kabristanındadır



(1921 - 2018)

MUSLİHİTTİN SÖNMEZ

1921 YILI Salihli doğumlu Muslihittin Sönmez Ağabey emekli savcıdır. Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin 1943 Denizli Mahkemesinin fahrî avukatı Ziya Sönmez'in oğludur; O, Üstad'ın ilk avukatıdır. Muslihiddin Ağabey iki kere Bediüzzaman'ı ziyaret etmiştir. 1944 Denizli beraatından sonra evlerine mahkemedan gönderilen bir sandık dolusu risalelerden bir kısmını kendisine ayırmış... Kitaplar el yazması, çoğu Üstad'tan tashihli, orijinal. Bu tarihi, gazi kitapların üzerlerinde hâlâ mahkeme kayıt kaşeleri duruyor.

Muslihiddin Sönmez'in Hasan Feyzi Yüreğil Ağabey ile hususî münasebetleri ve mektuplaşmaları olmuştur. Nureddin Topçu ile de çok yakın olmuş. Sönmez ailesinin bir hususiyeti de, aile boyu hukukçu olmaları. Dedesi, babası, kendisi ve oğlu hepsi de hukuk adamı... Muslihiddin ağabeyin, Üstad Hazretlerinden naklettiği hatıralar fevkalade önemli. Bilhassa bugünlerde çok konuşulan Türk-Kürt meselesi hakkında naklettiklerini dikkatlere çekiyorum...

Muslihiddin ağabeyi 1993'den beri tanıyorum, İzmir Karşıyaka'da ikamet ederken kendisiyle belli aralıklarla karşılıklı olarak çok sayıda ev ziyaretlerimiz oldu. Uzun bir süredir Ankara'da ikamet eden Muslihiddin ağabeyi her sene ziyaret ediyorum. Muslihiddin Ağabey 24 Ağustos 2018 tarihinde Ankara'da vefat etti, İzmir Karşıyaka kabristanında babası Ziya Sönmez'in yanına defnedildi.

HASAN FEYZİ YÜREĞİL'İN MEKTUPLARI

Muslihittin Sönmez'in Denizli kahramanı Hasan Feyzi Yüreğil'le çok yakın münasebetleri olmuş ve karşılıklı yazışmışlar. Yazıştıkları mektupları, 33 sayfalık bir dosya halinde bize hediye ettiler. Dosyanın başında, "Hz. Pîr Muhammed Nurü'l-Arabî halifesi Üsküplü Ferid Efendi'nin has ve mümtaz bir halifesi olan Denizli Hasan Feyzi Efendi Hazretlerinin naçiz şahsıma gönderdiği tasavvufî değeri çok yüksek olan mektuplarını ve şiirlerini, bazı ihvanın ısrarlı rica ve talepleri üzerine derlemiş ve burada toplamış bulunuyorum. Muslihittin Sönmez" yazmaktadır. Dosyadaki mektuplar orijinal el yazmasıdır. Hasan Feyzi Yüreğil ağabeyin el yazmalarıdır. Dosyada dokuz mektubu bulunmaktadır.

RİSALE-İ NUR'UN FAHRÎ AVUKATI: ZİYA SÖNMEZ

Muslihittin ağabeyimizin rahmetli babası Ziya Sönmez'in, herkesin ürküp korktuğu bir dönemde Risale-i Nur'un avukatlığını, -hem de fahrî olarak- üstlenmesi Üstad hazretlerini çok memnun etmiştir. Bu memnuniyeti Emirdağ Lâhikası'nda bulunan iki mektuptan da anlamaktayız:

"Risale-i Nur'un avukatı Ziya'yı bizim tarafımızdan hem çok teşekkür, hem tebrik ediniz. Çoktan beri ruhumu ihtar edilmiş ki, Ziya namında birisi, Risale-i Nur namına büyük bir hizmet edecek. Bu mesele gösterdi ki o Ziya, bu Ziya'dır. Bizleri ebede kadar minnettar eyledi... Ve Risale-i Nur'un fahrî avukatı Ziya'ya, kısm-ı mühimmini yazdırıp ona hediye etmek niyetindeyim." (Emirdağ Lâhikası-I, 47)

"Feyzi'nin mektubunda isimleri bulunan ve bilhassa hâkim-i adille beraber hakikî adalete çalışanlar (Ç.H.M.) ve Av. Ziya gibi bütün o zatlar, değil yalnız bizi, belki Anadolu'yu ve âlem-i İslâm'ı manen minnettar eylemişler. Onlar, bizim gibi Risale-i Nur'a sahiptirler." (Emirdağ Lâhikası-I, 59) Ziya Sönmez Ağabey, İzmir Karşıyaka mezarlığında medfundur.



Bediüzzaman'ın Denizli Mahkemesinin fahri avukatı Ziya Sönmez

Muslihittin Sönmez'den kaydettiğimiz uzun hatıralardan bazıları şöyle:

NUREDDİN TOPÇU: “BEDİÜZZAMAN MEHDİ'DİR”

“Üstad'ı ilk ziyaretim Denizli Şehir Oteli'nde olmuştu. Üstad 1944 senesinde serbest kalınca Şehir Oteli'ne yerleşmişti. Avukatı olan babam haber verdi bana. Tahliyeden bir gün sonra gittik otele, Nurettin Topçu ile gittik, çok samimîydik onunla. Nureddin Topçu'yu ablam vasıtasıyla tanıyordum. Aynı lisede ablam Seher Sönmez tarih hocası, o da felsefe hocasıydı. Üstad'a çok hayranlığı, çok muhabbeti vardı, çok takdir ediyordu Üstadı. “Bediüzzaman Mehdî'dir” derdi. Hakperest bir ilim adamıydı Nureddin Topçu.

“Doç Dr. Nureddin Topçu Sorbon'da okumuştur. Bir gün bana: “Ben Fransa'ya dinsiz gittim, dindar döndüm” demişti. Orada Katolik hocalarını görünce, “Bunlar Hıristiyan oldukları halde kendi dinlerine bağlılar...” diye çok etkileniyor. Allah da O'na hidayet veriyor, intibaha geliyor. Nureddin Topçu ile çok uzun yıllar yakın oldum ben.”

ALLAH'A GİDEN ÜÇ YOL VARDIR; FELSEFE, BİLİM, DİN...

Şehir Oteli'nde Üstad Nureddin Topçu'ya “Sen ne hocasınsın?” diye sordu. O da: “Ben lisede Felsefe hocasıyım” dedi. O zaman Üstad: “Allah'a giden üç yol vardır; Felsefe, bilim, din...” dedi ve şöyle izah etti:

“Birinci yol, yerin altından tünel kazarak gitmektir. İkinci yol, yerin üstünden yürümektir. Üçüncü yol ise, en kısa ve süratlidir ki, uçarak gitmektir. İşte bu üçüncü yol din yolu, Kur'an yoludur.” Dedi.

Üstad sonra bana döndü: “Nazarımda on şeyhten daha değerlisin” dedi.

ÜSTAD BANA SAVCILIKTAN İSTİFA ETME DEDİ

Ben Balıkesir'in bir kazasına savcı olarak tayin oldum. O zaman İstanbul'da ikinci ziyaretim gerçekleşti. Gazeteler yazıyordu, Bediüzzaman İstanbul'da diye. 1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi dolayısıyla Üstad'ın Sirkeci'de bulunan Akşehir Palas Oteline yerleştiğini duydum. Hemen boş bir oda kiralayıp otele girdim.

Genç bir savcı olarak huzuruna girdim ve: “Şapka kanunu gibi bazı kanunlar beni zorluyor, istifa edeyim mi Üstadım?” diye sordum. Üstad: “İstifa etme vazifene devam et, öyle davaları muavinlerine havale et” dedi. Çok şükür böyle davalarla da meslek hayatımda hiç karşılaşmadım.

BEDİÜZZAMAN: TÜRK-KÜRT AYRILIĞI YOK, TÜRK-KÜRT KARDEŞTİR

Üstad: “Bana eskiden Said-i Kürdî diyorlardı, şimdi Nursi oldu. Ben Kürtçü değilim.” Üstad bir ara, iki ellerinin parmaklarını birbirine kenetleyerek : “Türk-kürt ayrılığı yok. Türk-Kürt kardeşdir. Eskiden bana Said-i Kürdî derlerdi, ben Kürtçü değilim, ırkçı değilim. Kur'an'da Türk Milletine işaretler olduğunu çıkardım ve eserlerimde yazdım.” Dedi.

(Bu Mesele Bediüzzaman'ın Mektubat mecmuasında şu şekilde geçmektedir:

“İşte ey ehl-i Kur'an olan şu vatanın evlâdları! Altıyüz sene değil, belki Abbasiler zamanından beri bin senedir Kur'an-ı Hakîm'in bayraktarı olarak, bütün cihana karşı meydan okuyup, Kur'anı ilân etmişsiniz. Milliyetinizi, Kur'ana ve İslâmiyete kal'a yaptınız. Bütün dünyayı susturdunuz, müdhîş tehacümatı def'ettiniz, tâ

¬yÁV7! ö¬u [¬A« , ö] ¬4ö«-
 : -G¬; @«D-<ö«w<¬h¬4@«U²7!ö] «V«2ö⁻?Åi¬2«
 !ö«w [¬X¬8İY-W²7!ö] «V«2ö⁻^Å7¬) «!ö-y«9xÇA
 ¬E-<« : ö²v-ZÇA¬E-<ö⁻•²x«T¬"ö-yÁV7!ö] ¬#²@
 ««

âyetine güzel bir mâsadak oldunuz. Şimdi Avrupa'nın ve firenk meşreb münaflıkların desiselerine uyup, şu âyetin evvelindeki hitaba mâsadak olmaktan çekinmelisiniz ve korkmalısınız!") (Mektubat 324)

(Âyetin tamamının meâli:

"Ey îmân edenler! Sizden her kim dininden dönerse dönsün.

Allah onların yerine öyle bir topluluk getirecek ki, Allah onları sever, onlar Allah'ı severler.

Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve zorludurlar.

Allah yolunda mücahede eder ve bu hususta dil uzatan hiçbir kimsenin ayıplamasından korkmazlar

İşte bu Allah'ın öyle bir lûtfudur ki dilediğine verir.

Allah Vâsi ve Alîmdir: İhsanı boldur, her şeyi hakkıyla bilir." (Mâide 54)



Muslihiddin Sönmez, Bediüzzaman'ın iki ellerinin parmaklarını birbirine kenetleyerek, "Türk-kürt ayrılığı yok. Türk-Kürt kardeşir." Değişini taklid ederek gösterirken.

BİR ZAMAN GELECEK SAKALLI OLANLARA HÜCUM EDİLECEK

Bir de sakal bırakma mevzuunu sordum. Üstad sakal bırakmayla alâkalı: "Ben sakal uzatınca cildim tahriş oluyor. Onun için sakal uzatamıyorum. Sonradan anladım ki bir zaman gelecek sakallı olanlara hücum edilecek, kesmek zorunda bırakılacaklar. Rahmet-i İlâhiyenin beni muhafaza ettiğini anladım. Yoksa bütün talebelerim de sakal bırakırdı."

MUSLİDDİN SÖMEZ SORULARIMIZA CEVAP VERİYOR:

-Muslihiddin ağabey, doğum yerinizi ve doğum tarihinizi söyler misiniz?

1921 Salihli doğumluyum.

-Babanız merhum Ziya Sönmez, Bediüzzaman hazretlerinin 1943 Denizli mahkemesinin fahrî avukatı olduğundan dolayı biz sizleri Denizlili olarak biliyorduk?

Babam aslında Fatsa doğumludur. Ben doğduğumda Salihli'de "Kadı" imiş, yani hâkim.

-Siz galiba aile boyu hukukçusunuz, bunu anlatır mısınız?

Dedem Mustafa Vehbi Efendi Osmanlı döneminde “Mekteb-i Kuzat” mezunuydu, yani hâkim yetiştiren kadılar medresesi mezunudur. Üstad’ın fahrî avukatı olan babam Yusuf Ziya Sönmez de önceden hâkimdi, emekli olunca avukatlığa başladı. Biliyorsun ben de emekli savcıyım. 1944’de Ankara Hukuk’u bitirdim. Oğlum Yusuf Ziya da hukukçudur, ona dedesinin adını verdik. Kayın pederim ve eniştem de avukattı.

-Peki, torunlarınızı da hukukçu mu yapacaksınız?

Valla onu ben bilemiyorum artık. (gülüşmeler)

-Babanız Salihli’de hâkimlik yaparken nasıl oldu da Denizli’ye intikal etti ve Üstad’ın vekâletini aldı?

Ben doğduğumda babam Salihli’de kadı idi. O sırada kadılık bitti, Köyceğiz’e hâkim olarak gitti. Sonra Isparta’ya gitti hâkim olarak. Daha sonra da Amasya’ya tayin oldu. En son Ankara Temyiz Mahkemesinde çalıştı. Oradan emekli olup Denizli’ye geldi.

BABAMIN ÜSTAD’A ÇOK MUHABBETİ VARDI**-Denizli’ye hâkim olarak mı geldi?**

Hayır, emekli hâkim olarak geldi Denizli’ye. Hâkimlerin emeklisi ne yapar, avukatlık tabi.

-Denizli’ye kaç tarihinde gelmişti ve niçin Denizli’ye?

Babamın teyzesinin kocası eniştemiz vardı, o da avukattı. Adı Mehmet Emin Kepezli. Babam hâkim olarak nereye tayin olursa o da onun yanında aynı yere giderdi. Babam emekli olunca nereye gidelim diye düşünüyorlar. Enişte, çok yerleri gezdiği, bildiği için, Denizli’ye gidelim orası bizim için iyidir demişler. Orada fazla avukat yoktu, bir tane vardı galiba.

-Üstad Emirdağ Lâhikasında: “Çoktan beri ruhuma ihtar edilmiş ki; Ziya namında birisi, Risale-i Nur namına büyük bir hizmet edecek. Bu mes’ele gösterdi ki, o Ziya, bu Ziyadır. Bizleri ebede kadar minnettar eyledi...” diyor babanız için.

Üstad’ın avukathlığını nasıl aldı babanız? Üstad mı talep etti, yoksa babanız mı talip oldu? Fahri avukatı mıydı?

Evet, Üstad’ın bütün avukatları gibi babam da fahrî avukattı. Para mı alınır Üstad’tan. Bekir Berk para mı aldı yani. Talebin kimden geldiğini bilmiyorum.

-Siz de o zaman Denizli’de miydiniz?

Denizli’de idik. Ablam Denizli Lisesinde tarih hocasıydı, ben fakültede okuyordum.

-Babanızın mezarı neden İzmir’de?

Ablam İzmir’de oturuyordu, o sebeple İzmir’deydi.

-Babanız size Üstad’tan bahseder miydi hiç?

Büyük âlim olarak bahsederdi. Üstad’a çok muhabbeti vardı. İstanbul’da iken adını duymuş ilk defa.



(1932 – 2012)

MUSTAFA BİRLİK

USTAFA BİRLİK Ağabey, İzmir'in en meyvedar ağaçlarından birisidir. Çok uzun süredir İzmir'de ikamet eden Birlik ağabey aslında Konya-Beyşehirlidir ve 1932 doğumludur. Nüfusta 1930 yazar. Mustafa Sungur Ağabey İzmir'e hemen her gelişlerinde, "İzmir'de Mustafa Birlik saff-ı evveldir, herkeste emeği ve hissesi vardır" der, taltif eder. İzmir'de esnafılık yapan Birlik ağabeyimiz, çok defa Üstad Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmiştir. O, herkesin korktuğu, çekindiği bir devirde Pathlıcancı Yokuşu'ndaki evini hizmete açmış, çoluk çocuğuyla, dükkânıyla hizmete koşmuş bir kahramandır. Mustafa Birlik ağabey, 1912 senesinde 80 yaşında iken İzmir'de vefat etti.

Bu fakire de, ilk defa Nur dersine gitmek, 1968 senesinde Mustafa Birlik ağabeyin Pathlıcancı Yokuşu'ndaki evinde nasip oldu. Derse Necmi İlgen ağabeyle beraber Basmane semtinde bulunan çantacı dükkânından gidecektik. Dükkâna gittim fakat o akşam Çantacı Necmi ağabeyin misafiri gelince bana: "Sen Kemeraltı Camii Kütüphanesine git, orada Saim (Atlıhan) Ağabey var, benim gönderdiğimi söyle, o seni Birlik ağabeyin evine götürür" dedi. Bu şekilde Saim ağabeyle beraber ilk dersime Birlik ağabeyin evine gitmiştik. İzmir'de benim gibi çok sayıda genç Birlik ağabeyin ya evinden ya dükkânından geçmiştir... Hulusi, Sungur, Bekir Berk ve daha nice ağabeyleri de ilk defa Birlik ağabeyin evinde görmek, tanımak nasip olmuştu bana. Birlik ağabeye Hz. Üstad'la görüşmelerini veya başka hatıralarını anlatmasını defalarca istirdim de, "Benim prensibim değil" dediğinden dolayı maalesef kendisinden özel bir kayıt yapamadım... Ancak umumî derslerdeki konuşmalarından bazı kayıtlar alabildim:

BEDİÜZZAMAN: İZMİR BENİM NAZARIMDA MÜHİMDİR

"1956 idi galiba... Beyşehirli olduğum için, oradan dönüştü, Isparta'ya Üstad Hazretlerine uğrayacağım; ama yolda lâstik falan patladı, yatsıdan sonra Isparta'ya gelebildik... Yani Üstad Hazretlerine gelme şansımız azaldı. Gittim, Nuri Benli ağabeyin otelinden Selahattin'i aldım, Mustafa Ezener ağabeyin evine gittim. Yokuşu... Dinar'a gitmiş, dönmemiş. Oradan Hüsrev ağabeye gittik. Hüsrev ağabeyle münasebetimiz çok iyi, fevkalâde iyiydi.

"Oradan Üstad hazretlerinin evine geldik. Kapıyı çaldım, merdivenlerden ses gelmeye başladı, Ceylan Ağabey aşağı doğru iniyordu, Hüsnü kardeş kapıyı açtı. Bayram, Tahiri ağabeyler, sonra Sungur Ağabey de geldi. Vakitsiz gelindi mi, hele yatsıdan sonra, imkânsız, Üstad kabul etmez... Sungur ağabeyle çok görüştüğüm için dedim ki: 'Sungur Ağabey, ben Üstad'a geldim.' Sungur Ağabey: 'Yatsıdan önce Üstad'ımız kabul etmiyor, hele yatsıdan sonra imkânsız!' dedi.

"Neyse, Sungur Ağabey Üstad'a söylemiş. Üstad, 'Yalnız Mustafa gelsin' demiş. Çıktım yukarıya... Üstad'ımız yatağında ve Evrad-ı Bahâiye'yi okuyor. O gece de kandil-i şerif... Bitirinceye kadar da konuşmadı. 'Ne zaman aklıma Mustafa gelse, hayalime sen gelirsin. Ben seni çok merak ettim, görmek için İzmir'e gelecektim. Masraflar benden...' dedi. Ben de: 'Üstad'ım, ben bir masraf yapmadım, Beyşehir'den geliyorum zaten.' O zaman Üstad'ımız dedi ki: 'Kardeşim! İzmir benim nazarımda mühim... Çünkü İzmir, Orta Doğu'da ve Balkanlar'da masonların merkezidir. İzmir ticarî bir merkez olarak Anadolu'ya ahlâkı yayan bir yerdir. Eğer orada Ahmet Feysi ve sizler olmasaydınız, benim gelmem lazımdı oraya!"

O gün böyle geçmişti...

RİSALE-İ NUR'UN PARASI BEYTÜLMALDİR, YENMEZ!

"Emirdağ'da Üstad'ı ziyaret etmiştik. Lem'alar da (1957'de) yeni basılmıştı. Üstad, Zübeyir ağabeye dedi ki: 'Mustafa'ya 25 tane Lem'alar verin ve yüzde 5 benim hissemden düşün.' Ben: 'Üstad'ım ben esnafım, be-

nim ihtiyacım yok' dedim. 'Keçeli sen sus...' dedi. Tekrar Zübeyir ağabeye aynı şeyleri söyledi. Tekrar ben itiraz ettim. Üstad tekrar: 'Keçeli! sen sus...' dedi. Üçüncü defa Üstad, Zübeyir ağabeye söyledi. Sonra bana: 'Keçeli! sen itiraz etme... Risale-i Nur'un parası beytülmaldir, yenmez, yemek haramdır!' dedi. Sonra: 'Senin bir kısım zayıfların var ve olacak, ben onlar için sana veriyorum, kendi yemen için değil...' dedi.

"Ben bunu cemaate intikal ettirmekle şunu söylemek istiyorum: Hepimiz fâniyiz, bugün yarın hepimiz gideceğiz, bu hususta çok hassas olmak lazım, geçimi bu yola intikal ettirmemek lazım... Ben 1954'ten 1969'a kadar Risale-i Nur sattım. Risale-i Nur parasının ayrı cüzdanı, ayrı defteri vardı; o paraları ayrı koydum. Mahkeme-i Kübra'da hepsinin hesabını vereceğiz. Her sene muhakkak olarak, mesela bir İhlâs Risalesi 40 kuruş, Lem'alar 15 lira, Mesnevî-i Nuriye 15 lira... O parayla her sene muhakkak iki bin, üç bin, dört bin lira açık verdiğim olurdu. Emniyet gelir, alır götürür; mahkeme iade kararı verir, emniyet iade etmezdi. Mesela, memur bir kardeş 20 liralık Sözler alır, 10 lira verir, kalan 10 lirayı verinceye kadar tayini çıkar unuttur giderdi. Onun için Üstad'ın, 'Senin zayıfın var ve olacak' dediği buydu zaten...

"Biz elhamdülillah hayatımız boyunca 1956'dan bu yana Risale-i Nur parasından bir kuruş boğazımızdan geçirmemeye, sermayemize katmamaya gayret ettik. Hz. Üstad'a gittiğim zaman verdiği o bir lira veya 25 kuruş vardı ya, onu da sermayeme katmadım. Bunu hem tarih huzurunda, hem vicdanî olarak söylemiş oldum..."



(1930 – 2007)

MUSTAFA CAHİT TÜRKMEÑOĞLU

1 930 İSTANBUL doğumlu Mustafa Cahit Türkmenoğlu Ağabey, Ankara Hukuk Fakültesi mezunudur. Mustafa Türkmenoğlu, Atıf Ural, Said Özdemir, M. Emin Birinci, Ahmet Kalgay Ural ve diğerleri... Bu ağabeylerimiz Risale-i Nur eserlerini, 1956 senesinden itibaren, Ankara’da yeni harflerle matbaalarda ilk defa tabetme şerefine mazhar olmuş öncülerdir...

“Risale-i Nur, telifinden 20 sene sonra teksir makinesiyle neşredilmiş ve 35 sene sonra da matbaalarda basılmaya başlanmıştır. İnşallah bir zaman gelecek, Risale-i Nur Külliyyatı altınla yazılacak ve radyo diliyle muhtelif lisanlarda okunacak ve zemin yüzünü geniş bir dersane-i Nuriyeye çevirecektir.” (Tarihçe-i Hayat, 163)

Türkmenoğlu ağabeyi ilk defa 1969 senesinde Ankara’da talebelik yıllarımızın başladığı sırada tanıdım. O sırada Diyanet İşleri Başkanlığı’nda Özlük İşleri Müdürü idi. Hemen her akşam derslere iştirak eder, hususen Üstad’ımız Bediüzzaman’ın şahsiyetiyle alâkalı mektuplardan okurdu. Güzel hitabesi ve kendine has coşkulu okuma usulüyle dersleri çok hoşumuza giderdi. Zaten kendileri her zaman neşeli ve esprili idi. 1969’da Bayram Yüksel ağabeyimizin de bulunduğu Maltepe dershanesi baskınında Türkmenoğlu Ağabey de vardı. Orada bile polislerle şakalaştığına şahit olmuştum. Polis Abdülkadir’e:¹ “Ben çok yattım, beni götürmeyin artık” şeklinde espriler yapmıştı. Öyle de olmuştu...

Mustafa Türkmenoğlu’nun hizmet hayatı kahramanlıklarla doludur. Tel celsede 84 ay ile, en çok hapis cezası alan Nur talebesidir... 12 Mart 1971 ihtilâlından sonra radyo sık sık: “İzmir Sıkıyönetim Mahkemesinin Bekir Berk ve arkadaşlarının davası” ile “Ankara Sıkıyönetim Mahkemesinin Cahit Türkmenoğlu ve arkadaşlarının davası” diye taraflı haberler verirdi. Beş kere hapis... Hiç nefes aldırılmadan, âdeta memleketin bir bu tarafında, bir öbür tarafında, zindandan zindana dolaştırılmıştı. Peki, şikâyetçi mi? Kat’iyen. Hatta “Ahiretim için iyi oldu!” diyor kendisi.

Türkmenoğlu Ağabey şimdilerde Konya’da ikamet etmektedir. Bizi kırmayarak sorularımıza cevap verdi. Anlattıklarını kaydettik. Bilhassa kitapların ilk matbaada baskılarının yapılması sırasında yaşadığı inayet-i İlâhîye ile istihdamının, Üstad’ımızın tasarrufunun merakla, ibretle okunacağını zannediyorum. Türkmenoğlu Ağabey 12 Temmuz 2007 tarihinde Konya’da dar-ı ahirete irtihal eylemiştir.

ÜSTAD HAZRETLERİYLE İLK GÖRÜŞMEMİZ

“Üstad, 1952 Gençlik Rehberi mahkemesi vesilesiyle İstanbul’a gelmişti. Ben de o tarihte hukuk fakültesinde talebeydim. Bir gün arkadaşla beraber Gülhane Parkı’nda ders çalışmış, tramvayla okula dönüyorduk. Tramvayda vatmanın yanında ayakta birisi duruyordu. Ben daha önce Üstad’ı görmemiştim ve duymamıştım, ama arkadaşım tanıyormuş.

Bana, ‘Bak, vatmanın yanında duran zat evliyadır, gel elini öpelim!’ dedi. Benim çocukluktan beri böyle evliya zatlara hürmetim vardı, ama öyle İslâmî hizmet falan bilmiyordum. Tramvay okula yaklaşırken o arkadaş önde ben arkada Üstad’a yaklaştık. Zaten binişler arkadan, inişler öndendi. Arkadaşım Üstad’ın elini öptü, ben de onun Bediüzzaman Hazretleri olduğunu bilmeden elini öptüm. Üstad, ‘Siz nerede okuyorsunuz?’ diye sordu bize.

¹ Polis Abdülkadir Denizlioğlu: Üstad’ımızın Ankara’ya girmemesi için Menderes’in emriyle ricaya gelen, Üstad’ımızın da başına vura vura: “Senin hatırın için dönüyorum” dediği Ankara İrtica Masası Şefi...



Mustafa Türkmenoğlu Ağabey demir parmaklıklar arkasında.
Bu fotoğrafın hâl dili onun hakkında çok şeyi anlatıyor.

Biz de okulu göstererek, 'Burada okuyoruz' dedik. Okulun büyük bir bahçesi vardır. Üstad, 'Benim burada başımdan çok hadiseler geçti, ben filanca yerde kalıyorum, gelin görüşelim' dedi. Ama o zaman nasip olmadı... Birinci sınıftan ikinci sınıfa geçince, ben kendimi Ankara Hukuk Fakültesi'ne naklettirdim. Orada rahmetli Atıf Ural'la tanıştık. O da yeni yeni okumaya başlamış risaleleri; o okuyor, ben dinliyorum...

MASONLAR, DİYANET'İN RİSALE-İ NUR BASMASINI ENGELLEDİ

"Üstad Hazretleri, risaleleri Diyanet'in basmasını istiyordu. Onun için bize haber gönderdi, 'Diyanet'in risaleleri basması için teşebbüse geçin' dedi. (Sene 1956) Biz talebeyiz, Diyanet'e pek tesirimiz olmaz diye, rahmetli Isparta mebusu Dr. Tahsin Tola görev aldı. Biz onunla tanışmıştık, ziyaretine gittik ve durumu anlattık. Allah rahmet etsin, çok mübarek bir zattı, çok temiz bir insandı. Bizim önümüze düştü ve Diyanet'e kadar gittik. O içeriye, Reis'in (Eyüp Sabri Hayırlıoğlu) yanına girdi, biz dışarıda bekledik... Teklifi Reis'e yapmış. Reis demiş ki: 'Bize başbakan emir vermediği müddetçe biz bunları basamayız.' Bunun üzerine rahmetli Menderes'i ziyaret ettik beraber, ama biz yine dışarıda bekliyoruz. Tahsin Ağabey durumu Menderes'e anlatmış. Menderes de demiş ki: 'Ben sizi vekil tayin ettim, gidin Diyanet İşleri Başkanı'na söyleyin, bassın.' Biz tekrar Diyanet İşleri Başkanı'na gittik. Yine rahmetli Tahsin Tola içeri girdi, fakat Reis, 'Ben Başbakanla kendim konuşmadıkça basamam!' diyerek kabul etmemiş. Neyse Reis, başbakanla görüşmek için çok uğraştığı halde muvaffak olamıyor.

"En sonunda başbakanlık müsteşarı Ahmet Salih Korur ile görüşüyor. Bu adam zannımca 33 dereceli bir masondu². O zamanlar başbakanlık müsteşarının bakanlardan daha çok sözü geçerdi... Diyanet İşleri Reisi bu adamla konuşuyor. Müsteşar, Üstad'ımızın ismini göstererek, 'Bu eserlerin basılmaması için bu isim kâfi değil mi?' diyor ve kabul etmiyor. Bunun üzerine Reis, Tahsin Tola ağabeye gelerek, 'Bu durumda ben bu eserleri basamam' demiş. Tahsin Ağabey de bize bildirdi. Biz de Isparta'da bulunan Üstad'a bildirdik. Üstad'tan bize derhal bir emir geldi: 'Bu azim sevap onlara nasip olmayacak, derhal siz basacaksınız!' dedi.

RİSALE-İ NUR, YENİ HARFLERLE İLK OLARAK NASIL BASILDI?

"Elimizde hiç para yok, matbaacılıktan anlamıyoruz. Sene 1956... Üstad'tan bu emir geldi. Ama öyle bir durum var ki; bizde ne para var, ne pul var... Matbaacılık hakkında da hiçbir bilgimiz yok. Üstad'tan da 'Risaleleri basın' diye bir emir geldi. Bunun üzerine biz rahmetli Atıf Ural'la beraber bir mektup hazırladık. Mektup öyle uzun bir şey değil, iki-üç satırlık bir şey... Mektubu Anadolu'daki kardeşlere göndereceğiz, ama postaneyle göndermek lazım. Pul için bile paramız yok. Biz de Ankara'ya muhtelif vesilelerle gelen kardeşlerle mektubu gönderiyoruz... Mektupta: 'Biz Büyük Sözler mecmuasını tabedeceğiz, fiyatı 25 liradır. Orada kaç kişi abone olacaksa parasını gönderin. Bilâhare kitapları göndereceğiz' diyoruz. Tabi biz talebeyiz, elimizde para olmuyor, zaten elimize üç kuruş geçse bir kuruşunu hizmete ayırıyoruz, cüz'î de olsa katkı olsun diye, ama yetmiyor. Ama Üstad'ımızın da emri var... Bu mektuptan sonra muhtelif yerlerden bize para gelmeye başladı. Diyelim ki Kütahya'dan iki kişi abone olmuş, bize göndermişler. Afyon'dan üç kişi, Urfa'dan beş kişi gibi... Van'da Hamit Kuralkan diye bir kardeş vardı. 1967'de vefat etti... O zamanın parasıyla iyi hatırlıyorum, Ziraat Bankası kanalıyla benim adıma 500 lira göndermişti. Bir de rahmetli "Nazif Çelebi Ağabey de (İnebolu) 500 lira kadar gönderdi. Bütün gelen paralarla biz ancak basılacak kitapların yarısının kâğıt parasını verebilirdik, matbaacıya verilecek para yok!

² Ahmet Salih Korur'un mason olduğunun kaydını, fotoğrafı ile beraber: "Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası" internet sitesinden küçük bir aramayla herkes bakılabilir.



Jandarmalar arasında iki kahraman
Mustafa: Solda Türkmenoğlu, sağda Sungur Ağabey

“Sonra Tahsin Tola ağabeyi alarak Yıldız Matbaası’na gittik, ‘Kaça basarsınız?’ diye pazarlık ettik. Fiyatını unuttum, ama kâğıdını biz vermek üzere anlaştık...

RİSALELER OSMANLICA’DAN YENİ TÜRKÇEYE NASIL ÇEVİRİLDİ?

“Elimizdeki kitaplar Osmanlıca. Biz bunları matbaaya versek basamazlar, yeni harflere çevirmek lazım. Bizim bunları daktiloyla yeni harflere çevirmemiz lazımdı. Önce Üstad’tan bize üç tane Büyük Sözler kitabı geldi. Bunların hepsi de bizzat Üstad’ın tashihinden geçmişlerdi. Birimiz Osmanlıcadan okur, birimiz de diğer kitaptan takip ederdik. Bir de Hayri Tanju Ağabey diye Binbaşılıktan ayrılma biri vardı, o da daktiloyla yazardı.

“Biliyorsunuz, Osmanlı Türkçesinde büyük harf, nokta, virgül yoktur. Mesela cins isim de, özel isim de küçük harfle yazılır... Ama Latin harfli Türkçede özel isimler büyük harfle yazılır. İşte düz yazılan o daktilo yazısını Atif Ural ile ben satırbaşı, nokta, virgül... koyarak düzeltiyorduk. Bu iş tasarrufumuzda idi, matbaaya da öyle tarif ettik. Said Özdemir kardeş aramıza, Sözler’in yarısından sonra gelmişti. Bazı önemli gördüğümüz cümleleri koyu veya eğik (italik) yazıyla yazıyorduk. Yani bu da bizim tasarrufumuzla oluyordu... Ama esas ve her harf tamamen Üstad’ın idi, Üstad’ın tashihinden geçmişti. Bugün basılan risalelerde bu koyulaştırılan yerler değiştirilmiş olabilir... Zaten biz daha çok italik harf kullanıyorduk; nazar-ı dikkati çekmesi için... Karışmazdı Üstad böyle şeylere. O zaman ben noktalamaları yanlış yapmayayım diye, fakültede okuduğum halde imlâ kılavuzu almıştım...

PARASIZLIKTAN İLK SÖZLER İKİ CİLT OLMUŞTU

“Nihayet matbaaya verdik... Ama Üstad’tan da haber üstüne haber geliyor bize. ‘Derhal basacaksınız!’ diye. Fakat bizde zaten acemilik var, para yok; onun için Birinci Söz’den Yirmi Üçüncü Söz’e kadar olan kısmı Yıldız Matbaası’na verdik. Yirmi Dördüncü Söz’den itibaren de Doğu Matbaası’na verdik. Yani ilk Sözler iki cilt halinde basılmıştı mecburen... Doğu Matbaası o zamanlar Ankara’nın en iyi matbaası idi. Rahmetli Tahsin Tola Ağabey de onlara gitti geldi, ilgilendi... O insanlar biraz çekinerekten bile olsa, Şarklı olmaları hasebiyle kabul ettiler. Fakat çok para istediler...

“Üstad çok güzel ve tashihli basım üzerinde çok dururdu, çok ehemmiyet verirdi. Biz artık bir o matbaaya, bir öbürüne gidiyorduk... Risaleler önce kolon halinde uzun basılır, biz de noktasını virgölünü tashih ederdik, hata var mı diye... Sonra sayfa halinde basılması için kurşun harfleri dizerlerdi. Numune sayfaları tekrar tashih ederdik, en son basıma girmeden her sayfayı yeniden dikkatle tashih ederdik... Matbaalarda ekseriyetle ben dururdum. İlk tashihati evde yapardık, fakat baskıdan çıkan ilk sayfayı hata var mı diye hemen baktık, yanlış varsa durdururduk baskıyı, ‘Şunu düzeltin, yeniden basın’ derdik.

BÜTÜN RİSALELER ÜSTAD’IN TASHİHİNDEN GEÇTİ

“Mesela iki forma, üç forma çıktı mı, Üstad’a gidenlerle bunları gönderirdik yahut bizden biri giderdi. Diyelim Erzurum’dan biri geldi, Üstad’a gidecek, onunla gönderirdik. Zaten Üstad’ımız hizmetle alâkalı olmanınca ziyaretçi kabul etmezdi, ama o kişi formayla giderse o forma hatırı için yüzde 99 kabul ederdi Üstad...

“Hatta iyi hatırlarım, ben Zübeyir ağabeyle Ankara 27 Numara’da 1,5 seneye yakın beraber kalmıştım. 1960 ihtilâlinde onları Urfa’dan çıkarmışlardı. O zaman anlatmıştı: ‘Biz Üstad’la kırlara giderdik. Üstad orada hem tefekkür eder, hem de tashihat yapardı. Fakat bazen yeni gelmişiz, ortada hiçbir şey yokken Üstad, ‘hemen dönmemiz lazım, bizi bekleyen var’ derdi. Biz de hemen döner, bakarız ki, kapıda biri elinde bir formayla bekliyor...

“Üstad, risaleyle gelenleri hemen içeri alır, açar Osmanlıca risaleyi, başlar yeni basılan formları okutmaya... Ekseri Zübeyir ağabeye okutur, eksik var mı, atlama var mı diye tashih edermiş... Üstad tashih ettiği formayı verip geriye bize yollardı. Üstad’ın bir tashihati varsa o formayı değiştirirdik. Bilâistisna bütün formlar Üstad’ın tashihinden mutlaka geçmiştir. Formalar tamamlanınca ciltletip kitap haline getirirdik...

“Üstad’ımızın sağlığında bütün büyük risaleler basıldı, bizzat biz bastık Allah’ın inayetiyle... Hepsi Üstad’ın tashihinden ve tasvibinden geçer, çok dua eder ve memnun olurdu. Küçük risalelerin bazıları büyük risalelerin arasında basılırdı. Küçük Sözler, Gençlik Rehberi, Zühretü’n-Nur gibi... Onlar da giderdi Üstad’ın tashihine. Üstad matbaa parasını verir, takdir ve tasvip ederdi.

“Emniyet el koymasın diye, formalar basıldııkça biz matbaadan kaçırırdık! Normalde, basılan her şeyin resmî yerlere verilmesi lazımdır.

“Biz formları paketlerle kaçıır, hepsi bittikten, ciltlendikten sonra tekrar matbaacıya getirir, matbaacı kanunen verilmesi lazım gelen yerlere İçişleri Bakanlığı’na, Emniyet’e, Millî Kütüphane’ye vs. verirdi. O şekilde verirdik ki bastıkları vakit matbaada hiçbir şey bulamasınlar... Bu şekilde 1956 senesinde Allah’ın inayetiyle matbaada basma işi başlamış oldu. Sözler’den sonra Lem’alar’ı bastırdık, arkasından Mektubat’ı... 1959’da bütün büyük kitapların basımı bitti...

ACİP BİR İSTİHDAM HADİSESİ: NE HÜRRIYETİ!

“Matbaa iki-üç katlı bir yerdi, en üst katta bize bir oda vermişlerdi. Ama karanlık bir oda idi, gündüz bile elektrik yakardık! Namazları da orada kılardık. Sabah namazından sonra doğru matbaaya gider, ekseriya yatsı namazına kadar çalışır, namazı orada kılıp çıkardık. Yemekleri de orada yerdik. Yemek dediğim de apearatif; yani zeytin ekmek, peynir ekmek gibi... Lokantaya gidecek paramız olmazdı.

“Bazen ilâhiyatta okuyan talebeler gelir, tashihata yardım ederlerdi. Onlar yazın tatile memleketlerine gittiler, bir arkadaşımızın da dünyevî işi çıktı, evine gitti. Bir arkadaş da üç aylar girdi diye mecburen muhtelif yerlere vaaz etmeye gitti. O zaman ben matbaada bir müddet yalnız kaldım. Gerçi sağdan soldan yardıma gelenler oluyordu ama hem acemiler, hem de fazla tutamıyorsun ki... İşler çok zorlaşmıştı. Ben de validemi 10-15 gün ziyaret edeyim, hem de arkadaşlar yavaş yavaş gelmeye başlarlar, sonra hep beraber devam ederiz’ diye düşündüm.

“Matbaa tren istasyonuna yakındı, o zamanlar otobüs yoktu. Fakat tam gitmeye karar veriyorum İstanbul’a, tren istasyonuna giderken bir kuvvet beni zorla matbaaya çeviriyor, bir türlü gidemiyorum... Ertesi gün kat’i gideceğim diyorum, fakat yine yönümü bir kuvvet çeviriyor. Sonra düşündüm: ‘Ben niye gidemiyorum acaba?’ Birinci, ikinci, üçüncü gün aynı! Düşünüyorum, ‘Ben niye valideme gidemiyorum. Hâlbuki biraz kalsam ne olur, 20 gün geç bitse ne olur!’ diye düşünüyorum.

“Böyle bir gün yine o karanlık odada yalnız başıma tashihatla meşgul iken dedim: ‘Ya Rabbi! Ben hürriyetime sahip değil miyim? Benim hürriyetim elimde değil mi? Ben niçin istediğim yere gidemiyorum? Ya Rabbi! Ben hürriyetime sahip değil miyim?’ diye odanın içinde kendi kendime bağurmaya başladım. Bir müddet geçtiği halde yine gidemiyorum... Ben de ‘Hürriyetim yok mu?’ diye hep söyleniyorum, ama kendi başımayım. Hiç kimse yok, kimse duymuyor... Odadaki masalar, sandalyeler, kapılar duyuyordu yalnız!

“Neyse arkadaşlar geldiler. Ben de bari şimdi üç-beş gün gideyim, valideyi ziyaret edeyim dedim. Üstad İsparta’da, benim memleketim İstanbul Pendik... ‘Üstad’ı ziyaret edeyim de öyle gideyim valideme’ diye düşündüm.

“İsparta’ya gittim, arkadaşlar kapıyı açtılar, Üstad ‘gelsin’ demiş... Merdivenlerden üst kata çıkıyorum. Merdivenlerden çıkar çıkmaz sol tarafta oda vardır, orası şimdi müze oldu. Arkadaşlar ‘sen gir’ dediler. Ben girdim, Üstad yatağın üstünde oturmuş, arkadaşlar kapıyı açık bıraktılar. Üstad’ın elini öpmeye gidiyorum ben.

“Üstad şöyle hafifçe doğruldu: ‘Ne hürriyeti!’ diye şiddetle bağırdı bana. ‘Ne hürriyeti, ne hürriyeti!’ Çok şiddetli bağırdı bana. Ben şaşırıp kaldım... (Türkmenoğlu Ağabey bu hadiseyi anlatırken Üstad’ımızın sesini taklit ediyor, sanki aynı heyecanı yaşıyor ve bizlere de yaşıtıyordu.) Hâlbuki ben ne Üstad’ın yanında ne de hiç kimsenin yanında demiştim... Hatta dersanede bile değil, matbaadaki karanlık odada kendi kendime demiştim! Ama Üstad duymuştu. Artık nasıl duymuştu bilmiyorum!

“O zaman Üstad çok güzel bir ders verdi bize, hayatım boyunca unutamam o dersi. Elini öptüm, yanına oturdum. Diğer kardeşler de geldi. Çok net bir şekilde: ‘Kardeşim!’ Öyle kimseler gelmiş ki Kur’an’ın bir tek harfinin manasına kendini feda etmiş. Bize ne oluyor ki? Şimdi Kur’an’ın bütününe taarruz var, biz niçin kendimizi feda etmeyelim?’ Biz hiç ses çıkarmadan öylece dinledik. Sonra ‘Haydi dön’ dedi bana. Ben de İstanbul’a falan gitmeden doğru tekrar Ankara’ya döndüm. Valideye gidememişim. Validem yaşlıydı, ben yedinci çocuğuydum, dört sene ziyaretine gidememişim. Dile kolay, dört sene...

TARİHÇE-İ HAYAT’TAKİ FOTOĞRAFLAR NASIL BASILDI?

“Tarihçe-i Hayat basılırken Said (Özdemir) kardeşe Abdülkadir Badıllı’dan bir fotoğraf geldi. Said kardeş de matbaada ekseri ben bulunduğumdan fotoğrafı bana verdi: ‘Bu fotoğrafı kitaba koy’ dedi. Tamam, dedik ve ilgili bir yere kitaba koydum. O formayı da Üstad’a ben götürdüm.

“Üstad’la bu Tarihçe’yi tashih ederek okurken o sayfaya geldik. Üstad fotoğrafa baktı baktı: ‘Bu Said değil!’ dedi. Meğerse o fotoğraf Üstad’a ait değilmiş... Badıllı, Üstad’a ait diye resmi birinden almış, Said Özdemir’e göndermiş. O da, ‘Üstad’ın resmidir, bas’ diye bana verdi. Yani hiçbirimizde kabahat yok...”

“Eyvah, yanlış basmışız!’ deyip ben hemen Ankara’ya döndüm ve o formların iki sayfasını kitaplardan çıkarttık, Üstad’ın esas resmini koyduk. Aslında ilk baskılarda fotoğraf koyamadık. Çünkü bazı yerlerden, ‘Caiz değil, hadis var’ diye tenkit geliyordu. Fakat gönlümüz de basmak istiyordu. Onun için bazı boy fotoğraflarını kuşe kâğıda bastık, fakat kitaba ilâve etmedik. Bu sefer kitabı Mehmet Emin Birinci götürdü Üstad’a. Üstad kitabı karıştırırken: ‘Burada Said’in resimleri olacaktı?’ demiş. Hemen kuşe kâğıda basılmış ve kitaptaki yerleri belirlenmiş fotoğrafları aralara koyuvermişler... Üstad hiç ses çıkarmamış, yalnız kurşun kalemle fotoğrafların boynuna çizgiler çekmiş. Tabi biz çizgi çekmeden öylece dağıttık kitapları...”



1958 yılında Ankara’da tab edilen Tarihçe-i Hayat kitabına Said Nursi diye yanlışlıkla konulan fotoğraf

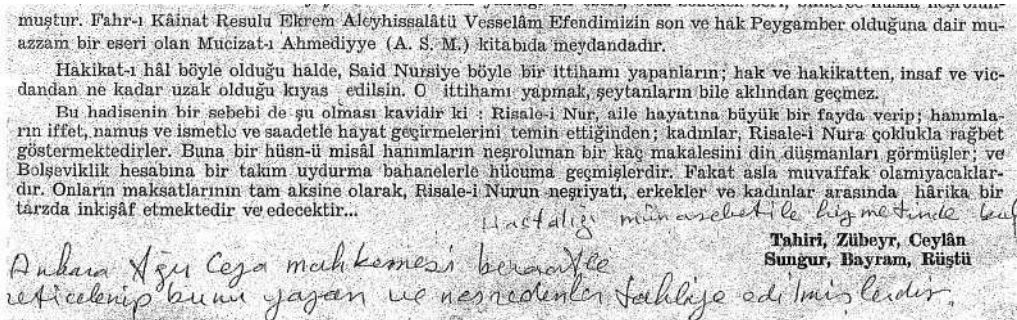
1958 ANKARA MAHKEMESİ NASIL BAŞLADI?

“1958’de Nazilli’de bir hadise cereyan etti. Dershane basılmıştı... Gazeteler aleyhte yazdılar. Üstad’tan bize, Risale-i Nur’un mahiyetini anlatan bir mektup geldi. Nazilli hadisesi münasebetiyle Isparta’dan gelen bu mektubu neşretmiştik. Onu matbaada biz bastırmıştık. Mektupta: ‘Tahiri, Sungur, Bayram, Zübeyir, Ceylan, Rüştü’ -Rüştü ismi yoktu sonradan ben yazdım- altı kişinin ismi olduğu için onları tutukladılar. Bizi neşrettiğimiz için tutukladılar, bazılarını da tevzi ettiği için... O zaman 65 gün kadar yattım Ankara’da...”

“Isparta’dan Üstad’tan gelen mektupta beş kişinin ismi vardı aslında. Rüştü Çakın Ağabeyin ismi yoktu... Ama baktım mektubun altında boş yer var, kimsenin haberi yokken Rüştü ismini yazdım. Üç, üç alt alta altı isim simetrik olmuştu. Cemalettin (Günel) ağabeyle bu mektuplardan bir miktar Üstad’a göndermiştik. Rüştü Ağabey ismini görünce baştan hoşuna gitmiş.”

“Ben İstanbul’a Kirazlımescit dershanesine kitap bırakmaya gitmiştim. Valideme de uğradım. Pendik’teyim, sabah erkenden kapı çalındı. Baktım Mehmet Emin Birinci karşımda. Yanında bazı gençler var. Bana, ‘Giyin, giyin, gideceğiz!’ dedi. Meğer yanındakiler sivil polismiş! Mektup yüzünden Ankara’da mahkeme tutuklama kararı vermiş. Bir gece yatabilmiştim validemin yanında. Ertesi gün İstanbul Birinci Şube’deyiz... Orada vicahî tutuklama kararını aleniyete çevirdiler. Bizi apar topar doğru Ankara’ya hapishaneye... İlk defa hapse giriyorum. Baktım karanlık bir koğuşta bizim arkadaşlar oturmuşlar. Bir baktım Tahiri Ağabey, Sungur Ağabey hepsi orada... Baktım bir kenarda Rüştü Çakın Ağabey düşünceli, oturmuş bekliyor. ‘Ah, ben ne yaptım!’ diye düşündüm! Kabahatliydim, gittim yanına: ‘Ağabey bu da geçer yahu!’ dedim. ‘Türkmenoğlu! Geçer geçer de delip geçer...’ dedi. Allah rahmet etsin! O hadisede 65 gün kadar hapiste yattık.”

Bu davanın vekâletini Dr. Tahsin Tola’nın teklifiyle Av. Bekir Berk almıştır. Bekir ağabeyin ilk Nurculuk davası olup, kendisinin risaleleri daha iyi tanmasına vesile olmuş, ileride alacağı binlerce beraatın da birinci basamağını teşkil etmiştir.



1958 Ankara davasının sebebi olan mektubun son kısmında altı ağabeyin ismi yazılı. Türkmenoğlu Ağabey: “Aslında Rüşdü ismi yoktu hizah olsun diye ben ilave ettim” diye anlatıyor.

EN ÇOK HAPİS YATAN BENİM, AMA RAHMET OLDU!

“En çok hapis yatan sizsiniz herhalde?” diye sorduk Türkmenoğlu ağabeye... Evet, en çok hapis ben yattım, ama bu benim için rahmet oldu, günahlardan temizlendik inşallah...” dedi ve sırayla saydı:

“1958’de Ankara’da 65 gün... 1960’ta Erzurum’da takip ediliyorduk, bizi içeri aldılar, tam beş ay yatırdılar. Sonra Salihli... 1962 Ankara Ağır Ceza... 1967’de Mersin’de yattım yedi-sekiz ay kadar... 1971’de ihtilâlde yine Ankara’da sıkıyönetim mahkemesi, ‘7 sene ceza’ verdi bana (Nurculuk tarihinde en yüksek ceza). Af çıktı, 3 sene 18 gün yattım. Toplam 54 ay... İnşallah kefaret olmuştur. Allah ihlâsımızı bozmasın!

“Hapishanelerde, ilk zamanlarda bize iyi davranırlardı. Ama 1971’de bizimle beraber çok komünist de girmişti. Onlar iyi davranmazdı... Mesela biz namaza durduğumuzda şarkılar söylerler, gürültü patırdı yaparlardı. Ama biz hiç kaçırmadan, o gürültü patırdı arasında kılardık elhamdülillah... Bazen ranzaman üstünde kılardık. O sıkıntılar oluyordu. Ondan önceki hapislerimde solcular olmadığından bunlar olmadı. Zaten onlara risale okuyorduk...

ÜSTAD HİZMETE ZARAR VERMEYEN HATALARA GÜLER GEÇERDİ

“Üstad 1956-57 senelerinde yaptığım ilk ziyaretimde: ‘Kardeşim! Bu zamanda azamî ihlâs, azamî sadakat, azamî fedakârlık, azamî dikkat lazım’ demişti. Zübeyir ağabeyle beraber kalırken: ‘Dikkat et Türkmenoğlu! Üstad bu dersleri herkese vermez’ der, beni ikaz ederdi. Tabi fedakârlığı ben yapamadım...

“Üstad bana Emirdağ’da 2 bin 500 lira para verdi, ‘Hemen Ankara’ya matbaaya git’ dedi. Ben Eskişehir’e geldim, kardeşler illâ bir gece kal dediler. Eskişehir’de bir gece kaldım. O zamanlar Emirdağ’dan Ankara’ya Eskişehir’den gidiliyordu. Cebimde de Üstad’ın parası var, 2 bin 500 lira... Ertesi gün Üstad da Eskişehir’e gelmiş. Ben, ‘Dün görmüştüm ama tekrar ziyaretine gideyim’ dedim ve gittim. İşte o zaman Üstad bana bir tokat vurdu ilk defa... Üstad bir gün bile hizmetin geri kalmasını istemezdi. Hâlbuki bana, ‘Hemen matbaaya dön’ demişti. Ben işi bir gün aksatmıştım...

“Üstad Hazretleri, beşer olarak yapılan şahsî hatalara hiç ehemmiyet vermezdi. Hizmete zarar vermeyen hatalara güler geçerdi mesela, ama hizmetle alâkalı hataları istemez, müsaade etmezdi...

SEN BENİM DİLİM OL

“Bir gün Üstad’ı ziyaret ettim. Üstad da bana, ‘Falana filana selâm söyle’ dedi. Ben, ‘Tamam Üstad’ım’ dedim ve ayrıldım. Geldim, dersanede yedi-sekiz kişi var o anda. Fakat orada başka bir kardeş daha var, ama Üstad onun ismini zikretmemişti. Sırayla hepsine isim isim, ‘Üstad’ın sana da selâmı var’ derken, sıra o kardeşe geldi. Kardeşi atlasam olmayacak.

“Onun için ona da, ‘Üstad’ın sana da selâmı var’ dedim. Ama sonradan ben niçin böyle yaptım, diye üzülüyordum...

“Neyse sonra bir gün yine Üstad’a gittim. Üstad hiçbir şey söylemediğim halde, benim sıkıntımı anlamış gibi, ‘Sen benim dilim ol’ dedi. Bu kerametle rahatlamıştım. Üstad yalancılık durumundan beni kurtarmıştı... Artık ben Üstad’ın dili gibi rahat rahat herkese, yalan korkusu olmadan, ‘Üstad’ın sana selâmı var’ diyebiliyordum.

ÜSTAD DUASIYLA ÇALIŞTIRDI BİZİ

“Her zaman söylerim... Nasıl bir merkebe yüklersin, sonra vurursun kamçıyı, mecburen çalışır; onun gibi, Cenab-ı Hak bizi istihdam etti, lutfetti bizi çalıştırdı...

“Yoksa isteğimizle, hele o zamanlarda pek yapılabilecek iş değildi yani... Onun için kimse kendine, ‘Ben yaptım, ben ettim!’ diye pay çıkarmasın... Üstad duasıyla zorla çalıştırdı bizi! Gençlik var, nefis var! Dört sene insan bir yere gitmezse nefis bunu istemez. Ama hiçbir yere gidemiyorduk, Ankara’dan bir yere kıpırdayamıyorduk. Bir tek Üstad’ı ziyarete gidebiliyorduk, o da hizmetle alâkalı olursa... Cenab-ı Hak ihlâstan ayırmasın ve ‘talebe-i ulûm’ sıfatıyla ruhumuzu kabzetsin! Âmin...”



(1915 – 1985)

MUSTAFA GÜL

1915 ISPARTA Sav köyü doğumlu Mustafa Gül ağabeyimiz, bu mübarek beldenin en sadık ve en çok hizmet eden ailelerinden birine mensuptur. Ethem Gül, Hafız Mehmet Gül, Mustafa Gül, Ali Gül, Ahmed Gül... hepsi kardeş, hepsi Savlı Nur kâtibi... Yazıda bilhassa ortanca kardeş Mustafa Gül...

En zor şartlarda senelerce Risale-i Nur eserlerinin yazılıp çoğaltıldığı Mustafa Gül ağabeyimizin evi, o yazıların yazıldığı dersane kısmı aynen muhafaza edilerek, yıllar sonra Bayram Yüksel Ağabey tarafından yedi katlı olarak yeniden inşa ettirilmiştir. 1985 senesinde vefat eden Mustafa Gül ağabeyin mezarı Sav kasabası kabristanındadır.

Ankara'da talebeyiz... 1972 senesinin Mayıs ayında Mehmed Kurdoğlu, İsmail Anbarlı, Selahaddin Yeşilyurt başta olmak üzere diğer talebelerle birlikte Isparta ve civarı seyahatine çıktık. İlk durağımız Isparta'nın Sav köyü... Bin kalemle Risale-i Nurların yazıldığı mübarek belde... Sav köyünün mübarek kâtiplerinden çoğu vatan-ı aslılerine gitmiş... Ama birisi var ki; eviyle beraber Sav'ın sembolü... Sav'ın manevî bekçisi Mustafa Gül...

Senelerce destansı hizmetlere şahitlik etmiş olan Gül ağabeyin evinin bahçesine ilk girdiğimizde, bizi cezp eden ilk şey; Dağdan gelip, bel kalınlığındaki bir çelik borudan süratle ve büyük bir uğultuyla iki-üç metre ileriye doğru fişkırarak su... Bahar ayındayız. Evin bahçesi, çevresi, her taraf yemyeşil, her taraf pırıl pırıl... Sirke ağaçlarını ilk defa orada gördüm... Bu manzara, bizim gibi şehirden, beton yığınları arasından gelenler için tarif edilmez bir haz kaynağı olmuştu. Sav'da ilk dikkatimi çeken şey; erkeklerin sarıklı, hanımların çarşafı oluşudur... Şapka oraya hiç girmemiş...

ŞEFKATİN VE KEMÂLÂTIN ZİRVESİNDE

Mustafa Gül Ağabey bizi coşkuyla, sevinçle karşıladı. O kadar tevazu ve şefkat sahibi ki, bizleri sevgi ve şefkatinden telâşla bağrına basıyor, âdeta oturacak yer bulamıyordu.

Büyük hizmetlere vesile olmuş olan evi henüz orijinal halde, ilâveler yapılmamış henüz. Bizi evini gezdirdi. Üstad'tan tashihli kendi yazdığı risaleleri, risale yazılan yerleri, gizli dolapları gösterdi. Sonra oturduk, Osmanlıca Mektubat' kitabından bize ders okuyuverdi. Üstad'la alâkalı herhangi bir hatıra anlatmadı. Biz de sormadık. Zaten lisan-ı hali yetiyordu...

Üstad'ımızın, "Kemal ise, başka bir sebep, bir garaz lazım değil. O bizzat sevilir. Mesela eski zamanda sahib-i kemalât insanları herkes sever, onlara karşı hiçbir alâka olmadığı halde istihsankârane muhabbet edilir", "Kemal dahi, bizzat mahbuptur, sebepsiz olarak sevilir", "Cemal hem kemal, ikisi de mahbub-u lizâtihîdirler. Yani bizzat sevilirler..." Bendeniz Hz. Bediüzzaman'ın bu sözlerini, itiraf edeyim, Mustafa Gül gibi ağabeyleri tanıdıktan sonra anlayabildim. Tarif edilmez yaşanır...

Vedalaşırken Mustafa Gül ağabeyden Hz. Üstad'ın el yazısından bir parça istirham ettim. Hemen elindeki Mektubat kitabının Mucizat-ı Ahmediye kısmından, Üstad'ımızın sayfanın kenarına çıkma yaparak tashih ettiği cümleyi bir bıçak getirerek kesip verdi.

O kadar şefkat gösteriyordu ki, koskoca ciltli kitabı hiç düşünmeden kesiverdi... Arkasına ayaküstü aceleyle bir dua bile yazıverdi... Bir ana, bir baba şefkatindeydi. Şimdiki aklımla düşünüyorum da, kitabı kestirdiğime üzülüyorum! Mustafa Gül Ağabeyi bir daha 1976 senesinde Tahiri Mutlu Ağabeyin cenazesinde ağlarken gördüm.

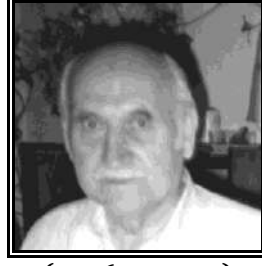


RİSALE-İ NUR'DA MUSTAFA GÜL

Birçok mektup, müdafaa ve bir vasiyette Mustafa Gül adı geçmektedir:

“Aziz, sıddık kardeşlerim! Ben size bugün mektup yazacaktım. Ziyade rahatsızlığım sebebiyle telâşta iken, aynı dakikada Mustafa Gül ve İbrahim Gül geldiler. Hem bana ilâç, hem teselli, hem büyük sevinçe vesile olduklarından, o iki mübarek kardeşimi benim vekillerim ve bir mektup olarak size gönderiyorum. Onlar birer Said olarak benim bedelime sizi ziyaret ve tebrik edip, sair şeylerimi de size beyan etsinler.” (Emirdağ Lâhikası-II, 56)

“Şimdi manevî evlatlarım, fedakâr hizmetkârlarım olan Zübeyir, Ceylan, Sungur, Bayram, Hüsni, Mustafa gibi ve has ve halis Nur’un kahramanları olan Hüsrev ve Nazif, Tahiri, Mustafa Gül gibi zatların nezaretinde o düsturumun muhafaza edilmesini vasiyet ediyorum...” (Emirdağ Lâhikası-II, 217)



(1926 – 2009)

MUSTAFA ORUÇ (RAMAZANOĞLU)

1 926 SENESİNDE Safranbolu’da doğan Doktor Mustafa Oruç ağabeyimiz, Kastamonu’da daha ortaokul talebesi iken Abdullah Yeğin Ağabey tarafından Bediüzzaman hazretlerinin ziyaretine götürülmüştür. Üniversite yıllarında, İstanbul Tıp Fakültesi’nde okurken 1948 Afyon mahkemesi dolayısıyla Afyon’da 47 gün Hz. Üstadla beraber hapis yatmıştır. Uzun yıllar Karabük Demir Çelik Fabrikası’nda doktor olarak çalışan ağabeyimiz, kendisini ziyaret ettiğimiz 1998 yılında emekli olarak yine Karabük’te ikamet etmekteydi. Emirdağ Lâhikası’nın müteaddit yerlerinde “üniversiteli Nurcu” manalarında Mustafa Oruç olarak ismi çokça geçmektedir.

Asa-yı Mûsa ve Sikke-i Tasdik-i Gaybî kitaplarının son sayfalarında Risale-i Nur’dan istifade edilerek kaleme alınmış bir mektubu vardır. Mektup, -tam adıyla- Dr. Mustafa Hilmi Ramazanoğlu (Oruç) ağabeyimize aid olup, Hz. Üstad tarafından bu iki kitaba ilave edilmiştir. Mektup aynı olduğu halde, Asa-yı Mûsa’da Mustafa Hilmi, Sikke-i Tasdik-i Gaybî’de Mustafa Ramazanoğlu imzasıyla neşredilmiştir. Mektubun bir cümlesi şöyle: “En meşhur İslâm feylesoflarından İbn-i Sîna, Fârâbî, İbn-i Rüşd bu mesleklerde bütün mevcudatı delil olarak gösterdikleri halde; Risale-i Nur, o hakikatleri aynen bir zerre veya bir çekirdek lisanıyla isbat ediyor. Eğer Risale-i Nurun ilmî kudretini şimdi onlara göstermek mümkün olsaydı, onlar hemen diz çöküp Risale-i Nurdan ders alacaklardı.”

Mustafa Oruç Ağabey, 1998 yılının Temmuz ayının en sıcak bir gününde Bilal İslamoğlu ve Sabri Ünal ağabeylerle birlikte bizi Karabük’te evinde kabul etti. Kendisine muhtelif sorular sorduk, cevaplarını aldık. Yine de yanından ayrılmadan önce ağabeyimize bir sorular listesi bıraktım, cevaplarını yazılı olarak adresime göndermesini istirham ettim. Bir müddet sonra bir mektup geldi, -Mustafa Oruç ağabeyimizden Allah razı olsun- sorularımın cevabını yazılı olarak göndermek lûtfunda bulundular. Mustafa ağabeyin Risale-i Nur’dan istifade ederek yazdığı 1969 baskılı “Kendini Tamı” adında bir de kitapçığı var. Son bir adet kalmış, sohbetimizin sonunda onu da imzalayarak hediye etti bize. Mustafa Oruç Ağabey 11 Temmuz 2009 tarihinde vefat etmiştir.

ORUÇ MU, RAMAZANOĞLU MU?

İlk sorumuz, soyadının “Oruç mu, Ramazanoğlu mu?” olduğu... “Risalelerde adı geçen Mustafa Oruç benim. Baştan soyadı için Ramazanoğlu diye müracaat etmiştik. O zamanlar kabul edilmedi. Sonra serbest bırakıldı, biz de tashih ettirdik” diye cevap verdi. “Bir Mustafa Ramazanoğlu da Kahramanmaraş’ta var” dediğimde “Maraş’taki Mustafa Ramazanoğlu da akrabamızdır!” dedi.

Mustafa Oruç ağabeyle sohbetimiz soru-cevap şeklinde şöyle cereyan etti:

ÜSTAD’IN TAVSİYESİ ÜZERİNE NAMAZA BAŞLADIM

“Kısaca tarihçe-i hayatınızdan bahseder misiniz? Üstad’ı ilk olarak nasıl ziyaret ettiniz?”

“1926 yılı Mart ayında Safranbolu’da dünyaya gelmişim. İlkokulu Safranbolu’da, orta ve liseyi Kastamonu’da bitirdim. Üstad Hazretlerini ortaokul birinci ve ikinci senelerinde Kastamonu’da ziyaret ederek tanıdım. Bir ziyaretimizde, ikindi namazını Üstad’ın arkasında kılarken yanımdaki arkadaşım gülmesi üzerine, ben de güldüm. Namazdan sonra Üstad’ın bizi fırçalayacağını düşünürken, Üstad namaz kılıp kılmadığımı sordu. Ben de ortaokulda yatılı olduğumdan kılamadığımı söyledim. Bunun üzerine Üstad farz namazlarımızı kılmamızı söyledi. Ben de namaza başladım...”

“Bir ziyaret sırasında Üstad: ‘Bir yerde ben sekiz sene kalyorum, Allahû âlem, ben burada ya öleceğim veya başka bir yere gideceğim!’ dedi. Bunun üzerine, ‘Madem ayrılacağız, bir hatıra isterim’ dedim. Bunun üzerine Üstad, Münacat risalesi ile tercüme-i hayatına ait küçük bir kitabı verdiler.

BENİ VE METİN HALICI’YI AFYON HAPİSHANESİNE SEVK ETTİLER

“Liseden sonra İstanbul Tıp Fakültesi’ne girdim. Oradayken Üstad Hazretleri ve talebelerini 1948’de Afyon Hapishanesi’nde topladılar. Buna çok üzüldük. İstanbul’da üniversitede okuyan, namazını kılan 33 arkadaşımızı toplayarak, ‘Bunlar yalnız değiller; biz de Müslüman gençler olarak, matbuat lisansıyla onlara yardımcı olalım’ diye birkaç gazete idaresine müracaat ettik. Hiçbiri bunu kabul etmedi, yalnız Yeni Sabah gazetesi bunu aldı. Hainler bu listeyi Emniyet Müdürlüğü’ne iletmışler. Bunun üzerine Emniyet, Afyon Müdde-i Umumîsine bildirmiş. Afyon savcısı, tevkif edilip Afyon’a sevkimiz için bir yazıyla Emniyet Müdürlüğü’ne bildirmiş...

“Ben ve Konyalı Sabri Halıcı’nın oğlu Metin Halıcı önce İstanbul’da hapishaneye sevk edildik. Orada saçlarımızı keserek, yol parası bizce verilmek üzere iki jandarma nezaretinde Afyon Hapishanesi’ne sevk edildik. Orada önce sorgu hâkimi tarafından sorgulandık. Hâkim, hakaretimiz bir vaziyette, ‘Hani şapkanız nerede, neden kravatınız yok!’ gibi saçma sapan sorular sordu. Sonra da ellerimize kelepçe taktırıp hapishaneye sevk ederek pencereden bizi seyretti.

HAPİSTEN ÇIKINCA BAVULUMU ALIP OTELE ZOR GİDEBİLDİM

“Afyon Hapishanesi, eski Osmanlı zindanlarından... Bir koğuşta 80-90 kişi balık istifi kahyor. On beş gün lâğımların içinde kaldık. Gece gündüz farelerle beraberdik. Bir-iki defa Üstad’ın testisini doldurdum. O kadar zayıflamışım ki hapisten çıkınca bavulumu alıp otele zor gidebildim! Bir gün savcı çağırdı: ‘Siz talebesiniz, bu Kürt’tür; devlet kuracak, sizi maşa olarak kullanıyor!’ dedi. Bunları Üstad’a anlattım, Üstad da güldü geçti...

“Orada 47 gün kaldıktan sonra yapılan muhakemede beraat ettik. Savcı, muhakeme neticesinde bizi odasına çağırarak: ‘Siz talebesiniz, böyle siyasetle iştilal etmeyin, kendi vazifenize devam edin, bu zat sizi piyon olarak kullanmak istiyor!’ dedi. Biz de: ‘Bizi 163. maddeyle dini siyasete alet etmekle ittiham ediyorsunuz. Bu zat bir eserinde, eûzubillâhimineşşeytani vessiyâseti, diyor’ dedik, onu susturduk. Bu tevkif meselesi imtihan zamanına rast geldiği için bir sene kaybımıza sebep oldu.

“İstanbul’da bulunduğumuz zaman Bayezid Camii avlusunda bulunan Sahaflar Çarşısı’nda Muzaffer Ozak isminde bir zat, benim Üstad’la alâkamı bildiği için, Üstad’ın eski eserlerini bana satardı. ‘Lemaat, Hakikat Çekirdekleri, Sünûhat, Muhâkemat’ bunlardandır. Lemaat risalesini Üstad Hazretlerine gönderdiğim zaman Üstad çok memnun olarak Sözler’in zeylinde onu da neşretmişlerdi. Hatta, ‘Seni 40 sene hizmet etmiş bir talebe olarak kabul ediyorum’ demişlerdi.”

“SABRİ HALICI VE YEŞİL SALİH’İN MÜNAKAŞASI”

“Nur’un hakikî şakirtlerine Nur kâfidir. Onlar da kanaat etmeli, başka şereflere veya maddî, mânevî menfaatlere gözünü dikmesin. Hem münakaşa, münazaa ve mesail-i diniyede damarlara dokunacak tarafgirane mübahese etmemek lâzımdır ki, Nur aleyhinde garazkârlar çıkmasın. Hattâ, bir hiss-i kablelvuku ile, Mustafa Oruç kardeşimizin Risale-i Nur’un mesleğine muhalif olarak birisiyle mübahesesi, aynı zamanda, belki aynı dakikada ona gayet hiddet ve şiddetle bir gücenmek kalbime geldi. Hattâ o Nur’dan kazandığı çok ehemmiyetli makamından atmak arzusu oldu, kalben müteessir oldum. Bu benim için bir Abdurrahman idi, neden böyle şiddetli hiddet ettim? Sonra bu bayramda yanıma geldi, Cenab-ı Hakka şükür ki, çok ehemmiyetli bir ders dinledi ve o büyük hatasını da anladı ve benim burada hiddetimin aynı dakikada hatâsını itiraf etti. İnşallah o kefarete oldu, tam temiz olarak kurtuldu.” (Emirdağ Lâhikası-I, 273)

“Bu mektupta geçen hadise nasıl oldu? Üstad’ımızın size hiddetiyle vermek istediği mesaj neydi? Üstad ‘hissikablelvuku ile...’ diyor. Bu hususta bildiğiniz nedir?”



Sabri Halıcı



Salih Yeşil

“Ben İstanbul’da talebeyken Konyalı Sabri Halıcı gelerek Salih Yeşil’le görüşmek istediğini söyledi. Her ikisinin de Erzurumlu olduğunu öğrendim. Beraberce Fatih’teki evine ziyarete gittik. Bizi misafir odasında kabul buyurdular. Bu arada hizmetçisi kahve ikram etti. Hizmetçi biraz açık saçık olduğu için Sabri Halıcı

tesettürü hatırlatan bir konuşma yaptı. Salih Bey de, ‘Hizmetçi, cariyeye hükmündedir, tesettüre lüzum yoktur’ dedi. Sonra iş Hz. Muaviye, Vehhabilik gibi meselelere de intikal edince münakaşa başladı. Bu münakaşayı aynı anda Üstad hissediyor ve o mektubu yayınlıyor. Üstad’ımız münakaşayı sevmezdi. Üstad tokadı bize atarak, üçüncü şahıslara esaslı ders veriyordu. (bkz. Sabri Halıcı)

“Üstad’ın altıncı hissini çok inkişaf ettiğinden, hatta günlük hadiselerin gece rüyasında gösterildiğinden bahsedirdi. Bu ‘hissikablelvuku’ da böyle olsa gerekir... Üstad ‘tesadüf’ diye bir şey kabul etmezdi. Her şeyden bir mana çıkarırdı. ‘Tesadüf yok, tevafuk vardır’ derlerdi.”

ÜSTAD, ÇOK DİKKATLİ OLMAMIZI SÖYLERDİ

“Üstad’la kaç kere görüştünüz? Neler konuştunuz veya kendisinden neler gördünüz?”

“Üstad’la ne kadar görüştüğümün sayısını ben de hatırlamıyorum. Üstad, 1952 Gençlik Rehberi Mahkemesi münasebetiyle İstanbul’da Akşehir Palas Oteli’nde kalırken, bizi müteaddit defalar, ‘Aranıza ajanlar karışmak ihtimali var, çok dikkatli olmalıyız!’ diyerek ikaz ederdi. Hatta bunu itham eder derecesinde tekrar ederlerdi. Sonradan haklı olduğunu anladık.

“Üstad’ın gözleri mavi yeşilimsi idi. Yüzüne bakılınca rahatsız olur kızardı. O zaman ben baktım, gözleri mavi-yeşil idi.

“Çukurbostanlı’da hayvanat bahçesinde tavus kuşlarını seyrederdi, yem parası verirdi. Tavuslara çok dikkatle bakardı.”

ŞEMSETTİN YEŞİL MESELESİ

“Aziz, siddik kardeşlerim! Mesmuatıma nazaran, Şemsi ve isimlerini söylemeyi münasip bulmadığımız müellifler, Zülfikâr’dan ve sair Risale-i Nur’dan bazı kısımları kendi namlarına neşretmelerine razıyım ve helal ediyorum ve memnun olurum. Onlar da Nur şakirtleridir, bu surette Nurları neşrederler.” (Emirdağ Lâhikası-I, 258)

“Üstad’ımızın bu mektubuyla ilgili bilgi verir misiniz?”

“O zamanların meşhur İstanbul vaizlerinden, 1943 Denizli hapsinde de yatan Şemsettin Yeşil vardı. Üstad bana Şemsettin Yeşil’e vereyim diye bir Mucizat-ı Ahmediye risalesi göndermiş. Ben de gittim, verdim. Bana, ‘Mektuplaşmaya lüzum yok, Denizli’de zarar gördük!’ dedi. Fakat sonra Abdurrahman Zapsu’yla ihtilâfa düştü, bunun tokadını yedi. Şemsettin Yeşil, Mucizat-ı Ahmediye’yi değiştirerek kendine mal etmeye başlıyor... Üstad’a şikâyet gidiyor. Üstad da, ‘Risale-i Nur, Kur’an’ın malıdır. Kur’an, Arş-ı Azam’a bağlıdır. Risale-i Nur miri malıdır, herkesin malıdır’ diyor ve ses çıkarmıyor.”

“ÜSTAD, BAŞINA GELENLERDEN ŞİKÂYET ETMEZDİ”

“Sizin gelecek nesillere, Üstad’ımız ve Risale-i Nurlarla alâkahı vermek istediğiniz mesajlar nelerdir?”

“1. Üstad Hazretleri hayatında hep Mısır’daki Cami-i Ezher gibi, Van’da bir Medresetü’z-Zehra üniversitesini kurabilmek için çalışmışlardı. Hatta bu yüzden, üniversite talebelerine ve öğretmenlere çok ehemmiyet verirlerdi.

“2. Kendisi, ‘Ben kaderin mahkûmuyum!’ diyerek başına gelenlerden şikâyet etmezlerdi. Tercüme-i hayatı bunlara şahittir. Kendisi gibi fedâî serdengeçtileri çok severlerdi.

“3. Üstad, bu asrın ve milletin dâhi bir İslâm mütefekkeri ve İslâm’ın dava vekili ve avukatıdır.”



(1928 - 2014)

MUSTAFA PESTİL

MİNARECİ MUSTAFA Ağabey, 1928 Trabzon/Sürmene doğumludur. Lâkabından da anlaşılacağı gibi, kendisi minare ustasıdır. Isparta'da yaşamaktadır. Hayatta iken Üstad Bediüzzaman hazretlerini çok defa görmüştür. Burada asıl konumuz ise, Pestil ağabeyin Bediüzzaman'ı çok farklı şartlarda en son görme macerasıdır. Mustafa ağabeyin kaderin sevkiyle Said Nursi'yi başka bir şekilde görmesi var ki, bu herkese nasip olmaz... Üstad'ımızın mübarek naşını, Urfa'dan kaçırılıp meçhul bir yere götürülmesinden 9 buçuk sene sonra, Isparta Doğanca Kabristanı'nda bir çinko tabut içinde bulmak, Minareci Mustafa ağabeye nasip oluyor. Çok tatlı şiveyle Bediüzzaman Said Nursi hazretlerinin ikinci kabrinin yerini bulma serüvenini, bütün ayrıntılarıyla bize şöyle anlattı Mustafa Pestil Ağabey:

BENİM ASIL MESLEĞİM MİNARECİLİKTİR

“Benim asıl mesleğim minareciliktir. İmanlı bir paşa, daha evvel depo yapılmış olan bir camiye bir minare yapmamı istedi. Ben baktım, caminin her tarafı çürümüş! Dedim: ‘Paşam, minareden evvel bu caminin altı üstü her tarafı yeniden yapılmalı, sonra minareyi yaparız.’ Bu, paşanın hoşuna gitti.

“Eskiden yollarda pek vesait yoktu, tek tük geçerdik. İşte ben bu camiye gitmek için yol kenarında bekleyen bir araba geldi, önümde durdu. Baktım içinde Üstad var; daha evvel hiç görmediğim halde görür görmez hemen tanıdım. Çağırdı beni, ‘Yer olsaydı seni de götürecektim’ dedi. Hakikaten arabanın içi doluydu, yer yoktu. Sonra ben trene gittim. İşte ilk görüşmem orada, yol kenarında oldu. Sonradan araştırdım. Risale-i Nurları buldum ve aldım. Ondan sonra ara sıra yine Üstad'ı gördüm.

ÜSTAD'IN MEZARININ ISPARTA'DA OLDUĞUNU ANLADIK

“Üstad Hazretleri Fıtnat (Güngör) Hanım'ın evinde kalıyordu. Fıtnat Hanım dersanelerden yetişmiş bir kadındı ve çok kuvvetli bir Osmanlıcası vardı. Malum Üstad'ın mezarının bilinmemesi için vasiyeti vardır. Senirkentli Ali İhsan Tola'nın da bulunduğu bir sırada, ‘Talebelerimden 12 kişi benim mezarımı bilse zarar vermez’ diyor Üstad. Üstad'ın saçları 10 santim kadar uzunmuş ve saçlarına kına yakarmış. Bu vaziyette iken biliyorsunuz, Urfa yolculuğuna çıkıyor Üstad. Orada vefat ediyor. Biz burada Isparta'dayız. Rahmetli Tahiri Ağabey var burada. Biz Üstad'ın vefatını geç haber aldık, o yüzden gidemedik. Üstad'ı Urfa'ya defnediyorlar. Yolda giderken Üstad bir talebesine, ‘Beni Hz. İbrahim (a.s.) çağırır’ diyor.

“1960 ihtilâlında karar alıyorlar... Üstad'ın kardeşi Abdülmecit'i alarak, kabrini tahta bir tabuta koyup, galvanizli sac'a koyup lehimliyorlar. Boşlukları da kaba talaşla dolduruyorlar. Geceleyin uçakla götürüyorlar, ama Abdülmecit de bilmiyor nereye gittiklerini... Fakat ‘Bir gölün üstünden geçtik, bir demir kapıdan geçip oraya defnettik’ diyor; ama muhit neresi, bilinmiyor. Bu böyle kaldı. Sonra polisler orada nöbet beklediler, ama niçin beklediler bilinmiyor. Ama mezarlık tespit edilmişti.

“Derken Isparta'da olduğu anlaşılmaya başlandı, ama tam kesinlik kazanmadı. Böyle dokuz sene geçti aradan. Dokuz sene zarfında herkes kendi kafasına göre, ‘Acaba burada mı?’ diye aramalar yapıyor... Galvanizli saca gömüldüğü belli ya... Bu yüzden Rüştü Ağabey, ‘Şişle bile aradım ağabey!’ dedi. O zamanlar çok sıkıydı. Benim evime yapılan baskınların sayısını bile bilmiyorum, o kadar çok sıkı... Büyük bir isyan yapmışız gibi ağır cezada ben ve hanımım çok yargılandık!

BEDİÜZZAMAN'IN NAŞI HİÇ BOZULMAMIŞTI

“Bir gün (1969) Sav'a (Isparta'nın Sav kasabası) derse gitmiştik, orada bu konu açıldı. Herkes bir şey söylüyordu. Ben de dedim: ‘Allah'ın izniyle Üstad'ı ben bulacağım.’ Öyle dedim orada o zaman. Sonra benim yeğenimin bir çocuğu doğdu, sonra öldü! Çocuğu yıkadık, koyduk taksiye... Kış günü, çok soğuk... Gittik (Doğanca) mezarlığa. Yalnız benimle gidenler bu işleri bilmiyorlardı. Ağabeyim de var, ama bu işlerden ha-

berdar değildi. Mezar yeri için karar verdim, ‘Şurayı eşin’ dedim. Bana o anda, kazma vurulunca sanki Üstad’ın başına vurmuşlar gibi bir his geldi... Diz çöktüm, Yâsin okumaya başladım. Ben Yâsin okurken benim amcaoğlu: ‘Amca burada bir sac çıktı, bu ne olabilir?’ dedi. Ben hemen anladım tabii... ‘Hastanelerde (gariban) ölenleri böyle yaparlar, getirirler, böyle gömerler’ dedim. Biraz ilerisini kazdık, çocuğu gömdük. ‘Siz haydi gidin bakalım’ dedim diğerlerine. Onlar gittiler.

“Eştim baktım, galvanizli sac ve lehimli... ‘Tamam!’ dedim. Ama içini daha bilmiyorum... Sonra küreğin ucuyla kanırttım, o lehimleri söktüm. Üstad’ın kafası önüme çıktı. Pırl pırl... Üstad’ın saçları kınalı, bir şey olmamış gibi hiç bozulmamış... Üstad sarıgi başından hiç çıkarmazdı, o yüzden her tarafı tamam, tanıdım fakat saçlarını bilemedim. Neyse kapattım üstünü, örttüm.

“Kimseye bir şey diyemiyordum, çünkü Üstad’a karşı bir yanlışlık olur diye korkuyordum. Sonra Bozan-önü’nde Şaban (Akdağ) vardır, bilirsiniz. Üstad’ın çok kuluçlarını ezmiştir. Ona sordum, başkasına sordum. Tarif ediyorlar; fakat bir tanesi bile ‘Üstad’ın saçları kınalıdır’ demiyordu. Bir hafta uğraştım, ama demiyorum kimseye. Hiç kimse kınalı demiyor. Allah, Allah! (Mustafa) Ezener vardı mesela, o da diyemiyor kınalı diye. Hepsisi, her şey tamam, ‘kınalı’ deseler iş bitecek. Sonra Senirkent’e Ali İhsan Tola ağabeye gittim, ona sordum. ‘Üstad’ın saçları nasıldır?’ diye. ‘Üstad’ın saçları 10 santim uzunluktadır ve kınalıdır’ dedi. Babasına rahmet, düğüm çözülmüştü şimdi!

ÜSTAD, BAŞKA BİR YERE DEFNEDİLİYOR

“Bir de tersine koymuşlar tabutu, geceleyin ayaklar kibleye gelmiş. Fıkha göre araştırdık, tabutun kibleye dönmesi lazım geliyordu. Ama tek kişi bunu yapacak güçte değildi. Bunu üç-dört kişiye anlattık, tabutu oradan çıkardık. Bunlardan ikisi öldü, diğeri Salim Güntaş. Mezarı eştik, tabutu çıkardık. Kanırtığımız yerden Üstad’ın yüzünü tekrar gördük. Ondan sonra çok derin bir mezar kazdık orada, altını da epey saptırdık. Bizde çıkarırlar korkusu vardı... Rahmetli Hacı Nureddin vardı, Atasoyların Ahmet’in babası, İslâmköy’denir.



Isparta Doğancı kabristanında Said Nursi’nin şimdi boş olan ikinci mezarı

“O sıralarda ben de neşriyat (Risale-i Nur) yapıyorum Isparta’da. Antalya, Gazipaşa’dan Fethiye’ye kadar neşriyat bende... On beş sene kelle koltukta, Allah’ın inayetiyle bu neşriyatı yaptık. Yalnız buradan oraya gitmek zor olduğundan burayı, yani Antalya-Elmalı’yı merkez yapayım dedim. Nurettin’e (Atasoy) dedim ki: ‘Bunu buradan çıkarmasınlar. Buraya bir mezar yap, ama boşluğa koyacaksın, göçtü mü anlarız! Oraya öyle bir beton koyacaksın ki kolay kolay çıkaramayacaklar...’ Böyle bir tertip aldık. Fakat mübarek, bunu ihmal etmiş, yapmamış... Babası Osman Ağabey vardı, rahmetli oldu; o da gidiyor Isparta’da bulunan bir ağabeye anlatıyor. ‘Minareci böyle böyle... Üstad’ı bulmuş!’ diye anlatıyor. O ağabey de emir veriyor, ‘Çıkarın!’ diye. Çıkarmaya başlayınca ellerindeki küreklerin sapları kafalarına vuruluyor, çıkaramıyorlar, bırakıp dönüyorlar. Bunu bana orada yeri kazıyanlardan birisi anlattı. Üstad müsaade etmiyor.

“Ondan sonra bu artık duyuluyor. Duyulduktan sonra Salim Güntaş ile Sav’dan Bekir Hafız (Avşar), bir kişi de alırlar, tabutu çıkarıyorlar. Sav’a götürüyorlar. Üstad şu anda Sav’da.¹ Bizim Nurettin de on gün sonra Isparta mezarlığına gidiyor, tabutun çıkarıldığını bilmeden oraya betondan mezarı yapıyor. Ama Üstad çıkarıldıktan sonra... Ben bu arada Antalya/Elmalı’dayım. Bir gün Elmalı’ya Isparta’dan biri geldi, bana Üstad’ın mezarının götürüldüğünü anlattı. Dedi ki: ‘Isparta’ya büyük bir gelir kaynağı olacaktı, ziyarete gelen turistler olacaktı, para gelecekti...’ Fena bozulmuştum orada. Herkes duymuş! Sonra gittim Isparta’ya, baktım Nurettin mezarı yapmış... ‘Çıkarılsa mezar bozulurdu, bu beton bozulurdu’ dedim. Meğer Üstad çıkarıldıktan sonra yapmış mezarı... Şimdi Üstad artık orada değil...

“İki Eddai şiirinin sebebini şimdi anlamıştık...”

“Biz bu kabri 9,5 sene sonra bulmuştuk. 1969’da... Üstad’ın yüzünde hiçbir bozulma yoktu; yalnız bir yeri-ne ilâç dökmüşler, belli oluyordu. Burada bir şey daha var ki: Sözler’deki Eddai şiirinde, ‘Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde / Said’den yetmiş dokuz emvat bâ-âsam âlâma. / Sekseninci olmuştur, mezara bir mezar taş’ diyor Üstad Hazretleri... Üstad’ın hicri takvime göre vefat tarihi 1379’dur, ona işaret var... Şualar’daki Eddai şiirinde ise, ‘Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde / Said’den altmış dokuz emvat bâ-âsam âlâma / Yetmişinci olmuştur, mezara bir mezar taş’ demektedir Üstad Hazretleri... Mezarımın bulunduğu milâdî 1969 senesine işaret etmektedir. Aradaki 10 sene fark bunu gösteriyor.”



Minareci Mustafa Pestil ve Ömer Özcan

¹ Mustafa Pestil Ağabeyin bahsettiği tarihten sonra Bayram Yüksel Ağabey Hz. Üstad’ın mübarek naaşını tekrar başka bir yere nakletmiştir. Ömer Özcan



(1929 – 2012)

MUSTAFA SUNGUR

USTAFA SUNGUR Ağabey, 1929 Eflâni doğumludur. Allah, Kur'an ve Peygamberden uzak bir nesil yetiştirmek amacıyla açılan okullardan biri olan Kastamonu Gökçöy Köy Enstitüsü'nü bitirir. Kendi köyü Çalırlar'da bir müddet muallimlik yapar. 1946 senesinde Risalelerde adları geçen Muallim Ahmet Fuat, Mustafa Osman, Hıfzı Bayram, Mehmet Feysi ağabeyler vasıtasıyla Risale-i Nur'u tanır ve okumaya başlar.

Risaleleri okudukça, Köy Enstitüsü mezunu Mustafa Sungur'un iç âleminde derin sarsıntılar başlar ve hayata ve insana bakışı süratle değişir. Yerinde duramaz; kalbini uyandıran, maneviyat gözlerini açan eserlerin sahibine, Bediüzzaman'a gitmeye karar verir. Eylül 1947'de, Emirdağ'da, ömrü boyunca Üstad'ım diyeceği zati, Said Nursi'yi ziyaret eder. Bediüzzaman, Sungur'u şefkatle sinesine basar. Genç Sungur kararını orada verir; insanların saadeti için iman-Kur'an yoluna baş koymayı ahdeder. Meşakkate, çileye bilerek talip olur. Nitekim daha bir sene geçmeden, 1948'de Afyon mahkemesi münasebetiyle hapisaneye düşer. 1953'te Samsun Büyük Cihat Gazetesi'ne gönderdiği bir yazı yüzünden Samsun'da tekrar hapse alınır. Katıldığı Kur'anî kervan böyle yürümektedir... Sungur Ağabey hizmet hayatı boyunca defalarca mahkemeye verilir, hapis yatar.

Mustafa Sungur, 1954 senesinde Isparta'da, şimdi müze olan evde çok sevdiği Üstad'ımın, Bediüzzaman'ın yanında Kur'an hizmetkârı olarak kalmaya başlar. Bediüzzaman Hazretlerinin en yakın, en sadık hizmetkâr ve talebelerinden birisi olmuştur.

Hz. Üstad, Sungur Ağabeye, "Sungur! Hayatım, hayatınla devam edecek" demiş ve onu "mutlak vekili" olarak tarif etmiştir. Ve şu müjdeyi vermiştir: "Sungur! Sen göreceksin, bu hizmetin meyvesini sen göreceksin, kabrime gelip bana okuyacaksın..." Bu sözleri kendisinden ve kader arkadaşı Bayram Yüksel ağabeyden defalarca dinledim.

Sungur Ağabey denince aklıma şunlar geliyor:

Risale-i Nur'a muazzam vukufiyet...

Meslek-meşrep hususunda menba, Hz. Üstad'a ve Nurlara bu cihetle ayna...

Kimsenin tahammül edemeyeceği yoğunlukta seyahatler...

Türkiye ve dünyadaki hizmet merkezleriyle bizatihi alâka...

Mustafa Sungur ağabeyden farklı zaman ve mekanlarda dinlediğim ve kaydettiğim çok miktarda kaset ve notlarım var. Şimdilik bazı hatıralarımı arz ediyorum:

ÜSTAD HAFIZLARA, BİZ DE HAFIZIZ DERDİ

Sungur Ağabey bir defasında şöyle demişti: "Üstad'ımızın yanına hafızlar gelirdi. Üstad onlara: 'Kardeşim biz de hafızız. Siz Kur'an'ın hurufunu, biz ise Kur'an'ın hakaikını muhafaza ediyoruz'"

HAYR-I AZİMDEN MAHRUM KALMAK...

Sungur Ağabey Samsun Büyük Cihat gazetesine (1953) bir yazı gönderiyor, tevkif ediyorlar. Sonra Üstad'ımıza geliyorlar, "Bunu sen mi gönderdin?" diye soruyorlar. Üstad da: "Bu hayr-ı azimden mahrum kaldığım için cidden müteessirim!" diye cevap veriyor.

ALİ ULVİ BEY'İN MEKTUPLARI OKUNDUĞU ZAMAN...

“Gönüller Fatihi Büyük Üstad’a’ isimli manzume ve Ali Ulvi Bey’in mektupları geldiği ve okunduğu zaman Üstad: ‘Ben bunu şahsım için değil, Medine-i Münevvere’deki şahs-ı manevînin, Risale-i Nur hakkındaki görüşü olarak kabul ediyorum’ diye buyurmuşlardı.

SİZİN KÖYDEN SENİN YENİ HALİNİ GÖRMEYEN ÖLEN VAR MI?

“Üstad bana sordu: ‘Sizin köyden senin bu yeni halini görmeden ölen var mı?’ Biraz düşündükten sonra, ‘Hayır Üstad’ım, yok’ dedim. Üstad derin bir nefes alıp, ‘Elhamdülillah! Senin eski halini görüp yeni halini görmeden vefat eden olsaydı, mesul olurdu!’ dedi.”



Nur’un yorulmaz ve tok olmaz yolcusu Mustafa Sungur

MENDERES SENİ MAARİF NAZIRI YAPSA...

Hız. Üstad Sungur ağabeye diyor: “Menderes seni maarif nazırı yapsa, mekteplerde nurları okutacaksın fakat arada sırada bazı meselelerde bizim dediğimiz gibi olacak’ dese, sen de kabul etsen... Nur’daki ihlâs bunu reddeder!”

SUNGUR AĞABEY TEKRAR ANKARA’YA GİTMEK İSTEYİNCE...

Sungur Ağabey Ankara’dan gelmiş, fakat şiddetle tekrar Ankara’ya gitmek istiyor. Talebelerle meşgul olmak için... Beraber çıkıyorlar. Yolda Üstad: “Sen Menderes’i Nurcu yapsan, o da bütün Risale-i Nurları neşretse, benim yanımda elde ettiğin neticeyi elde edemezsin” diyor.

TALEBE-İ ULÛM OLARAK ÖLEN ŞEHİTTİR

“Üstad, Zübeyir Ağabey, Ceylan ve ben gidiyorduk... Üstad ‘Zübeyir ile Ceylan şehittir’ dedi. Ben de ‘Ne olur Üstad’ım dua ediniz, ben de şehit olayım!’ dedim. Üstad da, ‘Talebe-i ulûm olarak ölen, şehittir’ dedi.”

RİSALE-İ NUR’UN HER BİR KİTABI BİR SAİD’TİR

“Birçok kardeşimiz, Üstad’ın vefatından sonra bu hizmete girdi. Üstad’ımızı göremedi... Peki acaba Üstad’ın ruhaniyetiyle şimdi bir irtibat kurulabilir mi? Onunla görüşmeyenlerin bir hissesi yok mu?” diye soran Sungur Ağabey, daha sonra cevap olarak Emirdağ Lâhikası-II’den şu mektubu okudu:

“Kat’iyen size haber veriyorum ki: Risale-i Nur’un her bir kitabı bir Said’tir. Siz hangi kitaba baksanız benimle karşı karşıya görüşmekten on defa ziyade hem faydalanır, hem hakikî bir surette benimle görüşmüş olursunuz. Ben şuna karar vermiştim ki, Allah için benimle görüşmek isteyenleri, görüşmediklerine bedel her sabah okuduklarıma, dualarıma dâhil ediyorum ve etmekte devam edeceğim.”

Sungur Ağabey, “Hangi kitaba baksanız benimle karşı karşıya görüşmekten on defa ziyade hem faydalanır” cümlesi üstünde durdu. Ve şöyle dedi:

“Biz eskiden bunu Üstad’ın kendini perdelemek için tevazu yaptığını zannederdik, ama görüldü ki aynı hakikat imiş...”

BİRDEN O AYET AÇILDI, HAŞİR RİSALESİ TELİF EDİLDİ...

“1954 senesinde Zübeyir Ağabey, Ceylan ve ben, Barla’da Üstad’ın yanında kalıyorduk. Üstad, Zübeyir ağabeyle beni Barla’nın güneydoğusundaki vadilere bahçelere götürdü. Ceylan evde kaldı. Orada Üstad: ‘Kardeşlerim! Otuz sene evvel aynı bu mevsimde, badem ağaçlarının çiçek açtığı mevsimde, burada: ‘Şimdi bak Allah’ın rahmet eserlerine: Yeryüzünü ölümünün ardından nasıl diriltiyor? Bunu yapan, elbette ölüleri de öylece diriltecektir. O her şeye hakkıyla kadirdir. (Rum Sûresi, 50)’ ayetini günde 40 defa okudum. Birden o ayet bana açıldı, Haşir Risalesi telif edildi’ dedi.”

KÂİNAT KİTABINI OKUMAK AYNİ KUR’AN OKUMAK GİBİ SEVAPTIR

“Üstad, ‘Nasıl ki Kur’an okumak, onun ayetlerini okumak sevaptır; şu büyük Kur’an olan kâinatı da okumak, tefekkür etmek aynı şekilde sevaptır. Bir saat okumak, 80 sene ibadet sevabına eşittir’ derdi.”

“1954 senesinde Üstad’la beraber Barla’dayız. Her gün bize kitap okutuyor, kırlara dağlara çıkarıyordu.”

“Bir gün Sözler’i almayı unutmuşum. Mezarlık tarafından geri dönerken Üstad, ‘Nereye gidiyorsun?’ diye sordu. Ben kitabı unuttuğumu söyleyince, ‘Bugün de büyük kitabı okuyacağız, gel!’ dedi. Üstad büyük kitapla kâinatı kastediyordu...”

“Isparta’da üzümün olduğu zamandı... Üstad bir gün şöyle ayağa kalkıp bağlara üzümlere tefekkürle baktı baktı ve: ‘Sahiplerinden ziyade bunlardan ben istifade ediyorum’ dedi.”

“Bir gün Üstad’ı cama dayanmış, pencereden kavak ağaçlarını seyrederken gördük. Üstad’ımız bizi görünce: ‘Yüzer sinemadan, tiyatrodan on defa ziyade bunları seyretmek, nefsimin hoşuna gidiyor’ dedi.”

“Esmâ-i İlâhiyye ayine olmak demek: Mesela şimdi bir ayna olsa, şu ağaca tutsak ağacı gösterir. Kadife-kale’ye tutsak onu gösterir. Binler şeylere tutsak onları gösterir... İşte ayinedarlık budur. İnsan da binler esmâ-i İlâhiyye ayinedarlık eder, Allah’ın isimlerini gösterir.”



Mustafa Sungur Ağabey İzmir Basmane dershanesinde... (1999)

BEN YİYORUM, SİZ UZAKTAN KOKLUYORSUNUZ!

Dördüncü Şua okunurken Sungur Ağabey şöyle dedi: “Üstad’ımız böyle bahisler okunduğu zaman derdi: ‘Ben bu bahsi yiyorum, siz uzaktan kokucuk alıyorsunuz! Kokucuk da olsa büyük bir hazinedir...’ Aynen böyle derdi...”

“Risale-i Nur her yerde huzura yol gösteriyor. Kardeşler, bu az bir şey değil. Her yerde ‘Allah’ı görür gibi’ huzura yol verir Risale-i Nur. Sair evliya masivayı, yani kâinatı unutarak huzura yol bulmuşlar. Hâlbuki Risale-i Nur kâinata bakarak huzura yol gösteriyor.”

BU DERSTEN YENİ OKUNUYOR GİBİ İSTİFADE ETTİM!

“Bir gün Isparta’da ‘Hakaik’a dair kitap dağıtıp eskimez yazıyla Üstad’ın huzurunda ders yapıyorduk. Üstad karyolada boynuna kadar yorgan çekili, dinliyordu. Bir ara durdu: ‘Kardeşlerim! Hafızanız nasıl? Ben artık ihtiyarladım, hafızam zayıflamış.’ Sonra: ‘Yemin ediyorum, yemin ediyorum bu dersten yeni okunuyor gibi istifade ettim! Hâlbuki bu meseleyi on bin kere okumuşum...’ dedi.”

“1959 yılının bir güz ayında Üstad Hazretleri abdest aldıktan sonra: ‘Şu cazibedar siyaset hadiseleri biraz tevakkuf etse, birden beşer nazarı Kur’an’a çevrilecek’ dedi.”

BİRDEN DÜNYANIN DÖNDÜĞÜNÜ GÖRDÜM; DÜŞMEMEK İÇİN...

Üçüncü Mektup'ta: "Şimdi şu 'hunnes-künnes' tabir edilen seyyarelerle şu zeminimizi kâinat fezasında birer gemi, birer tayyare suretinde kemal-i intizamla döndüren ve seyr ü seyahat ettiren Zatın haşmet-i rububiyetini ve şaşaa-i saltanat-ı ulûhiyetini güneş gibi parlaklığıyla gösteriyorlar" cümlesi okunurken, Sungur Ağabey Üstad'tan şu hatırayı nakletti:



İzmir-Çamlık'ta, yıl 1993...

"Üstad Hazretleri, 'Çam Dağı'ndaki ağacın en tepesinde iken birden dünyanın döndüğünü gördüm, düşmemek için hemen ağaca tutundum!' demişti.

ÜSTAD'IMIZ DİN VE FEN İLİMLERİNİ BİRLEŞTİRİYOR

"On Beşinci Şua/El-Hüccetü'z-Zehra, 1948'de Afyon Hapishanesi'nde telif edildi. Biz yazardık... Bir günde, İkinci Makam telif edildi. Okudum... Vallahi neler öğrendim neler! Şükür ve tahdis-i nimet suretinde arz ediyorum. Üstad haâlâ dersini veriyor..."



Şahin Yılmaz Hocaefendi, Mustafa Sungur, Gültekin Sarıgül ve Mehmet Fırıncı Ağabeyler... Çamlık, 2002...

"Üstad, çiçeklere, otlara, sineklere, böceklere bakar, temaşa eder, mütalâa ederdi. Peki ne görüyordu?"

Sungur Ağabey, ilm-i İlâhînin delillerinden dokuzuncu ve onuncuları okudu:

"Her masnuda, hususan bahar mevsiminde zemin yüzünde sermedi bir hüsn-ü cemalin cilvelerini gösteren bütün güzel mahlûklar, ezcümle çiçekler, meyveler ve kuşçuklar ve sinekler ve bilhassa yaldızlı ve yıldızlı kuşçukların hilkatlerinde ve suretlerinde ve cihazatında öyle mucizane bir maharet ve dikkat ve harika bir sanat, bir ittikan, bir mükemmeliyet ve sanatkârlarının mucizathünerlerini gösteren ayrı ayrı, çeşit çeşit tarzlarda şekiller, makinecikler, gayet ihatalı bir ilme..." cümlesini tekrar tekrar okudu ve tekrar tekrar kelimelere dikkati çekti:

"Biz Üstad'la, mesela Kuleönü köyünden dönerken, yolda giderken, Üstad yolun kenarındaki çiçeklere, otlara, sineklere, böceklere bakar, temaşa eder, mütalâa ederdi. Peki ne görüyordu? Her masnuda sermedi bir hüsn ve cemalin cilvesini görüyordu.

"Şimdi bir talebe soruyorum: 'Yağmurlar nasıl yağıyor, fen ve muallimleriniz ne diyor?'

"Denizlerin buharlaşmasıyla ağabey' diye cevap veriyor.

"Peki, Üstad'ımız ne diyor bakalım, Münacat Risalesi'nden okuyalım: 'Evet, bu dünyamızın menba-ı acayıp buhar kazanları hükmünde olan denizlerde hiçbir mevcut, hatta hiçbir katre su yoktur ki, vücuduyla, intizamıyla, menfaatıyla ve vaziyetiyle Halkımı bildirmesin...' (Şualar, 48) Demek Üstad'ımız, din ve fen ilimlerini birleştiriyor..."

TAKRİZİN TAMAMINI AHMET FEYZİ AĞABEY YAZDIĞI HALDE...

Sungur Ağabey, Şualar kitabından: “Her asır başında hadisçe geleceği tebşir edilen dinin yüksek hâdimleri, emr-i dinde mübtedî’ değil, müttebî’dirler. Yani kendilerinden ve yeniden bir şey ihdas etmezler, yeni ahkâm getirmezler...” “Ahmet Feyzi, Ahmet Nazif, Selahaddin, Zübeyir, Ceylan, Sungur, Tabancalı” takrizinin tamamını okuttuktan sonra dedi ki:

“Bu takrizin tamamını Ahmet Feyzi Ağabey yazmıştır. Üstad’ımız şahs-ı maneviye mal olması için, bizlerin de isimlerini ilâve etmiştir.

ÜSTAD’IN “KANAAT” İSTEMESİ NE DEMEK?

“Üstad’ımızın bizden ‘kanaat’ istemesi, ‘Size Zühre yıldızını gösteriyorum; başkaları (başka hizmet tarzları) Zühre’den büyük yıldızları gösterse de bende kanaat edin’ manasında değildir. ‘Gidersen güneşe mukabil lâmba bulursun’ demektir.”

On Birinci Söz’de “Şehbaz-ı Kalender” meselesi okunurken Sungur Ağabey dersi kesti: “Bir gün Isparta’da iken Üstad bize: ‘Darılmayın ama Çam Dağı’ndaki ağaç ve taşları sizden daha munis gördüm!’ dedi.”

“KÜFRE KARŞI MANEVÎ KILIÇLA YAPILAN CİHAT”

“Üstad Isparta’dayken, Diyarbakır’dan Mehmet Kayalar’dan bir mektup geliyor. Mehmet Kayalar gördüğü bir rüyayı anlatıyor Üstad’a. Rüyada dört halife, Gavs-ı Azam hazeratını görüyor. ‘Ya Resulallah! Maddî cihat zamanı...’ diyor. Mehmet Kayalar bundan maddî cihat zamanı geldiğini düşünüyor ve Üstad’a yazıyor. Üstad cevaben Mehmet Kayalar’a şöyle bir mektup yazıyor:

“Rüyanızı tebrikle beraber, sakın yanlış anlama, maddî cihat, ‘Tabiat Risalesi’ndeki gibi küfre karşı manevî kılıçla yapılan cihattır.’

AFYON HAPSİNDE ÜSTAD’IN GÖZÜ SOĞUKTAN KAPANMIŞTI

“Üstad Hazretleri (1948) Afyon hapsinde... Kışın çok soğuk... Üstad 60 kişilik koğuşta tek başına tutuluyor. Baktım gözü soğuktan kapanmış... Beni görünce ‘sobayı yak’ diye işaret etti. Fakat odun yok ki yakayım. O zamanlar Afyon’da eksi yirmi derece soğuklar oluyordu...”

“Aynı Üstad, Rusya’da kumandana ayağa kalkmamış. Hurşit Paşa’ya: ‘Şeriatın bir hakikatine bin ruhum olsa feda ederim!’ demiş, Mustafa Kemal’e: ‘Namaz kılmayan haindir!’ demiş vs... Böyle bir Üstad, bakın asayiş muhafaza için nelere sabrediyor!

“Afyon hapsinde Refet Bey, Kerem isminde bir Afyonlu köylüye risale veriyor. Sonra Kerem hastalanıyor, 15 gün tebdil-i hava veriyorlar. Kerem de ‘Hadi giderken Üstad’ın elini öpeyim de öyle gideyim’ diyor. Üstad 80 yaşına yakın... Üstad’ın elini öperken Kerem’e ‘Niye öptün?’ diye tokatlıyorlar. Bunu Üstad bize anlattı. ‘Benim yerime onu dövüldü’ dedi. Bunlara sabrettiğini belirtmek için, ‘Asayiş muhafaza için menfi hareket etmiyorum, onlara beddua bile etmiyorum. Yeter ki Risale-i Nur’a zarar gelmesin, gelen nesillerin imanı kurtulsun diye sabrediyorum’ dedi.

“Üstad bir defasında da, ‘Nur talebelerine dua ettiğim vakit, onlardan gelecek nesillerine de, çocuklarına, torunlarına da niyet ediyorum’ dermişti.

BARLA HAYATI HAYATIMIN EN LEZZETLİ EN SAÂDETLİ GÜNLERİDİR

“1954’te Ceylan, Zübeyir Ağabey, ben üçümüz Üstad’ımızla Barla’ya gittik. Bayram ağabeyi nöbetçi bıraktık. Üç-dört ay kaldık orada...”

“Bir gün Üstad Hazretleri bir şeyler söyledi, ‘gelmeyin’ der gibi bir şeyler, ama tam anlayamadık. Zübeyir Ağabey o mezarlıktan yukarı çıktı, ben de gideyim dedim ve tâ yukarıda buluştuk Üstad’la. Üstad dedi: ‘Siz geldiniz, ben eski zamanlarla buluşacaktım, benim hayalim kuvvetli olduğu için, 10 seneye yakın kaldığım Barla’da o günkü âleme gidecektim. Benim Barla hayatım, hayatımın en lezzetli, en saâdetli günleridir’ dedi.

“Hâlbuki yazıyor ki risalelerde, ‘Barla’daki işkenceli hayatım’ diyor. Demek ki bir cihetten bakınca en mes’ut... Malum ekser Risale-i Nur hakikatleri oradan ilan edilmiş. Orada yazıldı ya... İşte o hatıralar, kâinatı temaşa, en mes’ut hatıraları. Zahir nazarda da daima nazar ve takip altında... Ona Üstad, ‘en işkenceli hayatım’ diyor.

“Siz de bize bazen diyorsunuz, ‘Sungur Ağabey, hayatı hep hapiste geçmiş’ falan... Bir cihette doğru, ama bir cihette en sürurlu hayatımız Üstad’la kaldığımız günler. Hapis hayatı, hayatımızın en saadetli, maddî manevî bayramlarımızı elhamdülillah...”

ÖLÜNCEYE KADAR HİZMETE HİSSEDAR OLMAK LAZIM

“Lem’alar (1957) yeni harfle basılmıştı... Said Özdemir, Salih Özcan paket paket her tarafa gönderiyorlar. Üstad’ımızla Eğirdir’e beraber giderken iki tane Lem’alar aldı. Birini Çilingir Ali’ye, birini de Demirci Salih’e vermek için... İki tane Lem’alar ile Üstad’ımız hissedar olmak istedi bu hizmete. İki Lem’alarla bile olsa hizmete iştirak... Artık şimdi hizmet umumî hal almış, benim hizmetim bitti, yok. Ölünceye kadar hizmete hissedar olmak lazım...”

HASAN FEYZİ’NİN GÖZLERİNİN ÖNÜNDE OLAN HAKİKATLER...

Tarihçe-i Hayat’tan Hasan Feyzi Ağabeyin, “Güzel oku, her zerrede coşkun birer mânâ var, / Dert ehline bu mânâda canlar sunan eda var. / Vermek için parlaklığı, gamlı gönül evine, / Bir bak hele, her cilâdan üstün olan cilâ var. / Derin, güzel düşünceyle incelersen bunu sen, / Zayıflamış ruhlar için dağlar gibi gıda var” şiirini coşkuyla bizzat okuyan Sungur Ağabey dedi ki:

“Seneler evvel aynı şiiri Üstad yine bana okutmuştu. Ve: ‘Sungur! Senin kalbinin derinliklerinde olan, Hasan Feyzi’nin gözlerinin önündedir’ demişti. Üstad’ımız, Denizli beraatından sonra iki ay içinde Emirdağ’a sürgün ediliyor.

“Şimdi okuyacağım şiir de Hasan Feyzi Ağabeyin, Üstad’ın Denizli’den ayrılmasından dolayı nasıl gözyaşı döktüğünü gösteriyor. Bu şiiri Üstad’ımız ayrılırken Hasan Feyzi Ağabey Üstad’ımızın arabasından içeri atıyor:

“Çekilip nur-u hidayet yine zindan olacak, / Yine firkat, yine hasret, yine hüsrân olacak. / Yine sen, yaş yerine kan akıtıp ağla gözüm, / Çünkü hicran dolu kalbim yine hicran olacak. / Yine göç var diye Mecnuna haber verme sakın! / Yine matem, yine zâri, yine efgan olacak. / Açılan ol gül-ü tevhid, sararıp solsa gerek, / Kapanıp kâbe-i irfan, yine viran olacak. / Haber aldım ki yarın yâd olacakmış bize yâr, / Ne büyük yâre ki, kimler buna derman olacak?”

DİĞER CEMAATLER DE HİZMET EDİYOR...

“Ayrılık gayrılık yok... Mehdî’nin iman hizmetinde, siyaset âleminde, saltanat âleminde vs. vazifeleri var. Diğer Nur cemaatleri de bu hizmetleri yapıyor. Üstad da: ‘Mehdî’nin talebeleri evliya, ulema, seyyidler vs. ordusu’ diyor ya... Yoksa iman ve dersane hizmeti bitti de, bu hizmetler başladı değil...”

“Ben diğer cemaatlerin hizmetleriyle de iftihar ediyorum. Çorum’un bir kasabasından geçerken bir bina gördüm. ‘Süleyman Efendi’nin kursu’ olduğunu söylediler, iftihar ettim, sevindim. Rusya’ya gittiğimde Sarp Kapısı’ndan çıktığımız zaman aniden bir soğuk, ayaz basması gibi manevî bir ayazla karşılaştık. Türkiye oranın yanında manevî sıcaklık içinde, her yerde hizmetler var. Fakat oralar çok farklı...”

SUNGUR, BU HİZMETİN MEYVESİNİ SEN GÖRECEKSİN!

“Risaleler basılırken Üstad: ‘Artık vazifem bitmiştir, Sözler’i bekliyorum’ derdi. Sözler basılır, ‘Mektubat’ı bekliyorum’, Mektubat basılır, ‘Şualar’ı bekliyorum’ derdi. ‘Bu Risale-i Nurların bayramıdır. Söyleyin Hüsrev’e Isparta’da kapıyı açsın. Şimdi okumak zamanıdır’ diye söylemiştir.”

“Risale-i Nurlar matbaalarda basılırken Üstad çok sevinçliydi. Bir gün bana: ‘Sungur! Sen göreceksin, bu hizmetin meyvesini sen göreceksin, kabrime gelip bana okuyacaksın...’ demişti. Ben birden heyecanlandım: ‘Üstad’ım, siz de göreceksiniz’ dedim. ‘Hayır, ben görmeyeceğim’ diye cevap verdi.”

BEN ZAHMET VE MEŞAKKATİ TERCİH ETTİM

“Üstad bir gün dedi ki: ‘Sungur! Bende on hastalık var, bunun birisi sende olsa kalkamazsın...’ Başka bir gün de Zübeyir ağabeye: ‘Ben Kur’an’dan şifayı keşfettim, fakat istimal etmiyorum’ demiş Üstad’ımız.

“Bir gün Zübeyir Ağabey, Ceylan ve ben Dördüncü Şua’yı şevk ve neşe içinde okuyorduk... Üstad da biraz uzakta bizi görüyormuş. Bize: ‘Ben zahmet ve meşakkatî tercih ettim, fakat size şevk ve neşeyi müsaade ediyorum...’ dedi.”

“ÜSTAD HATEMÜ’L-AKTAP’TIR”

Manisa’da bir Ağabey (İsmail Hakkı Zeyrek), Sungur ağabeyin de bulunduğu bir derste, bir araştırmasını anlattı. “Bütün ayet ve hadislerin riyazî hesapları Üstad Bediüzzaman’da bitiyor” dedi. Sungur Ağabey: “Evet, başka şahıslar da çıkıyor, fakat onlar Bediüzzaman’ın ve Risale-i Nur’un devamıdır.”

SONRADAN GELECEK ZAT’ MESELESİ İSE MEHDİYETİN DEVAMIDIR

“Üstad’ımız: ‘On iki tarikatın hulâsasını Risale-i Nur’dur. Ben size on iki tarikat dersi verebilirim. Risale-i Nur aynı zahirde hakikat dersi veriyor; çekirdekten, tohumdan...’ derdi.”

Sikke-i Tasdik-i Gaybî'nin başlarındaki, "Mehdî'nin üç vazifesiyle alâkalı mektup okunurken Sungur Ağabey: "Diğer bütün cemaatler mehdiyet şahs-ı manevîsine dâhildir. Risale-i Nur öncüdür. Bütün Kur'anî ve İslâmî hizmette bulunan cemaatler bu manaya dâhildir. 'Sonradan gelecek zat' meselesi ise Mehdiyetin devamıdır. Zaten burada 'mehdî ve cemaati' diye bahsediyor" dedi.

ÜSTAD KIBRIS MESELESİYLE İLGİLİ NE DEDİ?

"Tuzcu Cahit (Erdoğan), vefatından iki sene evvel beni İstanbul'a davet etti, ben de gittim. Sohbet ve hatıralardan sonra, 'Cahit, sen de bir hatıra anlat!' dedim. O da Üstad'ımızı ziyaretiyle ilgili şu hatırayı anlattı:

"1960'ta Kıbrıs meselesinin alevli zamanlarıydı. Her tarafta mitingler yapılıyordu, millet heyecan içindeydi. Biz de bir kardeşle Denizli'ye uğrayıp oradan Isparta'ya Üstad'ı ziyarete karar verdik. Denizli'de Kâzım (Kayaalp) Ağabey bize: 'Üstad'a sorun bakalım Kıbrıs meselesi ne olacak?' dedi. Ben de: 'Ağabey ben Üstad'a böyle bir şey soramam' dedim. Kâzım Ağabey de: 'Canım sormasan da kalbinden geçir yeter' dedi. Nitekim Üstad'ımızın huzurundayken aklıma geldi. Üstad birden döndü: 'Kardeşim, inşaallah bir zaman gelecek tamamı bizim olacak' dedi."

DİNİ FAALİYETLERİN SERBESTİYETİ ÖNEMLİ...

"1950'den sonra bazı milletvekilleri, dinin serbestiyeti için bir kanun teklifi veriyorlar, fakat tahakkuk etmiyor. Solcuların komünistlerin cezalarını artıran yeni kanun çıkarıyorlar. İşte o zaman Üstad şu mektubu yayınlıyor:

"Dindar ve hamiyetkâr ve vatanperver milletvekillerine şunu arz ediyorum:

"... Bana dediler ki: "Din propagandasını yapan dindarların serbestiyet kanunu geri kalmış. Fakat solcular hakkındaki kanunu tâcil edip tasdik etmişler."

"Kalbime geldi ki: Bu vatan ve İslâmiyetin maslahatı, her şeyden evvel dindarların serbestiyeti hakkındaki kanunun hem tâcil, hem tasdik ve hem de çabuk mekteplerde tatbik edilmesi elzemdir. Çünkü bu tasdikle Rusya'daki kırk milyona yakın Müslümanı, hem dört yüz milyon âlem-i İslâm'ın mânevî kuvvetini bir ihtiyat kuvveti olarak bu vatana kazandırmakla beraber, komünistin mânevî tahribatına karşı şimdiye kadar Rus'un, Amerika ve İngiliz'e karşı tecavüzünden ziyade bin senelik adavetinden dolayı en evvel bize tecavüz etmesi adavetinin muktezası iken, o tecavüzü durduran, şüphesiz hakaik-i Kur'âniye ve imaniyedir. Öyleyse, bu vatanda her şeyden evvel o acip kuvvete karşı hakaik-i Kur'âniye ve imaniyeyi bilfiil elde tutup dinsizliğin önüne kuvvetli bir sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'ânî yapılması lâzım ve elzemdir.

"Çünkü dinsizlik Rus'u, şimdiye kadar yarı Çin'i ve yarı Avrupa'yı istilâ ettiği halde, bize karşı tecavüz ettirmeyip tevkif ettiren, hakaik-i imaniye ve Kur'âniyedir. Yoksa, Rusların tahribat nevinden mânevî kuvvetlerine karşı adliyenin binden birine maddî ceza vermesiyle; serserilere ve fakirlere, zenginlerin malını peşkeş çeken ve hevesli gençlere ehl-i namusun kızlarını ve ailelerini mübah kılan ve az bir zamanda Avrupa'nın yarısını elde eden bir kuvvete karşı, ancak ve ancak mânevî bombalar lâzım ki, o da hakaik-i Kur'âniye ve imaniye atom bombası olup o dehşetli solculuk cereyanını durdursun. Yoksa, adliye vasıtasıyla yüzden birine verilen maddî ceza ile bu küllî kuvvet tevkif edilmez. Said Nursî."

Sungur Ağabey burada, "Rus'u, şimdiye kadar yarı Çin'i ve yarı Avrupa'yı istilâ eden kuvvetin mağlûp edilmesinin, komünistlerin cezalarını artırmakla değil, dindarların faaliyetlerini serbest bırakmakla mümkün olabileceğini, "hakaik-i Kur'âniye ve imaniye"nin ise Risale-i Nur olduğunu söyledi.

MEYVE'NİN ON BİRİNCİ MESELESİ OKUNURKEN...

"Sonra, ehl-i dünyanın, beni hayat-ı içtimaiyedeki herşeyden tecrit etmek içinde bütün kitaplarımdan ve dostlarımdan ve hizmetçilerimden ve teselli verici işlerden ayrı düşürmeleriyle beraber gurbet vahşeti beni sıkarken ve boş dünya başıma yıkılırken, melâikeye imanın pek çok meyvelerinden birisi imdadıma geldi; kâinatımı ve dünyamı şenlendirdi, melekler ve ruhânîlerle doldurdu, âlemimi sevinçle güldürdü. Ve ehl-i dâlâletin dünyaları vahşet ve boşluk ve karanlıkla ağladıklarını gösterdi."

Meyve Risalesi'nin On Birinci Meselesi'ndeki bu bölüm okunurken Sungur Ağabey şu açıklamayı yaptı:

"Üstad Hazretleri Denizli mahkemesinden tahliye olunca iki ay Denizli Şehir Oteli'nde kalıyor. Sonra heyet-i vekile kararıyla Emirdağ kazasına nefyediliyor. Tabi hapisten çıktığından dolayı yanında kitapları yok. İşte o zaman bunları yazmış. Demek bu iman orada açılmış. Yalnız, yanında kimse yok..."

"Hayalim bu meyvenin lezzetiyle mesrur iken, umum peygamberlere imanın pek çok meyvelerinden buna benzer bir tek meyvesini aldı, tattı. Birden, bütün geçmiş zamanlardaki enbiyalarla yaşamış gibi onlara imanım ve tasdikim, o zamanları ışıklandırdı ve imanımı küllî yapıp genişlendirdi ve Âhırzaman Peygamberimizin imana ait olan dâvâlarına binler imza bastırdı, şeytanları susturdu."

“Üstad bir gün buyurdu ki: ‘Ben hayalimde dediğim zaman mektepliler anlasın diye diyorum. Yoksa hayal değil, hakikattir. Mekteplilerin alışmalarına, anlamalarına kolaylık olsun diye seyahat-ı hayaliye diye söylüyorum, ama hakikattir.’”

SALİH OKUR’UN SUNGUR AĞABEYLE YAPTIĞI RÖPORTAJ

“Sungur Ağabey, Üstad’ın devrinin büyükleriyle münasebeti pek bilinmiyor. Mesela Süleyman Efendi, Mahmut Sami Efendi, Mehmet Zahid Kotku ile alâkalı hatıraları, lütfeder misiniz?”

“Devrin büyükleriyle hemen hepsiyle görüşmüş gibi... Üstad buyuruyor zaten: ‘Şarkta İmam-ı Rabbanî ayarında dört zat geldi geçti.’ Herhalde İmam Küfrevî Hazretleri, Şeyh Sıbgatullah Arvasî Hazretleri, Şeyh Abdurrahman-ı Tağî Hazretleri gibi...”

“Süleyman Efendi vefat ettiğinde Üstad rahatsızlanmış?”

“Evet, Üstad rahatsız oldu. Aynı son nefesinde vefat ederkenki hali gibi bir hal oldu. Üç gün Üstad böyle sıkıntı çekti. Sonra sıhhat, afiyet bulur gibi oldu. O zaman Süleyman Rüştü var. O gelmişti İstanbul’dan. Üstad, ‘Ne var ne yok Rüştü kardeşim İstanbul’da?’ dedi. O da, ‘Üstad’ım, Süleyman Efendi vefat etti!’ dedi. Üstad, ‘Şeyh Süleyman mı!’ deyince, ‘Evet Üstad’ım’ dedi. Üstad’ımız, ‘Allah rahmet eylesin, Allah rahmet eylesin! O çok mübarek bir zattı...’ dedi. Sonra kendi kendine, ‘Kendisinden sonra bir halef bıraktı mı?’ diye konuştu. Az sonra ‘Herhalde bırakmayacak...’ dedi. Onun talebeleri, şakirtleri aynı usulü devam ettiriyorlar. Yarım asır olduğu halde devam etmiş.

“Sami Efendi’nin ziyareti olmuş herhalde?”

“Sami Efendi’nin ziyareti 1952’de olmuş. İstanbul’dayken otele gelmiş. Musa Topbaş Efendi getirmiş zannedersenem...”

“Öyle mi?”

“Musa Efendi hatıralarında anlatıyordu. Mehmet Zahid Efendi’yle de görüşmüşler...”

“Olabilir. O zaman çok zatlar gelmişler.”

“Bir de İstanbul ulemasının sahip çıkması var; 1942 veya 1943’te... Fetva emini Ali Rıza Efendi’nin...”

“Ali Rıza Efendi 1952’de geldiler.”

“Siz Necip Fazıl’ın ziyaretini hatırlıyor musunuz?”

“Hatırlıyorum. O zaman ben Ankara’daydım. Ziyaretini biliyorum. Ben gelmedim, hizmetteydim, Allah kabul etsin, gelemedim.”

“Üstad’ın Eski Said döneminde öyle bir hitabeti var ki... Taburları durduran, Ayasofya’da, Şam’da Emeviye Camii’nde konuşan, etkili bir hatip. Ama daha sonra 1929’da ziyaretine ilk gelen Hulusi Ağabey diyor ki: ‘Ben onun konuşmasını, şivesini anlayamadım!’ Bu nasıl oluyor?”

“Öyle... Vazifedar olduğu için demek ona ihsan ediliyor o zaman. Öyle olabilir. O Risale-i Nur’la neşriyata başlayınca, Risale-i Nur telifi, Risale-i Nur neşri, Risale-i Nur’un okunması yazılması mühim. Belki o konuşması almıyor... Cenab-ı Hakk’ın ihsanı lütfuyla...”

“Mehmet Akif’le ne gibi bir münasebeti var acaba?”

“Üstad’ımız derdi ki: ‘Mehmet Akif, o zaman ne söylesem kabul ediyordu.’ Hatta İzmirli İsmail Hakkı var. O, Üstad’ın yazdığı İşaratü’l-İ’caz için ‘anlaşılmıyor’ tenkidinde bulunmuş da, Akif de demiş ki: ‘Onu anlasa kendine âlim desin!’ Yani ‘Bediüzzaman’ın ilmi o kadar yüksektir ki, onun eserini anlayabilse kendine âlim desin’ buyurmuş. Üstad’tan nakil...”

“Elmalılı Hamdi Yazır’la alâkalı bir şey buyurdu mu Üstad’ımız?”

“Onun tefsirini takdir ederdi. Amma Ahmet Hamdi Akseki’yi sorarsan, Üstad’ımız ona iki takım külliyyat gönderdi. 1950’nin başlarında... Bu fakirle gönderdi. Birini Ahmet Hamdi Akseki’nin şahsına, bir takım da müşavere kuruluna... Onu gittim, takdim ettim ben. Hatta kütüphaneye beraber koyduk Ahmet Hamdi Akseki Hazretleriyle... Aksekili dedi ki: ‘Ben daha Abdülmecit gibi âlim görmedim!’ O zaman Abdülmecid (Üstad’ımızın biraderi) Ürgüp müftüsüydü. Takdir etmiş demek ki... ‘Artık Abdülmecit böyle olursa, Üstad’ın ilmi ölçüye, mikyasa gelmez. Onun ilmi vehbîdir’ demişti.

“Bir de Ankara’da 25 sene Millî Müdafaa Müftülüğünde de bulunan Osman Nuri Efendi’nin mektubu var. Osman Nuri Efendi’nin gelen çok ziyaretçisi vardı. Biz 1950’de onunla görüştük. Mesela o zamanki Askerî Yargıtay başkanı, onun müridiydi... Böyle en yüksek makamda olanlara çekinmeden söylerdi. Osman Nuri Efendi; ‘Bu asrın şeyh-i ekber Muhyiddin Arabî’si, Şah-ı Nakşibendi-i Kudsi’si ve Sultan Ab-

dülkadir'i Bediüzzaman'dır' derdi. İşte bu Osman Nuri, büyük bir âlim, hem de tarikat şeyhi. Nakşî şeyhlerinden bir zat... Bu bir misal...

"Bütün Osmanlı'da yaşamış olan zatlar, mütefekkirler, edipler, Üstad'ı takdirle yâd etmişler. Yani kemalâtın bütün safhalarında, envaında Üstad en ileri mertebededir. Mazinin bütün güzelliklerini, mazide olan evliya ve asfiyanın, ediplerin ve muhakkiklerin umum şeylerini kendinde toplamış. Bir cemaat manasındaydı kendisi. Hizmeti de gösteriyor bunu... Risale-i Nur bugün bütün yeryüzünde ehl-i hak ve hakikatin mergubu olmuş. Onlar böyle takdirle yâd ediyor. Demek hiçbir meşrebi, kimseyi incitmemiş... Kuran'daki camiiyet-i mana var ya, Üstad ona tam bir müfessir olmuş; Nur Külliyyatı buna bir delildir."

"Üstad lâtife yapar mıydı?"

"Evet, yapardı. Ama hikmetli lâtifelerdi hep..."

"Ceylan ağabeyle lâtifeleşirmiş herhalde daha çok, böyle hatırladığınız var mı?"

"Kürdoğlu' derdi ona. Zübeyir Ağabeye 'Zübab' derdi. Bana 'Sofi feylesof' derdi Bayram'a 'Kore kahramanı' derdi."

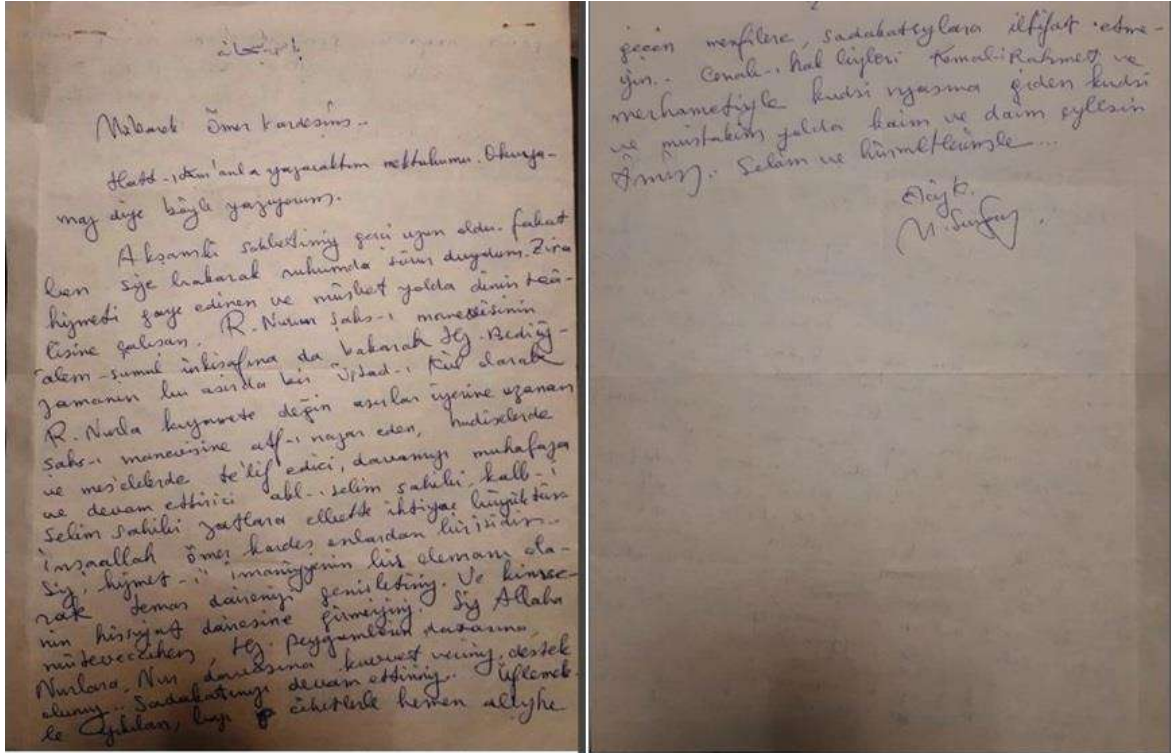
"Bir de sizin Samsun hapsinde İbrahim Hakkı Hazretlerinin Marifetname'sini okumayla ilgili bir hatıranız var. Marifetname'de riyazet bahislerini okuyup riyazet yapmaya başlayıp, Üstad'a söylemişsiniz herhalde, 'hizmet etmek için riyazet lazım' diye."

"Risale-i Nur'un hakaikine aşına olmak için riyazet etmek gerekir, değil mi Üstad'ım?' dedim. Üstad da aynen böyle, 'Kardeşim! Talebe-i ulûmun uykusu da ibadettir. Nur talebeleri ise talebe-i ulûmun yüksek kısmındadırlar' demişti."

"Son olarak bir şey sormak istiyorum: Gümüşhanevî Hazretlerinin tertip ettiği Mecmuatü'l-Ahzab adlı evrad kitabını 15 günde bir tekrar edermiş, deniyor?"

"Onu da Eski Said döneminde Erek Dağı'nda yapmış. Bizim zamanımızda yapmazdı, arada bir bakardı..."

SUNGUR AĞABEYİN BİR MEKTUBUNUN YAZILIŞ SEBEBİ VE HİKÂYESİ:



Bismihî subhanehu

Mübarek Ömer Kardeşim...

Hatt-ı Kur'anla yazacaktım mektubumu, okuyamazsın diye böyle yazıyorum.

Akşamki sohbetimiz gerçi uzun oldu. Fakat size bakarak ruhumda sürur duydum. Zira hizmeti gaye edinen ve müsbet yolda dinin teâlisine çalışan, R.Nurun şahs-ı mânevîsinin âlem şûmül inkişafına da bakarak, Hz. Bediüzzamanın bu asırda bir Üstad-ı küll olarak, R.Nurla kıyamete değin asırlar üzerine uzanan şahs-ı mânevîsine atf-ı nazar eden, hâdiselerde ve mes'elelerde te'lif edici, davamızı muhafaza ve devam ettirici akl-ı selim sâhibi, kalb-i selim sahibi zatlara elbette ihtiyaç büyüktür. İnşallah Ömer kardeş onlardan birisidir...

Siz, hizmet-i îmanîyenin bir elemanı olarak temas dâirenizi genişletiniz. Ve kimsenin hissiyat dâiresine girmeyiniz. Siz Allah'a müteveccihen, Hz. Peygamberin davasına, Nurlara, Nur davasına kuvvet veriniz, destek olunuz.. sadakatınızı devam ettiriniz.. üflemeyle yıkılan, bazı cihazlarla hemen aleyhe geçen menfilere, sadakatsızlara iltifat etmeyin..

Cenab-ı Hak bizleri Kemâl-i Rahmet ve merhametiyle kudsî rızasına giden kudsî ve müstakim yolda kaim ve daim eylesin. Âmin.. Selâm ve..

İmza

Mustafa Sungur

O gece Sungur ağabeyle uzunca bir sohbetimiz oldu...

1974 senesinde Zonguldak'ta bir yıllık genç bir öğretmenim. Mustafa Sungur Ağabey Zonguldak'a geldi. Zaten sıkça uğrardı. Akşam saatlerinde halen hayatta olan Zonguldak hizmetlerinin öncülerinden Sabri Ünal ağabeyin evdeyiz. Yine hayatta olan ilklerden Süleyman Tanrıöver ağabey ve halen hayatta mı bilmiyorum, Marangoz Cemal Ağabey de vardı. Başkaları da vardı, onlar kimdi hatırlayamıyorum. Ders yapıldı... Dersten sonra az sayıda cemaat kaldı, tahminen beş/altı kişi kadar. O gece Sungur ağabeyle uzunca bir hizmet mütalâamız oldu. O yıllar içtimai meselelerin tartışmaya başlandığı bir dönemdi.

Şimdilik sohbetimizin ayrıntılarını yazmanın doğru olmayacağını düşünüyorum...

Bir soru üzerine, Sungur Ağabey Hz. Üstad'ın üç hayat dönemi olduğunu; Eski Said, Yeni Said ve 1950'den sonra Üçüncü Said döneminin başladığını önemle anlattı. Ve sordu: "Üstad'ımız Kastamonu Lâhikasında diyor ki; 'Bulduğum ilin valisi, iki mebus ve Başvekil ve Reisicumhurdan başka kimseyi tanımıyorum, Euzubillahimineşeytanıvessiyaseti' diyor. 1950'den sonra yazdığı Emirdağ Lâhikası mektuplarında ise; 'İslam Kahramanı Adnan Menderes', 'Menderes ve Tevfik İleri ile görüşmek için Ankara'ya geldim diyor ve gidiyor.' 'Ve Üstadımız tek tek parti isimlerini mektuplarında yazarak tahlil ediyor', 'Menderes'in Konya nutkunu kitaplarına alıyor, Demokrat Nur Talebeleri diyor ve hakeza..." Sungur Ağabey devamında dedi ki: "Burada zahiren bir tezat var gibi, şimdi ne yapacağız?" "Sen söyle Ömer!" dedi bana. Tabi şaşırdım kaldım, cevap veremedim. Çünkü Hz. Bediüzzaman'ın 3. Said dönemine ait son mektuplarını pek okumuyorduk o zamanlar. Belki şimdi de öyle...

Sungur Ağabey sorduğu soruya kendisi cevap verdi: "Kardeşim, Risale-i Nur'daki bütün düsturlar kıyamete kadar bakidir. Onlar hiç eskimez... Üstadımızın 1950'den sonraki bazı içtimai mektupları, bildiğiniz manada siyaset değildir. Vatan, millet, Kur'an, İslamiyet ve insanîyet namına Süfyanizme karşı, az da olsa, hatalarıyla beraber kapı aralayan bir partiye (Demokrat Parti) ve Menderes'e sahip çıkma manasındadır. Bu adi siyaset değildir."

Sungur Ağabey kendi sorduğu sorunun asıl cevabını, en son cümlesinde şöyle tamamladı: "Kardeşler unutmayalım, şimdi Üstadımızın Kastamonu devrini değil; daha çok Üçüncü Said dönemine benzer bir içtimai hayatta yaşıyoruz."

O gece çok sıkıntılı dakikalar yaşamıştım. Sungur Ağabey bunu anlamış ve bu acizde bazı saplantılar görmüştü ki, sabahleyin Sabri Ünal ağabeye hem teselli, hem de ufkunu aç manasında bir mektup yazıp bırakmış. İşte mektubun yazılış hikâyesi özetle böyle...

O zaman bu mektuptan aldığım mesaj şu olmuştu:

“Sadakatine devam et, fakat biraz gözünü aç... Dar bir dairede kalarak hissî olarak değil de, temas daireni genişleterek umumi ahvale ve muktezayı hâle göre hareket etmesini öğren. Sadakatsizlere taviz vermeden, Risale-i Nur’un tarzının muhafazasını menfice değil de müspet şekilde te’lif edici, akl-ı selim, kalb-i selim olarak devam et. Hiç kimsenin hissiyatına alet olma...” Elhak bu mektupta bugün de aynı mesajları görüyorum. Şahsen o tarihten beri buna mümasil sıkıntılarımda aklıma hep bu mektup gelir ve istikametimi düzeltirim.



(1923 - 2016)

MUZAFFER ERDEM

MUZAFFER ERDEM Ağabey, 1923 Denizli/Acıpayam doğumludur. Hava astsubaylığından emekli olmuştur. Üstad Hazretlerini ilk defa 1952 senesinde Barla'da ziyaret etmiştir. Daha sonraları, bilhassa Eskişehir'de defalarca ziyaretlerde bulunmuştur. Muzaffer ağabey çok uzun bir süredir İzmir'de ikamet ediyor.

Muzaffer Erdem ağabeyi tanımayı ve uzun seneler yakınında bulunmayı kendim için bir şans olarak görüyorum, bunun için de Allah'a şükrediyorum Kendilerinin hal ve tavırlarından, Üstad'ımızın meslek ve meşrebini anlamam konusunda çok istifade ettiğimi biliyorum.

Muzaffer Ağabey okuduğu veya konuştuğu zaman, gürlü sesiyle hitap ettiği cemaatte bir heyecan, bir dalgalanma meydana gelir. Az konuşur, fakat konuştuğu zaman da kendisini pürdikkat dinletir. Ders okuduğunda, ekseriya Sözlere'nin en başındaki "Ey kardeş! Benden birkaç nasihat istedin. Sen bir asker olduğun için askerlik temsilatıyla, sekiz hikâyecik ile birkaç nasihati nefsimle beraber dinle..." kısmından başlar. Gençliğinde bir başka kahraman "Muzaffer" ile (Arslan) beraber kasaba kasaba risale taşıdıklarını da biliyoruz.

İşte kendilerinden dinlediğim, video olarak kaydettiğim ve ricam üzerine kendi el yazıları ile defterime yazıp verdiği hatıralardan bazıları:

AĞABEYLER O KADAR YOKLUK İÇİNDEYDİ Kİ...

"Önceleri yine bir asker olan Ali Demirel'in verdiği Eşref Edip'in Tarihçe-i Hayat'ını okumuştum. Hv. Astsubay Ali Demirel, Hz. Astsubay Ömer Halıcı (Sabri Halıcı ağabeyin oğlu, şehit pilot) ve Hv. Astsubay Yaşar Seçkin'le beraber risaleleri okurduk. Üstad'ı ziyarete karar verdim. Muhtemelen 1954 yılı idi, Ramazan ayı içindeydik... O sırada Üstad, Barla'da idi. Önce Isparta'ya gittim. Fakat çok ziyaretçi olduğundan Üstad rahatsız oluyordu, ağabeyler de götürmek istemiyorlardı. Artık ümidimi kesmiş olarak geri dönerken Ceylan Ağabey peşimden geldi, 'Seni Üstad'a götüreceğim' dedi.

"Barla'ya vardığımızda Zübeyir, Tahiri, Sungur ağabeyler oradaydı. İftarı yolda açmıştık. Mübarek ellerinden öptüm. Anamı babamı sordu. Ben Üstad'ı resmî elbiselerle ziyaret ediyordum. Ağabeylerin yemeği dikkatimi çekmişti. Zübeyir Ağabey fasulye pişirmiş. Fakat fasulyeler suyun içinde zor bulunuyordu; bazen kaşığa giriyor, bazen de sırf su içiliyordu. O kadar yokluk içindeydi ağabeyler... Şimdiki halimize bakıp israf etmemek lazım! Üstad yoğurtlu pirinç yemeğini, 'Bunu misafire verin' diye verdi. Teravih namazını ve sabah namazını dershanenin bitişiğindeki Yokuşbaşı Mescidi'nde Üstad'ın arkasında kıldık. Üstad, 'Kardaşımın yol parası yoksa benim hesabıma bir taksit tutun' dedi. Ben öğlen namazını da Üstad'ın arkasında kılmak istiyordum. Ceylan Ağabeye söyledim. Üstad benim gitmediğimi görünce, 'Misafir niye gitmedi?' diye sordu. Ceylan Ağabey de arzumu söyledi. Üstad'ın arkasında tekrar namaz kılmak nasip oldu...

"Daha sonraları Üstad Hazretlerini Isparta ve Eskişehir'e gelişlerinde defalarca ziyaret ettim. Yıldız Oteli'nde ve Abdülvahit Tabakçı'nın evinde kalıyordu. Biz de ziyaret ediyorduk. Bize, 'Seni Zübeyir, Tahiri, Sungur, Bayram, Ceylan, Hüsnü... gibi kabul ediyorum' derdi. Ben şimdi bu ağabeylerin isimlerini saymasımın sırrımı, 'Onlara tâbi olun' manasında olduğunu anlıyorum...

HASLARIN HAYATI, RİSALE-İ NUR'A AİTTİR

"Bir keresinde Üstad bana, İnebolulu Selahattin Çelebi'nin evliliğini sordu. Selahattin Ağabey o sıralarda Konya'daymış ve Konyalı Sabri Halıcı ağabeyin kerimesiyle evlenmiş. Fakat evlilik problemlili oluyor ve boşanma noktasına geliyor... İşte Üstad, benden bunu soruyordu. Benim bu hususta malumatım yoktu.

"Üstad Hazretleri, talebelerinin her haliyle ilgileniyordu. Emirdağ Lâhikası'ndaki mektup, bu evliliğe bakar:

'Selahattin, hususî, kendine ait bir meseleyi soruyor.

“Dünya, hayat-ı içtimaiyeye bağlanmak istiyor. Madem o haslar içindedir, kat’iyen Risale-i Nur’un hizmetine zararı varsa, girmeyecek. Eğer bilse ki, o refika-i hayatını bazı has kardeşlerimiz gibi Risale-i Nur’un hizmetinde yardımcı olarak çalıştırsa, o hayata girebilir. Çünkü hasların hayatı, Risale-i Nur’a aittir ve şahs-ı manevîsini temsil eden şakirtlerinin tensibiyle kayıt altına girebilir. Peder ve validesinin reyleri de varsa, inşaallah zararı olmaz.” (Emirdağ Lâhikası-I, 80)

ORDUYLA 50 SENEDİR ALÂKADARIM

“Eskişehir’de Abdülvahit Tabakçı’nın evinden çıkarken Üstad’a merdivenlerde yetiştim. Yine resmî kıyafetim vardı. Sırtımı sıvazlayıp, ‘Kardeşim! Ben 50 senedir orduyla alâkadarım...’ diyerek orduya iltifatlarda bulundu.

“Ömer Halıcı, Sabri Halıcı ağabeyin oğluydu. Başarılı bir pilottu. Sonradan çok iyi bir Nur talebesi oldu... Bir gün filo kumandanı olarak Manyas Gölü üzerinde uçarken uçağı düşüyor ve şehit oluyor. O sırada Emirdağ Lâhikası’nda anlatılan Barla Gölü’ndeki kayığın batma hadisesi oluyor. Üstad’ın kayığı batmak üzereyken kurtuluyorlar. Sahile çıktıklarında ateş yakıp, Üstad’ı kurularlarken bu şahadet haberi geliyor. Üstad o zaman, ‘Ömer benim yerime şehit oldu!’ diyor.

“Aziz kardeşlerim! Bu defa motorlu kayak içinde Eğridir’den Barla’ya giderken denizin dehşetli, emsalsiz fırtınası, leyle-i kadirdeki dehşetli hastalık gibi, zahmet noktasını kaldırıp, büyük bir rahmete vesile olduğunuzu sizlere müjde veriyorum! Altı arkadaşla beraber şehit olmak, yedi ihtimalden altı ihtimalle deniz bize geniş bir kabir olmak için zemin hazırlandı... Said Nursî’ (Emirdağ Lâhikası-II, 198)

KİTAP HEDİYE EDİLİRKEN HASSAS DAVRANILMALI

“İnsanlara ve sevdiklerimize Risale-i Nurları hediye ederken çok hassas davranılmalı. Çünkü insanlar parasını vermedikleri şeylerin kıymetini bilemeyebiliyor. Bu hususla alâkalı bizzat yaşayanlardan dinlediğim bir hatıra:

“Nazilli’den rahmetli Mustafa Öztürk, köylere, kasabalara çok sayıda bedava kitaplar (Risale-i Nur) dağıtıyor. Sonra bir grup Nazillili ziyaretine gittikleri Üstad’ımıza bu hizmeti anlatıyorlar. Herkes takdir ve tebrik beklerken Üstad’ımız birden iki ellerini dizlerine üç-dört kere çırpınır gibi vurarak, ‘Eyvah! Kitaplarım helva kâğıdı oldu. Eyvah! Kitaplarım helva kâğıdı oldu...’ diye üzüntüsünü ifade ediyor. Eskiden, işe yaramayan eski kitapların yapraklarını helva satanlar kullanırlarmış... Demek ki birisine kitap verilirken mümkünse parası alınmalı veya okuduktan sonra geri iadesi istenmeli, tâ ki kıymetini bilerek alsın.

PİLOTSUZ TAYYARE VAZİFESİNİ TAM YAPMIŞTI

1968 yılının Ramazan ayında, Eskişehir 1.Hv. Üs. Komutanlığında Kur. Albay Ömer Çokgör ve Albay Vahdet Gürol uçuşla alâkalı personeli uçuş emniyeti mülâhazasıyla oruçtan yani emr-i İlahî olan farzdan men ettiler. “Kimse oruç tutmayacak” dediler. Oruçta ısrar edenlere senelik izin verilecek diye de emrin altına not koydular.

İçindeki milyarlarla insanla beraber Dünya tayyaresini pilotsuz gezdiren, bütün seyyareleri aynı tarzda bizlere ibretle gösteren Cenab-ı Hak, emrine “itaat edenlere” ve “muhalefet edenlere” ibretli bir film-i İlahî’yi gösterdi. Mezkûr emirden çok müteessir olan Allah’a ve âmirlerine itaatkâr askerler de hadiseyi ibretle seyrettiler.

Şöyle ki:

Emri takip eden bir hafta içinde, oruçsuz iki subay pilot, iki kişilik “F-100” jet tayyaresine binip vazifeye gidiyorlar. Vazifesini bitiren pilotlar dönüşlerinde motorlarında meydana gelen büyük bir patlama sesinden korkup, “tayyare düşüyor” diye ikisi birden paraşütle atlıyor ve sağ salim yere iniyorlar. Tayyare de sağ salim pilotsuz uçuşuna devam edip uça uça Eskişehir üzerine geliyor.

Pilotsuz tayyare Eskişehir üzerinde bir müddet alçalıp yükseldi, dairevari manevralar yaptı... Eskişehir üzerinde bir yer arar gibi dolaştı, dolaştı... Pilotsuz tayyare Eskişehir halkının ve pilotların dikkatlerini çekti, ahaliyi de korkuttu. Herkes Eskişehir Üs Komutanlığını telefonla arayıp, bu uçağın tehlikeli uçuşlar yaptığını, büyük bir tehlikeye sebep olacağını söyleyerek men edilmesini istediler. Fakat tayyarenin pilotsuz olduğunu da kimse tahmin edemiyor. Atlayan pilotlar da merkezle henüz irtibat kuramamışlar. Hakiki kumandan Allah’ı da bilmiyorlar.

Sonra pilotsuz uçak Yıldıztepe’deki havacı subayların lojmanlarına doğru yöneldi. Akarbaşı üstündeki küçük bir tepeye çarpıp orada bulunan bir merkez ve insana değdikten ve ağırlıklarını, yani kanat ve kuyruklarını bıraktıktan sonra, torpil haline gelen motor kısmı ile doğruca orucu yasak eden, mezkûr iki âmirin oturduğu lojmana çarpıp büyük bir delik açıyor. Binada kimse olmadığından yalnız

eşyalar tahrip oluyor. Böylece pilotsuz tayyare de herkesin gözüyle şahit olduğu vazifesini ve ihtarını tam yapmış oluyordu.



Muzaffer Erdem'in anlattı pilotsuz uçak hadisesini Milliyet Gazetesi böyle vermişti. Gazetenin haberi Erdem ağabeyin anlattıklarını aynen doğruluyor.

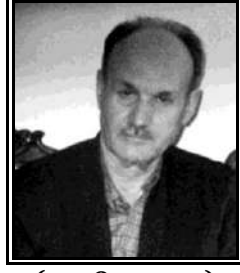
İBRETİLİ BİR HADİSE DAHA...

“Bir gün Birinci Hv. Üs. K.lığı bakım evinde paraşüthanenin bir odasında beş-altı arkadaşla beraber ‘Kemal Özarar’ isminde bir Asb. Bçvş. bize Kur’an yazısıyla yazılmış bir risaleden (Mektubat) parçalar okuyordu. Aniden kapı açıldı. İçeriye kumandanımız Alb. Mahmut Ahıska girdi. ‘Ne yapıyorsunuz!’ diye sordu. Arkadaşımız Kemal de, ‘İşte bu kitabı okuyoruz’ dedi.

“Kumandan kitabı eline aldı, evirdi çevirdi, eski yazı bilmediği için merakı arttı. Sonra rastgele bir sayfa açtı, eliyle bir yere işaret edip ‘Şurayı oku!’ diye emir verdi. Albay dâhil hepimiz ayakta durup şu harika dersi dinledik:

“Saniyen: İslâmiyetin mukaddes milliyeti, bu vatan evlâdının hayat-ı içtimaiyesine kazandırdığı yüzer faideden iki faideye misal olarak beyan edeceğiz: Birincisi: Şu devlet-i İslâmiye yirmi-otuz milyon iken, bütün Avrupa'nın büyük devletlerine karşı hayatını ve mevcudiyetini muhafaza ettiren, şu devletin ordusundaki nur-u Kur'an'dan gelen şu fikirdir: ‘Ben ölsem şehidim, öldürsem gaziyim.’ Kemal-i şevk ve aşk ile ölümün yüzüne gülerek istikbal etmiş. Daima Avrupa'yı titretmiş... Acaba dünyada basit fikirli, safi kalpli olan neferatın ruhunda şöyle ulvî fedakârlığa sebebiyet verecek, hangi şey gösterilebilir, hangi hamiyet onun yerine ikame edilebilir ve hayatını ve bütün dünyasını severek ona feda ettirebilir?’ (Mektubat, 326)

“Dersimiz kumandanın emriyle okunup dinlendikten sonra, Risale-i Nur'un bu harika kerameti karşısında kumandan şaşkınlık içinde tekrar sert bir şekilde, ‘Okuyun!’ diye emir verip çıkıp gitti. Allah ondan ve onun gibi bütün kumandanlarımızdan razı olsun. Hem Allah'ımıza, hem kumandanlarımıza aynı şevk ve gayelerle itaat etmeye ve inayet-i İllâhînin celbine vesile etmeye Devlet-i Rabbaniye ve Cumhuriyenin bir ferdi ve askeri olarak Allah'tan (c.c.) dilerim. Başta Üstad'ım Bediüzzaman Said-i Nursî (r.a.) olarak zamanımızda Kur'an'a, imana, İslâm'a Risale-i Nur'la hizmet edenlerden Allah razı olsun! Etmeyenlere de Cenab-ı Hak hizmetler nasip eylesin! Âmin...”



(1928 - 1995)

NAİL PAPATYA

NAİL PAPATYA Hocaefendi mühim bir âlimdir. 1957 senesinde Üstad Bediüzzaman hazretlerini İsparta'da ziyaret etmiştir. Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde Foça, Karşıyaka, Bursa, Denizli, Manisa müftülükleri ile İzmir Merkez Vaizliği vazifelerinde bulunmuştur. "Yapraklar", "İman Esasları", "Meşhur Zalimler", "Ak Atın Kaderi" adlı kitapları vardır. Bütün ömrünü Kur'an'a ve imana hizmetle geçiren Nail Hocamız, yakalandığı ağır bir hastalıkla çok zor bir imtihan verdi. Nihayet 23 Ağustos 1995'te sabır ve şükür içindeyken vatan-ı aslisine gitti. İzmir'in Çamlık köyünde Ahmet Feyzi Kul ağabeyle yan yana medfunur.

Çok eskiden beri tanıdığım Nail Papatya hoca efendiyi daha yakından tanımak, 1980'li yılların ortalarında nasip oldu. İzmir Kemeraltı Camii'nde sakin, yumuşak bir lisanla verdiği ihlâslı ve tesirli vaazlarını dinlemek nasip oluyordu. Derslerde ve meşveret meclislerinde halim sıfatıyla hemen dikkati çekerdi.

Rıcamı geri çevirmeyerek, hatıra defterime aşağıdaki satırları kendi el yazılarıyla yazmışlardır. Biz de aynen neşrediyoruz:

RİSALE-İ NURLARI NASIL TANIDIM?

"Köyümüz, Sakarya vilayetinin Akyazı kazasına bağlı, Yeni Orman köyü idi. Köyde Kâmil diye bir hafız kardeşimiz, 1950'li yıllardan sonra Adapazarı'ndan bazı Risale sahifeleri bulup getirmeye başladı. Biz de birkaç arkadaş toplanıp okuyor ve çok hoşlanıyorduk.

"Köyde boş olan dayımın evini kiraladık. Çevreden gelen birkaç arkadaşla hem Kur'an-ı Kerim öğretiyor, hem Risale sayfaları okuyorduk. Kirayı da aramızda karşılıyorduk. Yani bilmeden kâderin sevgiyle dersane açmıştık. Ama çevremizdeki bazı hocalar da bizi sevip acıdıklarından, 'Aman bunlar yasak, başınıza bir şey gelebilir, okumayın!' diyorlardı. O sırada Murat Efendi diye bir müderris vardı Adapazarı'nda... (Barla Lâhikası'nda 'Murat' imzalı bir mektubu var.) Bir gün Hafız Kâmil'le onu ziyarete gittik. Elinde kalın bir kitap vardı, Osmanlıca yazılı idi, onu okuyordu (Sözler olabilir).

"Hocam, o ne kitabı' dedim.

"Risale diyorlar buna' dedi.

"Aa! Hocam sen de Risale okuyor musun?' dedim. O da bana sordu:

"Sen de okuyor musun?'

"Evet,' dedim. 'Bu Kâmil Kardeş, teksir edilmiş bazı sahifeler getiriyor ve okuyoruz, fakat bazı bildiğin kişiler bizi korkutuyor!'

"Peki, okuyunca haz duyuyor musunuz' dedi.

"Çok' dedim.

"O halde okuyun; zira risalelerden haz almak, yalnız ilim meselesi değil, iman meselesidir' dedi.

GÖRDÜĞÜM İKİ RÜYA

"1953-1954 seneleri idi... Karasu kazasının Merkez Camii imamı vardı. Heyecanlı, gayretli... Ara sıra bize uğrar, Üstad'tan ve risalelerden bahsederdi.

"Bir gelişinde bana rica etti: 'Sen biraz Arapça okudun, risalede geçen kelimeleri daha iyi anlıyorsun, bana misafir gel, hem bende risale kitapları var, birkaç gün bol bol okuyalım, sen de anlamama yardımcı olursun' dedi. Ben de risaleleri kitap halinde bulabilmenin sevinci içinde Karasu'ya gittim. İmam Ziya Hoca'nın misafiri oldum. Yatsı namazından dönüp uykumuz gelinceye kadar Risale okuduk. Tabi ki akşam da hepsini okuyamayız diye, Sözler'den kısım kısım, atlaya atlaya (ders başlıklarını) okuduk, uyuduk...

“Birinci rüya: Gece rüyamda, köyümden Akyazı yönüne bir arkadaşım ile yürüyoruz... Sağımızda karpuz bahçeleri... Her bahçeyi geçişte bekçi bizi yemeğe (karpuz) davet ediyor. Biz de hepsine giremiyor, bir bahçeyi atıyor, ikinci bahçeye giriyor ve karpuz yiyor, sonra bir bahçe daha geçip öbürüne girip yine karpuz yiyoruz. (Bu karpuz sahifelerini yazarken tevafuken, neler yazdığımı bilmeyen bizim Hacı Hanım, dolaptan serin karpuz getirdi. Meşgul olduğum için ağzıma karpuzları atıyor, içimden de gülüyordum!)

“Uyanınca anladım ki, bu bahçeler risalelerdeki derslerdir. Yanımdaki de misafiri olduğum Ziya kardeşdir. Risaleler, manada bizi okumaya davet ediyorlardı.

“İkinci rüya: İkinci akşam yine yatsıdan döndük. Uykumuz gelinceye kadar Risale-i Nur okuduk ve yattık. O gece ilk defa olarak, rüyamda Resulullah Efendimizi gördüm. Heyecanla elini öptüm. O da alnımdan öptü, sırtımı okşadı ve ‘Sen bizim manevî mürşitlerimizdensin’ dedi. Heyecanla uyandım. Tabi bu ikinci rüyayı arkadaşımına anlatmadım, riya ve yanlış anlama olmasın diye sakladım. Fakat anladım ki, bu lâıyk olmadığım iltifat, aynı zamanda risalelerle ilgiliydi; çünkü onları okuduğum bir gecede oluyordu.

VE ÜSTAD’I ZİYARET...

“Aradan yıllar geçti. Düşündüm: ‘İmam-ı Azam, İmam-ı Rabbanî sağ olsalar, onların memleketine gidip görmek istemez miydin? O halde Üstad’ı görmeye neden gitmiyorsun?’ Gözetimde olduğunu, kimseyle görüşmediğini de duyuyordum. Ama olsun, gidersem görüşeceğime itminanım vardı.

“1957-58 yılları olacak, bir kış günü Isparta’ya gittim. Üstad (r.a.) beni kabul etti. Özel bir ihlâs dersi verdi. Yatağına oturup, başında sarığı, feyizle anlattığı ve hâlâ kulağımda çınlayan dersi dinledim. Ve o sahneyi hafıza kamerasına aldım. İzin isteyip ayrılmak üzere yumuşacık ellerini öptüm. O da aynen rüyada Resulullah’ın yaptığı gibi, alnımdan öptü, sırtımı okşadı ve ‘Seni manevî evlâtlarımız arasına aldık’ dedi!

“İşte o zaman heyecanla irkildim. Davranış ve sözleri, yıllar evvel rüyada gördüğüm Hz. Peygamber’in bana olan davranış ve sözlerini andırıyordu. İşte o tedai heyecanımla odasından çıkarken, bu mübarek zatın Resulullah’la ne kadar kuvvetli bir irtibata sahip olduğunu düşünüyordum.

“Bu hal içinde, sırrımı da açarak, salonda beni bekleyen talebelerine (şimdi hangileridir bilmiyorum) gördüğüm rüyayı da, bugünkü durumu da aktararak duygularımı belirttim. Ve o andan itibaren, gerek eserleri, gerek zâtı hakkında tam bir itminan içinde, takip etmem gereken hizmet yolunu tespit etmiş oldum.”



(1928 - 2018)

NUSRED KOCABAY

AĞRILI MOLLA Nusred Hocaefendi, Risale-i Nur'a talebe olmayı, tarikat ehli olarak halifelğe tercih eden; velâyet-i suğradan velâyet-i kübraya terakki eden bir maneviyat sultanıdır. Yazdığı bir mektubunda bir cümle her şeyi ifade ediyor:

“İnâyat-ı hassa ve imdadat-ı hususiye ve ihsanat-ı mahsusaya mücehhez olan bir Nur talebesi mahviyet içinde terakki eder. Sahve mebni münferiden incizaplara müncezzip olmaz. Şahs-ı manevî nam hesabına o halete giriftar olmak manevî mücahedeye bir hakaret ve zillettir. Hatta kalp ve ruh tedenniye müteveccihen, huzuzat-ı nefsi emmare cihetinden gelen şahs-ı manevîden münkatı o cesaret-i cahilâne velâyet-i kübraya tam tahripkârane bir inhidamdır. Çünkü hüsn-ü zan, nazarları kendine celbetmek ve ikram ve tahasünlerinden tevellüt eden şan ve şeref sevdasına meslek-i Nuriye itibarıyla cidden kaçmak lazım ve elzemdir.”

Nusred Kocabay hocamızı 2002 yılının Temmuz'unda, Ağrı'da evinin alt katındaki Üstad Bediüzzaman hazretlerinin emriyle açtığı dershanede ziyaret ettik. Ben aciz bu maneviyat erini tanıdıktan sonra, Risale-i Nur'daki tevazu, şahs-ı manevî, velâyet mevzularını ve Bediüzzaman'a talebe olmanın şerefini daha iyi anlayabildiğimi zannediyorum. Nusred Kocabay'ın doğum tarihi nüfusta 1931 yazmasına rağmen, kendisi aslında 1928 doğumlu olduğunu söylüyor. O gece Nusred Hocamızla uzun sohbetlerimiz oldu. Daha sonraları da irtibatımız hep devam etti. Önemli hatıralarını kaydettik:

SUBAYLARIMIZ RİSALELERİ BİZ ASKERLERE VERİYOR ÜSTAD'A GÖTÜRÜYORDUK

“Üstad hazretlerine üç ziyaretim vardır. Üçünü de Üstad Emirdağ'da iken yaptım. 1952'de Ankara'da askerlik yapıyordum. Tuna Apartmanının zemin katında iki adet teksir makinesi vardı. Birisi Tahiri ağabeye, diğeri Atıf Ural'a aitti. Demokrat hükümetinin o zamanki Dâhiliye Vekili Namık Gedik, çok zalimane hareket edip kitapları mahkemesiz müsadere ederek imha ediyordu. Kitaplar Eskişehir'e Üstad'ın tashihine ancak askerlerin bavullarında gidiyordu. Pilot Ahmet Yüzbaşı ile Pilot Başgedikli Nuri -ikisi de o zaman askerî pilottu- kitapları biz askerlere veriyor, Üstad'a götürüyorduk.

“İlk ziyaretim, böyle kitap götürerek oldu. Rüştü (Çakın) Ağabey beni Üstad'a götürdü; fakat Üstad yolcu idi, beş dakika bile kalamadık Üstad'ın huzurunda... Zübeyir Ağabey bize, 'Üstad'ın yüzüne bakmayın!' diye tembih etti. Hüsnü Ağabey de o zaman Üstad'ın yanında idi.

“İkinci ziyaretim yine Emirdağ'da oldu. Üstad'ta o zaman sıkıntılı bir inkıbaz hali vardı. Çok terliyordu, iki mendil vardı elinde...

FESÜBHANALLAH, FESÜBHANALLAH, FESÜBHANALLAH!

“Üçüncü ziyaretim tezkere aldıktan sonra oldu. Bizim burada (Ağrı) göz doktoru Abdülkerim vardır, onun babası bizden evvel tezkere aldı, Üstad'ın yanına gitti geldi. Üç ay sonra ben de tezkere alınca, Üstad'ın yanına gitmeye karar verdim. Bu sefer biraz daha Risale-i Nur'a bağlılığım artmış; hocalığa, tarikata, evrat ve ezkâra karşı biraz soğukluk gelmişti. 'Acaba Üstad beni kabul eder mi?' diye düşünüyordum. Çıktım gittim. Sanki babamı, akrabamı yeni görmüşüm gibi hiç çekinmeden serbestçe elini öptüm, yüzüne de baktım. Üstad tebessüm etti, elini öperken öteki eliyle başımı okşadı. Üç sefer elini öptüm, hiç elini çekmedi, Üstad hep tebessüm ediyordu. Hâlbuki bir sefer bile elini vermezdi. 'Ben seni talebeliğe kabul ediyorum' dedi.

“Sonra ağabeylerle yemek yedik, Üstad'ın arkasında namaz kıldık. Zübeyir Ağabey tesbihatı ve Âyetü'l-Kübra'dan namaz dersini yaptı... Üstad da ders anında sağ elinin içini sol elinin dışına vuruyor, mütemadiyen: 'Fesühhanallah, fesühhanallah, fesühhanallah!' diyerek sanki dinlediği eseri, O telif etmemiş, sanki daha evvel hiç okumamış da ilk defa duyuyor gibi tahayyür ve taaccüp ediyor; mütemadiyen 'Fesühhanallah,

fesübhanallah!’ diyerek dinliyordu... (Nusred hocamız Üstad’ı taklit ederek, çok derinden nefesini verip, fıslı halinde, fakat rahat işitilecek şekilde fesübhanallah çekiyordu.)

RİSALELERİ GAZETE GİBİ OKUMA, NE DEMEK?

“Üstad bana dört şey tembih etti: 1. Küçücük bir dersane aç. 2. Nadir Ahmet’e selâm söyle. 3. Nazım (Akkurt) Bey’le imtizaç et. 4. Gazete gibi okuma!

“Çıkarırken yine Üstad’ın elini öptüm, Üstad yine tebessüm etti. Zübeyir Ağabey çıktıktan sonra bana sordu: ‘Hocaefendi, Üstad sana ne dedi? Yani gazete gibi okuma demekle Üstad ne demek istedi?’ Ben, ‘Yani acele okuma diyor’ dedim. ‘Yok, öyle değil! Sen hoca değil misin, sizde meftuhane mahtumane¹ yok mudur? Kitabı başlayınca tatlı filan vermiyor musunuz? Üstad diyor ki: Başlamış olduğun kitabı sonuna kadar okuyacaksın, öyle başlıklara bakıp bakıp da kapatmayacaksın; yani bir yerine, sonra bir başka yerine bakıp okuduktan sonra kitabı katlayıp bırakmayacaksın, kitabı sonuna kadar okuyacaksın. Üstad bunu diyor’ dedi.

NURCU OLMAK KOLAY NURCU ÖLMEK ZOR!

“Üstad gibi Hulusi Ağabey de çok teşvik ediyordu. Üstad’ımızın meslek ve meşrebine mebni istikametimizi muhafaza etsek ne mutlu... Hodfuruşluk, enaniyet ve benlikle, şan ü şeref peşinde koşmakla hiç kimse istikametini muhafaza edememiş, mebde ve müntehayı birleştirememiştir.

“Zübeyir ağabeyin sözüdür: ‘Nurcu olmak kolay, Nurcu ölmek zor!’

“Hulusi ağabeyin de meşhur sözü: ‘En büyük hizmet odur ki hizmete zarar vermemek...’ Demek ki hizmete zarar vermedin mi en büyük hizmet oluyor... Hizmet senden zarar görmesin.”

ÜSTAD’IN SELÂM GÖNDERDİĞİ ŞAHISLAR

“Üstad, ‘Küçücük bir dersane aç’ demişti. İşte bu küçücük dershaneyi açtık elhamdülillah...

“Üstad’ın selam gönderdiği şahıslar:

“Ahmet Nadir: Buranın (Ağrı) eski milletvekili Ahmet Alpaslan’ın babasıdır. Burdur’da Üstad’a hizmet etmiş Kör Hüseyin Paşa’nın oğludur. Kör Hüseyin Paşa ise, bu memleketin paşası... Yedi alay-ı aşâirin, yani yedi aşiret alayının paşası...

Ahmet Nadir aynı Üstad gibi o sırada Burdur’a nefyedilenlerden. Üstad’ımızla beraber kıra çıkmışlar, ders okumuşlar. Hatta Nadir Bey’in ben görmedim, çok güzel yazısı varmış. Üstad ona, yani Kör Hüseyin Paşa’nın oğlu Nadir’e: ‘Sen gel bana kâtip ol, dünyada cihangir bir insan olacaksın’ demiş. O: ‘Ben gideyim bir aileme danışayım’ demiş. Ailesi de: ‘Oho! Sen Kör Hüseyin Paşa’nın oğlusun, gidip bir hocaya kâtip mi olacaksın!’ deyip mâni oluyorlar. Akıbeti de çok vahim oldu, öyle öldü...

“Ben Üstad’ın selâmını söylediğimde ayağa kalktı, gözünden yaş geldi... ‘Beli Seyda, beli Seyda! Nadir senin selâmına lâıyk mıdır ki selâm gönderiyorsun!’ diyerek gözünden yaşlar geldi. Hatta ‘Seyda’nın elini öpmüşsün’ diyerek elimi de öptü. Çok ağladı... Ama Ahmet Nadir Bey, tek parti devrinde İsmet’in en yakın milletvekili, en yakın arkadaşı idi. Hatta Halk Partili olarak öldü. Ahmet Bey’de namaz, niyaz, oruç zirvede idi, ama Halk Partili olarak öldü...

“Nazım Akkurt: ‘Halen hayatta ve Antalya’dadır. Benden üç-dört yaş büyüktür. (Bkz. Ağabeyler Anlatıyor-2)

TAÇ GİYİP HALİFE OLMUŞTUM...

“Üstad Hazretlerini ziyaret etmezden evvel ben hoca idim, bir de tarikata girmiştim. Şeyh Mehmet Küfrevî hazretlerinin torunu Şeyh Nesim Efendi bana taç giydirdi, ben ona halife oldum. Tarikat dersi verecektim.

“Halen benim iki müridim vardır, yaşıyorlar halen. Beni görünce duygulanıyorlar. Yani ben yolumu şaşırmışım; onlar müstakimâne devam ediyorlar, bana acıyarak bakıyorlar... Ben onlara tarikat vermişim.

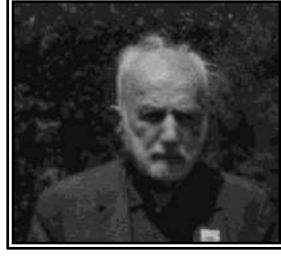
“Bizim zamanımızda Nurculuk zordu. Herkes sanıyordu ki yeni bir din! Bizim cemaatimiz: Nazım Akkurt, ben, İlahiyatçı Asteğmen Ali, Molla İdris, bir de postaneden Mahmut Kenanoğlu ile Cemil vardı. Bize burada (Ağrı) dört-beş evde ders okuma fırsatı vermediler. En sonunda Naci’nin kayınpederinin kardeşi, belediye zabıta çavuşu Reşat vardı, onun evine gittik, ders yaparız diye...

¹ “Memleketimizde medrese talebelerinden birisi bir kitabı bitirse veya başlasa, bir tatlı veya yemek meftuhane veya mahtumane diye vermek âdetidir. Aynen bu kaideyi Kâtip Osman’ın özümünde gördük... Onun yazdığı Asa-yı Musa’nın tashihini bitirdiğim aynı vakitte mahtumanesi olarak bu özümün gelmesi, tatlı bir lâfife ve şirin bir hatıra-i hayat-ı medresiye oldu.” (Emirdağ Lâhikası, 179)

“Bana dedi ki: ‘Yahu Karacehennem hocası, benim eniştemle ikiniz yeni bir din çıkarmışsınız, İslâm dini size yetmiyor mu, Şeyh Said’e tâbi olmuşsunuz, isyan mı yapacaksınız yoksa? Yahu kardeşim daha bir sene var emekliliğime, siz benim emekliliğime mâni olacaksınız!’ diye bizi anlayamıyordu. (Karacehennem, Nusred hocamızın imamlık yaptığı köyün adı)

“O zamanlar hizmet böyle zordu... Hatta bizim akrabalar, akraneler anneme geliyor, hep beni tahkir ediyorlardı. Annem de ağlıyor, ‘Oğlum, bu ilm-i Arabî kitapları sana yetmiyor mu? Sen onları bıraktın, gece gündüz bu Türkçe kitapları okuyorsun. Sen Küfrevî Hazretlerinin tarikatını bıraktın, Karabekir’in Ekinlerine arkadaş oldun’ diyordu.

“Annemin Karabekir’in Ekinlerinden kastı şuydu: Annem o zaman Ankara Haymana’da bulunuyormuş. Karabekir Paşa o zaman çocukları toplamış, okula götürmüş. Annem de zannediyor ki, bu başı açık çocuklar o çocuklardır. ‘Sen ülemayı bırakıp bu mektepli çocuklarla arkadaş olmuşsun’ diyordu. Beddua bile ediyordu, ama tesir etmedi. İşte o zaman hizmet çok zordu. Tarikat da değil, herkes bir din nazarıyla bakıyordu.”



(1886 – 1975)

REFET BARUTÇU

1 886 YILINDA İstanbul Beykoz'da dünyaya teşrif eden Refet Ağabey, 1906 senesinde İstanbul'da Harbiye'yi bitirip İşkodra'ya (Arnavutluk) teğmen olarak tayin edilir. Refet Bey, dilekçe vererek gönüllü olarak meşhur Yemen savaşlarına katılır ve savaşta İngilizlere esir düşer.

Esaretten döndükten sonra İstanbul Merkez Komutanlığı emrine Yüzbaşı rütbesiyle atanan Refet Bey, Cumhuriyet ilân edildikten sonra, zamanın hükümeti tarafından Yüzbaşı rütbesiyle 34 yaşında emekli edilir. Emekliliğinden sonra Çankırı İnhisar Müdürlüğü'ne tayin edilen Refet Bey, Ankara'nın başkent yapılmasından sonra mimar olan dayısıyla Türk Ocakları binasının inşaatında çalışır.

Refet Bey, 1932 senesinde kalem reisi olan eniştesiyle Isparta'ya gelir. Isparta eşrafından Hacı Mülazım Efendi'nin kızı Kadriye Hanım'la evlenir. Refet Barutçu artık bir cihette Ispartalı olmuştur. Ve evlendiği sene, 1933 senesinde Bediüzzaman'ın Barla'da olduğunu duyar...

Refet Barutçu, Bediüzzaman'ı İstanbul Harbiye'de talebeyken "Eski Said" olarak Beyazıt Camii'nde görmüş ve hayran kalmıştır. Fakat yanına yaklaşıp konuşamamıştır. Onu bir türlü unutamaz. Hayramı olduğu adamın Barla'da olduğunu duyunca, heyecanla ziyaretine gitmeye karar verir.

Bediüzzaman'ın sıkı takip altında olduğunu, görüşmenin riskli olduğunu söylerlerse de O, Kayınpederi Mülazım Efendi ve üvey oğlu Bedrettin ile beraber Üstad'ı ziyaret eder. Bu ziyaretler devam ederken Üstad Hazretleri 1934 senesinde Barla'dan Isparta'ya Şükrü (İçhan) Efendi'nin şehir dışındaki bağ evine taşınır. Refet Barutçu'nun Bediüzzaman'la asıl beraberliği işte bu evde olmuştur.

Lâhika mektuplarında, "Hüsrev, Re'fet, Rüşdü" şeklinde üçlü imza ile çok sayıda mektup vardır. Bunun sebebi; Hz. Üstad 1934 senesinde Barla'dan Isparta'ya nakl-i mekân edince bu üç ağabeyimizin, Hz. Üstadın telif ve tebyizi sırasında devamlı olarak yanında bulunmalarındandır. 16. Lema'dan, 26. Lem'a'nın sonuna kadar olan kısımlar bu evde telif edilmiştir.

O senelerde Refet Barutçu Ağabey, "Yirmi Altıncı Lem'a/İhtiyarlar Risalesi" gibi bazı risalelerin ilk müsevvidi olma şerefiyle şerefelenmiştir. Refet ağabeyin bir hususiyeti de, ilmî sualleriyle çok meselelerin izah ve tashihine vesile olmasıdır. "Dünya öküze balık üstünde midir..." gibi suallerin sahibidir. Lem'alar kitabı Onun sualleriyle doludur...

Bediüzzaman'ın Yeni Said döneminde üç hapis hayatı vardır. 1935 Eskişehir, 1943 Denizli ve 1948 Afyon... Bediüzzaman'ın bu üç büyük mahkemesi ve üç hapishane hayatının üçünde de sadece iki ağabeyimiz bulunmuştur. Refet Barutçu ve Hüsrev Altınbaşak...

Hz. Üstad'ın vefatından sonra 60'lı yıllarda İstanbul Beşiktaş Vişnezade Camii'nde fahrî imamlık yapan Refet Ağabey, ömrünün son senelerini Ankara'nın Cebeci semtindeki oğlunun evinde geçirmiştir.

2 Şubat 1975 tarihinde vefat eden Refet Ağabey, Ankara Karşıyaka kabristanında medfundur.

Hatıraları okunurken bu bilgiler hatırlanmalıdır.

TESİRLİ DİLİYLE VE KUVVETLİ, LETAFETLİ KALEMİYLE REFET...

Refet Barutçu ağabeyi tanıma şansını, 1969 senesinde Ankara'da talebelik hayatımın başladığı yıllarda nail oldum. Bayram Yüksel ağabeyin yerleştiği muhtelif dershane-i Nuriyelerde kalıyorduk. Beraber kaldığımız Ahmet Vehbi Ünlü, Eşref Özyalvaçlı, Hacı Biner, Celal Sayman, Abdülaziz Dinlen gibi kıymetli kardeşlerimizle birlikte hemen her hafta sonunda Refet ağabeyi dershaneimize getiriyor, istifadeye çalışıyorduk. Refet Ağabey Cebeci semtindeki oğlunun evinde kalıyordu. O sırada 90 yaşına girmek üzereydi. Kulaklarının ağır işitmesi, gözlerinin zayıflaması dışında ciddi bir rahatsızlığı yoktu. Konuşması, hafızası, şuuru pırl pırl apaçtı.

Bu beraberliğimiz dört sene devam etti. Bendeniz de ilk defa hatıra kaydetme merakımı Refet Ağabey ile keşfetmiş oldum ve onunla başladım. Diyebilirim ki, O vesile oldu bu çalışmalarımın ortaya çıkmasına...

Refet Ağabey bize Risale-i Nurların neşrini, hapishaneleri, çekilen zahmet ve çileleri anlattı. Ama bilhassa ve bilhassa Hz. Üstad'ı anlattı...



Mebusevler dershanesi, Tandoğan-Ankara, 1969.

(Soldan) Mustafa Süzen, Re'fet Barutçu, Eşref Özyalvaçlı, Ekrem Zeylan, Hacı Biner

Refet Barutçu hakikaten Üstad'ına âşıktı, hayrandı. O'nu anlattı, ifadesi noksan kalır. Anlatırken yeniden yaşadık demek daha doğru olur... Heyecanlı ifadelerinin manalarını; mimikleri, ses tonu, duruşu hep doğruluyordu... Refet ağabeyin kalbi ve beyni tamamen Üstad'ına odaklı idi... Bunda mübalağa yok...

Aziz Üstad'ımız sevgili talebelerine, hizmetlerine ve has sıfatlarına göre çok latif simge isimler takmıştır: "Sıddık Süleyman, Mübarek Süleyman, Nur İskele Memuru Santral Sabri, Makinesi Kuvvetli Ali Kardeş, Nur Fabrikasının Sahibi Hafız Ali, Gül Fabrikasının Kâtibi Hüsrev, Kahraman Tahiri, Büyük Ruhlu Küçük Ali..." ve hakeza... Refet talebesinin de en bariz vasfını Hz. Üstad iki kelimeyle hulâsa etmiş; "Tesirli diliyle Refet." Kastamonu Lâhikası'nda Üstad şöyle hitap ediyor:

"Refet kardeş! Senin gibi hem kıymetli, tesirli diliyle ve kuvvetli, letafetli kalemle Risaletü'n-Nur'a çok ehemmiyetli hizmet edenler her vakit hatırımda manevî muhataplarım ve hayalen yanımda hazır arkadaşlarımdır." (Kastamonu Lâhikası, 7)

Bayram Yüksel Ağabey bir gün eskilerden Refet ağabeyin, yenilerden de Ceylan ağabeyin Üstad'la çok rahat konuşabildiklerini söylemişti. Gerçekten Refet ağabeyin çok tesirli dili var... Okunacak hatıralarda bunu canlandırmak mümkün olmadı. Çünkü o her tavırla, bütün lâtifelerini harekete geçirerek geçirerek konuşuyor...

Refet ağabeyin hiç üşenmesi yoktur. Çok yaşlı olmasına, zayıflamış gözlerine ve az duyan kulaklarına rağmen Kur'an ve Risale-i Nur taliminde bizleri coşturuyor, coşturuyordu. Hiçbir gün davetimize, "Bugün hastayım, yorgunum gelemem" dediğini hatırlamıyorum.



Re'fet Barutçu, Ömer Özcan'a Kur'an talim ediyor, Ankara, 1972

Her davetimize geliyor ve hiç durmadan bir şeyler öğretmeye çalışıyordu. Şahsen Risaleleri henüz bir sene önce tanımış olmama rağmen, Hz. Bediüzzaman'ı ve Nur eserlerini keşfetmemde, sevmemde, anlamamda üzerimde çok büyük tesiri vardır Refet ağabeyimizin.

İşte Refet Barutçu'dan kaydettiğim hatıralar:

ÜSTAD'I İLK DEFA ESKİ SAİD DÖNEMİNDE İSTANBUL'DA GÖRDÜM

"İstanbul Harbiye'de (1918) okurken, Beyazıt Camii'nde meşhur hafızlar sık sık Kur'an tilâvet ediyorlardı. Ben de ara sıra onları dinlemeye gidiyordum. Meğer Üstad da esaretten dönmüş, aynı camiye hafızları dinlemeye geliyormuş... İşte böyle bir günde, Bediüzzaman'ı hafızları dinlerken gördüm. Dizüstü çökmüş, başı önüne eğik vaziyette, huşû içinde dinliyordu. Çok heybetli bir hali vardı. Fakat yaklaşıp konuşamadım. Dikkat ettim, çizmeleriyle namaz kılıyordu! Çizmeleri mest gibi kullanıyordu. Camiden çıkarken ayağına lâstikleri geçirdi. Arkasından bakakaldım... Seneler sonra Üstad'a bunu Isparta'da anlattığımda, bana: 'Ben seni daha o zamandan talebeliğe kabul etmişim' dedi." Refet ağabeyin bu hatırası, Lem'alar mecmuasında Üstad Hazretleri tarafından şu şekilde ifade edilmektedir:

"... İstanbul'un Bayazıt Cami-i Mübarekine, Ramazan-ı Şerifte, ihlâşlı hafızları dinlemeye gittim. Kur'an-ı Mucizü'l-Beyan, semavî yüksek hitabıyla beşerin fenasını ve zîhayatın vefatını haber veren gayet kuvvetli bir surette 'Küllü nefsin zâikatü'l-mevt (Her nefis ölümü tadıcıdır. Âl-i İmrân Sûresi, 185)' fermanını, hafızların lisanıyla ilan etti. Kulağıma girip, tâ kalbimin içine yerleşip, o pek kalın gaflet ve uyku ve sarhoşluk tabakalarını parça parça etti. Camiden çıktım." (Lem'alar, 231)

ŞU TEVAZUA BAKIN...

"Bir arkadaşımın Barla'ya Üstad'ı ziyarete gitmiştik. Biraz oturduktan sonra bizim yayan geldiğimizi, yorulduğumuzu anladı. 'Mademki siz benim için yorulduunuz, buraya kadar geldiniz, ben de sizi Karacaahmet Sultan'a kadar yolcu etme mecburiyetindeyim!' diye ısrar etmeye başladı. Düşünün ki Karaca Ahmet Sultan, Barla Eğirdir arasında iki saatlik bir yol. Şu tevazua bakın; bu, tevazuun azamî mertebesidir. Çok ısrarla bu fikrinden vazgeçirebildik.



Ömer Özcan, Şahabettin Ünlü, Ahmet Vehbi Ünlü, Refet Barutçu, Abdülkadir Ünlü. Mebusevler dershanesi, Tandoğan-Ankara, 1970.

TELİF ANINDA KIBLEYE DÖNER DİZ ÇÖKER, O ANDA...

"Üstad risaleler yazılırken yanında Kur'an'dan başka kitap bulundurmazdı. Ama biz yanında devamlı kâğıt kalem bulundururduk.

Telif başlarken O, risalenin nihayet hududunu gösterir, önce belirtirdi. Mesela, 'Yirmi Altıncı Lem'a, Yirmi Altı Rica'yı hâvidir' gibi... Telif anında kibleye döner, diz çöker, ben karşısında yazardım. O anda ona sinek bile yaklaşmaz, biz gözümüzle sineklerin 'vız' diye döndüğünü görürdük. Bir gün İhtiyarlar Risalesi/Yirmi Altıncı Lem'a'ya böyle başladık. Altıncı Rica'ya gelince, 'Bugünlük tamam kardaşım' dedi. Birkaç hafta ara verdikten sonra kaldığı yeri bile sormadan, gerisini tamamladık... Biz bundan anlıyorduk ki, risaleler ihtiyarla yazılmıyor, kalbe gelen sünihat halinde aynen yazdırılıyordu...

ÜSTAD'IN TEVAZUU KALPLERİ FETHEDİYORDU

"Isparta'da bir bahçe içindeki köşkte, tebyiz (temize çekmek) etmek üzere verdiği bir risalenin tashihi sırasında, iltifat olmak üzere, iki katlı evin alt katında masa başında Hüsrev kardeşle yazı işleriyle meşgulken, odamızın kapısının açılmasıyla şu manzarayla karşılaştım:

“Üstad Hazretleri, üst katta kendi eliyle hazırladığı iki çay bardağını tepsi üzerine koymuş ve bize ikram etmek üzere geldiğini gördük. Derhal koştum, elindeki tepsiyi almak istedim. ‘Üstad’ım, biz size ikram edecekken aksi olarak siz bize lutfediyorsunuz’ dedim ve tepsiyi almak istedim. ‘Yok! Mademki siz Nurlara hizmet ediyorsunuz, ben de size ikram etmeye mecburum’ dedi. Ben elinden tepsiyi aldım ve odamızdan ayrıldı.

ÜSTAD’IM, KURTULUR MU?

“Üstad, Hüsrev ve ben Pınarbaşı’na gezmeye çıkmıştık. Bir ara uzaktan birisi göründü, bize doğru geliyordu. Ben önüne geçip, Üstad’ı rahatsız etmemesini söyledim. Fakat Üstad müsaade etti. Genç, Üstad hazretlerinin elini öperek: ‘Efendim ben esrara müptelâyım, dua edin de bu kötü içkiden nefret edeyim!’ dedi.

“O zaman Üstad: ‘Kardeşim, sen farz namazını kılsan ben sana dua edeceğim’ dedi ve delikanlı gitti. Ben fırsatı kaçırmadan sordum: ‘Üstad’ım, kurtulur mu acaba?’ Bugünkü gibi hatırlıyorum, kaşlarını çatarak ‘Beli, beli!’ (Evet! Evet!) diye cevap verdi.¹

RİSALE-İ NUR İHTİYARLA DEĞİL, İLHAMLA YAZILIYORDU

“Üstad’ın yanına her sabah saat 7.30’da gidiyordum. Nasıl olduysa bir gün bir saat geciktim! Baktım, Üstad’ın yanında Kadı Zeynel adında âlim bir zat var. Üstad’a kader meselesini sormuş.

“Üstad beni görünce: ‘Kardaşım! Kader ve cüz’î ihtiyara dair izahatta bulundum. Evvel gelseydin Yirmi Altıncı Söz/Kader Risalesi’ne güzel bir zeyl olurdu’ dedi. Sonra Kadı Zeynel’e sordu: ‘Kardeşim, şüpheli kaldı mı?’ O da: ‘Elhamdülillah kalmadı’ diyerek cevap verdi. Anladım ki, risaleler ilham-ı İlâhîdir, vaktinde kaydedilmeli...” Refet ağabeyin yaşadığı bu hadise, Kastamonu Lâhikası’nda teyit ediliyor: “Maatteessüf ben burada bütün bütün yalnız kaldığım için, çok ehemmiyetli hakikatler yazılmadan, kaydedilmeden geldiler ve gittiler...” (Kastamonu Lâhikası, 9)

ÜSTAD ÇOK CAZİP BİR İNSANDI

“Onun huzuruna girenler yanından çıkmak istemezlerdi. Yanında hali değişirdi insanın... Bir gün Isparta’nın zenginlerinden Hacı Patlat adında bir zat, Üstad’ı ziyarete gelmişti. Ben adama girerken, Üstad’ın sözleri bitince hemen kalkmasını tembih ettim. O da, ‘Tamam, elini öpsem yeter’ dedi ve içeri aldım. Üstad arada duruyor, fakat adam bir türlü kalkmak bilmiyordu. Ara sıra susup bekliyor, adam yine kalkmıyor. Sonunda Üstad, ‘Sen safa geldin kardaşım’ dedi, adam kalktı. Giderken adam: ‘Hiç evliyanın sohbetine doyum olur mu, birader siz cennet yaşıyorsunuz, o feyizden ayrılamadım!’ dedi. O da cazibin cezbisine kapılmıştı.²

HOCALARLA MÜNAKAŞA ETMEYİNİZ

“Üstad’ımız her zaman, ‘Hocalarla münakaşa etmeyin’ diye tembih ederdi.³

Fakat her nasılsa ben bir gün bir hocayla şöyle bir münakaşa etmişim: O, ‘Cenab-ı Hak hiçbir kâfiri ebedî cehennemde tutmaz, onun şefkati buna müsaade etmez’ diye iddia ediyordu. Ben de, ‘sarih ayet olduğunu, kâfirlerin ebedî cehennemde kalacaklarını’ iddia ediyordum. Neticede Üstad’a sormaya karar verdik ve gidip meseleyi anlattık. O zaman Üstad: ‘Bu kardeşimiz de onların ebedî cehennemde kalacaklarını biliyor ya, fakat şefkatinden öyle diyor’ dedi ve meseleyi kapattı. Ben hayret ettim, zira hocanın damarına hiç dokunmadan vaziyeti idare etti Üstad...

MAHLÛKATA KARŞI ÇOK ŞEFKATLİYDİ

“Bir kış günü Hüsrev’le bir odada risale yazıyorduk. Bir ara sinekler bizi çok rahatsız etmeye başladılar. Pencereyi açıp onları dışarıya kovaladık. Biraz sonra Üstad’ımız geldi ve dışarıda pencere camının kenarında

¹ "Farzlarını yapan, kebareleri işlemeyen, kurtulur. Böyle kebar-i azime içinde amel-i salihin ihlâsla muvaffakiyeti pek azdır. Hem az bir amel-i salih, bu ağır şerait içinde çok hükmündedir." (Kastamonu Lâhikası, 148)

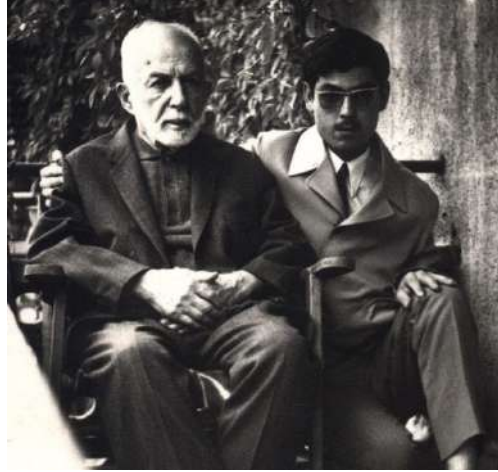
² "Beni konuşurmak istemiyorlar. Hem güya benimle kim görüşse birden Nur’un fedakâr bir talebesi olur. Onun için beni görüştürüyorlar. Hatta Diyanet Reisi dahi demiş: ‘Kim onunla görüşse, ona kapılır; cazibesi kuvvetlidir.’" (Şualar, 492)

³ "Kardeşlerim! Çok dikkat ve ihtiyat ediniz. Sakın sakın hocalarla münakaşa etmeyiniz. Mümkün olduğu kadar musalâhakârane davranınız, enaniyetlerine dokunmayınız, bid’at taraftarı da olsa ilişmeyiniz. Karşımızda dehşetli zındıka varken, mübtedilerle uğraşıp onları dinsizlerin tarafına sevk etmemek gerekir. Eğer size ilişmek için gönderilmiş hocalara rastgelseniz, mümkün olduğu kadar münazaa kapısını açmayınız. İlim kisvesiyle itirazları, münafıkların ellerinde bir senet olur. İstanbul’da ihtiyar hocanın hücumu, ne kadar zarar verdiğini bilirsiniz. Elden geldiği kadar Risale-i Nur lehine çevirmeye çalışınız." (Emirdağ Lâhikası, 133)

üşüyerek bekleyen sineklere bakarak, ‘Bu zavallıları niye dışarı çıkardınız?’ dedi ve camı açarak onları içeri aldı. Biz de bir fincana biraz pekmez koyup, onunla onları oyaladık.⁴

“Üstad Hazretleri elinde kitap okurken sayfaya bazen sinek konar. Üstad da okumayı bırakır onu mütalâa ederdi. Sineklerin el ve ayaklarını birbirine sürtmesine dikkatle bakar, ‘Bize abdest ve nezafeti ihtar ediyorlar’ derdi.”⁵

Refet Ağabey de bazen bizleri çağırır, sineklerin bu halini hayret ve tefekkürle gösterir, Üstad”an aldığı tefekkür dersini talimini bizlere aşılar, anlatırdı.



Refet Barutçu, Ömer Özcan

İMAM-I RABBÂNİ, GAVS-I AZAM DERS ARKADAŞLARIMDIR

“Yine bir gün Üstad’a şöyle bir sual sordum: ‘Üstad’ım bir yerde diyorsunuz ki; Kur’an-ı Hakîm tek üstadımdır. Başka yerlerde de İmam-ı Rabbânî’yi, Gavs-ı Azam’ı üstadım diyorsunuz. Bu nasıl oluyor? Cevap olarak: ‘Onlar Eski Said’i Yeni Said’e inkılâp ettirmişlerdir, şimdi Kur’an-ı Hakîm önünde ders arkadaşlarıdır’⁶ demişlerdi.”

RİSALE-İ NUR’U ANLADIĞINIZ KADAR YETER

Bir gün Refet ağabeye risale okurken aklıma geldi, sordum: “Ağabey, bazı yeni kardeşler Risale-i Nur’u anlayamadıklarını söylüyorlar, ne dersiniz?” Refet Ağabey şöyle cevap verdi: “Aynı soruyu ben de Üstad’a sormuştum. Üstad, ‘Kardeşim! Risale-i Nur yalnız akla hitap etmez; kalp, ruh ve diğer hassalara da hitap eder, anladığımız kadar yeter’⁷ demişti.”

⁴ “Güz mevsiminde, sineklerin terhisat zamanına yakın bir vakitte hodgâm insanlar, cüz’î tacizleri için sinekleri itlâf etmek üzere hapisanedeki odamızda bir ilâç istimal ettiler. Benim fazla rikkatime dokunmuştu. Odamda çamaşır ipi vardı. Bilâhare, o insanların inadına, sinekler daha ziyade çoğaldılar. Akşam vaktinde, o küçücük kuşlar, o ip üstünde gayet muntazam diziliyorlardı. Çamaşırıkları sermek için Rüstü’ye dedim: ‘Bu küçücük kuşlara ilişme, başka yere ser.’ O da kemal-i ciddiyetle dedi ki: ‘Bu ip bize lazımdır; sinekler başka yerde kendilerine yer bulsun.’ ...Hz. Musa (a.s.) onların tacizlerine karşı müstekiyâne, “Ya Rab! Bu muacciz mahlûkları ne için bu kadar çoğaltmışsın?” deyince, ilhamen cevap gelmiş ki: ‘Sen bir defa sineklere itiraz ettin. Bu sinekler çok defa sual ediyorlar ki: Ya Rab! Bu koca kafalı beşer seni yalnız bir lisanla zikrediyor, bazı da gaflet ediyor. Eğer yalnız kafasından bizleri halk etseydin, binler lisanla Sana zikredecek bizim gibi mahlûklar olurlardı...” (Lâtif Nükteler, 5)

⁵ “Ey hodgâm insan! Sineklerin binler hikmet-i hayatiyesinden başka, sana ait bu küçücük faydasına bak, sinek düşmanlığını bırak: Çünkü gurbette, kimsesiz, yalnızlıkta sana ünsiyet verdiği gibi, gaflete dalıp fikrini dağıtmaktan seni ikaz eder. Ve lâtif vaziyeti ve abdest alması gibi yüzünü gözünü temizlemesiyle, sana abdest ve namaz, hareket ve nezafet gibi vazife-i insaniyeti ihtar eder ve ders veren sineği görüyorsun.” (Lâtif Nükteler, 9)

⁶ “...Ne kadar düşündüm: ‘Bunun arkasından mı, yoksa ötekinin mi, yoksa daha ötekinin mi arkasından gideyim?’ Tahayyürde kaldım... Her birinde ayrı ayrı cazibedar hasiyetler var. Biriyle iktifa edemiyordum. O tahayyürde iken, Cenab-ı Hakk’ın rahmetiyle kalbime geldi ki: ‘Bu muhtelif turukların başı ve bu cetvellerin menbai ve şu seyyarelerin güneşi, Kur’an-ı Hakîm’dir. Hakikî tevhid-i kible bunda olur. Öyleyse, en a’lâ mürşit de ve en mukaddes üstad da odur. Ona yapıştım...” (Mektubat, 356)

⁷ “Risale-i Nur, imanî meseleleri lüzumu derecesinde izah etmiş. Risale-i Nur’un hocası, Risale-i Nur’dur. Risale-i Nur, başkalarından ders almaya ihtiyaç bırakmıyor. Herkes istidadı nispetinde kendi kendine istifade eder. Aklınız her bir meseleyi tam anlamasa da, ruh, kalp ve vicdanınız hissesini alır. Ne kadar istifade etseniz, büyük bir kazançtır.” (Sözler, 772)

HEDİYE GETİRENLERE ‘REFET’E SORUN’ DERDİ

“İşparta’da iken Rüştü (Çakın) kardeş, Üstad’a o bölgede ‘Curuh’ denilen üç tane pişmiş küçük balık getirdi. Üstad kıramadı, bir parça aldı. Aldı, ama anında bir sancı... ‘Hemen Rüştü’yü çağırın!’ dedi. Neyse Rüştü kardeş geldi, Üstad: ‘Git Hüsrev’deki paramdan balığın parasını al’ diye emretti. Rüştü Efendi balığın fiyatını alır almaz anında ağrının durduğunu gözlerimizle gördük! Ben bu hadiseyi gördüğüm için, bir hediye geldiği zaman Üstad ‘Refet’e sorun’ derdi.⁸ Kat’iyen hediye almaz, alırsa parasını iki misli verirdi.⁹

O KADAR ÇOK KERAMETİNE ŞAHİT OLDUK KI...

“Bir gün evde refikamla münakaşa etmiş, sonra da Üstad’ın yanına gitmişim. Tabi ben bu hususta Üstad’a hiçbir şey bahsetmedim. Neyse biraz sonra oğlum Bedrettin geldi, Üstad’ın elini öptü. Üstad ona: ‘Kardeşim, git hemşireme selâm söyle, üzülmesin, baban haksızdır’ dedi ve onu gönderdi. Ben hayretimden âdeta donup kalmışım... Nerden bildi, nasıl bildi? Şaşırım kaldım... Anladım ki bu bir keramettir. Zaten Üstad’ın o kadar çok kerametine şahit oldum ki anlatmakla bitmez... Fakat o bunun gibi şeylere hiç, ama hiç önem vermez, normal hayatım sürdürürdü.

TEKBİR ALIRKEN ÂDETA YER GÖK İNLERDİ

“Üstad Hazretlerinin arkasında namaz kılmanın hazzı bambaşka idi. Tekbir almadan evvel, ‘İlâhi ya Rabbi, İlâhi ya Rabbi, İlâhi ya Rabbi!’, sonra birden ‘Allahu Ekber!’ diye tekbir alır, ellerini sımsıkı bağlar, birden sabitleşirdi. Tekbir alırken âdeta yer gök inlerdi. Aman ya Rabbi! O ne huşû, o ne munis seda tarif edilmez... (Refet Ağabey, Üstad’ı taklit ederek gösteriyordu.)

“Ah! Onsuz bu dünya tatsız, onsuz bu dünya çekilmiyor...”

KİTABI İTİNAYLA AÇARDI

Refet Ağabey Üstad’ın kitap açışını taklit ederek bize gösterir ve kitabın yaprağını hırpalayarak açtığımızda ihtar ederdi.

Refet Ağabey Hz. Üstad’ın sayfa çevirişini bize şöyle gösterdi: Kitabın yaprağını açarken sağ elinin başparmağını açacağı yaprağın üst kısmına bastırıyor, işaret parmağıyla sayfayı az kaldırıyor ve diğer parmaklarıyla yaprağı açıyor...

HAKİM İSMİ GALİPTİ

Refet Barutçu: “Üstad ‘Kur’an-ı Kerim’ yerine, daha çok ‘Kur’an-ı Hakîm’ derdi.”¹⁰ Refet Ağabey risale okunurken çok dikkatle dinler, ülfeti kırmak için, risalelerdeki kelimeler ve cümlelerin mana ve ahengine bizzim dikkatimizi çekerdi.

UHUVVET VE TESANÜTE ÇOK EHEMMİYET VERİYORDU

“Eskişehir Hapishanesi’nde sıkıntılar yaşanmıştı. Bir keresinde bizim koğuştaki Saatçi Lütfi ile Halil İbrahim münakaşa ettiler. Üstad bu hadiseyi kendi koğuşunda ruhen hissediyor... Hemen bizim koğuşa geldi, sordu. Biri: ‘Efendim bu bana ... (üç harfli bir hayvan ismi) dedi!’ Üstad: ‘Ben o sözleri kendime alıyorum’ dedi ve derhal onları barıştırdı.¹¹ Şu koskoca Bediüzzaman’a, şu alçakgönüllülüğe bakın...”

⁸ “Hem daimî hizmetinde olan bir arkadaş Rüştü Efendi, üç okkası beş kuruşa satılan ufak balıklardan güzelce kızartılmış üç tane getirmişti. Bunları Üstad’ımıza yedirmek için ısrar etti. Hem Rüştü Efendi’nin hatırını kırmamak, hem de balıkları sevdiği için yedi. O balık yüzünden beş saat mütemadiyen sancı çekti... Bu sancı başladıktan üç saat sonra Rüştü Efendi’ye dedi ki: ‘Hüsrev’deki paramdan balığın fiyatını al.’ ‘Sancı devam ediyor’ dediği halde balıkların fiyatını almadığı için, iki saat daha devam ediyor. En nihayet dedi ki: ‘Aman parayı al, beni bu sancının verdiği azaptan kurtar!’ Rüştü Efendi balığın fiyatını aldığı dakika, sancı birdenbire kesildi. Biz Üstad’ımızın halinden, vaziyetinden, bu acip hali aynen gördük. İşte Üstad’ımız hakkında, ne ile yaşıyor, diyenler, hatalarını tashih etsinler. Bekir, Refet, Hüsrev, Rüştü” (Barla Lâhikası, 302).

⁹ Bir gün Refet ağabeyin canı yumuşak yağ armudu çekti. Almam için bir miktar para -miktarını unuttum- verdi, manava gittim. Fakat verdiği para yetmedi, cebimden küçük bir ilâve yaptım. Refet Ağabey, “Para yetti mi?” diye sorunca mecburen söyledim. Dakikalarca ısrar etti, koyduğum o küçük parayı zorla verdi. Hatta: “Hem ağabey diyorsun, hem de sözümü dinlemiyorsun” diye lâfife de yapmıştı. Gördük ki o, Üstad’ının sıbgasıyla sıbgalanmıştı.

¹⁰ “Şu hiç ender hiç olan kardeşinize, yalnız hizmet-i Kur’an’a istihdamı hengâmında ve o hazine-i bînihayenin dellâli olduğu bir vakitte, ism-i Rahîm ve ism-i Hakîm mazhariyetine medar bir vaziyet verilmiş. Bütün Sözler, o mazhariyetin cilveleridir.” (Mektubat, 19)

¹¹ “Kardeşlerimden rica ederim ki, sıkıntı ve ruh darlığından veya titizlikten veya nefis ve şeytanın desiselerine kapılmaktan veya şuursuzluktan arkadaşlardan südür eden fena ve çirkin sözleriyle birbirine küsmesinler ve ‘Haysiyetime dokundul!’ demesinler... Ben o fena sözleri kendime alıyorum. Damarınıza dokunmasın. Bin haysiyetim olsa, kardeşlerimin mabeynlerindeki muhabbete ve samimiyete feda ederim.” (Uhuvvet Risalesi)

YAZIDA TEMBEL, SORUDA KUVVETLİ REFET

Bir gün Refet ağabeye gülerek sordum:

“Ağabey, Üstad sizin için ‘yazıda tembel, soruda kuvvetli Refet’ demiş...¹²” Refet Ağabey uzun uzun güldü, “Ee, sormadan olmuyor ki! Ah Üstad sağ olsaydı ben daha neler soracaktım!”¹³ diye cevap verdi.

ÜSTAD’IN BANA YAZDIĞI MEKTUPLAR

“Üstad’ın bana yazdığı mektupları Av. Bekir Berk Bey aldı. Âdeti her biri okundukça kaparak alıyordu.” Bu mektuplar Üstad’ımızın Emirdağ Lâhikası’nda emrettiği gibi, Barla Lahikası’nın sonuna ilâve edilmiştir.

Şöyle diyor Hz. Üstad: “Refet kardeş! Sen de çok safalar geldin ve Risale-i Nur yazısıyla meşguliyetin beni cidden sevindirdi. Hulusi ve Sabri gibi senin de suallerinin Risale-i Nur’da ehemmiyetli neticeleri ve tatlı meyveleri var. Senin yanında bulunan ve risalelerde kaydedilmeyen ilmî parçaları münasip yerlerde veya lâhikada yazarsınız.” (Emirdağ Lâhikası, 133)



Bediüzzaman hazretlerinin salavatını Refet Barutçu Ağabey defterime el yazısı ile yazmıştı. Salâvat 24. Söz’de geçiyor.

ÜSTAD HAZRETLERİNİN SALÂVATI

Refet Barutçu Ağabey, Üstad’ımızın salâvatını defterime kendi eliyle yazdı ve ezberlememizi tavsiye etti.

Bu salâvat ve izahı, 24. Söz’de şu şekilde geçmektedir: “Hem ‘Allahümme salli alâ Muhammedin bi adedi zerrâti’l-kâinatı ve mürekkebâtihâ (Allah’ım! Kâinatın zerrelere ve o zerrelere mürekkebatı adedince Muhammed’e rahmet et)’ der. Her şey namına bir salâvat getirir. Çünkü her şey, Nur-u Ahmedî ile (a.s.m.) alâkadardır. İşte tesbihatta, salâvatlarda hadsiz adetlerin hikmetini anla.” (Sözler, 362)

¹² “Aziz, sıddık kardeşim ve hizmet-i Kur’aniyede hakikatli bir arkadaşımla Refet Bey! Bu defa istinsah ettiğiniz risaleler çok güzel olmuştur. Senin gayret ve samimiyet ve ciddiyetini bana gösterdiler ve Refet tembel değildir, ispat ettiler.” (Barla Lâhikası, 332)

¹³ “Aziz, sıddık, müdakkik, meraklı kardeşim Refet Bey! Sizin gibi hoş-sohbet bir kardeşimi, haksız olarak sual sormamaya ve sükûta davet ediyorum... Çünkü bugün dört saat mütemadiyen kâtibî bekledim ki bir mektup yazacağım, olmadı. Tâ ben yirmi dakikadaki mesafeye gittim. Başsuyu başında bularak uykusuz yorgun buldum... Kardeşiniz Said Nursî” (Barla Lâhikası, 350)



Refet Barutçu ağabeyin mezarı Ankara Karşıyaka kabristanındadır.

Ada, parsel no: L13, P11



(1887 – 1979)

SABRİ HALICI

1887 YILI Erzurum'a bağlı Kığı kazasının Şaruk köyünde dünyaya gelmiştir. Kığı, günümüzde Bingöl'e bağlı bir kazadır. Gençliğinden itibaren Konya'da ikamet etmektedir. Konya'da, Kürt Sabri Bey diye de tanınır, soyadı kanunu çıkınca yaptığı işten dolayı Halıcı soyadını alıyor. Halıcı Sabri Ağabey uzun boylu, yakışıklı, otoriter, iyi bir hatip, tuttuğunu koparan sert mizaçlı bir kişi olarak tarif edebilir. 31 Mart 1979 tarihinde vefat etti, mezarı Konya Musalla kabristanındadır.

Zübeyir Gündüzalp ağabeye risaleleri ilk tanıtanlardan birisi, Sabri Halıcı ağabeydir. Bizim talebe olduğumuz yıllarda ara sıra Ankara'daki dersaneleri ziyaret ederdi. Bu kahraman ağabeyimizin ismi, külli-yatta çok geçmektedir.

Sabri ağabeyin ders ve sohbetlerinde Ankara'da Risale-i Nur dersanelerinde çok defa bulunduk. Fakat Üstad ve risalelerin neşriyatıyla alâkalı bir hatıra anlattığına hiç şahit olmadım. Her nasılsa biz de soramadık.

“AYAKTA BEVL, İSTİBRA, İSTİNCA” KONULARINDA ÇOK TITİZDİ

Sabri Halıcı ile 1970 senesinin çok sıcak bir ağustos gününde Bediüzzaman'ın Van Mevlidi dönüşünde Diyarbakır 10 Numara dershanesinde tekrar karşılaştık. Gece dersten sonra dersanenin bahçesinde oturduk. Kendisinden bir-iki hatıra rica ettim, “Yaz!” dedi. Ben de daima yanımda taşıdığım hatıra defterimi çıkardım, yazmaya başladım. O söyledi, ben aynen yazdım. Yazı bittikten sonra isteğim üzerine altına imzasını attı. Mübarek ağabeye Üstad'la alâkalı yine bir şey anlattırمامıştım, Risale-i Nur'daki hakikatlerden anlatmıştı... İfadelerini metnin sona ilave ettim.

Sabri ağabeyimizin hassasiyetle, titizlikle bizlere bir tavsiyesi vardı: Ayakta bevl etmemek, istibra, istinca... Sabri Ağabey, ayakta bevl etmenin kabir azabına münker olduğunu hemen her toplulukta izah eder...

İKİ ERZURUMLU, MÜHİM BİR MEKTUBUN YAZILMASINA VESİLE OLMUŞTU

O sıralarda (1940'lı yılların sonu) İstanbul'da ikamet etmekte olan Salih Yeşil, Sabri Halıcı gibi Erzurumludur. Sabri Ağabey, İstanbul Tıp Fakültesi talebesi Mustafa Oruç'la beraber hemşerisi Yeşil Salih'i ziyarete gider. Fakat “tesettür, Hz. Muaviye, Vehhabilik” gibi mevzularda aralarında şiddetli bir münakaşa geçer. Ve bir parçasını buraya derç ettiğimiz, Âl-i Beyt ve Sahabe-i Kiramla alâkalı çok önemli bir mektubun yazılmasına, bilmeyerek vesile olurlar. Münakaşada hazır bulunan Mustafa Oruç'tan hadiseyi dinledik ve kaydettik. (Bkz. Mustafa Oruç)

“...Hatta Sabri'yle küçücük münakaşanız, hem Risale-i Nur'a, hem hakaik-ı imaniyenin intişarına ehemmiyetli zarar verdiğini senden saklamam. Aynı vakitte burada hissettim, müteessir ve müteallim oldum! Sonra senin gibi ehl-i tahkik bir âlimin Risale-i Nur'a oraca ehemmiyetli bir hizmete vesile olacak Sabri oraya gelmesi, ikinizden büyük bir hizmet-i Nuriye beklerken, bilâkis üç cihetle Nur'a zarar geldiğini hissettim ve gördüm. Acaba neden bu zarar olmuş, diye iki-üç gün sonra haber aldım ki, Sabri manasız ve lüzumsuz seninle münakaşa etmiş, sen de hiddete gelmişsin. ‘Eyvah!’ dedim, ‘Ya Rab! Erzurum'dan imdadıma yetişen bu iki zatın münakaşasını musalâhaya tebdil et’ diye dua ettim...” (Emirdağ Lâhikası-I, 206)

“Evet, o hemşehrimiz Sabri, hakikaten Nur'a ve Nur vasıtasıyla imana öyle bir hizmet etmiş ki, bin hatasını affettirir...” (Emirdağ Lâhikası-I, 205)

SAVCIYA BEDDUA ETMEKTEN NEDEN VAZGEÇMİŞTİ?

Bu hatırayı M. Said Özdemir anlatıyor:

“Afyon hapsine Üstad’la beraber giren Sabri Halıcı ağabeyimiz vardı. Bu anlatacağım hatırayı, bana Sabri Ağabey anlatmıştı:

“Bir gün Üstad’ın koğuşuna girdim. Büyük bir koğuş... Çok şiddetli bir soğuk var, her tarafta fırtına ve buz... Camlar da kırık... Üstad abdest almış, baktım abdest suyu yerde donmuş. Yer ıslak beton... Yanına bir sandalye, bir battaniye... Hiçbir şey vermemişler. Üstad gezinmiş gezinmiş... Yere de oturamıyor. Baktım ayakları üzerine yere çömelmiş, duruyor. Orada soğuktan dunsun, ölsün diye işkence yapıyorlar. Bana dedi: ‘Kardeşim! Savcı beni buraya koydu, burada donayım öleyim diye; artık benim canıma tak etti, ona beddua edeceğim!’ Üstad elini kaldırdı, bizzat ben yanındaydım. Tam beddua edecek, birden bir pencerenin önünden yedi-sekiz yaşında küçük bir kız çocuğu geçiyordu. Savcı o zaman lojmanda oturuyordu. Üstad, ‘Bu çocuk kim?’ dedi. ‘Efendim, bu çocuk, savcının kızıdır’ dedim. ‘Tamam... O zaman ben de bedduadan vazgeçtim. O kız ‘Babama bir şey oldu!’ diye ağlar, o sebepten ben bedduadan vazgeçtim’ dedi. Bakın, kendisini o kadar ölüme sevk eden bir kimsenin küçük çocuğu ağlamasın diye o bedduadan vazgeçiyor...”

SABRİ HALICI’NIN ÖMER ÖZCAN’IN DEFTERİNE YAZDIRDIĞI DERS:

İnsan, bir damla meniden halk olunmuş, iki sınıfa ayrılmıştır.

Birinci sınıf: Esteûzubillah **Velakad kerramnâ benî âdeme** sırrına mazhar olmuş. Yani melâikelerden (daha) mukaddes sınıf...

İkincisi: Esteûzubillah **innemâl müşrikûne necesun.**

Biz şimdi hangi sınıfa tabiyiz? Kalbimizle biliriz. Hz. Allah’ın teşkilât-ı esasiye kanunu olan Kurân-ı Hakîm’in tam ahkâmına tâbi isek mükerreriyet sıfatını kazanmış oluruz. Kendi nefsi hevâmıza tâbi isek, bütün şeytânî mel’anetle meşgul isek, o zaman necis sıfatına tâbi olmuş oluruz.

İşte bunu, bu hakikatle ispat ederiz ki, ilm-i tıp’a müracaat ediyoruz: Ömr-ü beşer kaç senedir diyoruz? Doktorlar altmış sene diyorlar. Biz görüyoruz ki; yüz yirmi yaşına kadar yaşanmıştır. Niçin altmışa kadar inmiştir, azalmıştır? Onlar diyorlar ki; altmıştan sonra zevk-sefa yapılsa bile bir kıymeti yok. Biz de bunu ilmen kabul ediyoruz, doğrudur. Çünkü altmış yaşında bir adam, herhangi bir mel’anet yuvasına gitse hiç zevk alamaz.

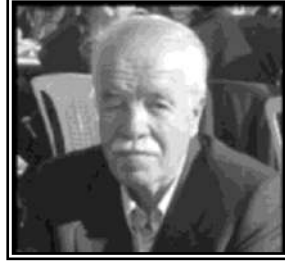
Biz bu doktora diyoruz ki; bu adam bu zevki gece yapsa gündüz yatması; gündüz yapsa, gece yatması lâzım. Bunun otuz senesi uyku, kaldı otuz sene. On beş senesi çocukluk devresi, on sene tahsil devresi zevk yapamaz. Demek ki; ömr-ü beşer durmadan zevk sefa yapsa, beş sene yapabilir. Bunu da otuz iki milyon Türk milletinde, iki milyonu yapamaz. Çünkü: yarısı ihtiyar, yarısı fakir, yarısı sabî, yarısı hasta. Bu iki milyonu kabul etsek, bizim kemiklerimizi (öldüğümüz zaman) hangi adam çıkarır buna ilmen imkân yok.

Ya bizim dediğimiz gibi ise; -hem de öyledir- herkes Mahkeme-i Kübra’da hesap verecek. O zaman Rabbinize ne cevap vereceksiniz? Beş senelik gayr-i meşru zevk için, o ebedî hayatınızı, ebedî cehenneme feda etmiş oluyorsunuz. Bir akl-ı selime sahip iseniz, bir an önce imana geliniz ve ebedî hayatınızı kurtarınız.

06.08.1970

Sabri Halıcı

Diyarbakır 10 Numara Dersanesi



(1941 - 2015)

SADIK ÇALIŞKAN

1941 EMİRDAĞ doğumlu Sadık Çalışkan, Bediüzzaman'ın sırdaşı Mehmed Çalışkan'ın oğlu, Ceylan ağabeyin küçük kardeşidir. Ceylan Çalışkan'dan 12 yaş küçüktür. Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin 1944'de Emirdağ'a ilk gelişlerinde üç yaşındadır. Sadık Ağabey çok uzun bir zamandan beri Eskişehir'de ikamet ediyor.

Sadık Çalışkan ağabeyin hatıralarını, ricamız üzerine oğlu Ali Said Çalışkan yazılı olarak gönderdi. Sadık ağabeyin dilinden hatıraları şöyle:

KAHRAMAN HEMŞİREM NE YAPMIŞ!

"Sabah namazı için evden çıkan babam Mehmet Çalışkan camiye giderken karakoldan Afyon Valisinin, Emirdağ Kaymakamının, Savcının ve diğer erkânın çıktığını görür. Sabahın bu vaktinde bunların burada ne işi var, diye düşünür. Hızlı adımlarla namaza yetişir. Namazdan sonra da çarşıya, dükkâna geçer. Vali, Kaymakam, Savcı ve diğerleri ise karakoldan çıkarak direkt bizim eve baskın ve arama için gelirler. Savcı ve diğer memurlar çarşı alışverişini bizim dükkândan yaptıkları için, Vali bir akşam önce gelerek bunları karakolda toplamış, belki haber verirler diyerek evlerine bırakmamış...

"Bunlar eve gelip kapıyı çalarlar. Arkadan annem evin hizmetçisine, 'Evin beyi yok, o olmadan kapı açılmaz, kapıyı kapat kızım' diye söyleyerek kapıyı kapattırır. Evi aramaya gelenler de babamı çağırtmak için birini yollarlar ve beklemeye başlarlar. Bu sırada annem, evde ne kadar kitap varsa hepsini bir çuvala doldurur ve arka bahçe duvarından komşu bahçeye atar. Bu sırada babam eve gelir ve arama yapılır; tabi neticede bir şey bulunmaz...

"O sırada Emirdağ'da bulunan Üstad hazretlerine babam bu hadiseyi anlatır. Üstad Hazretleri de iki hafta boyunca her gelene, 'Kahraman hemşirem ne yapmış!' diye bu vakıyı anlatır..."

BABAM MEHMET ÇALIŞKAN, ÜSTAD'IN SIRDAŞIYDI

"Üstad Hazretleri munkabız bir halde ya da hiddetlendiği bir zaman babam Mehmet Çalışkan'ı 'Çağırın Muhammed'i!' diyerek çağırır, o geldiği zaman hizmetinde bulunan diğer ağabeyleri yanından çıkarır ve babama anlatır, rahatlamış. Sungur ağabeyin ifadesiyle 'Hz. Üstad'ın sırdaşımış."

KAVUNA İP TAKIP OYNAYINCA...

"Üstad Hazretleri bir gün, üstünden biraz yenilmiş bir kavunu ağabeyim Ceylan Çalışkan'a vererek, 'Bunu evde yiyin' diye bize yolluyor. Hz. Üstad'ın Emirdağ'a yeni geldiği yıllara tekabül eden bu sırada ben, kavuna yanlarından bir çomak sokup evin ikinci katından bir aşağı bir yukarı indirip kaldırarak, yenilmesi için eve gönderilen o kavunla oynuyorum.

"Bir zaman sonra Üstad Hazretleri, ağabeyim Ceylan Çalışkan'a 'O kavunu ne yaptınız?' diye soruyor.

"Ağabeyim de, 'Bizim Sadık, ona çomak sokup ip takmış, onunla oynuyor!' diye hadiseyi olduğu gibi anlatıyor.

"Hz. Üstad da: 'Ben onu size yemeniz için teberrük etmiştim. Madem doğru söyledin, affediyorum!' diye cevap veriyor."¹

¹ 2 Şubat 1993 tarihinde Nazilli'de bir vesileyle Sadık Ağabey bu hadiseyi anlattı ve şöyle bir tashihatta bulundu: "Son Şahitler'de bu hadiseyi, yani pencereden kavun sallamayı, Üstad'ın en zeki talebesi kabul edilen ağabeyim Ceylan Çalışkan'ın yaptığı anlatılıyor. Onu yapan bendim! Elbette Üstad'ın en zeki talebesi, üç yaşındaki bir çocuğun yaptığı hareketi yapmazdı..."

Sadık Ağabeyle bir başka sohbetimizde yine bu hadiseyi anlattı ve "Ben buradan, Üstad'ımızın ne kadar takipçi olduğunu anladım!" diye bir yorum getirdi.

HAYDİ BAKALIM DAYAK YEMEYE...

“Sene herhalde 1954 idi... Ahmet Feyzi Ağabey, Üstad'ımız Emirdağ'da iken bir gün ziyarete gelmişti. Ziyaretten sonra Üstad'ımız, 'Ahmet Feyzi, Emirdağ'dan hemen ayrıl!' dediği halde, babam Mehmet Çalışkan'ın ısrarıyla Ahmet Feyzi Ağabey bir gece bizde misafir kalmaya razı oldu. O zamanlar elektrik lâmbaları gece 24'e kadar yanıyordu. İşte o saate kadar Ahmet Feyzi Ağabey hep Üstad'ımızın mehdîliğiyle alâkalı meselelerden bahsetti. Ben de orada idim.

“Sabahleyin kapı çaldı, gelen Zübeyir ağabeydi. Ahmet Feyzi ağabeye 'Üstad seni çağırıyor' dedi. Hâlbuki O, Üstad'a haber vermeden Emirdağ'da ve bizde kalmıştı. Ahmet Feyzi Ağabey babama 'Haydi bakalım dayak yemeye! Beni sen tuttun burada, beraber gidelim' diyerek babamla beraber Üstad'ın huzuruna gittiler.

“Üstad tebessümle, 'Ahmet Feyzi, sen ne dediysen ben onları aynen kabul ediyorum' diyor ve geceki konuşmalarını teyit ediyor...”



(1951 -)

SAİD EZENER

1951 İSPARTA doğumlu olan Said Ezener, Mustafa Ezener ağabeyin oğludur. Mustafa Ezener Isparta'da, Üstad Bediüzzaman Hazretleri hayattayken ve sonradan çok hizmetlere vesile olmuş bir şahsiyettir. Hz. Üstadı ziyaret için Isparta'ya gelenler ilk önce ya Mustafa Ezener'in kitapçı dükkânına ya Boyacı Rüştü Çakın ağabeye veya Otel işleten Nuri Benli ağabeye gelirlerdi. Ezener ağabey, Risale temin etmek isteyenlere yardımcı olmak için kitapçılık yapıyordu. O günkü şartlarda tezgâh arkasındaydı eserler. Mustafa ağabeyin oğlu Said Ezener halen hayattadır, Isparta'da ikamet ediyor.

Said Ezener, o tarihlerde küçük yaşlarda olduğu halde, Üstad hazretleriyle ilgili bizim de kaydettiğimiz güzel hatıraları var:

DEFALARCA ÜSTAD'I GÖRDÜM

"Pederim Mustafa Ezener, ihtiyaç olduğu zaman Isparta'da şimdi müze olan evde zaman zaman Üstad hazretlerinin yanında kalırdı; haftada dört gece evde kalırsa, birkaç gece de orada kalırdı yani... Peder burada kaldığı zaman, ben de evden sefertası içinde ağabeyler ve peder yesin diye yemek getirirdim. Defalarca Üstad'ı gördüm. Çocuk olduğum için evin önündeki emniyet bana bir şey demez, merdivenlerden rahat inip çıkardım.

"Bir keresinde geldim, merdivenleri döndüm, baktım Üstad abdest alıyor, arkasından geçtim. Yine bir defa ikindiden sonra geldim, baktım ağabeyleri göremedim. Meğer hepsi Üstad'ın odasında imiş... Kâtip Osman Ağabey vardı, o bağ bozmuş da üzüm getirmiş, orada oturmuşlar, yiyorlarmış. Kapıyı çaldım girdim, Üstad'ın elini öptüm, bana da bir salkım üzüm verdiler.

"O zamanlarda ben sekiz yaşlarında ilkokulda idim, muhtemelen 1959-1960'lardı. Üstad'ın rahatsızlık dönemiydi. Konuşmaları ağabeyler anlayabilirdi, pürdikkat dinlenirse ancak anlaşılabilirdi. Sesi kısık ve boğuktu zaten...



Mustafa Ezener

BABAM, RİSALE-İ NUR SATMAK İÇİN KİTABEVİ AÇMIŞTI

"Pederin kırtasiye dükkânı vardı Mimar Sinan Camii'nin karşısında. 'Mimar Sinan Kitabevi' idi adı. Dinî kitap satardı. Taşradan gelen ağabeyler için merkez gibiydi. Bir de Rüştü Çakın Ağabeyin dükkânı vardı. Üstad'ı görmek isteyenler dükkâna gelirdi. Peder bakardı, Üstad müsaitse getirirdi ağabeyleri Üstad'a, 'Rahatsızım' derse götürmezdi. Babam dükkânda Risale-i Nurları satardı. O maksatla zaten başlamıştı kitapçılığa...

"O zamanlar yasaktı tabi. Dükkânda ayrı bir bölme vardı, ayrı kapı vardı, kapının arkasında raf vardı, rafta Külliyyat daima vardı. İsteyenlere "Tamam kardeşim, bir saat sonra veya namazdan sonra gel, temin edelim, bulalım" derdi. O saate kadar gizli bölmeden çıkarır, paketleri hazırlardı. O zaman kitap çok değerliydi, her

an arama olurdu; evimiz aranırđı, dükkânımız aranırđı. Bütün Nurcuların evleri her ay mutlaka aranırđı. Çok sıkıydı. Biz tanıdığımız ağabey ve kardeşlere dahi, yerimizi belli etmezdik. Kitap isteyenlere ancak ‘Şu saatte gel’ derdik. Dükkânın karşısında sivil polis, ayakkabı boyacısı olarak bulunur, devamlı dükkâna gireni çıkamı takip ederdi. Camide bile iki ayakkabı boyacısı vardı, birisi gizli polisti, biz bilirdik onu, gözü hep bizdeydi. Hizmetin meşakkatini o zaman ağabeyler çektiler, onlar bu hizmeti bu hale getirdiler...

1971, KÜFRÜN BELİNİN KIRILDIĞI TARİHTİR

“Üstad 1960’ta vefat ettikten sonra ihtilâl oldu, her yerde olduğu gibi Isparta’da da Nurcuları topladılar. Ceza evinde yer yoktu. ‘Halk Eğitim’ vardı, 15 gün orada kaldılar; ceza evinde yer boşaldı, ondan sonra oraya aldılar. Meğer gaye, Üstad’ın Urfa’daki kabrini kırmak, naşını almakmış da onun için bütün Nurcuları toplamışlar. Pederler tam üç ay yattılar. Ceza evine yemek götürürdüm onlara...

“Üstad’la babam Mustafa Ezener’in tanışması maziye dayanıyor. ‘Ve min şerri ğâsıkın izâ vekab’ ayetini soruyor Üstad’a... Üstad, ‘1971, küfrün belinin kırıldığı tarihtir’ diyor. ‘Müslümanlara da şamil midir?’ diye soruyor. ‘1971, ehl-i dalâletin büyük bir hezimetle mağlûp olacakları bir tarihtir’ diye cevap veriyor Üstad...”



(1949 -)

SAİD GÜNDÜZ

1949 İSPARTA Eğirdir doğumlu Said Gündüz, Emirdağ Lâhikası-2’de Üstad Bediüzzaman hazretlerinin anlattığı ‘motorlu kayak’ hadisesinin baş kahramanı, “Demirci Salih Gündüz”ün oğludur. Batma tehlikesi geçiren kayıkta bulunan ve mektupta bahsedilen çocuk, Said Gündüz’dür. Babasından dinlediği ve hatırlayabildiği kadarıyla hadiseyi anlatıyor. Kaydettiğimiz kayak hatıraları babası Demirci Salih’le aynı olduğundan o kısmın teferruatını oraya havale ediyorum. (Bkz. Salih Gündüz)

İÇİNDE BULUNAN ÇOCUĞA BİR PARÇA ACIDIM

1954 senesinde Eğirdir Gölü’nde evler büyüklüğündeki dalgalara tutulan ve içinde Hz. Üstad’la beraber altı kişinin bulunduğu motorlu kayak içinde, beş yaşındaki küçük Said de vardır. Bediüzzaman hadiseyi şöyle anlatıyor:

“Ben daha fırtına ve yağmur başlamadan evvel hiss-i kablelvuku ile hazine-i rahmete bir anahtar olacak dehşetli ve heyecanlı bir musibet hissettiğimden mütemadiyen Cevşen’i ve Şah-ı Nakşibend’in virdini okuyordum. Denizin o dehşeti içinde kemal-i şevkle o mübarek denizi kabir olarak kabul ediyordum. Böyle kazayla vefat eden şehit hükmünde olduğu gibi, şehit de veli hükmünde olmasından altı arkadaşıma acımadım. Yalnız içinde bulunan çocuğa bir parça acıdım. O kayığın makinesi bozulduğu ve yelkeni de rüzgâr onun akıyla geldiği için faide vermediğini ve denizin mevcleri de pek büyük; evvelâ kayığa ve zahiren bize hücum etmesiyle beraber kayığın içine girmediği için kemal-i sabır ve şükürle karşıladık ve salimen sahile çıktık. ‘Elhamdülillahî alâküllihal’ dedik... Said Nursî” (Emirdağ Lâhikası-2, 198)

KARPUZU YİYİP YEMEDİĞİMİ HATIRLAMİYORUM

“Babam bu olayın ertesi sabahı Üstad’ın yanına gitmiş. Üstad ona bir karpuz vermiş, ‘Git bu karpuzu Said’e ver, yesin’ demiş.

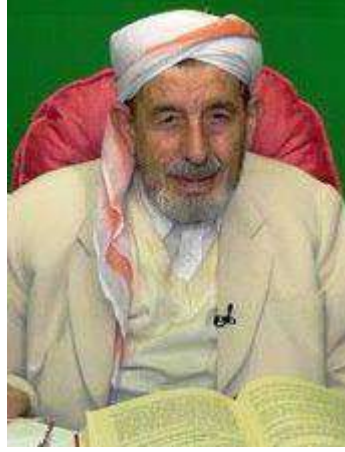
“1949 yılı doğumluyum. O hadise 1954’te olduğuna göre ben beş yaşındaymışım. Üstad’ın bana gönderdiği karpuzu yiyip yemediğimi hatırlamıyorum. Kayıkta korkmayan bir Üstad, bir de benmişim.

“Üstad pederimin demirci dükkânına arada bir gelirdi. Millet hemen başına toplanırdı. Bizim Eğirdir Bağlar’da Konya yolu üstünde bahçemiz vardı. Üstad gezmeye çıktığı zaman bizim bahçeye de uğrardı. Daha sonraları Üstad’la görüşmem, dayım Osman Çağlar’ın götürmesiyle oldu.

MENFÎ BİR HADİSEYİ ÜSTAD ÖNLEDİ..

“Zübeyir Ağabey, Üstad hazretlerinin Barla’ya gitmesi için Eğirdir kaymakamından müsaade almaya gidiyor. Kaymakam, Zübeyir ağabeyi merdivenlerden bir ittiriyor; eğer merdiven korkuluklarına tutunmasa gitti... Peder de bunu duyuyor, sinirleniyor. ‘Bunu nasıl yapar bu terbiyesiz adam!’ diye hiddetleniyor. Kaymakama kadar gidiyor; ona ders verecek, gözdağı verecek, öldürecek... Bu arada Üstad haber alıyor, iki defa haber gönderiyor, ‘Gitme, yapma; menfi hareketten men edilmişiz, müspet hareket ediniz...’ diye. Peder efeydi tabi...

“Kaymakam o sırada odasında yokmuş. Bekliyor, nasıl olsa gelecek diye... Bu sırada Üstad bizzat arabasıyla Eğirdir kaymakamlığının önüne varıyor, menfi hadise vuku bulmasın diye... Babam Demirci Salih’i arabaya alıyor, götürüyor.”



(1930 - 2016)

SAİD ÖZDEMİR

ÜSTAD'IMIZ BEDİÜZZAMAN Hazretleri tarafından "Risale-i Nur Naşiri" olarak vazifelendirilen Mehmed Said Özdemir Ağabey, risalelerde geçen adıyla "Tillolu Said," 1930 Siirt/Tillo doğumludur. 1938'den itibaren Ankara'da yaşayan Said Ağabey, Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde "Ankara Gezici Vaizliği" dâhil muhtelif vazifeler yapmış ve Diyanet'ten emekli olmuştur. Üstad Said Nursi Hazretlerini ilk defa 1953'de Isparta'da, şimdi müze olan evde ziyaret ediyor Said Ağabey. 1956'da Atıf Ural, Mustafa Türkmenoğlu, Mehmet Emin Birinci gibi ağabeylerle beraber, Hz. Üstad'ın emriyle Sözler'in yeni harflerle ilk matbaa baskısını yapıyorlar. Sonraları Üstad'ımızın verdiği salâhiyetle tab işine devam ediyor. Bu hususta, Bediüzzaman'ın parmak izini taşıyan noterden tasdikli bir belge var elinde. Bediüzzaman'la defalarca görüşen Said ağabeye, Üstad'ımız hemen her seferinde neşriyatın ehemmiyetini telkin ediyor. Said Özdemir Ağabey, tam dokuz kere Medrese-i Yusufiye'lerde (hapishane) yatıyor, 25 kere de hakkında dava açılıyor. Said Ağabey, "Risale-i Nur Naşiri" olarak, İhlâs Nur Neşriyat ve aynı adlı internet sitesi ile bütün dünyaya çeşitli dillerde neşriyata devam etmektedir.

1969 senesinden itibaren, üniversite talebeliğimiz sırasında, Ankara'da çok defa dersini ve sohbetini dinlediğimiz Said ağabeye, evinde de çok ziyaretlerimiz oldu. Bizi her seferinde bir baba şefkatiyle kucaklıyor ve sabırla suallerimize cevaplar veriyor.

Said Özdemir ağabeyin diğer hatıraları, Ağabeyler Anlatıyor-7 kitabımızdan üvey annesi Münire Özdemir maddesinden okunabilir.



Bediüzzaman Said Nursi, Said Özdemir ve diğer ağabeyler

KABİR, ÂLEM-İ AHİRETE AÇILMIŞ BİR KAPIDIR...

Talebelik yıllarımızdaki görüşmelerimizden epey zaman sonra, 2000 yılında tekrar ziyaretine gittiğimizde Said Özdemir Ağabey, bizleri unutmamıştı. 1973 senesinde, kendisinin de alâkalı olduğu başımızdan geçen bir hadiseyi hatırlattım kendilerine. Şöyle:

O zamanlar 1 Mayıs “Bahar Bayramı” diye tatildi. Biz de Ankara’da talebeyiz. Üç ay sonra okulumuzdan mezun olup öğretmen olacağız. 1 Mayıs Salı günü, hafta sonu tatili ile birleştirilince tatil süresi dört güne çıkmıştı. Said Ağabeyimizin de Chevrolet marka bir pikabı vardı. Kendisinden, İzmir’deki kardeşleri ziyaret etmek istediğimizi söyleyerek pikabı istedik. Arabayı Ulus’taki İhlâs Kitabevi’nin önünde, şoförlüğümüzü üstlenen “Malazgirtli Burhan Mollavelioğlu” kardeşle beraber Said ağabeyden teslim aldık.

İzmir yolundayız. Pikapta tam 11 kişiyiz, çoğumuz da üç ay sonra öğretmen olacak.

Gece, Uşak dershanesindeki derse iştirak ettik ve orada sabahladık. Derste Mesnevî-i Nuriye’den okunan mevzu, sanki biraz sonra başımıza gelecek hadiseye, hususan bir kardeşimize işaret ediyordu.

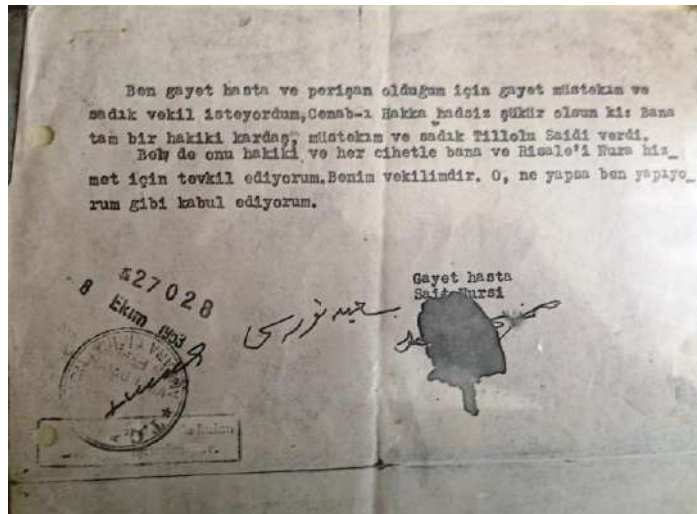
Sabah namazından sonra hemen yola çıktık. Sesli olarak namaz tesbihatı yapılırken birden arabamız takla atmaya başladı. Uşak-İzmir arasındaki o meşhur keskin virajlardan birinin altındaki uçuruma düşmüştük. Çoğumuzda ciddi bir yaralanma yoktu, fakat çok ihlâslı bir kardeşimiz, Antepli Mustafa Doğan’ın omurilik soğanı kesilmişti, hareket edemiyordu. Hemen yola çıkıp bir otobüsü durdurarak bindik. Herkes kelime-i şehadet getiriyordu. Kazanın dehşeti bir anda üzerimize çökmüştü.

Bizleri çeşitli hastanelere dağıttılar. Antepli Mustafa Doğan’ı ise durumu ağır olduğu için Ege Üniversitesi Hastanesi’ne yatırmışlar. Benim sağ yanağımda, kemik görünecek kadar derin bir kesik vardı. Salihli Devlet Hastanesi’ndeyim. Doktor, o günkü şartlarda hiç uyuşturmadan canlı canlı yüzümdeki yarayı kapatıp dikti. Ertesi gün taburcu olup İzmir’e vardık. Vâ esefâ... Antepli Mustafa Doğan’ın şehit olduğunu söylediler. Kendisini gözyaşlarıyla Ege Üniversitesi Hastanesinin morgunda görebildik. Mustafa üç ay sonra öğretmen olarak mezun olacaktı. Allah rahmet etsin ve şefaatine nail eylesin!

Uşak dersanesinde, bir gün sonra vefat edecek olan rahmetli Mustafa Doğan’ın ve hepimizin dinlediği en son ders:

“İlem Eyyühel-Aziz! Kabir, âlem-i ahirete açılmış bir kapıdır. Arka ciheti rahmettir, ön ciheti ise azaptır. Bütün dost ve sevgililer o kapının arka cihetinde duruyorlar. Senin de onlara iltihak zamanın gelmedi mi? Ve onlara gidip onları ziyaret etmeye iştiağın yok mudur? Evet, vakit yaklaştı. Dünya kazuratından temizlenmek üzere bir gusül lazımdır. Yoksa onlar istikzarla ikrah edeceklerdir. Eğer İmam-ı Rabbanî Ahmed-i Farukî bugün Hindistan’da hayattadır diye ziyaretine bir davet vuku bulsa, bütün zahmetlere ve tehlikelere katlanarak ziyaretine gideceğim.

“Binaenaleyh İncil’de ‘Ahmet,’ Tevrat’ta ‘Ahyed,’ Kur’an’da ‘Muhammed’ ismiyle müsemma, iki cihannın güneşi, kabrin arka tarafında milyonlarca Farukî Ahmetlerle muhat olarak sakindir. Onların ziyaretlerine gitmek için niye acele etmiyoruz? Geri kalmak hatadır.” (Mesnevî-i Nuriye, 129)



Bediüzzaman’ın parmak izini taşıyan noterden tasdikli neşir yetki belgesi

BİR YERE GİDERKEN HİZMETİ NİYET EDİN

Trafik kazamızdan sonra İzmir nur cemaati ayağa kalkmıştı. Herkes dualar ediyor, yardım için koşuşturuyordu. O sırada kaza yaptığımız pikabın sahibi ve bir ağabeyimiz olarak Ankara'dan Said Özdemir geldi. Arabası çok hasarlı olduğu halde, sormadı bile... Bizleri teselli etti... Hiçbir zaman unutmadığım bir tavsiyede bulundu. Şöyle dedi:

“Herhangi bir yere giderken, dünya işi için bile olsa muhakkak hizmeti niyet ediniz, hizmetle alâkalı bir iş yapınız. Tâ ki başımıza gelen her hadise hizmet hesabına geçsin...”

Hız. Üstad'tan da şu hatırayı nakletti:

Üstad Said ağabeye diyor ki: “Kardeşim! Artık siz hizmeti düşünmeyin, Risale-i Nur kendisi tevessü eder. Siz aranızdaki uhuvveti, tesanüdü, muhabbeti muhafaza edin. Cenab-ı Hak en muhalife bile bu hizmeti yapabilir...”

Mustafa Doğan'ın cenazesi bir taksi tutularak memleketi Antep'e götürüldü. Yaralıyız diye bizi bırakmadılar. İşte bu hazine hadiseyi 27 sene sonra, 2000'de kendi evinde Said ağabeye hatırlattım.

Yüzümdeki yara izini inceledi, “O zaman çok üzülmüştük, Mustafa'ya, Allah rahmet etsin!” diyerek duyulandı. Arabayı sonradan tamir ettirip sattığını söyledi...

ÜSTAD'IMIZIN KAYITLI SESİ

Said Özdemir ağabeyde Üstad'ımızın kayıtlı sesi olduğunu biliyorduk. Sağ olsun, evinde bizlere dinletti... Önce Hüsnü Bayram ağabeyin okuduğu Yirmi İkinci Söz'ün, Birinci Bürhanı'nı dinledik. Sonra yedi dakika süren, Aziz Üstadımız Bediüzzaman'ın, hizmetindeki talebeleriyle olan konuşmalarını dinledik. Bu ses kaydı, 1958 senesinde Mustafa Sungur Ağabey tarafından gizlice yorganın altına teyp konularak yapılmış. Said Ağabey böyle dedi... Konuşmalardan, Üstad'ımızın etrafında Bayram, Zübeyir, Tahiri, Hüsnü, Sungur ağabeylerin olduğu anlaşılıyor. Hepsinin de sesi net olarak belli. Hız. Üstad, şefkat kanatları altına aldığı sevgili talebelerinin hepsiyle kelâmda bulunuyor. Üstad'ımızın sesi çok şefkatli, talebelerinin hepsiyle alâkalanıyor, her şeyi takip ediyor Üstad'ımız...

Hatırladığım sesler: Zübeyir Ağabey, Ramazan dolayısıyla İnebolulu Ahmed Nazif Çelebi ve diğer talebelerinden gelen tebrikleri okuyor Üstad'a. Hız. Üstad: “Gazetelerde bizimle alâkalı haber var mı?” diyor. Zübeyir Ağabey: “Yok Üstad'ım” diyor. “Bayram niye geç kaldın?” diye soruyor Üstad'ımız. Tahiri Ağabey: “Bizim damat gelmiş Üstad'ım.” Üstad da: “Git git, görüş” diyor. “Görüştün mü?” Tahiri Ağabey: “Yok Üstad'ım, gitmiş” diyor. Bayram Ağabey birkaç kere: “Benim hakkım bir tane Üstad'ım”, “Benim hakkım bir tane Üstad'ım” diyor. Bazı yerlerde Hız. Üstad'ın konuşmasını anlayamıyoruz.



M. Said Özdemir, A. Vehbi Ünlü ve Ömer Özcan'a kendi evinde bilgisayarının başında Hız. Üstad'ın sesini dinletiyor.

BU SES KUTUSUNDAN HER DERSANEYE BİRER TANE ALINSIN

Said Özdemir Ağabey kendisinin Hız. Üstad'ın sesini kaydetme teşebbüsünü ve Sungur ağabeyin gizlice Üstad'ın sesini kaydetmesini şöyle anlattı:

“Bir gün Grundig marka makaralı bir teyp alarak Üstad'a götürdüm. Daha evvel ağabeylerden ders kaydetmiştim. Üstad'ımızın önüne koydum, teybi açtım. Üstad ilk defa teyp görüyordu. Baktı ki teyp, Risale-i Nur okuyor. Üstad yarım saat elini yanağına koyarak dinledi. Sonra: ‘Maşaallah! Kardeşim, bu ses kutusundan birer tane her dersaneye alınsın.’ dedi.

“Benim niyetim, Üstad'ın sesini almaktı. Üstad'tan izin istedim, ‘Üstad'ım, sizin sesinizi alalım, sohbet edelim, bir hatıra olur’ dedim. ‘Yok, caiz değil’ dedi. Birkaç kere ısrar ettim, izin vermedi. Sonra Ceylan Ağa-

bey, 'Ben alırım' dedi ve teybi bir uzatma kablosuyla cereyan (elektrik) alarak, Üstad'ın arkasına gizlice koydu... Üstad bizlere doğru dönük, teybi görmesi mümkün değil. Ceylan Ağabey fişi taktı; fakat Üstad da birden susmaya başladı, hiç konuşmuyor. Bekledik bekledik, konuşmadı. Sanki arkasını görüyordu... Evet, kerametle fark ettiğinden hiç konuşmuyordu. Ne zaman Ceylan Ağabey fişi çekti, Üstad da hemen konuşmaya başladı.

"Bazı hikmetlere binaen Üstad'ımızın sesi çok az olarak alınabilmiş. Sonradan Sungur Ağabey, yorganın altına küçük bir teyp koyuyor. Yedi dakikalık bir şey var, ama bazı yerleri az anlaşılıyor. İşte bir tek o hatıra kaldı..."

ÜSTAD DÖRT ŞEYİ SAKLADI: ELİNİ, YÜZÜNÜ, SESİNİ, KABRİNİ...

Said Ağabey anlatmaya devam ediyor: "Ben burada şu dersi çıkardım. Üstad'ımız dört şeyi saklamış: Elini, yüzünü, sesini, kabrini... Tâ ki insanlar şahsına değil, Risale-i Nur'a teveccüh etsinler.

"Elini öptürmezdi. Ben bazen zorla öperdim, 'Kardeşim! Bu et ve kemik... Şimdi bana tokat atmış gibi oldu' derdi, elime vururdu.

"Yüzüne baktırmazdı. Yüzüne muhabbetle baktığımızda, 'Kardeşim! Gözünü indir, yüzüme bakma, bana nazar değiyor, isabet-i ayn oluyor' derdi.

"Sesi son zamanlarında kısıldı. Öyle ki, Zübeyir Ağabey dudak kıpırdatmasından Üstad'ın meramını anlıyor ve bize anlatıyordu. Eğer şimdi sesleri olsaydı, risale okumaz, sesini dinleyelim diye toplanırdık. Üstad'ımızın dinlediğiniz sesini İhlâs Nur Neşriyat'ın hazırladığı 'Bediüzzaman CD'sine koysam; Üstad müsaa-der eder mi acaba diye düşündüm... İstihareye yatıldı, fakat Üstad yine izin vermedi. Onun için bu sesi yayılmasın diye hiç kimseye vermiyorum. Birisi, dinletirken benden habersiz gizlice teyple kayıt yapmış, sonradan duyunca canım sıkıldı. Sonra duydum ki tokadımı yemiş, elleri tutmaz olmuş... CD'de sadece Üstad'ımızın 'Maşaallah' sesi var."

Said ağabeye Üstad'ımızın günlük konuşmaları ile Risale-i Nurlardaki ifade farkını sordum. Bize: "Risale-i Nurlardaki belagatin çok başka olduğunu, çünkü risalelerin ilham-ı İlâhî olduğunu" söyledi.

KADER-İ İLÂHÎ ONUN MEZARINI KAYBETTİRİYOR

"Üstad, kabrini de sakladı. Kabri Urfa'da iken her gelen bir avuç toprak alıp gidiyordu. Hâlbuki Üstad, 'Risaleleri okumak on kere benimle görüşmekten daha istifadelidir' diyordu. Bir mektup geldi bize; 'Cenab-ı Haktan niyazım odur ki, benim kabrimi birkaç talebenden başkasına bildirmesin...' diye... O mektupta bir sual vardı: 'Üstad'ım! Kabri ziyarete gelenler Fatiha okur, hayır kazanır; acaba siz ne hikmete binaen kabrinizi ziyaret etmeyi men ediyorsunuz?' 'Risale-i Nur'daki azamî ihlâsı kırmamak için ve o ihlâsın sırrıyla, kabrimi bildirmemeyi vasiyet ediyorum. Hem şarkta, hem garpta, hem kim olursa olsun okudukları Fatiha'lar o ruha gider. Said Nursî."

"İşte bazı avam, 'Yarabbi! Şu mübarek kulunun yüzü suyu hürmetine...' diyeceğine; o yatandan hastasına şifa, işlerine kolaylık istiyor. Biz o zaman düşündük ki: Üstad vefat ettiğinde onun mübarek cenazesini gizlice götürüp defin mi edecektik? Ama Cenab-ı Hak duasını kabul etti ki, Urfa'daki kabri bile o günkü ihtilâl hükümetine korku verdi. Kabrini kaybedelim diye karar verdiler. Üstad'ın küçük kardeşi Abdülmecit rahmetli hayattaydı. Konya'da emekli muallimdi. Onu uçakla Konya'dan alıyorlar, zorla bir dilekçe imza ettiriyorlar, 'Ağabeyimin kabri burada rahatsız ediliyor, kabri buradan kaldırılın' diye..."

"Bana bizzat kendisi de anlatmıştı. 'Urfa etrafını tanklarla çevirdiler, askerleri getirdiler, balyozlarla mermer olan mezarı kırdılar. Kabir başında güzel bir mermer vardı. Üstünde de Üstad'ımızın, 'Fâniyim, fâni olmanı istemem. / Âcizim, âciz olmanı istemem. / Ruhumu Rahman'a teslim eyledim, gayr istemem. / İsterim, fakat bir yâr-ı baki isterim. / Zerreyim, fakat bir şems-i sermed isterim. / Hiç ender hiçim, fakat bu mevcudatı umumen isterim' diye eski yazıyla sözleri vardı. Bunların hepsini kırıyorlar. Abdülmecit Ağabey demişti: 'Mübarek üstadın cesedi pırıl pırıldı, 111 gün geçtiği halde hiç çürüme olmamış... Bizi uçağa bindirdiler geceleyin uçtuk. Bir uçak meydanına indik. Askerî cemseler geldi, bir hayli gittik. Bir mezarlığa geldik, askerler kazdı, sandukayı defnettiler; aynı yolla geceleyin beni geri getirdiler.'



Nur Talebeleri, Risale-i Nur'dan dolayı muhakeme edildikleri Konya Mahkemesinden avukatları ile beraber çıkarılarken. (Soldan sağa) Zeki Birbilir, M. Said Özdemir, Avukat Bekir Berk, Mustafa Sungur, Hasan Nevruz

“Hem gece, hem karanlık, hem de Abdülmecit Ağabey ihtiyar olduğundan neler oldu bilmiyoruz... Fakat kader-i İlahî kaybettirmiyor... O memleketteki kardeşler bir mezar kazarken Üstad'ın sandukasına rastlıyorlar. Hemen bir kısım ağabeylere haber veriyorlar. Bizim de haberimiz oldu. Oradan kaldırıp esas kendisinin arzu ettiği yere götürüp defnettiler, şimdi orada...”

ÜSTAD MEZARININ YIKILACAĞINI BİLDİRMİŞTİ

“Üstad tam 40 sene evvel kabrinin yıkılacağını haber vermişti. Biz bu ‘Eddai’ şiirini Üstad hayatta iken 1955’lerde yeni harflerle neşretmiştik.

EDDAİ

*Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde,
Said'den yetmiş dokuz emvat bâ-âsâm âlâma.
Sekseninci olmuştur mezara bir mezar taş,
Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâma.
Mezar taşımla pür-emvat enîndar o mezarımla
Revânım saha-i ukbâ-yı ferdâma.
Yakînîm var ki, istikbal semâvâtı, zemîn-i Asya
Bâhem olur teslim yed-i beyzâ-yı İslâma.
Zira yemin-i yümn-ü imandır,
Verir emn ü eman ile enâma.*



“Üstad ‘Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde’ derken mezarının yıkılacağına açıkça işaret ediyormuş. Biz ‘Mezar yıkılır mı? Herhalde burada bir mecaz, bir işaret, bir remiz, bir hikmet var!’ diye düşünürdük. Fakat hakikaten mezarı balyozla kırılıp yıkıldı...”

“Vefatı da tam 1379. ‘Said’den yetmiş dokuz emvat bâ-âsam âlâma.’ Burada 79’la, vefat tarihini tam olarak söylüyor. Hicri 1379, milâdî olarak 1960 yapar!

“1380’de ihtilâl oldu, onu da ‘Sekseninci olmuştur, mezara bir mezar taş. Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâm’a.’ Hicri 1380’de olan 27 Mayıs ihtilâlını ‘Hüsrân-ı İslâm’ olarak gösteriyor.

“Fakat Üstad sonunda güzel müjdeler veriyor bize. ‘Yakînîm var ki, istikbal semâvâtı, zemin-i Asya. Bâhem olur teslim yed-i beyza-yı İslâm’a.’ Yani gerek istikbal semavâtı Avrupa ve gerek Asya, İslâm’ın hakikatlerine teslim olacaklar. İnşallah bu müjdeler de çıkacak.

“Zira yemin-i yümn-i imandır. Verir emn-ü eman ile enâma...’ Zira imanın bereketi insanlığa emn ve emniyet, sulh, huzur ve saadet getirecektir. İnşallah o müjdeleri de göreceğiz. Asr-ı Saadet’e yakın bir asır göreceğiz. Yalnız şu şartla ki: Beşer hatasıyla Kur’an’a sarılmayıp Kur’an’ı bırakır, vaktinden evvel bir kıyamet kopmazsa...”

ÜSTAD’IM, RADYODAN RİSALE-İ NUR OKUYACAĞIM

Said Özdemir ağabeye radyodan okuduğu dersi sorduk.

“1957 senesinde Berat Kandili’ydi. Hacı Bayram Camii’nde ‘On Yedinci Mektup’ ile Tarihçe-i Hayat’tan ‘Ey âlem-i İslâm uyan! Kur’an’a sarıl...’ mevzularını okudum. Naklen yayın yapıldı. Radyo, 10 dakika zaman verdiği halde ben 20-25 dakika kadar okudum.

“Önceden Üstad’a telgrafla, ‘Üstad’ım, radyodan Risale-i Nur okuyacağım’ diye haber vermiştim. Üstad’ımız Isparta’daydı. Arabaya inmiş, radyoyu açarak dinlemiş.

Çok memnun olmuş ve ‘Said beraat etti’ diyerek iltifatta bulunmuş. Ertesi günü Ulus Gazetesi, ‘Dün gece Nurcular cihat ilân ettiler’ diye büyük bir manşet atmış, Sadun Tanju diye birisi hakaret etmiş. Mahkemeye verdik. O da bizi mahkemeye verdi.”

ÜSTAD MEKTUPLARI TASHİH EDERDİ

Said Özdemir ağabeyin evindeyiz. Bir kardeşimize Tarihçe-i Hayat’tan “Ankara Nur Talebelerinin Bir Mektubu” kısmını okuttu. Dersten sonra hemen sordum: “Üstad’ımız buna benzer mektupları aynen neşreder miydi, yoksa tashih ettikten sonra mı neşrederdi?” Cevap: “Üstad Hazretleri böyle mektupları, tashih ettikten sonra neşrederdi. Hem şahsiyle alâkâh yerleri çıkarır, hem de meslek ve meşrebimize göre tashih ederdi.”

ÜSTAD İSRAFI SEVMEZDİ, FAKAT...

Said Ağabey Yirmi Dördüncü Mektup’tan: “Ey kanaatsiz, hırslı ve iktisatsız, israfçı ve haksız şekvalı gafil insan! Kat’iyen bil ki: Kanaat, ticaretli bir şükrandır; hırs, hasareti bir küfrandır. Ve iktisat, nimete güzel ve menfaatli bir ihtiramdır. İsfraf ise, nimete çirkin ve zararlı bir istihfaftır...” kısmını okurken şu hatırayı anlattı: “Bir gün Üstad’a vardığımda dedi ki: ‘Kardeşim! Bugün bin lira tayinat dağıttım, hiç gözümde yok. Fakat bir gün Zübeyir’i fırına ekmek almaya gönderdim, 2,5 kuruş üstünü almadan gelmiş, bunu hiç unutamıyorum!’ Üstad Hazretleri, Risale-i Nurların onda bir hakkını vakıflara tayinat olarak dağıttı.

KENDİ ESERİMİ KENDİ PARAMLA ALMAM LAZIM

“Risaleler 600 bin nüsha el yazısı ve teksir ile çoğaltılmıştı. Biz 1953’te Üstad hazretlerine mülâki olduğumuzda: ‘Kardeşim! Artık biz yetiştiremiyoruz. Bundan sonra artık bu risaleler matbaa lisanıyla basılacak ve bütün Türkiye’ye, bütün dünyaya yayılacak’ dedi. Kendisi biriktirmiş 1200 lira, kim bilir bu zamanın parasıyla kaç para eder, belki parasının yüzde 95’ini, yüzde 98’ini verdi ve: ‘Bunu götürün, matbaalarda kâğıt alıp bastırın’ dedi. Büyük Sözler’i daktilo yapmışlar. Bunu Ankara’ya götürdüm, diğer kardeşlerle birlikte birkaç yerden de biraz borç aldık ve bastırdık. (1956)

“Sözler’i bastırıp Üstad’a götürdüğüm zaman o kadar sevindi ki, sanki dünyayı bağışlamışız gibi bize kalktı sarıldı, kitabı bağrına bastı. Odada böyle dönüyor... ‘Kardeşim! Ben şimdi ahirete gitsem gözüm arkada kalmaz; çünkü şimdiki neslin okuyacağı anlayacağı bir lisanla ellerine bu Kur’an hakikatleri geçti. Elhamdülillah ben vazifemi yaptım!’ dedi.

“Sonra Üstad hemen keseği çıkarttı, ‘Parasız almak istemiyorum’ dedi. ‘Üstad’ım, bu kendi eseriniz, aynı zamanda da bu işin içinde paranız var, para mı vereceksiniz?’ dedim. Dedi ki: ‘Evet kardeşim, bu işin ihlâsla

olması için, ben kendi eserimi kendi paramla almam lazım.’¹ O zaman Sözler’in fiyatı 25 liraydı. 25 lira verdi ve bir Sözler aldı.

“Düşünün, bir müellif, eseri kendisi yazar, parasıyla bastırır, sonra parasını vererek o eseri satın alır... İhlâsın derecesi! Tabi bu bir örnek oldu. O gün bugün biz bu eserleri matbaalarda basarız, çeşitli yerlere göndeririz; biz de diğer kardeşlerimiz de maas almıyoruz. Bize dedi ki: ‘Bunları herkese vermeyin, her 25 lira vereceğimize vermeyin, 25 kişiye okutturacağım diyenlere verin, çünkü bunun esas fiyatı okutturmaktır.’

“Ve sonradan Mektubat, Lem’alar, İşaratü’l-İ’caz, Tarihçe-i Hayat’ı... verdi. Bu şekilde neşriyatı bizzat takip ediyordu, bir forma çıktığı zaman kendisine bir kuryeyle ya Emirdağ’a, ya Isparta’ya gönderiyorduk. Mesela Zübeyir ağabeye veriyor, kendisi de eski yazılı nüshayı alıyor, ‘Oku bakalım’ diyor.

“Bu şekilde tetkik ve tashih ediliyor. Eğer bir yanlışlık varsa geri gönderiliyor, biz de baskıyı düzeltiyorduk. Bütün eserler bizzat kendi tashihatından geçtikten sonra basılmıştır. O zamandan beri hiçbir kelimesi değişmemiştir.

“Yanımdaki ağabeyler anlatırdı. ‘Ya Rabbi, bana bir ömür daha ver, Mektubat’ı da göreyim...’ Mektubat basılınca, Lem’alar için dua edermiş. İşte bu şekilde Üstad bütün eserlerin baskısı ikmal edilince, malum Urfa’da 23 Mart 1960’ta dâr-ı bekaya gittiler.

DENİZLİ HAPSİNDE YAPILAN ZEHİRLİ İĞNE

“Denizli hapisane idaresine bir emir geliyor, ‘Bediüzzaman’ı yok edin!’ diye... Düşünüyor hapisane idarecileri, ‘Aşı yapılacak’ diye bir şayia çıkartıyorlar. Ve Üstad hazretlerinin iğnesine yüzde 100 zehir dolduruyorlar. Üstad’ın kalbinin hizasında şırıngayı yapıyorlar. Sıktıkça zehirin bir kısmı geri taşıyor, ama bir kısmı da içeri giriyor. Orada bu harika halden dolayı, iğneyi yapan, ‘Biz hata yapıyoruz!’ deyince Üstad, ‘Biliyorum evlâdım, beni öldürmeye çalışıyorlar fakat Allah’ın öldürmediğini kimse öldüremez’ diyor.

“Fakat içeri giren o az zehirle Üstad komaya giriyor. Oradaki 40-50 talebesi büyük bir üzüntü içerisinde ‘Üstad vefat ediyor!’ derken, ‘Hafız Ali’ talebesi bir kenara çekiliyor ağlaya ağlaya: ‘Ya Rabbi! Eğer o ölecekse onun yerine ben öleyim. Ya Rabbi! Eğer onu alacaksan onun yerine beni al’ diye dua ediyor. Demek halisane dua ediyor ki Cenab-ı Hak duasını kabul ediyor. Biraz sonra hastalanıyor, hastaneye kaldırıyorlar ve kendisi orada şehit oluyor. (17 Mart 1944)

“Zehir deri altında siyah lekeler halinde kalmış, yara ve irin olmuş, iki sene o yara kapanmamış. Üstad Hazretleri şifa bulup kalkıyor. Meyve Risalesi’nde bu hadise şöyle izah edilmektedir:

“Aziz, sıddık kardeşlerim! Ben merhum Hafız Ali’yi unutamıyorum. Onun acısı beni çok sarsıyor! Eski zamanlarda bazen böyle fedakâr zatlar, kendi dostu yerine ölüyorlardı. Zannederim o merhum benim yerimde gitti...

“Risale-i Nur’un bir şehit kahramanı olan merhum Hafız Ali, hapiste Meyve Risalesi’ni kemal-i aşkla yazarken ve okurken vefat edip kabirde melâike-i suale mahkemedeki gibi Meyve hakikatleriyle cevap verdiği misillü, ben de ve Risale-i Nur şakirtleri de, o suallere karşı Risale-i Nur’un parlak ve kuvvetli hüccetleriyle istikbalde hakikaten ve şimdi manen cevap verip onları tasdiğe ve tahsine ve tebriğe sevk edecekler inşaallah.’

İSTİKAMET ŞEHİDİ BİNBAŞI ASIM BEY

“Burdurlu, binbaşılıktan emekli Asım Bey var. Üstad Hazretleri okuması için ona birkaç tane Risale vermiş. O zaman evlerde aramalar yapılıyor, Asım Bey’in evinde de eserler bulununca, derhal sorgu hâkimliği takibata başlıyor. Sorgu hâkimliği kuruluyor, Bediüzzaman Hazretleri de getiriliyor...

“Hâkim diyor ki: ‘Bu eserleri sana kim verdi?’ Eğer ‘Bediüzzaman verdi’ dese 163. Madde’nin ikinci fıkrasından dolayı, propaganda yaptığı için Bediüzzaman hazretlerine en azından iki sene veya bir sene ceza verecekler... Kendi istifadesinden dolayı Asım Bey, Bediüzzaman hazretlerinin hapse girmesine ruhu kat’iyen kaldırmıyor. Yalan da söyleyemiyor; hayatta yalan söylememiş bir insan.. O anda: ‘Ya Rabbi, şu anda benim canımı al’ diyor. Demek ki o kadar ihlâslı söylemiş ki hâkimin önünde ‘Lâ ilâhe illâllah’ diyor, ruhunu teslim ediyor. 18 Mayıs 1935 tarihli Tan gazetesi ‘Bir Nurcu, ifade verirken hâkim önünde öldü!’ diye yazıyor...

“Bu zata Bediüzzaman Hazretleri daha evvelden mektup yazıyor. ‘Kardeşim! Sizin gibi halis, sadık, fedakâr talebelerim olduktan sonra artık ben ebedî hayata gidebilirim.’ Asım Bey cevaben yazdığı mektupta: ‘Üs-

¹ “Bilirsiniz ki, kendim sadaka ve yardımları kabul etmediğim gibi, öyle yardımlara da vesile olamadığımdan, kendi elbisemi ve lüzumlu eşyayı satıp o parayla kendi kitaplarımı, yazar kardeşlerimden satın alıyorum. Tâ Risale-i Nur’un ihlâsına dünya menfaatleri girmesin, bir zarar vermesin ve başka kardeşler de ibret alıp hiçbir şeye alet edilmesin.” (Emirdağ Lâhikası, 273)

tad'ım! Benim Allah'tan niyazım odur ki, ben sizden evvel kabre gideyim. Arkamdan gönderdiğiniz manevî hediyelerle kabrimde mesrur olayım. Ahiret kapısına geldiğiniz zaman ilk önce sizi ben karşılayayım...' İşte bu mektuba Bediüzzaman Hazretleri el yazısıyla bir haşiye yapıyor. 'Bu, şehadet fermanıdır' diyor."

Tarihçe-i Hayat'ta Binbaşı Asım Bey'in şehadeti izah edilmektedir:

"Binbaşı merhum Asım Bey, isticvap edildi. Eğer doğru dese, Üstad'ına zarar gelir ve eğer yalan dese, 40 senelik namuskârane ve müstakimane askerliğinin haysiyetine çok ağır gelir diye düşünüp, 'Ya Rab, canımı al!' diyerek 10 dakikada teslim-i ruh eyledi. İstikamet şehidi oldu ve dünyada hiçbir kanunun hata diyemeyeceği bir muavenet-i hayriyeye ve bir tasdike hata tevehhüm edenlerin çirkin hatalarına kurban oldu. Evet, Risale-i Nur'dan tam ders alan, bir su içer gibi, kolayca terhis tezkeresi telâkki ettiği ecel şerbetini içer. Eğer benden sonra dünyada kalan kardeşlerimin teallümlerini düşünmeseydim, ben de âlicenap kardeşim Asım Bey gibi 'Yâ Rab! Canımı da al' diyecektim."

"Bu dava için bakın ne canlar verilmiş... Bu kitaplar şimdi kolayca elimize geçiyor, ama bunun kıymetini bilmek lazım. Binlerce gencin imanının kurtulmasına vesile oluyor. Ankara'da bizim bir tane dershanemiz vardı. Bir yerde ders olduğu zaman 150-200 üniversiteli geliyor. Her türlü gayrimeşruluğu bırakıp derhal namaza başlıyorlar. Kurtulan insan, diğer insanların da kurtulması için hizmete başlıyor.

BİR DİĞER ŞEHİT DE HASAN FEYZİ...

"Denizli'de Muallim Hasan Feyzi, 'Dahi nezrim bu ki canım sana kurban olacak' diye şiirler yazıyor. Üstad Hazretleri ölümcül hasta olunca bu zat da dua ediyor, 'Ya Rabbi! Onun yerine beni al; tâ o daha yaşasın, hizmet etsin... Daha hizmet tamamlanmamıştır. Daha binlerce genç ıslah olsun' diye kendi ruhunu feda ediyor. (1946) Üstad Hazretleri diyor: 'Benim bedelime gitti.' Böyle hadiseler yaşanmış, bunları ben birer misal olarak arz ettim.

ÜSTAD'LA SON GÖRÜŞMEMİZ ÇOK HÜZÜNLÜ OLDU...

"Ankara'da neşriyat devam ederken sormak istediğimiz şeyler oluyordu. Biz Ankara'da, 'Şunu soracağız, bunu soracağız...' diye hazırlık yapıyor, gidip Üstad'a soruyorduk. Emin olun, gittiğimde ben hiç sormadan Üstad Hazretleri, bizim sormak istediğimiz şeylerin cevaplarını veriyordu.

"Üstad'a her gittiğimde daima içimden geçirirdim, 'Keşke diğer ağabeyler gibi daima yanında bulunsam, hizmetini görsem, sohbetinde bulunsam...' diye. Her seferinde de benim bu niyetimi biliyordu. 'Kardeşim, Ankara'da eserler basılıyor, orada hizmet var; biletini alsınlar, hemen git' derdi.

"Üstad'ı son bu ziyaretimde: 'Kardeşim bu gece misafirimsin, bu gece benim yemeğimi yiyecek, benim yatağında yatacaksın' dedi. Dersten sonra ağabeylerin odasına çekildik. Baktım ki Üstad yalnız yemek yiyor, menemen gibi bir karışım; yumurta, yoğurt, pirinç... Yarısını yemiş, kalanını bana verdi. Dedi: 'Kardeşim bunu yiyeceksin; yalnız kabını yeme, kabı bana lazım!' 'Peki Üstad'ım, kabını yemem!' dedim.

"Üstad bazen lâtife yapardı. Bu, Âl-i Beyt'in bir hassası imiş... Hz. Peygamber ile Hz. Ali hurma yiyorlar. Peygamber (a.s.m.), o görmüyormuş gibi çekirdekleri Hz. Ali'nin önüne atıyormuş lâtife olsun diye. Sonra bakmışlar Hz. Ali'nin önünde çok çekirdek var, 'Ya Ali,' demiş, 'ne kadar çok yemişsin!' Hz. Ali du-rur mu? 'Ya Resulallah, çekirdeğiyle yutana ne buyrulur?' demiş. Üstad da 'Kabını yeme, kabı bana lazım!' diye lâtife yapıyordu...

"Biraz sonra baktık Üstad kendi eliyle yorganını getirdi. Bundaki hikmeti sonradan anladım. Sonraki senelerde hapishanelerde bize suikastlar yapıldı. Sanki o yorgan, hapishanelerde bize kalkan olmuştu. Mesela Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde ranzada yatıyoruz; altta beş-altı kişi, üstte beş-altı kişi. Ben üstte yatıyorum. Yanımda cinayetten birisi var. Yataklar yan yana...

"Sabahleyin kalktım, 'Şimdi elime düştün mü!' dedi. 'Ne olmuş?' dedim. 'Sen emniyette bana işkence ettiren, öldüresiye dövdüren müdür değil misin?' dedi. 'Yok canım, sen yanlışsın, ben Risale-i Nur'u bastırmaktan dolayı geldim' dedim. 'Yok! Sen o müdürsün. Beni öyle bir dövdürdün ki beni öldüreceklerdi...' dedi. Bir-iki saat konuştum; tevkif müzekkeresini, kitapları gösterdim, 'Sen yanılıyorsun!' dedim. Sonra adam kani oldu ve dedi: 'Seni Allah korudu. Ben bıçağı hazırlamıştım, sen yatıp uyuyunca seni öldürecektim.' Tabi bütün Üstad'ın duası... Hatta ben gittikten sonra Sungur Ağabey: 'Üstad ellerini kaldırıp sana çok dua etti' dedi.

"Sabahleyin kalktığımızda Üstad: 'Kardeşim! Menderes bizi anlayamadı, bizim ona himmetimizi duamızı bilemedi. Ben yakında gideceğim, onlar da böyle tersyüz olacaklar!' Elini öptüm, ayrılacağım, baktım Üstad sıkıntılı, üzüntülü, tâ sofaya kadar geldi. Hâlbuki daha evvel gelmezdi. Tekrar sarıldı. Demek, bu son görüşmemizmiş...

“Dedi: ‘Kardeşim! Sana son nasihatim: Hizmeti düşünmeyin; Cenab-ı Hak, en muhaliflere bu hizmeti yaptıracak. Sizin düşüneneğiniz, uhuvvet, muhabbet, ittihat, tesanüttür.’ Ben aşağı indim, baktım Üstad üst katta elleriyle bana ben kayboluncaya kadar selâm veriyordu.

“Sonra hapse girdim Sikke-i Tasdik-i Gaybî’den dolayı... Üstad, Emirdağ’dan Isparta’ya, oradan Urfa’ya gitti ve Urfa’da dâr-ı bekaya irtihal etti. Son görüşümüz böyle oldu.

MENDERES RİSALE-İ NURLARI OKULLARDA OKUTSAYDI...

“Üstad, Menderes’te İslâmî bir hüviyet görmüştü. 1950’de Demokratlar iktidar olunca Üstad istedi ki; bu hakikatler Diyanet veya Maarif eliyle neşrolunsun, tâ ki bu gençlik iman ve İslâm hakikatlerine aşına olsun, imanlı ahlâklı birer fert olarak yetişsinler. Bunun için Menderes’e çok haberler gönderdi. ‘İslâm Kahramanı Adnan Menderes’ diye hitap ediyordu ona, dua ediyordu. Hatta duasından bir tanesine ben şahit oldum:

“17 Şubat 1959 tarihinde İzmir’de mahkememiz vardı, dönüşte Isparta’da Üstad’ı ziyaret ettik. Gece yarısı Üstad’ın yanındayız. Üstad ders yapıyordu. Bize, ‘Kardeşim! Acayip... Ben bu gece Menderes’e dua ettim’ dedi. Üstad keramet gösteriyordu. Meğerse o saatte Menderes’in uçağı Londra’da düşmüş, parçalanmış... 24 kişilermiş; milletvekilleri, bakanlar varmış. 14’ü ölüyor, 10’u sağ kurtuluyor. Demek Cenab-ı Hak, Üstad’ın duasını kabul ediyor... Ertesi gün bütün gazeteler, ‘Menderes’in uçak kazası geçirdiğini, 14 kişinin öldüğünü, Menderes’in sağ kaldığını...’ yazıyordu. Üstad, İslâmî bir icraat yapsın diye dua ediyordu, yoksa partisiyle hiçbir alâkası yoktu.

“Üstad Menderes’i ikaz eder, başına gelecekleri açıkça söylerdi. Bir mektup yazarak: ‘Başımıza gelecek büyük bir musibet görüyorum. Bunun sadakası ikidir: 1. Risale-i Nurları neşret, mekteplerde okut. 2. Ayasofya’yı cami yap.’ Biz bu mektubu çoğalttık ve bütün mebuslara, devlet idarecilerine gönderdik. Mebus Dr. Tahsin Tola’yı gönderdi. Tahsin Tola, Üstad’ın isteğini Menderes’e söylüyor. Menderes, ‘Diyanet’e söyle, yapsınlar’ diyor. Hâlbuki kendisi telefon etse başka olurdu... Neyse Tahsin Bey Diyanet’e geldi, ben de oradaydım. Eyüp Sabri Hayırlıoğlu Reis’ti. Ona: ‘Menderes’in selâmı var, bu eserleri neşredeceksiniz’ dedi. Reis çok çekiniyordu. ‘Bunu ben bir Celal Bayar’a sorayım’ dedi. Hâlbuki Bayar muhalifti zaten, ona da soramıyor. O zaman Diyanet’e bakan, Menderes’in müsteşarı Ahmet Salih Korur’a soruyor. O da kızıyor: ‘Onun isminin olması, bu eserlerin basılmaması için bir sebep değil mi?’ diyor ve reddediyor.

“Emin olun, eğer bu eserler mekteplerde okutulsaydı memlekette anarşi olmazdı. Üstad Hazretleri üzüldü tabi... Ankara’ya geldi, Ankara’da üç gün kaldı. Birçok milletvekili geliyor ve memleketin, âlem-i İslâm’ın durumu hakkında sualler soruyorlardı. Üstad Hazretleri onlara çok güzel cevaplar veriyordu. Hiç siyasetle alâkadar değildi; fakat herhangi bir bahis açıldığı zaman en büyük bir diplomat gibi, memleketin kurtuluşunu; Avrupa’nın Amerika’nın, Rusya’nın durumlarını yağıdan kıl çeker gibi ortaya koyar ve çıkış yollarını gösterirdi. Hükümet ona gizli bir müşavir olarak baksaydı, bugün Türkiye’nin durumu başka olurdu. Ankara’da (Beyrut Palas Otelinde) üç gün kaldı.

MENDERES ÜSTAD’IN DEDİKLERİNİ YAPSAYDI...

“Hz. Üstad sonraki gelişinde Bahçelievler’de bir evde üç-dört gün kaldı. İstanbul’a gitti. Fakat o zaman bütün gazeteler Üstad’a kilitlendi, bütün gazeteler Üstad’tan bahsetmeye başladı. Türkiye’de bir Nur havası esmeye başladı. Muhalefet lideri İnönü buna çok kızdı ve beyanat vermeye başladı. ‘Menderes, Said Nursî’yi seçim propagandası için kullanıyor’ diye... Menderes korktu ve emir çıkarttı, ‘Said Nursî bir daha Ankara’ya gelmesin’ diye. Bu karar sadece Emniyet’e gitmiş, Üstad’a tebliğ edilmemiş...

“Üstad Hazretleri bir gün (12 Ocak 1960) Emirdağ’dan çıkmış, Ankara’ya geliyor... Bunu Emniyet haber almış. Bizim de haberimiz yok... Ulus’ta bir dershanemiz vardı, sabah namazından sonra yatmıştık. Birden polisler bizim dershaneyi bastılar, bizi uyandırdılar. Dediler: ‘Kalkın giyinin, sizi götüreceğiz!’ ‘Ne var?’ dedimizde söylemediler. Bizi 10-15 kişi Birinci Şube’de bir odaya koydular. Daha evvel güya tertibat almış oluyorlar. Velhâsıl yolda Üstad geliyor. O zamanki Emniyet Müdürü Niyazi Bicioğlu isminde bir zat idi. O, arabasını ters çevirtiyor Gölbaşı’nda: ‘Ankara’ya girmeyeceksiniz!’ diyor. Üstad Hazretleri diyor ki: ‘Benim gıyabî tevkifim yok, hapis değilim, sizin kanunlarınıza göre her tarafı gezebilirim. Ben sizi dinlemiyorum, hükümetinizi de dinlemiyorum!’ Böyle deyince, ‘Efendim, kusura bakmayın, biz emir kuluyuz!’ diyorlar.

“İstersem Ankara’ya girerim... Benim çok fedakâr talebelerim var, fakat 30 senedir asayışı bozmadım. Masum ve mazlumların zarar görmemesi ve asayışı muhafaza için geri dönüyorum. Fakat sizin için iyi olma-yacak!’ deyip ayrılıyor. Polisler de Polatlı’ya kadar takip ediyorlar.

“Ertesi günü bizi serbest bıraktılar. Hemen bir otobüsle Emirdağ’a Üstad’ı ziyarete gittim. Üstad karşıladı... Dedi: ki: ‘Kardeşim! Menderes bizi anlayamadı, bizim ona himmetimizi duamızı bilemedi. Ben yakında gideceğim, onlar da böyle tersyüz olacaklar. Kardeşim! Menderes gözümde elmastan cam parçasına indi. Ben yakında gideceğim, fakat onlar da böyle olacaklar!’ dedi. Üstad kollarını birbiri üstüne yuvarlatarak alt

üst olacaklar işareti yapıyordu. Bu hadise, Üstad'ımızın vefatından üç ay kadar önce olmuştu. Hakikaten vefatlarından iki ay sonra da ihtilâl oldu, böyle alt üst oldular. Üstad, başlarına gelecek musibeti söylemişti. Vallahi Menderes, Üstad'ın dediklerini yapsaydı, başına gelen o hadiseler olmazdı.”

BENİ BURADA PARÇA PARÇA ETSELER DE...

“Üstad Hazretleri, emniyet ve asayiş bozucu hiçbir hadisede bulunmamıştır. Kendisi çok vakarlı olduğundan en ufak söze tahammül etmezdi. Ama bir bekçinin, bir mübaşirin hakaretlerine tahammül edip sabrediyordu. ‘Bizim vesilemizle bu memlekette bir hadise olamaz. Çünkü emniyet ve asayiş bozulursa masum ve mazlumlar da zarar görür. Kur’an tutan bir el, hiçbir masumun zararına sebep olamaz’ diye bize daima söylerdi.

“Hatta Ankara’ya iki defa geldi. Birincide Beyrut Palas’ta misafir ettik, üç gün kaldı. Dışarıda jandarmalar, polisler, emniyet koridorunun içine aldılar. Üstad Hazretleri şöyle dedi: ‘Kardeşim! Ne sebeple bu tertibi alıyorlar? Sanki biz bir hadise mi yapacağız? Benim size vasiyetim; beni burada parça parça etseler, yine emniyet ve asayişe dokunamazsınız. Çünkü umum zarar görür, masum ve mazlumlar da zarar görür... Biz hiçbir masumun zarar görmesine hayatta sebep olamayız.’

ÜSTAD’IN YAYINLANMAMIŞ BİR ÇUVAL MEKTUBU VE ARABASI

“Zübeyir Ağabey bir gün, Üstad’ın taksisiyle beraber torbalar halinde Üstad’a ait basılmamış mektupları bana getirdi. Dedi: ‘Kardeşim, bunlar sende kalacak!’ Üstad Hazretleri herhalde ona böyle tembih etmişti. Dedi: ‘Yalnız taksi için 10 bin lira tayinat verin, taksi burada kalsın.’ Biz 10 bin lira tayinatı verdik. Otuz sene Üstad’ın taksisi Risale taşıdı elhamdülillah. Bazen Emniyet bizi takip ediyordu fakat o kadar kuvvetli arabaydı ki biz hemen kaçıyorduk, bizi bulamıyorlardı.

“Hatta bir ara, taksi plâkalydı. Yetmiş bin liraya plâkasını sattık, o parayla beş bin adet Büyük Sözler bastık. O zaman satarken hatırıma gelmemişti; plâkası için İstanbul’a gittik, hurda bir araba alarak plâkasını ve motor numarasını ona aktararak yine trafiğe çıkabildik. Sonra da kardeşler bizim haberimiz yokken onu Isparta’ya götürdüler. Artık orada ziyaret ediliyor.

“Zübeyir ağabeyin getirdiği torbaları birkaç ay sonra başladık açmaya. Daha evvel hapisler, takipler, tevkifler olduğundan onlara bakmaya zaman olmamıştı. Hakkımızda 25 mahkeme oldu, sekiz-on kere hapse girdik. Şimdi o torbalarda bütün Türkiye’den ağabeylerden, âlem-i İslâm’dan gelen mektuplar çıktı. Çok garip mektuplar gördük orada. Onları inşaallah bir lâhika olarak neşredeceğiz.”



1958 İzmir Risale-i Nur davası. Sağda Said Özdemir Ağabey

ÜSTAD’IMIZIN BEŞ TANE TEVAFUKLU KİTABI VARDIR

“Biliyorsunuz, beş tane tevafuklu kitap var.

“Birincisi: Mu’cizat-ı Ahmediye Risalesi. 300 mucize bulunan 150 sayfalık bir risale. Sekiz müstensih ayrı ayrı yazmışlar. Bir de bakmışlar ki hepsinde Peygamber’imizin (a.s.m.) isimleri alt alta, üst üste, yan yana gelmiş. Bu kitabı tabettik.

“İkinci kitap: Mucizat-ı Kur’aniye. ‘Kur’an’ kelimeleri hep aynı tevafuklu. Bu kitap da elimizde, inşaallah yakında tabedeceğiz.

“Üçüncü tevafuklu kitap: Yirmi Dokuzuncu Söz. 40-50 sayfalık... Bir bakıyorlar ki bütün satır başlarına ‘Elif’ler gelmiş... Bakıyorsunuz burada 16 elif, burada da 16 elif, ama hiçbir sıkıştırma zorlama yok. Normal yazılmış gitmiş... Beş yüz bir elif var. ‘Said Nursî’nin de ebced değeri 501.

“Dördüncüsü: İ̇şaratü'l-İ̇caz. Bu risale harpte at üstünde kurşunlar yağarken yazdırılıyor. Üstad Hazretleri bana İ̇şaratü'l-İ̇caz'ı verdi: ‘Bunu basacaksınız ama aslı şekliyle; satır hangi harfle başlamışsa öyle, hangi harfle bitiyorsa aynı olsun’ dedi. Elhamdülillah bir dizgi tutturduk, Üstad'ın dediği gibi dizildi, basıldı... Burada beş tane ‘he,’ orada da beş tane ‘he’ var. Burada 10 elif, orada da 10 elif... Üstad, Rumuzat-ı Semaniye’de kısmen bunların hikmetlerini beyan ediyor.

“Beşinci Risale: Âyet-ül-Kübra Risalesi'nin İstanbul'da basılan ilk nüshasıdır. Onda da tevafuklar var. Henüz elime geçmedi, geçtiğinde tabedeceğiz.

“Peki, tevafuk nedir? Tevafuk, hizmetin makbuliyetine işaret eden harikulâde bir alâmettir. Üstad'ımız bunu şu temsille anlatıyor:

“Mesela benim avucumda nohut, leblebi, üzüm, buğday gibi maddeler bulunsa, ben onları yere atsam, üzüm üzüme, leblebi leblebiye karşı sıralansa hiç şüphe kalır mı ki, elimden çıktıktan sonra gaybî bir el müdahale edip sıralamasın? İşte hurufat ve kelimat o maddelerdir, ağzımız o avuçtur.’ (Barla Lâhikası, 315)



Saïd Özdemir Ağabey Bayram ziyaretine gelen Nur Talebeleri ile beraber

RİSALE-İ NURLARIN İLK DEFA RADYODA REKLÂMI

“Ankara’da risaleleri basıyoruz. İstiyoruz ki her taraf duysun... O zamanlar televizyon yok, bir tek Ankara Radyosu var. Dedik: ‘Acaba Ankara Radyosunda Risale-i Nurların reklâmını yaptırabilir miyiz?’ Bir ilân yazdık, Sıhhiye’deki radyo idaresine verdik. Adam da muhtevasına bakmadan kelimeleri saydı, ‘Burada 30 kelime var, kelimesi 10 liradır. Bir günlüğü 300, iki günlüğü 600, üç günlüğü 900 lira yapar’ dedi. O zaman para kıymetli! Bir kardeş 900 lira verdi. ‘Ne zaman yayınlansın?’ dedi. Dedik: ‘Herkes evine geldiğinde çayını kahvesini içerken...’ Sonra her tarafa haber verdik, ‘Risale-i Nurlar bütün dünyaya ilân edilecek!’ diye...

“Hakikaten o dakika geldiğinde Ankara Radyosu spikeri: ‘Risale-i Nur, Risale-i Nur... Müellifi, büyük İslâm mütefekkiri Bediüzzaman Said Nursî. Sözler, Mektubat, Lem’alar, Şualar, Asâ-yı Mûsâ çıkmıştır. İsteme adresi: P.K. 434. Risale-i Nur, Risale-i Nur... Müellifi, büyük İslâm mütefekkiri Bediüzzaman Said Nursî.’ Kardeşlerle bayram yaptık, bütün dünya Risale-i Nurları duydu...

“Ertesi günü yine aynı saatte bütün kardeşlerle kulaklar radyoda, bekliyoruz. Baktık ki yok! Üçüncü gün yine yok... Koştuk idareye: ‘Para verdik niye bizim ilân okunmuyor?’ dedik. Adam: ‘Kardeşim, siz bizi kandırmışsınız! Reiscumhur Celal Bayar bizzat telefon açtı; bize öyle hakaretler etti, öyle azarladı ki...’ ‘Kardeşim biz para verdik!’ dedikçe, ‘Kardeşim, parayı al git...’ dedi. Neyse bu bile bize yetmişti... Bundan sonra mahkemelerde hâkimlere: ‘Hâkim bey, bu kitapları devlet radyosu bile ilân etti’ diyor, hâkim de radyoya sorunca ‘Evet’ cevabı geliyor. ‘Öyleyse beraat!’ diyordu.

“Erzincanlı Refet (Kavukçu) kardeş bir ara renkli yağlıboya levhalar yaptı. ‘İman insanı insan eder, belki insanı sultan eder. Hakikî imanı elde eden adam, kâinata meydan okuyabilir. Sultan-ı Kâinat birdir...’ Bunları biz 40 (Belediye) otobüse parasıyla astık. Bir hafta gezdi, farkına varmadılar. Sonra farkına varınca genel müdür beni çağırdı: ‘Yahu ne biçim reklâm bu? Bunlar yasak...’ O bir hafta da bize yetmişti. Bir keresinde de

Ankara garına astık, onlarda resimler de vardı. Orası çok yüksekti. Kardeşlere işçi elbisesi giydirdik. Herkes zannediyor ki bunlar işçiler!

MAHKEMEDE 100-150 ÇOCUĞA DERS NASİP OLDU

“Bir sene İhlâs Nur Takvimi’ne, Risale-i Nur’dan vecizeler alarak bastık. Meğerse savcılık, bu vecizeleri suç addetmiş. Bizi mahkemeye verdi, hem de ağır cezaya... Mahkeme günü geldi, bizi çağırdılar gittik. Ben tam hâkimin karşısında ifade vereceğim. Bir de baktım, arkada bir gürültü... Patır, patır, patır... İlk mektep çocukları... 100-150 kişi var... Mahkeme salonunu doldurdular. Meğerse öğretmenleri onlara bazı şeyleri göstermek için gezdirmiş. ‘Bir de mahkemeye götürüyüm, mahkemeyi de görün’ demiş. Tam da bize tesadüf etmiş... Çocuklar oturdular. Hâkim de şaşırды, ‘Bunlar nereden geldi!’ diye... Dedi ki: ‘Çocuklar, burası sinema salonu değil bak, dikkatle dinleyin.’

“Sonra hâkim o vecizeleri birer birer okumaya başladı. ‘Sultan-ı Kâinat birdir. Her şeyin anahtarı Onun yanında, her şeyin dizgini Onun elindedir. Onu bulsan her matlûbunu buldun, hadsiz minnetlerden korkulardan kurtuldun.’

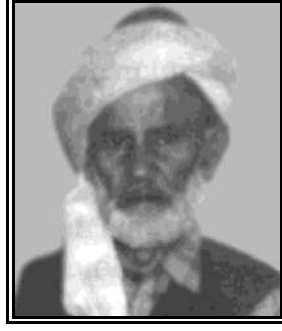
“‘Bunu nereden aldın?’ dedi. ‘Efendim, Mektubat’tan aldım. Mektubat’ın da beraat kararı var. Altı tane beraat kararı var, isterseniz bir nüshasını size vereyim...’ O vecizeleri birer birer okudu, bana beraatları tek tek sordu. Sonra savcıya sordu: ‘Ne diyorsun?’ Savcı da: ‘Efendim, bu vecizeleri aldığı kitapların beraat kararlarını gösterdiğine göre yapacak bir şey kalmadı, beraatını istiyorum’ dedi. İki tarafındaki hâkimlere de sordu, onlar da başlarını salladılar. ‘Said Efendi! Senin hakkındaki karar beraattır’ dedi. Beraat deyince çocuklardan bir alkış kopty ki... Onlar için de bir ders yapılmış oldu...

ÇEŞME’DE ODAMA BÜYÜK BİR YILAN ATMIŞLARDI

“Risale-i Nur hizmetlerinden uzaklaştırmak için bizi İzmir-Çeşme’ye Müftü yaparak sürdüler. Ama Çeşme sefahat yeri, camilere kimse gelmiyor. Kaymakam, Belediye Reisi daha beni tanımıyor. Onlara dedim: ‘Camilere kimse gelmiyor, belediye hoparlörünü verin oradan vaaz edelim.’ Elhamdulillah orada herkesin duyaçağı şekilde Risale-i Nurları okumuş olduk. Amma 10-15 gün sonra bizim dosyamız gelince anlamışlar ki, Kaymakam ‘Tamam’ dedi.

“Ankara’da İhlâs gazetesi çıkarıyorduk, Cemal Gürsel kapattırdı. İzmir’de Uhuvvet’i çıkarttık, onu da kapattılar. Zülfikâr’ı çıkarttık. O zaman Agora’da bir medrese tuttuk. Kaymakama emir vermişler ki; arkasından kurşun atılacak adam diye... Hatta o zaman odama büyük bir yılan atmışlar. Allah’tan yakaladık, başını ezdik attık... ‘Dediler bu yılan bizim buralarda olmaz, dışarıdan atmışlar, aynı gün de doktora izin vermişler.’

“Ahmet Feyzi Ağabey, gazetede (Faruk) Güventürk Paşa’ya cevap veriyordu: ‘Sen Türk’ün paşası değil, malum zihniyetin maşası!’ diye... Paşa tabi bize çok kızmış ki, beni göndermiyor... Emniyete, karakollara haber veriyor bıraktırmıyordu. Ben Seferihisar’a geldim, bir yük kamyonuyla Ankara’ya geldim. Ankara’ya haber geldiğinden bizi içeri aldılar.”



(1914 – 1992)

SALİH GÜNDÜZ

DEMİRCİ SALİH Ağabey, 1914 doğumlu olup, Isparta/Eğirdirlidir. Mesleğinden dolayı daha çok Demirci Salih Ağabey olarak bilinir. Barla'nın ilk Nur talebelerinden Bahri Çağlar'ın damadıdır. Savlı Hasan Kurt ağabeyin de bacanağıdır. Kayınpeder Bahri Çağlar da, Barla'ya ilk geldiğinde Bediüzzaman hazretlerini bir hafta evinde misafir eden Muhacir Hafız Ahmed'in damadıdır. Bu mübarek safi kalp ağabeyimiz, Emirdağ Lâhikası-2'de Hz. Üstad tarafından anlatılan "motorlu kayak" hadisesinin birinci müsebbibinin kendisi olduğunu anlatmaktadır. Hadise 1954 senesinde Eğirdir Gölü'nde cereyan etmiştir. Salih Ağabey, 3 Eylül 1992 tarihinde vefat etmiştir. Allah rahmet eylesin!

EĞİRDİR GÖLÜ'NDE YAŞANAN HADİSE

Motorlu kayak hadisesini Üstad Said Nuri Emirdağ Lâhikası-2'de şöyle anlatmaktadır:

"Aziz kardeşlerim,

"Bu defa motorlu kayak içinde Eğirdir'den Barla'ya giderken denizin dehşetli, emsalsiz fırtınası Leyle-i Kadirdeki dehşetli hastalık gibi, zahmet noktasını kaldırıp büyük bir rahmete vesile olduğunu sizlere müjde veriyorum. Altı arkadaşla beraber şehit olmak, yedi ihtimalden altı ihtimalle deniz bize geniş bir kabir olmak için zemin hazırlandı. Fakat o hal altında, mükerrer tecrübelerle yağmurun Risale-i Nur'la alâkadarlığı ve şimdi çok zamandır yağmura şiddetli ihtiyaç olduğu bu zamanda Risale-i Nur'un gizli düşmanlarının tehlikesinden ve geniş plânından kurtulmasına bir işaret olarak o dehşetli haletimiz bir sadaka-i makbule hükmüne geçtiği remziyle, o rahmet-i İlâhîden gelen emr-i Rahmânîyi imtisalindeki iştiaqla yağmurun bir anesi olan bu deniz, o rahmete dair emr-i İlâhîyi gayet heyecanla ve iştiaqla, acelelikle getirmek için, bir şefkat tokadı nevinden Nur talebeleri olan bizim başımızı tokatla yüzümüzü ve gözümüzü yağmurla okşadı.

"Biz bu haleti zahiren hiddet, mânen şefkatkârâne okşamak nev'inde gördük. Ben daha fırtına ve yağmur başlamadan evvel hiss-i kablelvuku ile, hazine-i rahmete bir anahtar olacak dehşetli ve heyecanlı bir musibet hissettiğimden, mütemadiyen Cevşen'i ve Şâh-ı Nakşibend'in viridini okuyordum. Denizin o dehşeti içinde kemâl-i şevkle o mübarek denizi kabir olarak kabul ediyordum. Böyle kaza ile vefat eden şehit hükmünde olduğu gibi, şehit de veli hükmünde olmasından, altı arkadaşına acımadım. Yalnız içinde bulunan çocuğa bir parça acıdım. O kayığın makinesi bozulduğu ve yelkeni de, rüzgâr onun aksiyle geldiği için faide vermediğini ve denizin mevcleri de pek büyük, evvelâ kayığa ve zahiren bize hücum etmesiyle beraber kayığın içine girmediği için, kemâl-i sabır ve şükürle karşıladık ve sâlîmen sahile çıktık. 'Elhamdü lillâhi alâ külli hal' dedik. Said Nursî" (Emirdağ Lâhikası-II, 198)

ÜSTAD'IN SÖZÜNÜ DİNLEMİYİNCE...

Motorlu kayak hadisesinin baş mimarı Demirci Salih'in anlattıkları şöyle:

"Sene 1954... Üstad Hazretleri, Eğirdir'e Hakkı (Tığlı) Efendi'nin evine geldi. Çilingir Ali (Savran) ağabeyle biz vardık. Üstad Hazretleri üçüncü katta idi, girdik yanına. Çilingir Ali bir kupa dondurma getirdi. Üstad, 'Kaça aldın?' dedi. '25 kuruşa aldım' dedi. '50 kuruşa kabul ediyorum' dedi. Zaten 50 kuruşa almış imiş. Biz de onu sırayla yedik. Yedikten sonra Üstad Hazretleri bize, 'Dışarıya çıkın!' dedi. Çıktık dışarıya... Bizi çağırdı. Para verdi elimize: 'Ben Barla'ya gitmekten vazgeçtim, otobüs bulun Isparta'ya' dedi. Ama biz Barla'ya gitmek için babamların motoruna haber vermiştik, gelmek üzereydi...

"Kapıdan çıktık. Ben dedim ki Çilingir Ali'ye: 'Üstad Hazretleri Barla'ya gitmek için geldi, motor da geliyor. Gel garaja gitmeyelim, şu handan girelim, araba bulamadık diyelim, Barla'ya gidelim, Üstad'ın arkasından namaz kılalım!' Neyse o dediğim yerin kapısından girdik; sağ tarafta hiç bilmediğimiz, tanımadığımız birisi vardı, 'Ne arıyorsunuz?' dedi. Tekrar edince 'Makine (motorlu kayak) arıyorsunuz' dedim. 'Benim makinem var' dedi. Üstad Hazretleri de bize para verirken: 'Kardeşim! Benim ruhum insanları kaldırmıyor, üç kişiden

fazla olmasın içinde' demişti. Ben de adama: 'Üç kişiden fazla olmayacak ama!' dedim. Adam: 'Bir şoför, bir de ben...' deyince hayret ettim... 'Yürü' dedim. Bir taraftan da adama kızıyorum, Barla işi kaldı diye...

"Evine vardık adamın, dışarıda da bizim Şakir Amca bekliyor. Barla'ya gitmek için vasıta bulamamış da bizim motora binecek... Şakir Amca, kayınpederim Hacı Bahri Çağlar'ın ağabeyi Şakir Çağlar... 'Ne o Salih?' dedi. 'Bu adamın makinesi varmış, Üstad Hazretleri Barla'ya gitmeyecek, Isparta'ya gidecek' dedim. 'Ya! Ama o Isparta'ya gidecekse, biz Barla'ya neyle gideceğiz şimdi?' dedi. 'Çıkıver söyle' dedim ben de... Çıktı. Makine sahibi aşağıda bekliyor. Lâubali gibi... 'Efendim, siz Isparta'ya gidecekmışsınız ama biz Barla'ya nasıl gideceğiz? Barla'ya gidelim' dedi. Üstad Hazretleri: 'Peki' dedi ama çok celâli 'Peki' dedi... Aşağıya inip makine sahibine durumu bildirdik.

DALGALAR, EVLER GİBİ BÜYÜKTÜ!

"Ben, Said (oğlum altı yaşında), Şakir Amca, Üstad Hazretleri, motorun mürettebatı bindik. Mektupta da altı kişi diyor ya... Tahminimce bir saat sonra bir fırtına koptu, suyun yüzünde dalga fırtına... Kayığı bir o tarafa atıyor, bir bu tarafa atıyor, yonga gibi... İçindeki bizler kelime-i şahadet getiriyoruz. O cesur motorcuların ayakları, motor gibi titriyor korkudan... Dalgalar evler gibi büyük, girerse biri motorun içine, gittik!

"Şimdi bu halde iken ben bakıyordum Üstad Hazretlerine hiç metanetini bozmuyordu. Korkmayan, bir çocukla (oğlum Said) Üstad Hazretleri var. Kayığın motor kısmı bozuldu, yelken atsan ters çevirecek. O esnada Üstad Hazretleri: 'Ben burada vefat etmek istiyorum! Burada vefat etmek, veli ve şehit mertebesi taşıyor. Bir veli 40 senede meydana geliyor, 40 senelik mertebe alacaksınız!' deyince, 'Aman efendim!' diye çığlık koparmaya başladık.

SIĞINDIĞIMIZ EVDE YANGIN ÇIKIYORDU!

"Neyse orada bir limonluk yer vardı, oraya indik. Ev sahibi, kadın... Ben rüzgârın, yağmurun tesiriyle ciğerden titriyorum! Herkes indi, ben Üstad hazretlerine şöyle yan döndüm, yol verdim. Üstad hazretlerine bir baktım, hiçbir tarafında ıslaklık yok! Üstad indi. Kadın: 'Allah'ım nereden gönderdin bunları!' diye seviyor... Odası var kamıştan, girdik içeri... 'Çay yok mu?' dedik. Kadın 'Çay âdetimiz yok!' dedi. Orada bir taşın altında kâğıdın içinde bir içimlik çay... İkrâm-ı İlâhî! Nasıl oldu, ben de bilmiyorum... Zaten hasta gibiyim. Çaydanlığı koyduk ocağa. İş şekere geldi. O bizim Şakir Çağlar Amca, 'Şeker benden olsun!' dedi. Üstad: 'Ben 80 senelik kaidemi bozmam' dedi, parayı verdi, sayıyla şekeri aldı. Neyse çayı içtiler.

"Ben ateşin başında oturuyorum, kadına dedim ki: 'Biraz yakacak getir.' Kadın da ihtiyar... Orada bir demet odun varmış, aldım onu ocağa attım. Ocak birden parladı, alevleri yükseldi. Şakir Çağlar Amca benim heybem diye heybesini kurtarmaya çalışınca, kadın 'Burada üç yüz liralık eşya var!' diye feryada başladı. Bereket testide su varmış, suyu hemen boşalttık, yangın da söndü. O zaman Üstad Hazretleri: 'Orada öyle ettin, burada da böyle ettin!' diye iki tane tokat vurdu. Ama bir tanesi ateş gibi yaktı, gözüm açıldı! Şöyle bir baktım, gülümsediler. 'Kalkın namaz kılalım' dedi Üstad Hazretleri. O imam oldu, biz de arkasında cemaat olduk.

BÜYÜK BİR BELÂNIN DEF'İNE SEBEP OLDU, BERAAT ETTİN

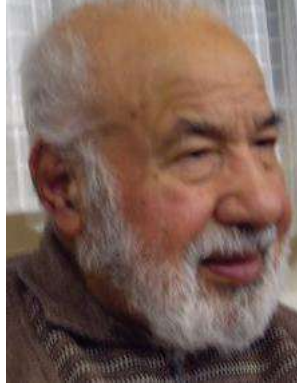
"Akşama doğru Barla Medresesi'ne vardık. Ben kayınpederlere (Bahri Çağlar) gittim, orada yatım. Üstad hazretlerinin hizmetkârlarından birisi geldi: 'Seni Üstad Hazretleri çağırıyor' dedi. Vardım... Üstad karyolada oturuyor, talebeler etrafında sıralanmış. Bana karpuz verdi: 'Git bu karpuzu Said'e ver, çabuk gel!' dedi. Karpuz yoktu orada, nereden çıktı bilmem... Aldım karpuzu kayınpederime: 'Bu karpuzu Üstad, Said'e verdi, yesin diye' dedim. Karnım da çok aç... Üstad hazretlerinden beri ertesi sabaha kadar bir şey yemiş değildim. Bir şeyler yemeye çalışıyordum, fakat iştahım da yok. Bir hizmetkârımı da göndermiş Üstad, 'Çabuk gelsin' demiş. Kalbimden dedim: 'Bunu yemeden gitmem!' O, yarı yola varmadan birini daha göndermiş, 'Kardeşim! Cezalıymışsın, yemek yemeden gideceksin' dedi. Aynen böyle...

"Vardım başta sakallı bir adam; tarikat şeyhi imiş... Üstad: 'Dün size bir vazife emanet ettim, emaneti yapmadınız, tokat yediniz. Biliyor musun?' dedi. "Üstad'ım, amcam..." dedim. "Ben amcana mı işi havale ettim? Size havale ettim. Bugün meşgul oldum, anladım ki, eğer kader-i İlâhî olmasaydı sizi buraya sokmayacaktım. Fakat rahmet-i İlâhiyeden beraat ettin kardeşim, bir daha böyle yapma! Siz Üstad'ımızın arkasında namaz kılalım dediniz, o iki kişiyi buldunuz, tâ kapının önüne kadar getirdiniz' dedi. Üstad'ın o üçüncü katta o adamı görmesi mümkün değil...

"Fakat ben Evrad-ı Bahâiyye'yi okurken anlamıştım musibeti. Fakat kader-i İlâhîde varmış. Kaderimiz bizi soktu buna, fakat beraat ettin. Rahmetin gelmesine vesile oldun, beraat ettin. Bu çektiğimiz sıkıntı, bir sa-

daka-i makbule hükmüne geçti, büyük bir belânın def'ine sebep oldu, beraat ettin. Bana dokunan neydi kardeşim, biliyor musun? O masum çocuğu getirmeyecektin. Bu musibet bizim günahımızdan geldi.'

“Üstad Hazretleri böyle bize hem bir ders verdi, hem de beraat ettirdi. ‘Fakat bir daha böyle yapma! Benim dediklerimin tatbikatı yapılmadı mı tokadı yersiniz ve yedik!’ dedi.”



(1929 - 2015)

SALİH ÖZCAN

1929 YILINDA Urfa'nın Akçakale ilçesinde doğmuştur. İyi derecede Arapça bilir. Ankara'da uzun seneler Hilâl mecmuasını neşretmiştir. Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabının "Hariç Memleketler" bölümünde isminin çokça geçmesinden de anlaşılıyor ki; Salih Özcan Ağabey, İslâm âleminin tanınmış simalarıyla hep sıkı dostluk münasebetleri kurmuştur. Nur hizmetlerinin de daha çok hariç memleketlere bakan kısımlarıyla alâkadardır. Eserlerde adı daha çok "Seyyid Salih" olarak geçer. Çünkü O, seygidir...

Hiz. Üstad'ın, "Benim metrukatım ve Risale-i Nur'dan olan benim hususî kitaplarım ve güzel ciltlenmiş mecmualarım vesair şeylerimin bütünü, 12 kahraman kardeşlerime vasiyet ediyorum." dediği vasiyetnamesinde "Seyyid Salih" olarak onun da adı geçmektedir. Salih Özcan ağabeyimizle 2011 uzun sohbetlerimiz oldu. Bunların çoğunu kamera ile kaydettik. Aynı bir çalışma ile inşallah ileride tamamını yayınlamak nasip olur...

RİSALE-İ NUR'DA SEYYİD SALİH

"Pakistan'daki Nur talebelerinin Üstad Said Nursi'den istedikleri mesaj münasebetiyle, Irak'taki bir Nur talebesinin gönderdiği mektup:

"Bundan birkaç gün evvel, Pâkistan'da talebeler konferansı vardı. Hiz. Üstad'dan bir mesaj istemişlerdi ve bunun tarihî bir tesiri olacaktı. Haber aldık ki, Salih, Nur talebeleri namına bir mesaj göndermiş. Sizlere de yazmışlar ki, acele Hiz. Üstad'a bildirirsiniz. Konferansta, Hiz. Üstad ve Nurlar çok methedilmiş. Ahmet Ramazan" (Tarihçe-i Hayat, 729)

"Aziz, sıddık, fedakâr kardeşimiz Hacı Ali! Gönderdiğiniz kıymetli ve bilhassa Hiz. Üstad'ı pek çok sevindiren mektubunuzu aldık. Üstad'ımız diyor ki:

"...Şimdi Şam'a, Halep'e yakın olan Urfa'da bir medrese-i Nuriye ileride teşekkül etmesini kuvvetli ümit ediyoruz. Kılıç Ali'yle beraber Eski Said'in gayet kıymetli bir talebesi olan Şam'daki Molla Abdülmecit, Urfa'daki Nur'un talebelerinden Seyyid Salih ve onun yanına giden Nur'un fedakâr bir talebesiyle muhabere etsinler..." (Emirdağ Lâhikası-2, 26)

"Aziz, sıddık kardeşlerim! Evvelâ: Seyyid Salih'in Halep ve havalisindeki çok ehemmiyetli İhvan-ı Müslimîn cemiyeti için sizden istediği Nur mecmualarından, kendime mahsus mecmualardan on tanesini ona gönderdim ki onlara versin." (Emirdağ Lâhikası-2, 47)

[Seyyid Salih'in mektubundan bir parçadır.]

"Bu sene 15 talebe birlikte Hicaz'a gidecekler. Hicaz'da olan masraflarını da Hicaz almayacak. Kendilerine düşen masraf çok az bir şey olacak. Dönüşlerinde Salih ile bir-iki arkadaşı, İran ve diğer hükümetleri gezdikten sonra Pakistan'a İslâm Gençlik Konferansına aza olarak gidecekler. Belki bunların yol masrafını hükümet verecek... Bu hususta emirlerinizi intizar ediyoruz. Ali Ekber Şah'ı, Said Ramazan'ı, Abdurrahim Zapsu görmüş; Pakistan'da çok hürmet etmişler. Üstad'ımız yerine ellerini öptüler, duanızı rica etmişler. Seyyid Salih" (Emirdağ Lâhikası-2, 64)

BEŞ YÜZ SEYYİD YERİNE GELDİN

Mustafa Sungur Ağabey anlatıyor:



Salih Özcan'ın İslam âlemi matbuatında çok sayıda yazıları neşrediliyordu

“Üstad, Eskişehir’de iken Salih Özcan, ‘Üstad, Eskişehir’de kalacak mı?’ diye haber gönderdi. Sonra Eskişehir’e geldi. Üstad, Salih Özcan’ı oturttu: ‘Kardeşim, Seyyid Salih! Bu seyyidler cemaatinden bana 500 yardımcı gelecekti. Onlar namına seni ihsan etti. Gavs-ı Azam gelseydi seni vekil yapacaktım hizmet-i diniye cihetiyle...”

ÜSTAD’IM, BİZ BİR PARTİ KURALIM, BAŞA GEÇELİM...

Bayram Yüksel Ağabey naklen:

“Seyyid Salih, Üstad’ın yanında Menderes’in aleyhinde münafık falan diye konuşmaya başlıyor. Üstad hidetle susturup, ‘Menderes samimidir, hizmet etmek istiyor, fakat etrafı bozuk’ diyor. Bunun üzerine Seyyid Salih, Üstad’a, ‘Biz bir parti kuralım, başa geçelim’ diyor. Üstad’ımız da, ‘Bir cemiyetin yüzde 70’i dindar olmadan parti kurmak cinayet olur’ diye izah ediyor.”

HEM HZ. HASAN’DAN, HEM DE HZ. HÜSEYİN’DEN SEYYİDİM

Seyyid Salih Ağabey, hatıralarını şöyle anlatmaktadır:

“1949 senesinde liseyi bitirmiştım. Aynı sene Emirdağ’da bulunan Üstad’ı ziyarete gittim. Üstad’la karşılaşmamızda bana: ‘Kardeşim! Sen seyyid misin?’ diye sordu. Ben de: ‘Evet Üstad’ım, öyle diyorlar, dedem öyle diyor’ dedim. Üstad: ‘Maşaallah kardeşim, maşaallah!’

“Bu sefer ben sordum: ‘Üstad’ım, siz de seyyid misiniz?’ ‘Evet kardeşim! Ben hem Hz. Hasan’dan, hem de Hz. Hüseyin’den seyyidim’ dedi. ‘Ama sen kimseye söyleme!’ diye de tembih etti. Ben de, ‘Maşaallah Üstad’ım! Siz hem seyyid, hem de şerifsiniz’ dedim. Fakat benim çenem durmadığı için bunu söyledim!”

ALİ EKBER ŞAH’IN ÜSTAD’I ZİYARETİ

“1952 senesinde konferans salonunda talebelerle bir konferans tertip etmiştik. İçeride Maarif Nazırı (Millî Eğitim Bakanı) Tefvîk İleri de var. Birden içeriye bir yabancı misafir girdi, Tefvîk İleri’nin yanına oturttular. Tefvîk İleri biraz sonra beni çağırdı, kulağıma: ‘Bu gelen Pakistan Maarif Nazırı. Üstad’ı görmek istiyor. Sen bunu Üstad’a götür. Fakat bizim haberimiz yok ha!’ dedi.

“Ben Pakistan Maarif Nazırı’nı aldım, Emirdağ’a Üstad’a götürdüm. Yolda Üstad’ı konuştuk. Bediüzzaman’ın fakir-ül hal yaşadığını bir türlü aklı almıyordu. Mütemediyen ‘Bediüzzaman’ın kaç apartmanı var, kaç otomobili var?’ diye soruyordu. Gidince Üstad’ın hangi şartlarla yaşadığını gördü...”

“Biz varmadan Üstad sabırsızlanmış, yanındakilere: ‘Kardeşim! Bugün bir misafir bekliyorum’ demiş ve zaman zaman dışarı çıkmış. “Ali Ekber Şah, Üstad’ın evini görünce çok üzüldü.¹ Üstad’a, ‘Seni Pakistan’a götüreyim; matbaalar, radyolar, köşkler verelim. Seni Ağa Han gibi, Sünnîlerin başı yapalım’ diye tekliflerde bulundu. Üstad da: ‘Hastalık Türkiye’de başladı, buradan tedavi olacak’ dedi ve teklifleri kabul etmedi. Başlangıçta ben güya tercümanlık yapmaya çalıştım, fakat meseleler ilmîleşince karıştırmaya başladım! Üstad birden kendisi Arapça konuşmaya başladı. Ben hayatımda böyle selis Arapça konuşan birini daha hatırlamıyorum. Artık ben aradan çıktım, kendileri 45 dakika konuştular. Üstad, Pakistanlı misafirine Âyet-ül Kübra risalesi hediye etti.

BİR VEZİR GİTTİ, BİR VEZİR GELDİ

“O gece misafirle beraber Emirdağ’da otelde kaldık. Ali Ekber Şah ertesi gün ikinci kere Üstad’ı ziyaret etmek istedi, fakat Üstad kabul etmedi... Adamın ağladığını gördüm. Sonra misafir, Konya’ya gitmek istiyordu. Orada otobüste Üstad gelir diye hep ön tarafı hürmeten boş bırakırlardı. Bakanı da arkaya oturtmuşlar. Bir baktık, Üstad bakanı yolcu etmek için geldi. Öne beraber oturdular, bir müddet otobüste beraber gittiler. Üstad’a para vermek istedi, kumaş vermek istedi, ama Üstad kabul etmedi.

“Ali Ekber Şah’ın otobüsü gitti, aynı anda karşıdan gelen arabadan Zübeyir Ağabey indi. Zübeyir Ağabey, memuriyetten istifa edip Üstad’a hizmet için geliyordu. İşte Üstad’ımız o meşhur sözünü o anda söyledi: ‘Bir vezir gitti, bir vezir geldi!’ Üstad, Zübeyir ağabeye iltifat ediyordu.

“Sonra oranın Çavuşu beni çok sıkıştırdı, ‘Kim bunlar!’ diye... Üstad’a anlattım. Üstad: ‘Korkma Seyyid, ben hayatta iken seni içeriye vermeyeceğim’ dedi. Hakikaten Üstad hayatta iken 36 mahkemem oldu, hapse girmedim; Üstad vefat etti, içeri girdim...”

YORGANIMI SATIN “BÜYÜK DOĞU” PARASIZLIKTAN KAPANMASIN

Necip Fazıl’ın çıkardığı “Büyük Doğu” mecmuası parasızlıktan bir ara kapanma durumuna geldi. Üstad bana: “Benim yorganımı satın, buna yardım edin, kapanmasın” dedi. O zamanlarda tek mecmua o vardı, Üstad destekliyordu. Necip Fazıl, Abdülhakim Arvasi’ye bağlı idi...

Üstad bana dedi ki: “Biz bütün cemaatlere dostuz, ehl-i tarikata dostuz, onlara hürmet gösterin ama bizim davamız budur, Kur’an davasıdır.” Onun için hiç kimseyle kavgamız olmadı bizim. Üstad kucaklardı herkesi.

BİZ BEDİÜZZAMAN’IN MEHDİ OLDUĞUNU BİLİYORUZ

Hz. Üstad bana: “Sen Mehdi’yi göreceksin” demişti. Biz Üstad Bediüzzaman hazretlerinin Mehdi olduğunu biliyoruz. Ama Mehdi’nin talebeleri, ordusu vs. vardır. Risale-i Nur ve talebeleri ordudur yani. Üstad’ın bana, “Sen Mehdi’yi göreceksin” demesi, işte o anda karşında duruyor manasındadır. Orada... Hepimiz görüyoruz...

¹ Ali Ekber Şah’ın Üstad Hazretlerini ziyaretiyle alâkalı intibaları Emirdağ Lâhikası’nda yayınlanmıştır. Şöyle ki:

“Türkiye’yi ziyarete gelen Pakistanlı bir vekil, 40-50 üniversite talebesine: ‘Kardeşlerim! Ben âlem-i İslâm’da aradığımı Türkiye’de buldum. Bediüzzaman yalnız sizin değil; o, bütün âlem-i İslâm’ındır. Ve yakın bir zamanda bütün İslâm âlemi onu anlayacaktır. Siz bu Nur eserlerine dikkatle bakın. Ben bunu 90 milyon İslâmlar içinde neşredebeyim. Benim âlem-i İslâm hakkında pek çok endişelerim ve Üstad’a pek çok soracaklarım vardı. Bir saat kadar yanında yalnız onu dinlemekle bütün endişelerim zâil olup, bütün suallerime cevap aldıktan sonra şimdi Pakistan’a âlem-i İslâm’ın mukadderatı hakkında büyük müjdelere gidiyorum. Ben Türk ve İslâm tarihini tetkik ettim. Evet, çok kahramanlar, çok İslâm fedâileri ve çok vatanperverler gelmişler. Hepsi büyük fedakârlık ve kahramanlıkla millete, vatana hizmet etmişler. Fakat o hizmetlerinin neticesinde lâyıf oldukları mükâfat onlara verilmiş. Her birisi birer mükâfata mazhar olmuşlar. Fakat bugün Üstad, 20 küsur seneden beri bu milletin saadet-i dünyeviyesi ve uhreviyesi için tarife imkân olmayan zulüm ve işkenceler içerisinde işte bu eserleri telif ve neşrederek bu millet içerisinde din aleyhindeki cereyanların intişarına mâni olan Bediüzzaman’ın evinde bugün bir lâmbası bile yok. İşte o her şeyi terk ederek yalnız ve yalnız dine hizmet için çalışmıştır. Elbette âlem-i İslâm, yakında böyle bir zatı eserleriyle tanıyacaktır...” (Emirdağ Lâhikası-II, 140)



(1933 - 2020)

SELAHATTİN AKYIL

SELAHATTİN AKYIL Ağabey 1933 Van doğumludur. Risale-i Nurları 1953'te Vanlı rahmetli Molla Hamit Ağabey vesilesiyle tanımıştır. Birincisi 1956'da olmak üzere çok kere Üstad Bediüzzaman hazretlerini ziyaret etmiştir. Van'da Çaycı Emin Ağabeyle de yakın dostlukları olmuş. Selahattin Akyıl yirmiye yakın hapis, mahkeme veya nezaret görmüş bir kahraman... Bir zamanlar geleneksel Bediüzzaman Van Mevlidi, Selahaddin Akyıl adı ile gazetelere ilan verilerek duyurulurdu.

Şimdi İzmir'de ikamet etmektedir. İlerlemiş yaşına rağmen hizmet heyecanını ve şevkini daima muhafaza ediyor. Oğulları Said ve Zübeyir ile beraber müteahhitlik yapan ağabeyimiz, yaptığı inşaatlarda birer "Ders-hane-i Nuriye" açılmasına da vesile olmaktadır.

Selahattin Akyıl Ağabey hatıralarını anlattı, biz de kaydettik:

RİSALE-İ NURLARI MOLLA HAMİT TANITTI

"Kitap okumaya çok meraklıydım. Daha sonraları dinî kitaplar okumaya başladım, fakat tam tatmin olmadım. Sonra Peygamberimizin (a.s.m.) hayatını okudum, okuduktan sonra Peygamberimizi (a.s.m.) rüya da gördüm. Kısa bir zaman sonra da Risale-i Nurları tanıdım.

"Sene 1953... Vanlı Molla Hamit Ağabey tanıttı bana nurları. İlk defa da Elhüccetü'z-Zehra risalesini verdi. O zaman daktilo yazısıyla yazıldığından büyük ebattı. Baştan anlayamadım, ağır geldi ama o kitap hiç elimden düşmedi. Sonra Bolu'ya askere gittim. Bayram izni zamanında herkes memleketine giderken ben yakın diye Adapazarı'na tanıdık bir otelcinin yanına gittim.

"Orada kitapevlerini gezerken baktım Üstad'ın yeğeniyle beraber resmi bulunan Eşref Edip'in Tarihçe-i Hayat'ı... Aldım, otelciyle okumaya başladık. Baktım otelcinin çok hoşuna gitti. Bana, 'Sen bu kitabı bana ver, sen yenisini alırsın' dedi. O zaman 2,5 liraydı. Otelci bir başkasına okumuş, onun da hoşuna gitmiş, öğretmen olan kızına vermek için isteyince o kitabı da verdim. Sonra onlara satılan yeri gösterdim.

"Ben istihkâmda telsizci idim. Haftada iki defa telsiz dersi verirlerdi askerlere. Bu sefer telsizi bırakıp risale okumaya başladım. Bir keresinde subay yakaladı, fakat müsamaha gösterdi, bir şey demedi.

SÖZLER MECMUASI ÇIKARSA VAN'A GELECEĞİM

"Sene 1955... Askerlikten tezkereyi alınca Üstad'ı ziyaret edeyim dedim ve doğru Isparta'ya... O zaman yeni askerlikten çıktığımdan başım tıraşlı idi, şapka giymiştim. Bana, 'Üstad şapkalı kabul etmez' dediler. Ben de hemen şapkayı attım. Fakat başka bir yere gittiğinden Üstad'la görüşmeden ayrıldım Isparta'dan. Oradan Van'a geçtim.

"1956 senesinde Üstad'ı görmek için tekrar Isparta'ya geldim. Sözler mecmuası matbaada idi. Ziyaretimde Üstad dedi ki: 'Sözler mecmuası çıkarsa Van'a geleceğim.' Sonra Van'daki eski talebelerini sordu. '(Çaycı) Emin için ben çok merak ediyorum, O İran'a gidecekmiş; niye İran'a gidecek, gitmesin!' dedi. Ben Van'a geldiğimde Cahit Ünsal'a Çaycı Emin'i sordum, çünkü daha tanıımıyordum. 'Ben senin dükkânına getiririm, şimdi köydedir. Hem ona burada Yemen demeyince tanımazlar. Üstad, Emin dermiş ona' dedi. Artık Çaycı Emin ağabeyle tanıştıktan sonra yakasını bırakmadık. Sabahlara kadar beraber olurduk, hatıralar anlatırdı.

ÜSTAD'I KASTAMONU'DA MEHMET FEYZİ GEZDİRDİ

"Çaycı Emin Ağabeyden bir hatıra anlatayım:

"Üstad Nasrullah Camii'nin önündeki çeşmenin başında idi. Yanına yaklaştım. Ben Kürtçe konuşunca: 'Benimle Kürtçe konuşma, takibat altındayım!' deyince ben ayrıldım. Ama aynı şekilde bir başka gün takip ettiğimde yine çeşmenin başında oturmuş buldum Üstad'ı... Türkçe 'Memleket neresi?' dedim.



Çaycı Emin Ağabey

Böylece tanıştık. ‘Ben de Vanlıyım, karakolun üstünde kalıyorum’ dedi. Üç tane altın verdi, ‘Karakola gel, yatağımı sana satayım’ dedi.

‘Karakola gittiğimde polislerin yanında Üstad 25 yorgana mecediye istedi. Ben de 20 mecediye verdim pazarlıkta. Polisler ‘Yirmi beş mecediye olsun’ dediler, Üstad’tan yana oldular. Çıkardım parayı... Üstad: ‘Ben parayı ne yapayım! Sana bunu kiraya vereyim, ben sana pusula gönderdiğimde yumurta gibi şeyler alırsın’ dedi. Artık Üstad bekçiyle pusula gönderip benimle görüşme imkânı sağlamış oluyordu. Maksat alış verişi değil, benim vasıtamla insanlarla irtibatı temin etmektir.

‘Sonra karakolun karşısında bir ev bulduk ve Üstad oraya taşındı. Bu şekilde Mehmet Feyzi Efendi ve diğerlerini bu eve getirip tanıştırmış oldum. Hatta Mehmet Feyzi Efendi’yi getirdiğimde Üstad yeminle kabul etti. Malum, hoca ya... Risaleleri itiraz etmeyecek şekilde kabul etti. Üstad ata bindi, ipini Mehmet Feyzi Efendi’nin eline verdi ve Kastamonu’da öyle gezdiler. Mehmet Feyzi Efendi’yi Kastamonulular çok büyük zat olarak bilirlerdi. İnsanlar: ‘Kalaycı Mehmet Efendi’ye Bak... Kürt hocayı gezdiriyor...’ dedikçe; Mehmet Feyzi Ağabey: ‘Sanki dünya başıma yıkılıyordu’ dermiş.

‘Çaycı Emin Ağabey çok mübarek bir insandı. 1967 senesinde vefat etmeden geldi, bizi hapishanede ziyaret etti. Çok üzgün vaziyette ayrılmıştı. O gün söylemiş; ‘bizim musibetimizi kendi üzerine almak’ istemiş. Malum araba alev aldı, yanarak vefat etti ve şehit oldu.

RÜŞDÜ EFENDİ BAYRAMLAŞSIN SİZİNLE

‘Üstad bir iş için gelinmeyince ziyareti kabul etmiyordu. ‘Benim için gelmişseniz gelmeyin!’ diyordu. Ben de bizim dükkân çeşidine gitmediği halde, ayakkabı almaya başladım Isparta’dan... Maksadım rahatlıkla gidip gelip, Üstad’la görüşmektir. Ayakkabılar ancak yol paramı çıkartıyordu. Üstad iş için geldiğimden ve hemşerisi olduğumdan dolayı beni kabul ediyordu.

‘Bir keresinde Adıyaman Mal Müdürü gelmişti, bir hafta beklediği halde görüşmeden üzüntü içinde geri döndü. O zaman içimizde bir aşk vardı. ‘Üstad’tan önce kimseyle bayramlaşmam’ diye atladım otobüse, iki gün önceden Isparta’ya geldim. Sene 1956... Nuri Benli’nin oteline gittim. Kastamonu’dan, İnebolu’dan telefonlar geldi, ‘Üstad’la bayramlaşmak için geleceğiz’ diye... Üstad ‘hizmetlerine baksınlar’ diye müsaade etmiyordu.

‘Bayram namazından sonra Üstad’la bayramlaşacağız diye toplandık... Fakat Üstad: ‘Rüşdü (Çakın) Efendi’yi vekil ettim, sizinle bayramlaşsın’ dedi. İşte Üstad böyle şahsına ehemmiyet verilmesini istemeyen bir insandı. O gün arabası çalışmamıştı, biz iteleyerek çalıştırdık. Üstad’ın üzerinde yorgan katlı idi, arabaya bindi, iki eliyle bizleri selâmladı. Biz de memleketimize döndük.

RİSALE-İ NUR’A PERDE OLMAMAK İÇİN ALLAH SESİMİ KESTİ

‘Üstad’la son görüşmemiz, 1960’ta vefatından bir ay evvel oldu. Ben İzmir’e gelmiştim, İzmir’de mahkeme vardı. Rahmetli Av. Bekir Bey ile Av. Necdet Doğanata girmişti. Mahkeme çok şiddetli geçti. Gençlik Rehberi ve Tesettür Risalesi mahkemesiydi. Savcı: ‘Gençlik Rehberi ve Tesettür risalesi rejim aleyhindedir, onun için mahkeme gizli yapılmalıdır’ deyince Bekir Berk Ağabey kalktı: ‘Gizlilik, komünistlik ve despota işidir. Demokratik nizamla idare edilen yerlerde gizlilik karanlığı olamaz. Biz efkâr-ı umumiye aydınlığında hesap vermek istiyoruz’ dedi.

‘Gizlilik kararından dolayı Bekir Berk ve Necdet Doğanata mahkemeden çekildiler, ‘İstedığınız gibi yapın!’ dediler. Mahkeme ortada kalınca hâkimler tekrar görüştüler, serbest olunca hâkimin biri çekildi. Sanki harp yapılıyordu. O zaman ben İstanbul’dan Şuâlar kitabını almıştım, birini Necdet Doğanata istedi ona verdim.

İzmir’den dönüşte Emirdağ’da olan Üstad’ı ziyaret ettim. Osman Çalışkan dükkânda idi, ‘Üstad burada’ dedi. Üstad’ın ziyaretine gittim. Hz. Üstad: ‘Kardeşim! Risale-i Nur’a perde yapmamak için, Allah benim se-

simi de kesti... Bütün müşkülleri Risale-i Nur halletmiş...' dedi. Bizzat bana şunu söyledi: 'Bak kardeşim! Şeyh Fehim'i ben yanıma almışım. Çocuklarına selâm söyle, Onun için merak etmesinler. Camilerde, vaazlarda Risale-i Nur okusunlar' dedi. Onun torunu o zaman Van müftüsüydü. Üstad böyle yanıma aldım deyince, ben Üstad'ın yanına baktım safça... Şeyh Fehim'in adı Tarihçe-i Hayat'ta geçer.¹

"Sonra ben Van'a geri döndüm. Müftüye gittim: 'Üstad'ın selâmı var, camilerde vaazlarda Risale-i Nur okusun diyor' dedim. 'Benim başım üstüne' dedi ve tâ ihtilâla (1960) kadar Erek Camii'nde okudu. Üstad bana: 'Ben seninle oraya geleceğim. İstiyorum ki seni de yanıma alayım ama diyecekler ki: Bak hemşerisini yanına aldı. Sen benim vekilimsin, git oradaki kardeşlere söyle, risaleleri okusunlar' dedi.



Geleneksel Van Bediüzzaman Mevlitlerine Selahaddin Akyıl adına gazetelere ilan verilerek davet yapılırdı

BERE TAKTIĞIM İÇİN NEZARETE ALDILAR

"Ben Üstad'tan ayrılırken, 'Benimle görüşüğünü söyleme!' dedi. İçimden, Allah, Allah! Üstad niye böyle dedi? diye düşünmeye başladım. Sonra geldik Tatvan'a... Benim başımda bere vardı. Polisin biri geldi 'Çıkart bereyi!' dedi, çekti aldı. Hava da soğuk, şubat ayı... Gittim namaz kıldım, bere yine başımda kaldı. Tekrar aynı polis: 'Niye başına tekrar bereyi koydun?' dedi, beni karakola götürdü. Bir sürü ifadeden sonra beni nezarete attılar. Namazıma mâni olmak istediler. Kendi aralarında da münakaşa ettiler. Birisi geldi 'Gel kardeşim, kıl namazını' dedi. Onlar münakaşa edinceye kadar ben namazımı bitirmiş oldum. O gece nezarete kalmadım.

Desem ki: Otelden paltomu alacağım, olmayacak... Çünkü kitaplar var, bir şey söyleyemedim. Ertesi gün öğleyin mahkemeye çıktım. 'Okuyor musun risaleleri?' dediler. 'Okuyorum' dedim. Neyse çeşitli sorulardan sonra tahliye oldum... İki vagon portakal almıştım. Yolda portakalların bir kısmı çürüdüğü halde, piyasada hiç portakal olmadığından o portakallar büyük bir para kazandırdı bize...

ÜSTAD'IN CENAZESİNDE BULUNDUM

"Üstad'ın cenazesinde bulundum. Bir ay önce İzmir dönüşünde Emirdağ'da Üstad: 'Sen git, ben geleceğim' demişti ya... Bir telgraf geldi... Nihat kardeş vardı... Baktık ağlaya ağlaya 'Evimiz yıkıldı!' diye geliyor. 'Üstad ahirete gitti!' dedi. Ben 'Zaten olacaktı, şimdi ne yapacağımıza bakalım' dedim. Bir otobüs tuttuk, teravih namazını kılıp yola çıktık. Erciş yolundan gittik, ertesi akşam teravih namazı vaktinde Urfa'ya vardık. Üstad'ı cuma günü kaldıracaklardı, fakat çok kalabalık olacak diye bir gün evvel kaldırdılar. Biz vardık, tam telkin okunuyordu. Çok kalabalıktı. Türkiye'nin her yerinden gelenler vardı. Otellerde hiç yer yoktu. Urfalılar çok cömertlik gösterdiler, yoksa millet perişan olacaktı. Hoparlör devamlı söylüyordu... Mesela: 'Ulu Cami'de 500 kişi iftar, falan camide 300 kişi iftar...' diye. Urfalılar gelip herkesi evlerine davet ediyorlar, götürüyorlardı. Hiç sıkıntı çekilmedi. Üstad'ı defnettikten sonra "Ne yapacağız?" diye toplandık. Avukat Necdet Doğana orada çok güzel konuştu. Bizim Risale-i Nur'a bağlı olduğumuzu çok güzel dile getirdi. Sonra, 'Urfa'da her sene mevlit okunsun, her sene orada toplanalım' diye konuşuldu. Hakikaten o gün kararlaştırılan mevlit bugün hâlâ devam ediyor.

BANA İFTİRA ATAN BAŞCAVUŞ YALNIZ KALMIŞTI

"Üstad'ın vefatından iki ay sonra 27 Mayıs 1960 ihtilâl oldu. Yine bizi şikâyet ettiler. İhtilâlm beşinci günü mahkemeye gittik. Ben dükkâna Risale-i Nur'dan vecizeler asmıştım. Bir başçavuş iftira etti. Güya ben demi-

¹ "Molla Said, Şark'ın büyük ulema ve meşayihinden olan Seyyid Nur Mehmet, Şeyh Abdurrahman-ı Tağî, Şeyh Fehim ve Şeyh Mehmet Küfrevî gibi zevat-ı âliyenin her birisinden ilm-i irfan hususunda ayrı ayrı derslere nail olduğundan, onları fevkalâde severdi." (Tarihçe-i Hayat, 47)

şim ki: ‘Müslümanların başına gâvurlar geçti!’ Bir de baktım mahkemeden celp geldi. Bir gün bile bekletmeden aynı günün öğleden sonrası mahkemeye çağırıldılar. Şaşırıştım ben...

“Benim dükkân komşularımı şahit göstermişler. Onları çağırıldılar. ‘Ben böyle bir şey demedim’ deyince, hâkim: ‘Peki bu Başçavuşun sana bir düşmanlığı var mı?’ dedi. Ben: ‘Bediüzzaman’ın kitaplarını okuyorum, onlardan dükkânıma vecizeler asmışım. Muhakkak ki bunu hazmedemedi, böyle iftira etti. Risale okuyor diye şikâyet etseydi, daha iyi olurdu’ dedim. Şahitler de: ‘Biz de duymadık’ dediler. Adam da ortada kaldı. Halk da doldurmuştu mahkemeyi ve hükümet binasının karşısını... Herhalde savcı imanlı bir adamdı, iftiracı Çavuşa ağzına ne geldiye söyledi. Sonra açtı kollu telefonu paşaya: ‘Paşam gönderdiğiniz adamlar vatandaşa iftira ediyor, işte karşımda duruyor!’ dedi. Elhamdülillah oradan da beraatla tahliye olduk. Çıkınca baktım gördüm ki Paşa, cipleri peş peşe gönderiyor. Dört-beş cip geldi.

YAZ! BAK BİZE DE PROPAGANDA YAPIYOR

“Üstad’ın vefatından sonra da mahkemelerimiz oldu. Mesela Konya’da ‘Bediü’l-Beyan’ diye dergi çıkaran Mustafa Kırıkçı, bana da gönderiyordu. Savcı dükkânda arama yaptırdı, 50 tane dergi buldu. ‘Bu adam kitapçı değil, 50 taneyi ne yapıyor?’ diye mahkemeye götürdü beni. Giderken polisler bize acımaya başladı. Ben de: ‘Dışarıda vakit bulamıyoruz, bilmediklerimizi Medrese-i Yusufiye’de öğreniriz’ dedim. Polislerden birisinin hoşuna gitti: ‘Peki, bu kitapları nereden alırsınız?’ dedi. ‘Kolay, buluruz!’ dedim. Komiser, polise: ‘Konuşmayın bununla! Bunlar akşama kadar Arapça ilim öğreniyorlar, biz bunlarla baş edemeyiz’ diye kızdı.

Emniyet müdürü: ‘Siz bu zata peygamber mi diyorsunuz?’ dedi. ‘Hâşâ! Hz. Muhammed (asv) son peygamberdir. Ama ‘Benim ümmetimin âlimleri, Beni İsrail’in peygamberleri gibidir’ diye hadis var dedim. Bunu deyince Emniyet Müdürü: ‘Yaz! Bak bize de propaganda yapıyor’ dedi.

BÜTÜN MAHPUSLAR NAMAZA BAŞLAMIŞTI

“Hakkımda yirmiyeye yakın mahkeme açıldı. Elhamdülillah hiçbirinden ceza almadık, hepsinden beraat ettik. Van’da 1967’de yedi ay hapiste kaldık. Mahkeme yedi sene devam etti, yine beraat ettik. Rahmetli Avukat Bekir Berk Ağabey devamlı gelirdi.

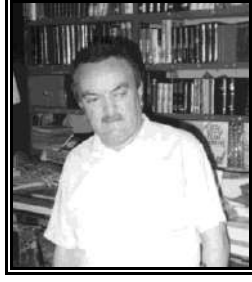
“1973’te evimiz medrese (hapishane) idi. Yedi buçuk ay hapiste kaldık, yine beraat ettik. Hapse girdiğimde mahkûmlar sual soruyor, ben de cevap veriyordum. Bir gün başka bir koğuşa girmiştim. Baktım kapıyı dışarıdan kilitlediler. ‘Yahu burada kaldık!’ dedimse de, kaldım... Sabaha kadar konuştuk adamlarla... Hapishanede komünistler de vardı. ‘Bunlar burada da rahat durmuyor!’ diye bizi şikâyet ettiler. Baktım polisler, gardiyanlar bizim koğuştaki arama yapacaklar, yaptılar. Kitapları aldılar ve ikinci bir mahkeme, hapishanenin içinde açıldı. Ama bu sefer Ankara’ya bilirkişiye gitti, öteki İstanbul’a gitmişti. Ankara müspet rapor göndermiş, hemen tahliyemize sebep oldu.

“Elhamdülillah bizim koğuştaki namazını kılan iki kişi vardı, sonra herkes namaza başladı. Sonra bizi öteki birime verdiler. Koğuşumdaki mahpuslar, bizi vermemek için isyan ettiler. ‘Kardeşim isyanla bu iş olmaz!’ dedimse de ikna edemedim. Gittim yattım... Sonra hatalarını anlayıp isyandan vazgeçtiler. Öteki bölümde de devam ettik hizmete... Bu sefer mescit diye yer ayırmışlar, fakat açmamışlar. Beni üçüncü olarak oraya tecrit olarak (tek başıma) gönderdiler. Ben dedim: ‘Madem burası mescit yeridir, serelim mescit gibi...’ Kabul etmediler, ama biz kendimiz yaptık. Herkes de namaz kılmak için gelmeye başladı. Bu şekilde yirmiyeye yakın mahkeme ve hapislerde hep hizmet oldu, hiç korkmadım...

ÇIKART DEFTERİNİ BİZİ DE NURCULUĞA KAYDET!

“Bazen hapishanenin yarısı Nurcu oluyordu. Hapishanede bir gün baktım iki adam peşimden koşuyor! Dediler: ‘Hoca, çıkart defterini bizi de yaz!’ ‘Ne yazayım?’ dedim. ‘Bizi nurculuğa kaydet’ dediler. ‘Bunun kaydı yoktur, bunun kaydı bu kitapları okumaktır’ diye cebimdeki Ramazan Risalesi’ni gösterdim. ‘Bak koğuştaki ders yapıyoruz, gel sen de dinle, bunun kaydı yoktur’ dedim.

Bizden önce isyan olmuş hapishanede... Hüsamettin diye birisi vardı... ‘Savcı gelsin, biz kimseyi dinlemiyoruz!’ demişler. Onun lâkabı ‘Savcı’ idi, kendi ismiyle kimse bilmez. O da sonra Nurcu oldu elhamdülillah. Bir seferinde ona: ‘Ben mahkemeye çıkacağım, öğle namazını sen kıldır’ dedim. O da sarığı sarmış, cübbeyi giymiş, tesbihat yapıyor. O sırada hapishanenin savcısı geliyor: ‘Bu hoca nereden geldi yahu!’ diye soruyor. Gardiyanlar: ‘O hoca değil, mahkûmdur’ diyorlar. ‘Suçu ne?’ ‘Gasptır’ deyince adam şaşırıyor.”



(1940 – 2002)

SÜLEYMAN ASLAN

ÜLEYMAN ASLAN Ağabey, 1940 Karabük doğumludur. Bediüzzaman hazretlerinin hizmetkârlarından Mustafa Sungur ağabeyin akrabasıdır. Üstad Bediüzzaman Hazretlerine ilk ziyaretini 1958 senesinde Emirdağ'da yapmıştır.

Süleyman Aslan, bulunduğu Karabük şehri ve civarında “hüccetü'l-hizmet” olmuş kahraman bir ağabeyimizdir. Kendisinde daha çok celâli esmanın tezahürleri görülen Süleyman Ağabey, hatıralarını her anlatışında o günleri yeniden yaşıyormuşçasına coşup heyecanlanır.

1973-1984 senelerinde Zonguldak'ta öğretmen olarak vazife yaparken yakından tanıdığım Süleyman ağabeyin hizmet hatıralarını defalarca dinlemek nasip oldu bize. Süleyman Aslan, 23 Haziran 2002 tarihinde İzmir'de bir gece ev misafirim olmuştu. Mehmed Fırncı ve İhsan Kasım ağabeyler de gelmişti, tevafuken. Güzel bir kaynaşma oldu, birlikte fotoğraf çektirdik. Süleyman Ağabey bu misafirlikten tam iki ay sonra, 22 Ağustos 2002'de Karabük'te vefat etti. Hastaydı, durumunu biliyordu zaten...

BEDİÜZZAMAN'IN BİR KİLİMİ BİLE YOKTU

“Hıfzı Bayram (Hüsnü Bayram ağabeyin babası) ile Mustafa Osman ağabeyler, Üstad'a giderken ekseriya bizde kahlırlardı. Onlar Safranboluluydular.

“Aralarında 'Üstad'ı zehirlemişler!' gibi meseleleri konuşurlar, ben de ağlardım. Babama, 'Beni Üstad'a gönder' derdim.



Süleyman Aslan, Mehmet Fırncı, Ömer Özcan, İhsan Kasım

23 Haziran 2002 İzmir

İlk ziyaretim Üstad Emirdağ'da iken oldu. Vardığımda 'Üstad kıra çıktı' dediler. Biraz sonra da 'Üstad geldi' dediler. Üstad, 'Misafiri çağırın' demiş. Ben hep kafamda, 'Üstad'ın evi ne kadar lüktür acaba?' diye tahayyül ederdim. Gördüm ki kilimi bile yok! Yerler kuru tahta...

KARDEŞLERİM! BU ASIR ASR-I SAADET'İN AYİNESİDİR

“Üstad'ımızın 36 sene sonra Ankara'ya gelişlerinde ben de vardım... (Bediüzzaman 1922'de ayrılmıştı Ankara'dan) 10 kilometre kala karşıladık. Biz ciple gelmiştik. Biz ciple gelmiştik. Bizi yolda tanıyıp da durduramı anlayamadım... Zübeyir Ağabey Üstad'ın arabasından indi. 'Kardeşim, arkamızdan takip edin' dedi. Fakat Üstad'ın arabası o

kadar hızlıydı ki biz çok geç kaldık. O zaman İsmail diye bir kardeş, dershanede gönüllü kalmıştı. Biz hırs gösterip Üstad'ı karşılamaya çıkmıştık. Baktım onu, Üstad'ın yanına oturtmuşlar. Ben bundan bir ders çıkarttım doğrusu...

“Dershaneden çıkarken Üstad'ımızın lastiklerini ayaklarına geçiren iki talebeden birisiydim. Hiç unutmam, o zaman Üstad: ‘Kardeşlerim! Asr-ı Saadet bir güneştir, bu asır onun ayinesidir. Her hadisede rahmet cihetini görmek lazımdır’ demişti.

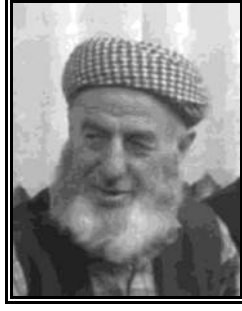
1958 ANKARA DAVASI VE BEKİR BERK

“1958’de içinde Zübeyir, Sungur, Bayram, Tahiri, Ceylan, Rüştü, Mustafa Türkmenoğlu, M. Emin Birinci ağabeylerin de bulunduğu 10 sanıklı Ankara davası başlamıştı. Hepsi Ankara’da Medrese-i Yusufiye... Avukat Bekir Berk Ağabey, eski mebus Dr. Tahsin Tola’nın evinin balkonunda bizleri topladı. Tek tek herkeşe sordu: ‘Bu müdafaaya nasıl hazırlanalım?’ diye sordu... Elhamdulillah, Üstad'ımızın ‘Risale-i Nur’u müdafaa tarzı’ takip edilerek beraat alındı.

“Ben edebi Bekir Berk ağabeyde gördüm. Üstad arabada otururken biz ayakta bekliyoruz. Bekir Ağabey dizleri üstünde, hürmet icabı Üstad’a bakıyor. Üstad öteye baksa, dizleri üstünde hemen oraya geçiyor, başını çevirse gene geçiyor...”

ÜSTAD’IN VEFAT HABERİNİ DUYUNCA...

“23 Mart 1960 tarihinde Üstad'ın vefat haberini aldım. Ankara’dayım... Hemen Meclis’e koştum (eski TBMM meclisi o zaman Ulus’taydı). Birçok ağabey ve kardeş, Üstad’a yapılan zulmü anlatmak için Ankara’ya meclise gitmişti. Merdivenlerde Mustafa Sungur ağabeyi gördüm. Üstad'ın vefatını söyledim. ‘Allahu Ekber!’ diye inledi. Hemen bir minibüs tuttuk. Diyarbakırlılardan bile önce, Urfa’ya varmak nasip oldu! Üstad'ımızı kabrine koyan dört kişiden biri olmak nasip olmuştu bize.”



(1929 – 2005)

ŞABAN AKDAĞ

T AKVİMLER 1929 yılını gösterirken, Isparta'nın Bozanönü köyünde dünyaya geldi (Vahşi) Şaban Ağabey. 1958 senesinde Üstad Bediüzzaman hazretlerinin yakın hizmetlerini gören ağabeylerin tamamı Ankara'da hapisaneye girince, Şaban Ağabey o sırada Isparta'da bulunan Hz. Üstad'ın yanında bir müddet hizmet etmiştir. Daha evvelden de Hüsrev Altınbaşak ağabeyin hizmetinde bulunuyor Şaban Ağabey.

Vahşi Şaban Ağabey, en çok hatıralarını dinlediğimiz ağabeylerin başlarında gelir. Bir hitabet ve belâgat ustası olan ağabeyimizin kendine has nükteli, mizahî bir üslûbu vardır. Dinleyenleri güldürerek düşündürür. O muhteşem üslûbunu yazıyla canlandırmak elbette mümkün olamadı.

Şaban Akdağ, şehir şehir dolaşarak, aziz Üstad'la yaşadıklarını binlerce nur talebesine anlattı. Said Nursi'nin bir gününü, günlük yaşantısının ipuçlarını verdi bizlere. Yemesini, içmesini, günlük meşguliyetini en safi, en sade bir dille Vahşi Şaban ağabeyden dinledik. Onu dinleyenlerin, Üstad Bediüzzaman'ı tekrar keşfettiğini ve bağlılıklarının, hayranlıklarının arttığını düşünüyorum.

Hz. Üstad'ın kendisine "Vahşi" lakabını niçin ve nasıl verdiğinin hikâyesini de anlattı Şaban Ağabey. Tabii yine o kendisine has nükteli üslubuyla... Şaban Ağabeyin hatıratı çok önemli ve çok kıymetli... Şaban Akdağ, 12 Mayıs 2005 tarihinde kendi köyü Bozanönü'nde ahiret âlemine irtihal eylemiştir.

Kaydettiğimiz hatıraları şöyle:

ÜSTAD: GEL BURADA HİZMET ET

"Hüsrev ağabeyin hizmetlerini görüyorum. Bir gün yine hizmet için Üstad'ın yanına geldim. 1958'de... Üstad sordu: 'Şaban senin işin vardır?' 'Ben Hüsrev ağabeyin işlerini yapıyorum Üstad'ım' dedim. 'Git Hüsrev'e söyle, burada kimse kalmadı, gel sen burada hizmet et' dedi. 'Olur Üstad'ım' dedim.

"Gittim Hüsrev ağabeye: 'Ağabey! Üstad'ın yanında kimse kalmamış, gel sen burada hizmet et, diyor Üstad' dedim. 'Git git, kimse kalmamış' dedi. Üstad'ın bir kendisi var, bir de şoförü Mahmut (Çalışkan) var yanında. Diğer bütün ağabeyler Ankara'da hapisanede...

"Şaban, sen kulunç kırmasını bilir misin?"

"Geldim, şoförle (Mahmut Çalışkan) beraber odasına girdik. 'Şaban, sen kulunç kırmasını bilir misin?' dedi. 'Bilirim Üstad'ım' dedim. Ben de zannediyorum ki, şöyle odun gibi bir şey kırılacak. Kulunç nedir bilmiyorum! Daha askerden yeni gelmişim; hani sert bir şeyse, kuvvetliyim ya, kırarım dedim... 'Peki, Şaban kalın, sen git' dedi şoföre.

"Kardeşim Şaban, benim kulunçlarım ağrıyor, sen onları sık' dedi. Cenab-ı Hak lütuf ve ihsanı ile beni mahcup etmedi. Elimi bir soktum, organ gibi elime geliverdi. Herhalde bunlardır galiba diye düşündüm. 'Bunlar mı?' diye de soramıyorum. Bir tarafı sıktım, 'Bu tarafı da sık' dedi, orayı da sıktım, 'Tamam, git!' dedi. Ertesi gün geldim, yine aynı vazife. İki gün, üç gün... derken artık tapusunu aldık, öğrendik!

ÜSTAD ÖYLE DAKİK Kİ..

"Bir kuşluk vakti zil çaldı, vardım. 'Şaban, sen Sidre'yi biliyor musun?' dedi. 'Biliyorum Üstad'ım.' 'Bana su getirir misin oradan?' 'Getiriririm Üstad'ım' dedim. Sidre, suyu meşhur bir dağ, Üstad'ın suyu oradan gelirdi. Bir tane kiloluk termosu, bir de testisi var; aldım onları yürüdüm.

"Orası yokmuş olduğundan terledim tabii. Dedim:

“Gelmişken biraz su içeyim, şuraya uzanayım biraz.’ Oraya oturdum, içtim, yattım... Bilmiyorum ki Bedi-üzzaman’a hizmet nasıl olur! Ben köyden gelmişim... Yavaş yavaş toplandım, yola koyuldum. Bir saat 20 dakika olmuş. Bayram Yüksel kardeş bir saatte gelmiş.

“Döndüm, geldim. Baktım Üstad merdivenin başına dinelmiş, bekliyor... Kapıyı açtım. ‘Nerde kaldın keçeli? Kimle konuştun orada? Çobanlarla mı konuştun, kadınlarla mı konuştun? Bayram bir saatte gider gelirdi. Bir saat 20 dakikayı geçiyor. Anlaşıldı, sen bu işi yapamayacaksın!’ dedi. Baktım dosya dolmuş, tam yanına vardım, ‘Niye geç kaldın?’ dedi. ‘Üstad’ım terledim, biraz orada oturdum, ondan geç kaldım’ dedim. ‘Anlaşılan sen bu işi yapamayacaksın!’ dedi. ‘Peki’ dedim. Pek gönlüm de yok ya, o zaman bilmiyoruz ki hikmetini...

“Ama o zaman ‘Abdurrahman Çelebi’yiz koyunun olmadığı yerde... Hiç kimse yok, bir şoförü var (Mahmut Çalışkan). ‘Ihh!’ deyiversen uçacak, zayıf bir şey. Nasıl direksiyonu çeviriyordu o taksinin, bilmiyorum. Küçük Ali ağabeyle Mustafa Ezener var, ikisi de ihtiyar. Biz varız bir tek genç. Onlara su getiriver, diyemeyecek.

“Üstad: ‘Şaban, benim suyum bitmiş!’ dedi. ‘Doldurayım, geleyim Üstad’ım’ dedim. Artık fırçayı yedik ya, biraz da akıl fakirliği var, artık dere tepe düz gidiyoruz... Virajlar dümdüz asfalt oldu. Neyse vardım geldim, beni görünce hemen saate baktı, ‘Fesühhanallah daha 10 dakika var’ dedi. Ben giderken yine saate bakmış. Öyle dakikti ki, birinin yanında eğlenirsen zehir bile atabilir, azamî tedbir içinde diyor ya... ‘Hiç eğlenmedim Üstad’ım’ dedim. ‘Taamm! Şaban’ımdan başkasına doldurtmam gayrı’ dedi. Adam kıtlığında adam yerine geçtik. Gün aşırı gidiyordum suya...

ÜSTAD EN AĞIR VAZİYETLERDE BİLE LATİFE EDEBİLİYOR

“Yine bir gün sudan geldim, kapıyı açtım. ‘Fesühhanallah!’ dedi. Bu kelimeyi çok kullanırdı Üstad. ‘Fesühhanallah! Ben seni köyüne kaçmıştır diyordum Şaban’ dedi. ‘Neden Üstad’ım?’ dedim. ‘Senin haberin yok!’ ‘Ben sudan geliyorum Üstad’ım’ dedim. ‘Bu edepsiz herifler taharrî ettiler, kitaplarımızı aldılar’ dedi. ‘Eğer benim Şaban duyduysa kaçmıştır, dedim ben’ dedi. ‘Üstad’ım, kaçır mıyım! Kaçmam’ dedim. ‘Kaçmaz, kaçmaz; kahramandır bu, kaçmaz’ dedi. Lâtime ediyor tabi. ‘Sana dokunmuyor mu bu edepsiz herifler?’ dedi.

“Üç tane polis bekliyor, bir de cip... Biri gelip kapının düğmesine dokunuverdi mi: ‘Gel bakalım karakola!’ İtirazsız götürüyorlar. Üstad bunu bildiği için soruyor: ‘Sana dokunmuyor mu bu edepsiz herifler?’ Dedim: ‘Üstad’ım, ben tomofilin girip çıktığı yer var ya, oradan girip çıkıyorum.’ Üstad otomobile ‘tomofil’ derdi. ‘Divane herifler, masumların canını yakıyorlar! Gidip seni şikâyet edeceğim, en çok bana hizmet eden bu diyeceğim’ dedi. Üstad lâtime ediyor.

“Günde üç-beş sefer çıktığım oluyordu. Bir sefer bile bana, ‘Kimsin, necisin?’ diyen olmadı. Akıl fakirliğinden mi nedir, bunlar beni alıp götürecekler diye aklıma bile gelmiyordu. Daha jetonum yeni düşüyor, vallahi inayet altındaymışız! Bir sefer bile sormadılar bana. Hani ortada başka ev olsa derler, o eve giriyor.

HER İKİ AYAK BAŞPARMAKLARI YANINDAKİLERLE BİTİŞİKTİ

“Akşamdan sonra devamlı beni çağırıyordu. Zübeyir Ağabey yapıyormuş benim yaptıklarımı. (Zübeyir ağabeyler o sırada Ankara Hapishanesi’nde) Üstad erkenden kalkar, abdestini alır, en son suyunu ‘Senin nasibin’ der, atardı üstümüze... Kolu ağrıdı mı şöyle kolunu uzatıyordu. Masaj anında bile devamlı okurdu, hiç boş durmazdı. Eğer öbür eli ağrırsa şöyle dönüyor, o elini omzuma koyuyordu. Mesela dizi ağrıyorsa dizini omzuma koyuyordu, orayı masaj yapıyordum. Üstad’ın her iki ayak başparmakları yanındakilerle bitişikti, yapıştı.

ÜSTAD, ‘YEDİ GÖRÜNMEK’ İÇİN YİYORDU

“Bir gün: ‘Şaban sen yemek yapmasını bilir misin?’ dedi. Bilmiyorum, diyemiyorum. ‘Bilirim Üstad’ım’ dedim. Ben de odaya gideceğim de orada pişireceğim zannediyorum. Meğer gözünün önünde pişirttiriyormuş. Neyse sefertası var, içine biraz su kattım.

“Üstad elinde kitap okuyor... ‘Yağ şu kadar yeter mi Üstad’ım?’ dedim. Bir çay kaşığı kadar... ‘Yeter’ manasında bakmadan başımı salladı. ‘Tuz ne kadar katacağız Üstad’ım?’ dedim, ‘Git keçeli! Sen beni konuşturuyorsun!’ diye bağırırdı. Eh, bıraktım gittim.

“Şoför Mahmut’a (Çalışkan) ‘Mahmut, Üstad beni kovdu!’ dedim. ‘Neden?’ ‘Yağı şu kadar mı katayım?’ dedim, kafasıyla ‘Tamam’ dedi. ‘Tuzu ne kadar katacağım?’ dedim, ‘Git keçeli, sen beni konuşturuyorsun!’ dedi. Yani Allah bize merhamet etsin, yağı şu kadar kat, tuzu şu kadar kat, onun için malayani imiş ki tek kelime konuşmuyor. Allah bize merhamet etsin! Ya okuyacak, ya dinleyecek, ya uyuyacak. Bir şahsın arkasından önünden konuşmak, gybet etmek... Tek kelime yok...



Vahşi Şaban Ağabey, Ömer Özcan İZMİR 1993

“Mahmut: ‘Git Üstad’ı konuşurma. Şu elin tuttuğu kadar tuz koyacaksın, bir tane yumurta kıracaksın, iki kaşık yoğurt katacağım, ekmeği doğrayacaksın...’ ‘Ne olacak o?’ dedim. ‘İşte Üstad’ın yediği o’ dedi. Zil çalmadan Üstad’ın yanına varmak mümkün değil. Mahmut: ‘Senin vazifen var, seslenmez Üstad’ dedi. Artık küsüz... Aynı onun dediği gibi yaptım, pencerenin önündeki tahtaya koydum, bıraktım gittim. O zaman buzdolabı yok. Beş dakika geçmeden zili çaldı, gittim. Dedi: ‘Yemeği koy.’ İşaret ediyor, o kadar... Koydum önüne... Bu yemeği üç öğün yedi...”

“Üç öğünden sonra, akşam biz hemen yemeğe otururken zili çaldı. Vardım. O sefertasıyla kapının arkasına dinelmiş, ‘Bu bana çok geldi, size teberrük ediyorum, fakat kabı lazım!’ dedi. İçimden, ‘Kabını da mı yiyeceğiz!’ dedim. Aldım götürdüm. Küçük Ali Ağabey vardı. Ona dedim: ‘Ali Ağabey Üstad bunu teberrük etti, fakat kabı lazımmış.’ ‘Getir, getir’ dedi. Bir açtım, neredeyse pişirdiğim gibi duruyor! Okkalıca üç kaşık alsan hepsi o kadar işte... Şu kadarlık şehriye çorbası ne olur? Yahu ‘hıh!’ diye koklasam gider! Çorbasından ne olur onun? (Şaban Ağabey üç parmağını birleştirerek, şehriye alır gibi gösteriyor.)”

“Yani ‘yemedi’ demesinler diye veya ‘yedi görünmek’ için, sanki ikinci hayat tabakasında yaşamış Üstad... Pişirdiğimi ben biliyorum. İnanır mısınız, bir haftada yediğini ben bir öğünde yesem doymam! Mübalağa değil ha... Şu kadar francala alıyorduk ki (yarım el işareti) onun bütünü ben bir öğünde yiyordum, o bir hafta devam ediyordu. Buna yeme denmez ki...”

Bir gün eline bir fincan tereyağı almış: ‘Fesühbanallah! Bu sefer ben çok obur oldum, bu bir haftada bitiyor!’ dedi. Hâlbuki ben koklasam bir haftada bitiririm onu! Ben de karşısında oturuyorum... ‘Sana kaç hafta yeter Şaban?’ dedi. ‘Bilmiyorum Üstad’ım, kaç hafta yeter?’ dedim. Bana: ‘Benim Vahşim çok çalıştığı için çok yemesi lazım, ben tembelim de...’ diyordu.

ON İKİ SERÇE 12 TALEBESİNİN TAHLİYESİNİ HABER VERDİ

“Üstad bir kuşluk vakti yanımıza geldi, bizim yatakların üstüne oturdu: ‘Size müjdem var’ dedi. ‘Buyurun Üstad’ım’ dedik. ‘Fesühbanallah! bugün 12 tane serçe kuşu, pencerenin kıyasına geldiler, Ankara’daki kardeşlerimizin tahliyesini haber veriyorlar bana’ dedi. ‘İnşallah Üstad’ımız’ dedik. Meğer kerametini gösteriyormuş bize...”

“Beş dakika mı geçti, üç dakika mı geçti, bir telgraf: ‘Tahliye olduk, varıyoruz Üstad’ım!’ diye. Ankara’da hapishanede de 12 kişi vardı.

DERSANENİN BİR DAKİKA BOŞ KALMASI BANA DEHŞETLİ ELEM VERİR!

“Yine bir kuşluk vakti zil çaldı, vardım. ‘Ben Emirdağ’a gideceğim, tomofili hazırlayın’ dedi. ‘Peki Üstad’ım’ dedim. Gittim Mahmut’a: ‘Mahmut tomofili hazırla, Üstad Emirdağ’a gideceğim diyor’ dedim. Gittik yıkadık, yağladık. O zamanlar koca Isparta’da üç-dört tane araba var. ‘Hazır Üstad’ım tomofil’ dedim. Neyse donunu giydirdim, cübbesini giydirdim, taksiye oturttuk uğurladık. Biz bekçiyiz... Orada Mustafa Ezener Ağabey vardı. Ona: ‘Ağabey Üstad kaç günde gelir?’ dedim. Dedi: ‘Bugün gider, yarın orada kalır, yarından sonra gelir.’ ‘Ağabey, ben şöyle bir Bozanönü’ne gitsem olmaz mı?’ (Bozanönü, Şaban ağabeyin köyü) ‘Gidin, ben burayı idare ederim’ dedi. Ama o da gitmiş... Ben köyüme gittim, ertesi gün geri geldim. Bir baktım ki taksi var dışarıda! ‘Eyvah! Cinayet...’ Çıktım yukarıya: ‘Selâmün aleyküm!’ ‘Aleyküm selâm! Ne ağabey hasta mısın? Kabahatini biliyor musun?’ dedi Mahmut. ‘Yahu Mahmut, ne zaman geldiniz?’ ‘Biz o gün döndük’ dedi. ‘O kara yollarına vardık. Üstad dur dedi bana. Durdum... Orada namaz kıldı, evrat okumaya başladı. Bir sefer teklif ettim, ‘Üstad’ım geç kalıyoruz.’ ‘Otur’ dedi. Biraz sonra: ‘Öğlen namazını burada kılacağız’ dedi. Öğlen namazına kaldık mı, zaten gidemeyiz diye düşündüm. O zaman yollar tırtıklı ya... 20’yle, 30’la gidiyor. Şimdiki gibi asfalt yok. Neyse öğle namazını kıldık, Üstad: ‘Geri dönüyoruz’ dedi ve döndük’ dedi Mahmut...

“Mahmut anlatıyor: ‘Geldik baktık kapı kilitli.’ (o hafriyatı alınmış yer vardı, orası ahşap evdi) O evden çıktım... Adam, ‘Sen benim evime nasıl girersin!’ diye bağırı bağırı verdi. Açtım kapıları... O mahallenin de çoluk çocuğu, karısı kızı alışkın, açık bir yer bulsalar kırmadıkları yer kalmazdı. Taksinin her tarafını yıkıyor, yalıyorlardı.¹ Çocuklar kadınlar taksinin etrafında... Üstad çok sıkıldı’ dedi.

“Üstad beni kovar mı acaba?’ ‘Bilmiyorum gayrı’ dedi Mahmut. ‘Eyvah!’ Neyse öğleden sonra gittim, artık yüzüne bile bakamıyorum Üstad’ın. Ha şimdi kovacak, ha birazdan kovacak diye... Neyse öğlen bir şey demedi. İkindide vardık, ikindide de bir şey demedi. Dedim: ‘Herhalde yarın kovacak!’

“Akşam oldu, zil çaldı. ‘Mahmut sen git’ dedim. ‘Ağabey seni çağırıyor’ dedi. ‘Sen şimdi git öğren, nasıl olsa beni kovacak Üstad, sen git öğren’ dedim. Kapıyı açıyor, ‘Ne o?’ demiş. ‘Zil çaldı Üstad’ım.’ ‘Git Şaban’ı çağır’ demiş Üstad. Mahmut geldi: ‘Seni çağırıyor Üstad’ dedi. Eski vazifeye yine başladık fakat bazı lâtifeler yapıyordu, onlar biraz kesildi...

Üç-beş gün geçti, tam hatırlamıyorum, ders okuyorduk. ‘Durun’ dedi. ‘Kardeşlerim! Ben bu dersaneyi âlem-i İslâm dershanesi kabul etmişim. Buranın bir dakika boş kalması, bana dehşetli elem verir!’ dedi. Neyse Üstad gittikten sonra: ‘Ağabey, Üstad ne demek istedi?’ dedim. ‘Anlamadın mı keçeli! Biz dershaneyi boş bırakınca hissedip dönmüş, gelmiş’ dedi. ‘Kovmayacak mı ağabey beni, sen ona bak!’ dedim. ‘Kovacak olsa şimdiye kadar kovardı!’ dedi.

“Meğerse Üstad zerre kadar şahsî kusurlara bakmıyormuş, hizmetine bakıyormuş, biz bilmiyorduk bunu...

ÜSTAD, İNSANLARIN ŞAHSÎ KUSURLARA BAKMAZDI

“Rahmetli Boyacı Rüştü (Çakın) diye bir kardeşimiz, o zaman Paşaköşk’te hizmet ediyormuş. Üstad değil de kendisi anlatıyor: ‘O zamanlar ben fötr şapka giyiyordum. Bir taraftan da Üstad’ın yanına varıp hizmet ediyordum. Bir gün fotörü, silindiri çıkardım şapka (kasket) giydim. Üstad da bir taraftan geldi: Ben seni tanıyamadım sen kimsin? dedi bana. Rüştü’yüm, Rüştü’yüm efendim dedim. ‘Fesühbanallah! O şöyle bir şey giyiyordu’ dedi Üstad. (Şaban Ağabey eliyle başında daire çizerek fötr şapka işareti yaptı.) ‘Onu çıkarmış da bunu, köpeğini çıkarmış da eniğini giymiş’. Fakat sen neden silindir giyiyorsun, neden şapka giyiyorsun? diye tek kelime konuşmamış Üstad...

BANA NEDEN VAHŞİ DEDİ?

“Ben Üstad’ın kulunçlarını kırıyorum ya, bir gün vardım yanına hiç işaret etmiyor, evrat okuyor. Ben de ayakta dineliyorum... Durdu durdu, elindeki evradı koydu: ‘Benim bir Vahşi Şaban’ım olacak, nerede?’ dedi. ‘Buradayım Üstad’ım’ dedim. ‘Sen mi vahşi, ben mi vahşi, Şaban?’ dedi. ‘Ben vahşiyim Üstad’ım!’ dedim. ‘Eski Said daha vahşiydi’ dedi. Neyse vazifemizi yapıp çıktık. ‘Küçük Ali ağabeye, Üstad bana vahşi dedi, neden dedi acaba?’ dedim. ‘Lâtime etmiştir seninle’ dedi. Fakat ilk defa Hüsrev ağabeyi gördüm ya, ona inaniyorum. Bir hizmet vesilesiyle Hüsrev ağabeyin yanına gittim, dedim: ‘Ağabey Üstad bana vahşi dedi, acaba neden dedi?’ ‘Yok mühim değil, vahşi, bedevî diye Üstad lâtime eder’ dedi.

Orada da Savlı birisi varmış, gitmiş Sav’a... Demiş: ‘Üstad, Şaban’a Vahşi Şaban dedi.’ Artık oradan Alaşehir, Alaca derken tâ Almanya’ya kadar uzanmış bu iş! Tâ oradan adam mektup yazıyor; ‘Vahşi Şaban-Bozan-

¹ Şaban Ağabey aynı hatıraları 1 Temmuz 2001 tarihinde Çamlık’ta anlatırken Sungur Ağabey hemen sözünü kesip şöyle bir tashihatta bulundu:

“Şaban Ağabey, Allah razı olsun, kendine has üslûbuyla anlatıyor; ama Üstad’ımız, asla ve kat’a öyle yıkama yağlamalardan hoşlanmaz, rahatsız olurdu.” Ö. Özcan

önü Köyü' diye... Mektup geldi, akrabalarından muhtarın eline geçmiş. 'Dayı bir mektup var ama soyadı değişik. Vahşi Şaban yazıyor!' dedi. 'Getir, getir benim o' dedim. İşte Vahşi demesi böyle oldu...

KABUL ETTİĞİMİZ HEDİYELERİ BİZE YEDİRİYORDU, AMMA NASIL?

"Üstad azamî iktisat, azamî fedakârlık diyor ya... Tek bir kimsenin, tek bir minnetini almamış... Fakat buna rağmen ben, 'Bugün bir üzüm getireyim bakalım' dedim. Ufak bir sepet üzüm getirdim bağdan. Kapıyı açtım, 'ne o?' dedi Üstad. 'Üzüm, Üstad'ım' dedim. 'Bağımızdan mı getiriyorsun?' 'Bağımızdan getiriyorum Üstad'ım' dedim. 'Bir sefere mahsus, Şaban'dan olduğu için reddedemem' dedi. Bizim koltuklara karpuz sığmıyor artık, hediyemizi aldı ya...

"Koydu şöyle, Ceylan'ı çağırdı: 'Kaç kilo gelir bu üzüm?' 'Üç kilo gelir Üstad'ım.' 'Çarşıda kaç para?' 'İşte 15-20 kuruş eder Üstad'ım' dedi. Üstad tuttu bana bir lira verdi. Dedim: 'Üstad'ım, ben satmak için getirdim.' 'Yok! Keçeli, benim düsturumu bozamazsın!' dedi. Koltuklara şimdi kâğıt sığmıyordu artık... Öyle mahcup oldum, o sepeti kafama vursa ondan iyiydi. Aldık lirayı, çıktık dışarıya, dedim: 'Ceylan kardeş, ben buraya üzüm satmaya mı geldim yahu!' 'Ne oldu kardeşim, böyle peşin müşteriyi buldun, daha ne istiyorsun!' diye latife etti.

"Üstad üzümleri birer birer ipe dizdiriyor, üzümler kuruyor çürüyor, ondan sonra da 'ders baklavası' diye bize veriyordu! Onu da gözünün önünde yedirtiyordu, zehir gibi de oluyordu... Karpuz kavun çürür, verir yedirirdi. Rahmetli Tahiri Ağabey, Üstad başka yere baktığı zaman koynuna koyuveriyormuş... 'Niye bize söylemedin ağabey?' dedim. 'Niye söyleyeyim, her şeyi biliyorsun da onu bilemedin mi?' dedi. Artık ben de koynuma koyuveriyordum. Hikmetini de bilmiyoruz ha... Kabul ettiğimiz hediyeleri böyle yedirerek, bize ders veriyordu..."

SEN HİLE YAPIYORSUN

"Rahmetli Ceylan Ağabey çok rahattı Üstad'a karşı. Ona seslenmezdi. Bir elması veya kurabiyesi vardı Üstad'ın, beyaz. Onlar sertleştiği zaman yiyemiyordu, 'ders baklavası' olarak bize dağıtıyordu. Mutlaka kur'a attrarak dağıtırdı. 'Söyle bakalım sen bir say!' İkinciye, üçüncüye söylettirir. Ceylan söyledi mi mutlaka kendine düşürttürür, nasıl hesap ediyorsa en iyisini o alırdı. Bir seferinde yine Ceylan: 'Ben söyleyeyim Üstad'ım' dedi. 'Yok, sen hile ediyorsun Kürt!' dedi. Ceylan, Kürdistan'da (Siirt) askerliğini yapmış da onun için Üstad ona 'Kürt' derdi. Neyse başka kardeş söylediği halde, yine Ceylan ağabeye düştü birincilik. Hemen getirdi tencereyi."

HİZMETTE MİNNET ALTINA GİRMEMEK

"İlk sefer gelip de, Üstad'ın yanına oturduğun zaman mutlaka Risale-i Nur'un okunmasını ve imanının kurtulmasını tavsiye ederdi, en evvel sözü budur. Ben ilk geldiğimde: 'Halin vaktin nasıl Şaban?' diye sormuştum. 'Çiftçiyim Üstad'ım' dedim. 'Yeteri kadar mülkünüz vardır?' 'Yetiyor Üstad'ım' dedim. 'Tam elhamdülillah.' Yani hizmette minnet altına girmemek, Allah için yapmaktır..."

RİSALE-İ NUR'UN KERAMETİ

"Bir gün Hüsrev Ağabey: 'Bugün mecbur Sav'a gideceksin Şaban!' dedi. 'Olur ağabey' dedim. Fakat ayaklarımda çarık ha var, ha yok... 'Sen bunlarla gidemezsin Şaban, benim potinler var askerlikten kalma, onları sana giydireyim öyle git' dedi. 'Olur ağabey' dedim. Potinler 40 numara, benim ayaklarım 43 numara. Bastır bakalım... Bastır, bastır, bastır... Hüsrev Ağabey: 'Biraz suyla yumuşatalım' dedi. Hiç 43 numaraya 40 numara girer mi? Zaten kapıdan çıkıncaya kadar bitti ayaklarım! Neyse verdi omzumza kitapları, yürüdük yayan... 'Yalnız çayda bacak kadar bile su varsa geçme Şaban geri gel, çünkü çok adam yedi o dere!' dedi.

"Bir dere gördüm, ıslanmadım herhalde ben... Tam aklım ermiyor! Ertesi gün Sav'dan döndüm, geldim. 'Nasıl oldu Şaban, o çaydan atlayabildin mi?' dedi. 'Bilmiyorum ağabey, su görmedim' dedim. 'Fesühhanallah! O rahmette (yağmur) suyu görmedin mi?' dedi. O yağmurda, o çayda su olmaması mümkün değil... Risale-i Nur'un kerametine bak... Kerametten filan bir şey anlamıyorum da, o zaman 'hizmet' diyoruz gidiyoruz işte..."

AYAKLARININ ALTINI ÖP BENİ TALEBELİĞE KABUL ETSİN

"Allah rahmet etsin, 16 ciltlik tefsir sahibi Konyalı Mehmed Vehbi'ye² Risale-i Nur'u göstermişler; 'Senin tefsirine uyuyor mu, bakıver' demişler. İtiraz etmiş Risale-i Nur'a..."

² "Konya âlimlerinin Risale-i Nur'u yazmakta ve takdir etmekte olduklarını ve tefsir sahibi Hoca Vehbi'nin (r.h.) Risale-i İhlâs karşısında mağlûbiyetle beraber, Risale-i Nur'a karşı hayran ve takdirkâr olması münasebetiyle, Hâfız Ali demiş: 'Risale-i Nur'un

“Hacılar köyünden koyun çobanı geliyor Üstad’a: ‘Üstad’ım, eğer müsaade edersen Yirmi Birinci Lem’ayı (ihlâs hakkında) Mehmed Vehbi’ye okutacağım’ diyor. ‘Peki’ diyor Üstad. Bu çekiyor çarıkları... O zaman çarık, Mercedes... Varyyor Konya’ya... Halıcı Sabri’nin dükkânına gidiyor. ‘Oo, ayağı çarıklı, başı sarıklı, üstü abalı hoş geldin, ne bu vaziyet!’ diyor Sabri Ağabey. ‘Ağabey ben Mehmed Vehbi’nin yanına gideceğim, bir müşkülüm var onu halledeceğim’ diyor. ‘Bu vaziyette çarıkla, sarıkla onun yanına gidilmez.’ ‘Ben çobanım, ben gideceğim oraya.’

“Meğer Mehmed Vehbi dükkânda oturuyormuş, alıp götürüyor çobanı evine... ‘Nedir müşkülün oğlum?’ diyor. ‘Hocam! Bir Bediüzzaman geldi Isparta’ya, ‘Üç cumaya gitmeyen kâfir olur’ diyor. Böyle bir şey yok da kitabı ona okutturmak için öyle diyor. ‘Eserlerinden birini oku da, bana bir yol göster’ diyor. ‘Peki’ diyor ve Yirmi Birinci Lem’ayı hem okuyor hem ağlıyor, hem okuyor hem ağlıyor. Yemin ediyor, ‘Kardeşim, Mehmed Vehbi’nin imdadına Bediüzzaman yetişti. Eğer bu eserlerin yazıldığını görseydim, bütün eserlerimi yakardım ben!’ diyor. ‘Değil elini, ayaklarının altına öp, beni de talebeliğine kabul etsin, selâm söyle...’ diyor.

“Döndükten sonra Üstad, cümle kapısının önüne çıkıyor: ‘Keçeli! Sahra dolusu kırmızı koyunu tasadduk ettin’ diyerek iltifat ediyor. Çoban da: ‘Sayenizde Üstad’ım...’ diyor.”

ÜSTAD BAYRAMDA BİLE ELİNİ ZORLA ÖPTÜRDÜ

“Bir kurban bayramı... Üstad Hazretlerinin elini öpmeye gittik. Fakat, ‘El öptürmek, yüzüme tokat vurmak gibi geliyor!’ dedi ve elini vermedi. Bayramda bile öptürmedi. Biraz sonra Eğirdirli Çilingir Ali (Savran) geldi, daha kapıda söyledik. Bağırarak: ‘Ben öperim!’ dedi. Üstad da duyuyor...

Bağıra bağıra: ‘Üstad’ım Elini öpücem... Üstad’ım Elini öpücem...’ dedi. ‘Yok! Olmaz, düsturumu bozamazsın’ dedi Üstad. Çilingir Ali ısrar etti: ‘Üstad’ım bayram bugün, bayram...’ derken Üstad mecburen elini uzattı. (Şaban Ağabey hem gülüyor, hem de Üstad’ı taklit ederek anlatıyor.) Biz de o sayede öpmüş olduk.

ÜSTAD’IMIZIN CENAZESİNE GİTTİM, FAKAT...

“Ben köyüme (Bozanönü) salı günü gelsem anamın babamın ihtiyaçlarını görür, Çarşamba günü Isparta’ya dönerdim. Yine bir gün çarşamba günü döndüm. Tahiri Ağabey soğuk haberi verdi. ‘Urfa’da İpek Palas Otelinde Üstad vefat etmiş. Şu dershanenin anahtarını al, işleri görüver, ben Urfa’ya gidiyorum’ dedi. ‘Olur ağabey’ dedim, anahtarını aldım. ‘İzmir’den bir avukat gelecek, onu iyi karşıla, iyi ağırla’ dedi. ‘Olur ağabey’ dedim. (Şaban Ağabey, avukatın adını hatırlayamadı. Necdet Doğanata olabilir) Avukatı karşıladım, ‘Soğuk haber var Üstad vefat etmiş!’ dedim. Avukat ‘Yapma! Müjde mi veriyorsun!’ diye bana kızdı. ‘Ben Urfa’ya gidiyorum’ diyerek mahkemeye de girmeden ayrıldı.

“Ahmet Gümüş o zamanlar Isparta İmam Hatip’te okuyordu. Fakir, garip bir talebeydi. Urfa’ya otobüs tutmuşlar, gidiş dönüş 60 lira kişi başına... Baktım Ahmet Gümüş şoförün arkasındaki koltukta oturuyor. ‘Senin paran var mı gidiyorsun!’ dedim. Bana: ‘Oraya parayla değil, imanla gidilir!’ dedi. Kafam karıştı: ‘Benim imanım yok mu yahu!’ Dershanenin anahtarını birine teslim ettim, yanına oturdum. Birinden 100 lira borç alarak, ‘Ben de imanla gidiyorum’ dedim.

“Urfa’ya vardık. Bize, ‘Cuma namazını müteakip kılınacak’ denmişti. Cumadan 1,5 saat evvel vardığımız halde kalabalık yoktu. Meğer karışıklık çıkar diye, valinin emriyle bir gün önce akşamüzeri dergâha defnetmişler Üstad’ı... Akşama tekrar Isparta’ya döndük.”

HAPİSHANEDE CANİLER NAMAZA BAŞLAYINCA...

Şaban Ağabey, Hüsrev ağabeyden dinlediği bir hatırayı, onun dilinden şöyle anlattı:

“Afyon hapishanesinde (1948) beni 50-60 kişilik canilerin koğuşuna verdiler. Burada öldürsünler diye... İçeri girdim selâm verdim, selâmımı alan olmadı. Üç gün betonun üzerinde yattım. Yemekleri, koğuşun bir deliği vardı, oradan veriyorlardı. Yoksa dışarı çıkarsalar mutlaka bir cinayet çıkarıyorlarmış. Üç günden sonra, 150 yıl hüküm yemiş, koğuşun kralı geldi. Sertçe: ‘Hoca mısın sen?’ dedi. ‘Eh işte, namaz kılarım.’ ‘Peki bir soru sorsam bilir misin?’ ‘Bildiğim bir şeyse söylerim’ dedim. ‘Söyle bakalım: Ben şu kadar adam kestim, şu kadar adam yaktım, şu kadar ırza namusa musallat oldum. Ben cennete mi gideceğim, cehenneme mi?’

“Ben dedim: ‘Kardeşim, sen şuraya oturursan ben sana cevap veririm.’ ‘Nerelisin sen?’ ‘Karadenizliyim.’ ‘Karadeniz’e bir damla su damlatılsa çoğaldığı belli olur mu?’ ‘Hayır.’ ‘Peki, o denizden bir damla su alınsa eksilir mi?’ ‘Yok.’ ‘Kardeşim! Eğer sen sıdk ve sadakat ile, bir daha yapmamak niyetiyle tövbe etsen, beş vakit namazını kılsan, Cenab-ı Hakk’ın öyle rahmet ve umman denizleri var ki, senin istemiş olduğun bir damla bile gelmez Ona... Cenab-ı Hakk’ın affetmediği hiçbir şey yok. Cenab-ı Hak’tan ümit kesmek şirktir. Tövbe

bir kerametidir, öküze et ve arslana ot atmaz. Öküze ot verir, arslana et verir. O arslan Hocanın en evvel İhlâs Risaleleri eline geçmiştir.” (Kastamonu Lâhikası, 255)

edersen, namazını kılarırsan, cennetin ortasına gidersen...' 'Haaa, demek bana cennet var mı hocam? Kalkın lan deyyuslar! Bana cennet olduktan sonra size haydi haydi vardır' diye herkesi topladı. Hemen bir battaniye geldi, çevirdiler. 'Herkes gusül abdesti alsın!' dedi. İstersen alma! Herkes gusül abdestini alıyor. 'Hocam, sen hocasın, biz cemaatiz' dedi.

"Neyse öğleyi kıldık... İkindiyi, akşamı, yatsıyı kıldık. 'Kalkın lan, şu yatakların hepsini yığın bakalım şuraya.' 'Ne olacak o yataklar?' 'Hocam, sen üç gün o betonun üstünde yattın ya, şimdi üç gün biz betonun üstünde yatalım da sen yatakta yat.' İman nuru içeri girince nasıl inkişaf ediyor fitratlar, gördün mü Şaban? Çoğu da mecburen namaz kılıyor ha... Ben bunlar sıkılmasınlar diye 'El Fatiha' diyorum, evratları sonra okuyorum. Geldi bir gün: 'Hocam, bir şeyler mırıldanıyorsun, iyi bir şeylerse biz de edelim.' 'Yapabilir misiniz?' dedim. 'Yazıver şunu' dediler. Artık okuma yazma bilmeyen kara cahiller bile bir bağırıyor ki: 'Ya Cemili ya Allah, Ya Karîbü ya Allah!' diye koğuşu yıkıyorlar... Müdür duymuş bunları, hemen gardiyana: 'Gel, isyan var galiba o koğuştaki, bak gel' diyor. Bakmışlar kimi yeleşini, kimi çarşafını sermiş, namaz kılıyorlar. Müdür: 'Neymiş o?' 'Müdürüm, o hocanın arkasında namaz kılıyorlar' demiş. 'Yapma yahu, orayı da mı zehirledi bu adam!' demiş. Bak Şaban, zehiri görüyor musun? Bir tekinin bile hakkından gelemeyenler, namaza başlayınca 'zehir almış' oluyorlar.

"Müdür: 'Derhal o hocayı oradan alın, başka yere verin' diyor. Gardiyan geldi, fakat içeri girmesi mümkün değil, zaten korkuyor adam... O delikten bağırıyor: 'Hocam, lütfen buraya gelir misin?' 'Ne olacak?' 'Hocayı başka koğuşa alacağız.' 'Haydi oradan! Hadi gir bakalım, aç kapıyı al hocayı...' 'Hocam sen hiç korkma, hiç kimse seni alamaz. Burası hükümet yeri... Fakat hocam bu hapisten kurtulursam, yayan senin ziyaretine varacağım.' 'Yok, lüzum yok kardeşim, sen imanımı kurtar, yeter' dedim.

"Bir af çıkmış, bunlar dışarı çıkmışlar... Yayan Isparta'ya kadar geldi: 'Hocam, köyüme gitmeden senin yanına geldim.' 'Kardeşim senin anan baban vardır, niye buraya geldin sen?' 'Ne diyorsun sen hocam, Amerika'ya gitsen yine oraya gelecektim ziyaretine! Hapishanede öyle bir sıkıntı vardı ki, bir bıçak bulsaydım karnıma saplayıverecektim! Bir ip bulamıyordum ki boynumdan asayım bu hayattan kurtulayım. Ne diyorsun hocam! Senden gördüm her şeyi... Bazen hoca gönderiyorlardı oraya, sorardık: 'Hocam, bir soru sorsam bilir misin?' 'Söyle bakalım.' 'İşte ben böyle ettim, şöyle ettim; ben cennetlik miyim, cehennemlik miyim?' 'Senin cennetlik yerin kalmamış!' diyordu. 'Allah senden razı olsun hocam!'"

TELİF ANINDA ÜSTAD'IN SESİ GELİYOR, KENDİ GÖRÜNÜYORDU

Şaban Ağabey, Şamlı Hafız Tefvik ağabeyin kendisine anlattığı bazı hatıraları da bize nakletti:

"1960'ta Üstad'ın vefatından sonra Barla'da bir mevlit okuttuk. Mevlitten sonra Şamlı Tefvik Ağabey: 'Gelin gençler, size Risale-i Nurların ilham-ı İlâhî olduğunu ispat edecek, kendi yaşadığım hatıralardan anlatacayım' dedi. Oturduk ve dinledik:

"Bir gün Üstad: 'Şamlı hazırlan, Çam Dağı'na gideceğiz' dedi. Ben defteri kalemi aldım, yola çıktık, oraya vardık. 'Şamlı kendine de bana da yer hazırla, öğlen namazını kılacağız' dedi. Hazırladım, öğlen namazını kıldık. Birden komutvari: 'Şamlı, yaz!' dedi bana bağırarak... Neyse yazıyorum... Fakat etrafıma bakıyorum, kendisi yok! Allah Allah nereye gitti Üstad! Sesi kulağıma rahat geliyor, fakat etrafıma bakıyorum yok... 'Tamam!' deyiverdi ve telif bitti. Neyse biraz sonra görüldü. 'Nereye gittin Üstad'ım, seni göremiyordum' diye sormaya karar verdim, kendi kendime... 'Bir şey soracaktım hocam' der demez, 'Ben ne biliyorum bana soruyorsun, hadi oradan!' diye bir azarladı beni, kesti gitti...

SABAHA KADAR 60 SAYFA YAZMIŞIM FARKINDA DEĞİLİM!

"Barla'ya geldik. 'Şamlı! Şunları şöyle başlangıç yap, başlarını yazıver' dedi. 'Yok! Sırası değil, ben yorulmuş yatıyorum' dedim.' 'Tamam tamam, sen yorulmuş da şöyle bir başlangıç yap; iki satır yaz, öyle yat.' 'Ha, öyle olur' dedim. Kardeşler inanır mısınız, o diviti o mürekkebe bir sefer mi bandırdım, iki sefer mi bandırdım, hiç aklım ermiyor.

"60 sayfa yazmışım sabaha kadar, hiç farkında değilim. Bir baktım kapı açıldı, tam 60 sayfanın son satırına gelmişim o bitti, kapı açıldı. Baktım Üstad. 'Ne o?' dedim. 'Namaz kılacağız' dedi. 'Ne namazı?' 'Sabah namazı.' 'Yahu daha hiç yatmadım.' 'Yatarsın sen, yatarsın; namazı kılar, yatarsın' dedi. Üstad'ın böyle kerametlerini çok gördüm."

DEHŞETLİ BİR YILAN GELİYOR Kİ, NASIL GELİYOR...

Yine Şamlı Hafız Tefvik Ağabey anlatıyor:

"Barla'yı geçince bir ağaç var, bir gün o ağaca gittik. Telif zamanı... Oturduk oraya... Fakat Üstad ne konuşuyor, ne de yaz diyor bana... O oturuyor, ben de oturuyorum. Epeyce oturduk... 'Karşıda dehşetli bir yılan! Nasıl geliyor ama... Eyyvah hocam, gittik!' dedim. 'Sus Keçeli!' dedi. 'Yahu hocam gittik!' 'Sus! Bütün mahlû-

kat emir dairesinde hareket eder. Hiçbir mahlûk yoktur ki emrinden dışarı çıksın...' 'Yahu hocam, emir me-mir dinlemez bu!'

"Şöyle 10 metre kadar kaldı, hemen tuttu sarığını önüne atıverdi. Yılan geldi sarığa dolanıverdi, altına gir-di üstünden geçti, etrafında dolaştı. Ben korkudan Üstad'ın arkasına saklandım, ısırırsa evvela onu ısır-sın diye! Sonra yılan bıraktı gitti. 'Bu ne hocam?' dedim. 'Ben ne biliyorum...' dedi. Ondan sonra telife başladık."

MEKKE'DE OLSAYDIN SADECE ŞAHSINI KURTARACAKTIN

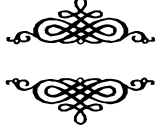
Ceylan Ağabey, Şaban ağabeye şu hatırayı anlatmış:

"Bir gün sekiz-on çocuğu olan Diyarbakırlı bir adam, çocuklarını evlendirmiş barklandırmış ailesi ölüve-rince de: 'Ben Mekke'nin etrafında ölmek için gideceğim' demiş ve gitmiş. İki sene Mekke'de kalıyor. Bura-dan giden bir delil (hacı rehberi) ona demiş: 'Sen ne arıyorsun burada!' 'Ben Beytullah'ın etrafında ölmek için geldim...' 'Kardeşim! Bu söylemez beyttir. Isparta'da söyler beyt var, git intisap et imanını kurtar.' 'Be-nim param yok ki, nasıl gideceğim!' 'Ben sana bir kâğıt vereyim, hududa kadar gider, oradan içeri girersin...'

"O zamanlar Isparta'ya ikindiden sonra tren gelirdi. İkinci namazını kıldık. Üstad: 'Gidin, benim trenden inecek misafirim var alın gelin' dedi. Zübeyir ağabeyle ikimize... 'Zübeyir Ağabey, kimi götüreceğiz Üstad'a misafir olarak?' dedim. 'Kardeşim Üstad dedi, mutlaka bir misafiri gelecektir' dedi.

"Birimiz sağdan, birimiz soldan gittik. Eskiden âdetti, otelciler, 'Benim otelde yatsın' diye inenlerin bavul-larını alıverirlerdi, müşteri kapmak için... Bir baktım, 'Şu adamın bavuluna sarılıvereceğim' dedim. 'Oğlum, ben otelde yatmayacağım burada Bediüzzaman varmış, onun yanına gideceğim' demez mi! 'Hey! Zübeyir Ağabey gel yakaladık...' Adama sorduk: 'Üstad trenden inecek diye seni tanyor muydu?' Adam da şok geçir-di, 'Hayır' dedi. Sanki Mekke'de bir televizyon, Isparta'da bir televizyon vardı... Neyse aldık getirdik.

"Üstad tâ cümle kapıya kadar gelmiş, bekliyordu. Beş-altı metre kaldı: 'Kardeşim Hasan! Söyler beyt, Ri-sale-i Nur'dur. Oku, imanını kurtar.' Adam oturuverdi oraya... Neyse aldık bunu içeriye... Üstad: 'Kardeşim Hasan! Eğer Mekke'de olsaydın şahsını kurtaracaktın. Şahsî kemalât zamanı değil, iman kurtarma zamanı... Senin akrabaların torunların vardır, onların imanlarının kurtulmasına vesile olacaksın. Bu dünyada en bü-yük mesele, iman kurtarmak meselesidir. Ben bile şu halimle hizmet etmek istiyorum.' Ona yarım saat kadar ders yapıp bir bavul kitap veriyor ve Diyarbakır'a gönderiyor. O zat oraya maya oluyor."



(1851 – 1914)

ŞEYH MEHMET CELALÎ

Şeyh Mehmed Celâlî Hazretleri, Doğubayazıt'ta, Bediüzzaman'a çocuk yaşlarında iken üç ay ders veren zattır. Aslen Arvaslıdır. Uzun müddet Celâlî kabilesi arasında kaldığı için kendisine "Celâlî" denilmektedir. 1851 yılında dünyaya gelmiş, 1914'te Siirt'in Şirvan ilçesinde vefat etmiştir. On biri erkek, dokuzu kız olmak üzere yirmi evlâdı vardır. Çocuklarından Hoca Sabri'nin oğlu İbrahim Barış, dedesi Şeyh Mehmed Celali ile ilgili bu araştırmamın en temel kaynağı olmuştur.

• **BRAHİM BARIŞ** 1938 Ağrı-Doğubayazıt doğumlu olup, Bediüzzaman'ın, o günkü unvanıyla Molla Said'in Doğubayazıt'ta üç ay ders aldığı Şeyh Mehmet Celalî'nin torunudur. İbrahim ağabeyin babası Hoca Sıddık da, Bediüzzaman'la beraber kendi babası Şeyh Mehmet Celalî'den ders almıştır. İbrahim Ağabey halen Doğubayazıt'ta esnaflık yapmaktadır. 30 Temmuz 2002 tarihinde Doğubayazıt'a gidip, İbrahim Barış'ı dükkanında buldum ve babasından dinlediği o döneme ait hatıraları sordum, kaydettim.

Hatıraların daha iyi anlaşılabilmesi için, önce Şeyh Mehmet Celalî, Doğubayazıt ve Ahmed-i Hani (Hani Baba) Hazretleri hakkında kısaca malumat vermekte fayda var:

ŞEYH MEHMET CELALÎ HAZRETLERİYLE ÜÇ AYLIK TAHSİL

Tarihçe-i Hayat'ta, Molla Said'in Şeyh Mehmet Celalî Hazretlerinden aldığı üç aylık tahsil meselesi şu şekilde izah edilmektedir:

"...Birkaç gün sonra Vastan kasabasına gitti ise de, orada tebdil-i hava için ancak bir ay kadar kaldı, bilâhare Molla Mehmet isminde bir zatın refakatinde Erzurum vilayetine tâbi Bayazıt'a hareket etti. Hakikî tahsiline işte bu tarihte başlar. Bu zamana kadar hep sarf ve nahiv mebâdileriyle meşgul olmuştu ve İzhar'a kadar okumuştur.



BEDİÜZZAMAN'IN HOCASI ŞEYH
MEHMET CELALÎ'NİN TORUNU
İBRAHİM BARIŞ VE ÖMER ÖZCAN

"Bayazıt'ta Şeyh Mehmet Celalî hazretlerinin nezdinde yaptığı bu hakikî ve ciddi tahsili, üç ay kadar devam etmiştir. Fakat pek gariptir. Zira Şarkî Anadolu usul-ü tedrisiyle, Molla Cami'den nihayete kadar ikmal-i nüsah etti. Buna da her kitaptan bir veya iki ders, nihayet 10 ders tederrüs etmekle muvaffak oldu ve mütebakisini terk eyledi. Hocası Şeyh Mehmet Celalî Hazretleri niçin böyle yaptığını sual edince, Molla Said cevaben: 'Bu kadar kitabı okuyup anlamaya muktedir değilim. Ancak bu kitaplar bir mücevherat kutusudur, anahtarı sizdedir. Yalnız sizden şu kutuların içinde ne bulunduğunu göstermenizin istirhamındayım; yani

bu kitapların neden bahsettiklerini anlayayım da, bilâhare tab'ıma muvafık olanlara çalışırım' demiştir.” (Tarihçe-i Hayat, 33-34)



DOĞUBAYAZIT VE AHMED-İ HANİ HAZRETLERİ

Bugünkü Doğubayazıt, ovaya inmiş vaziyette. Aslında Yukarı Bayazıt, yani Üstad'ımızın ders aldığı medresenin de bulunduğu Eski Bayazıt, meşhur İshak Paşa Sarayı ile Ahmed-i Hani¹ Hazretlerinin türbesinin bulunduğu aynı yamaçtadır. Bunlar birbirlerine bir-iki yüz metre kadar yakınlar. Ovada kurulan şimdiki Doğubayazıt'tan ise yedi-sekiz kilometre uzaktalar...

Ahmed-i Hani Hazretlerinin türbesi, yamaçtaki eski Bayazıt'ın en yukarısında, çok mübarek veli zatların mezarlarının tam ortasında sarp dağların arasında kalıyor. Fakat 90'lı yıllarda belediye Ahmed-i Hani hazretlerinin türbesini de kapsayacak şekilde buraya bir cami yapmış ve etrafını yeşillendirerek piknik yerleri hazırlamış. Yerli halk Hani Baba diye tesmiye ediyor. Eski Bayazıt'tan günümüze tek bir ev bile ayakta kalmamış...

Tarihçe-i Hayat'ta şu şekilde bahis vardır:



Bediüzzaman, Kürdlerin edib dâhîlerinden Molla Ahmed Hâni Hazretlerinin, **gündüzleyin bile havf (korku) ile girilen** kubbe-i saadetine kapanır, bazen geceleyin de orada kalırdı.

Bundan dolayı ahali, Bediüzzaman'a: "**Ahmed Hâni Hazretlerinin feyzine mazhar olmuştur**" diyordu.

(Tarihçe-i Hayat 33)

¹ Ahmed-i Hani Hazretleri 1600'lü yıllarda Osmanlı döneminde yaşamıştır. Hakkari Han köyü doğumludur.



“Salisen: Nadir konuşuyordu. Kürtlerin edip dâhilerinden Molla Ahmed Hani Hazretlerinin, gündüzleyin bile havf ile girilen kubbe-i saadetine kapanır, bazen geceleyin de orada kalırdı. Bundan dolayı ahali, Bediüzzaman’a, ‘Ahmed Hani Hazretlerinin feyzine mazhar olmuştur’ diyordu. Bu hali, müşarünileyhin kerametine hamlederlerdi. O vakitlerde kendisi 13-14 yaşlarında idi.” (Tarihçe-i Hayat, 35)

MOLLA SAİD, HANİ BABA’NIN KABRİNDE GECELEYİN DERS ALIYOR

İbrahim Barış ağabeyin babası Hoca Sıddık, Üstad’ımızla beraber üç ay babası Şeyh Celalî’den ders almışlar. Sıddık Hoca, Molla Said ile babası Mehmed Celali arasında geçen hadiseleri çocuklarına da anlatmış. Bu hatıralarla ilgili İbrahim ağabeyden kaydettiklerimiz:

“Babam Hoca Sıddık 1956 senesinde vefat etti. Bediüzzaman Hazretleri, Doğubayazıt’ta dedem Şeyh Mehmet Celalî’den üç aylık ders aldığı sırada, oğlu, yani babam Sıddık Hoca da varmış. Yalnız babamın yaşı daha küçükmiş...”

“Pederimin bana anlattıklarına göre, Bediüzzaman Hazretleri geceleri ortadan kayboluyormuş. Diğer talebeler bunu dedeme sormuşlar: ‘Hocam! Said geceleri kayboluyor, bu hoş bir şey değil; acaba nereye gidiyor?’ Mübarek dedem Şeyh Mehmet Celalî, talebelere biraz sertçe çıkışarak: ‘Sizin Said’le hiçbir alâkanız yok, ona karışmayın!’ diyor. Buna rağmen dedem iki talebe tayin ediyor, ‘Said’i gece takip edin, nereye gidiyor bakın; ama pişman olacaksınız!’ diyor.

“O iki talebe gizlice saklanarak gece Said’i takip ediyorlar, bakıyorlar ki mübarek Molla Said, Hani Baba’nın kabrine gidiyor ve takip edenler bir sesler işitiyorlar; ‘Evet hocam, evet hocam!’ diye. O talebeler Molla Said’in Hani Baba’dan ders aldığı burada duyuyorlar. Sonra babamın anlattığına göre bu iki talebe geri dönüyorlar ama renkleri, benizleri atmış, neredeyse düşecek halde geri geliyorlar. ‘Böyle böyle oldu; Said, Hani Baba’dan ders alıyor’ diye meseleyi anlatıyorlar. Dedem: ‘Ben size demiştim, sizin Said’le işiniz yok, ona karışmayın.’

“Sabah oluyor, dedem talebelere ders verirken, Said’e ‘Şu şu kitapları getir’ diyor. Bakıyorlar ki Molla Said gelen bütün kitapları halletmiş, bitirmiş... Diyor: ‘Said artık senin benimle işin bitti, ben senin icazetini vereceğim, çık git.’ ‘Yok! Benim üç aylık müddetim var, üç ayı tamamlayıp ondan sonra gideceğim’ diyor Molla Said... Nitekim üç ayı tamamladıktan sonra Siirt, Bitlis taraflarına gidiyor.

BABAMIN ÜSTAD’LA MUHABERELERİ DEVAM ETTİ

“Pederim Hoca Sıddık, burada yani Doğubayazıt’ta fahrî olarak iki sene müftülük yaptı. Babamla Bediüzzaman haberleşirdi. Hatta buradan bizim akrabalar Üstad’ı ziyarete gittiklerinde ‘Şeyh Mehmet Celalî’nin yeğenleri’ diye takdim ettiklerinde hemen huzuruna aldırıyor, ‘Siz benim üstadımın akrabalarısınız’ diyerek ayağa kalkıyor: ‘Hoca Sıddık hayatta mıdır? Nizamettin hayatta mıdır?’ diye dedemin çocuklarını tek tek soruyor. Bizzat kendisi babama, ‘Asâ-yı Mûsa’ kitabı gönderdi. Kitap duruyor, fakat mektup zayi oldu... Dedem Şeyh Mehmet Celalî talebe okutmak için Siirt taraflarına gidiyor, mezarı Şirvan’dadır.”

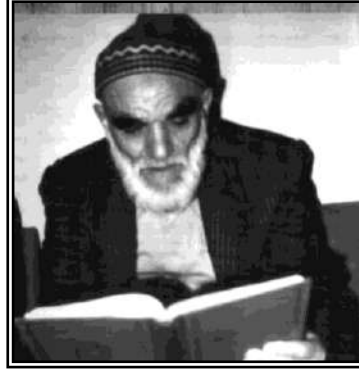


Şeyh Mehmet Celali'nin kabri. SİLVAN



**Şeyh Mehmet Celali Hz. Oğlu Molla Sıddık ile torunu İbrahim Barış
Doğubayazıt kabristanında yan yana yatıyor**

Bediüzzaman'ın ders arkadaşı Şeyh Mehmed Celali'nin oğlu Molla Sıddık ve torunu İbrahim Barış Doğubayazıt kabristanında yan yana yatıyorlar



(1900 – 1977)

TÂHİRÎ MUTLU

YİRMİNCİ ASRİN tam başında, 1900 senesinde dünyaya teşrif eden Tahiri Mutlu Ağabey, Isparta Atabeylidir. Üstad Bediüzzaman'ın ifadesiyle “Kahraman Tahiri” iman kurtarma davasının sarsılmaz ve yılmaz bahadırıdır.

Üstad'ımızın bütün vasiyetlerinde vâris olarak adı geçen Tahiri Mutlu Ağabey, Hz. Bediüzzaman'la beraber Denizli ve Afyon Hapishanelerinde aynı çatı altında yatmıştır. Tahiri Ağabey, Risale-i Nur'un el yazısıyla çoğaltılma dönemlerinde, parmaklarını matbaa tuşları gibi çalıştırarak yazdığı binlerce nüshayı, iman hakikatlerine susamış muhtaçların manevi imdadına göndermiştir. Vefatlarına kadar hayatı, ya “Medrese-i Nuriye”lerde veya “Medrese-i Yusufiye”lerde geçmiştir. 3 Nisan 1977'de İstanbul'da vefat etmiştir. Mezarı Eyüp Sultan Kabristanı'ndadır. Mübarek cenazesinin kaldırılma safahatını başından sonuna kadar takip etme şansımız olmuştur. Ayrıntılı olarak anlatımı gelecek...

Tahiri Mutlu Ağabey çoluk çocuğuyla beraber bütün dünyevî varlığını, bağımlı bahçesini hizmet yolunda sarf etmiştir. Risale-i Nur'da muhtelif vesilelerle bu fedakârlık şöyle teyit edilmektedir:

“Bizi ve Kastamonu şakirtlerini kıyamete kadar minnettâr eden ve müstesna kalemîyle Risale-i Nur'un he-men umumunu bu havaliye yetiştiren, evlât ve peder ve valideleri ve refikası ile Risale-i Nur'a hizmet eden kahraman Tahiri kardeşim!” (Kastamonu Lâhikası, 258)

“Tahiri'nin Denizli hapsinde unutulmaz halisane hizmetiyle ve Nurlara sarsılmaz sadakatiyle ve yılmaz zekâvetiyle ve çekilmez bahadırılığıyla, daire-i Nur'da ehemmiyetli makamı için bütün bu defaki mektubunu lâhikaya geçirdik. Başta Nur'un şakirtlerinden validesi Zübeyde olarak, akrabasına ve rüfekasına selâm ederim. Cenab-ı Hak onlardan ebeden razı olsun! Âmin...” (Emirdağ Lâhikası-I, 161)

Bayram Yüksel Ağabey: “Bir kabahatimizden dolayı Üstad hiddetlendiği zaman biz önce Tahiri ağabeyi gönderirdik. Üstad da: ‘Tahiri'nin hatırı için sizi affettim!’ derdi...” diye anlatırdı bizlere.

İstanbul Kocamustafapaşa semtinde Tevruz Apartmanı'nda ikamet eden Tâhirî ağabeye yaptığımız ziyaretlerde kendisini daha yakından tanıma imkânımız oluyordu. Şöyle: “Tahiri Ağabey daima Kur'an hürufuyla yazılan risalelerden okurdu. Bir gün bize: ‘Üstad bana ve Hüsrev'e yeni harfî yasakladı’ demişti. İşin sırrını, Üstad'ımızın Şualar'daki bir mektubunu okuyunca anladık:

“Kardeşlerim! Yeni hurufla yazdığımız iki mesele, ciddiden tesirini gösterdi. Birinci, İkinci, Üçüncü Meseleleri de yazılsa çok iyi olur. Fakat Hüsrev ve Tahiri gibi kalemleri, Kur'an'a ve Kur'an hattına mahsus ve memur olmalarından bana endişe verir. Başkalar yazsalar daha münasıptır.’ (Şualar, 304)

“Bir gün Tevruz Apartmanı'nda arkasında ikindi namazı kıldık. Hiç düşünmeden imamlık yaptığı seccadeyi katlayıp bir köşeye atıverdim. Tahiri ağabey gülererek, o muhteşem gür sesiyle, ‘Keçeli! O, Üstad'ın seccadesidir, niye atıyorsun!’ diye ikazda bulundu. Her hareketi, her tavrı ‘Üstad'a sadakat’ ölçüsünün işaretlerini taşıyordu. Tahiri Ağabey, Üstad'ımızın duasıyla kendi makamını bilmeyen velilerdendi...”

“Tahiri Ağabey pek hatıra anlatmaz, biz de fazla soramazdık. Fakat diğer ağabeyler ve yakınında bulunanlar, destansı hizmetlerini hep anlatırlar. Elimizde ses kayıtları var. Bu kayıtlar Tahiri ağabeyi anlatabilmek için en sağlam, en temel kaynaklarım olmuştur. Kısa bir video görüntüsü de var arşivimde.

İşte Tâhirî Mutlu Ağabey:

TAHİRİ'Yİ LÜTFİ'NİN YERİNE KAZANALIM

Isparta/Sav kahramanlarından o günlerin şahidi Hasan Kurt Ağabey anlatıyor:

“Atabey’de Lütfî ağabeyin vefatından sonra İslamköylü Hafız Ali Ağabey: ‘Lütfî’nin yerini Tahiri doldurur, Tahiri’yi onun yerine kazanalım’ diye hususî alâka göstermiş ve Tahiri Ağabey bu şekilde hizmete dâhil olmuş...” Hafız Küçük Lütfî ve Tahiri Mutlu ikisi de Atabeylidir ve aynı yaşadılar. Üstad Hazretlerinin çok yerlerde Tahiri ağabeye ‘Lütfî’nin halefi’ diye bahsetmesinin sebebi de budur:

“Mehmet Tahiri, Küçük Lütfî’nin hayrî’l-halefi ve Atabey’in kahramanı, bu havaliye nurlu ve güzel hediyeleri çok kıymettardır.” (Kastamonu Lâhikası, 85)

TAHİRÎ, DÜNYADA KENDİSİNİ BİLMESİN

Bayram Yüksel Ağabey, Tahiri ağabeyi bize şöyle anlatmıştı:

“Ben, Üstad’ın Tahiri Ağabey gibi hiçbir ağabeyden bahsettiğini duymadım. Üstad: ‘Tahiri, dünyada kendisini bilmesin...’ diyordu devamlı... Üstad bir gün, ‘Tahiri!’ dedi. ‘Buyur efendim!’ ‘Azıcık kendini bilmek mi ister misin, bu hizmette istihdam olunmanı mı istersin?’ ‘Aman efendim, aman efendim! Ben kendimi bilmek istemiyorum, istihdam olunmamı istiyorum’ demişti. Allah razı olsun, Tahiri Ağabey gibi Nur talebeleri dua musluğu idi. Bilhassa fedakâr ağabey ve kardeşlerimize, yani Nur talebelerine öyle dua ederdi ki, Peygamberimizden (a.s.m.) sonra bütün Nur talebelerine teker teker dua ediyordu. Ve ondaki fedakârlık hiçbir kimsede yoktu...”

TAHİRÎ AĞABEY HER ŞEYİNİ SATIP HİZMETE KULLANDI

Bayram Yüksel: “Üstad hava almak için umumiyetle her gün gezerdi. ‘Ben gıdasız, yemek yemeden yaşayabilirim ama havasız yaşayamam’ derdi. Bunu her gün söylerdi. Hatta soba yaktık mı hemen pencereleri açar, havalandırırdı. Üstad’ın dizleri ağrıyordu, çok rahatsız oluyordu, dizlerini ovalardık. İşte o zaman bakardık, Tahiri Ağabey bir cip veya bir fayton almış gelmiş... Üstad: ‘Evlâtlarım şuraya da gidelim, şu tepeye de gidelim’ derdi. ‘Ama Üstad’ım benzinimiz yok’ derdik. Bizi hiç sıklamadı Tahiri Ağabey. O anda ne kadar tarlası varsa satıp satıp hizmete vermişti.

“Biz Isparta’ya vardık, başka kimsemiz de yoktu. Bana bir gün: ‘Ahi, ahi! Damatlara mı kalacak? Allah onların rızkını verir’ dedi. Hakikaten bir evi kalmıştı, onu da sağlığında Kur’an’a verdi. En bahtiyar odur, her şeyini verdi hizmete, Allah razı olsun. Hiçbir gündün bir güne, Üstad’a, ‘Olmaz Efendim’ yoktu. Hiç, kat’iyen demedi. ‘Tahiri!’ dendi mi, ‘Tamam efendim’ derdi. Onun için Üstad: ‘Yâ Rabbi! Tahiri kendini bilmesin’ diyordu. Mükerrer defa, belki en aşağı yirmi sefer duymuşumdur bunu. Hiçbir ağabey hakkında duymadım böyle...”

KALEMİ MATBAA GİBİ ÇALIŞTIĞI GİBİ TAB İŞLERİ DE...

O tarihlerde (1946) Türkiye’de iki adet “teksir makinesi” vardı. Birisi İnebolu’da... Selahattin Çelebi tarafından alınmış, babası Ahmet Nazif Çelebi’nin evinde faaliyet gösteriyordu.

Diğeri ise Isparta’nın Sav köyünde, İbrahim Gül ağabeyin evinde idi. İşte bu ikinci makineyi Tahiri Ağabey İstanbul’dan getirmişti. Afyon müdafaasında (1948) bunu şöyle açıklıyor:

“...İşte bu âli mahkemenin, Temyiz’in yüksek tasdikiyle kat’iyet kesbeden hükmüne istinaden, iki sene evvel İstanbul’dan teksir makinesi ve kâğıt alarak Isparta’ya getirdim.” (Şualar, 542)

Tahiri ağabeyin kalemi matbaa gibi çalıştığı gibi, sonraki dönemlerde de teksir ve matbaa hizmetleriyle de alâkadar olmuştur. Yine 1948 Afyon müdafaasında mahkeme heyetine hitaben şu açıklamayı yapıyor:

“Elinizde olan üç mecmuadan ikisini kardeşim Hüsrev Altınbaşak yazdı. Birisini de ben yazdım... Evvelâ Zülfikâr/Mucizat-ı Kur’aniye ve Ahmediye mecmuasını bastık. Bunu kısmen sattık.

“Hâsıl olan parasından Asâ-yı Mûsâ mecmuasının kâğıdını da satın aldım, getirdim. Sonra Asâ-yı Mûsâ mecmuasını bastık, bunu da sattık. Sonra Siracü’n-Nur mecmuasının kâğıdını alıp bastık. Bu müddet, bir sene devam etti.” (Şualar, 542)

Hz. Üstad şöyle tebrik ediyor: “Tahiri’nin Hizbül-Ekber ve Virdül-Azam’ı tab için İstanbul’a gitmesini bütün ruhumuzla onu tebrik ve muvaffakiyetine dua ediyoruz.” (Kastamonu Lâhikası, 143)

SAHAFLAR’DA İŞARATÜ’L-İ’CAZ VE MATBU LEMAAT

Tahiri Mutlu Ağabey Anlatıyor:

“Üstad Hazretleri, Risale-i Nur’da olan ayetleri 155 sayfaya yakın olarak yazdırmış, gönderdi Isparta’ya... Isparta’da Hafız Efendi yazdı evvelâ, sonra biz yazdık ikinci olarak... Başta Fatiha, Sure-i Bakara... Ondan sonra, Kur’an-ı Azimüşşan’ın 25. sahifenin son satırından başlar ki, bunu yazmış göndermiş.

“1942 senesinde İstanbul’a geldik, biz bunu burada tabettirdik elhamdülillah. O sene ben 45 gün kaldım İstanbul’da. Ekmeğin de kit senesi, yok ekmek... Kaç para verirsene ver, ekmek yok... Belediyeden karnen varsa ekmek var. Ben de sabahleyin kalktım mı ilk belediyeye gidiyorum, karnemi imzalattırıyorum, ondan sonra vazifem neyse onunla meşgul oluyordum...”

“Bu arada Sahaflara gidip ben kitap soruyorum, ‘Bediüzzaman’ın eserlerinden var mı?’ diye. Derken birer tane İsharatü’l-İ’caz ve matbu Lemaat buldum. Sonra vapurla önce Zonguldak, ertesi gün İnebolu, daha ertesi gün Kastamonu’ya vardık elhamdülillah. Üstad bizi kabul etti, yanına girdim, ben kitapları gösterdim. Lemaat’ı görünce çok sevindi. İsharatü’l-İ’caz varmış yanında, hatta kendisininkini bize verdi, bizimkini kendine alıyordu. Lemaat’a çok sevindi, o zaman Mevlâna Halid Hazretlerinin cübbesini giydirdi bize...”

Hız. Üstad bu memnuniyetini şöyle ifade ediyor:

“Elhak Tahiri’nin de Lemaat hediyesini pek çok kıymetkar gördük. İnşallah bu havalide ona çok sevap kazandıracak, tam bir Lütfi’dir. Allah muvaffak eylesin.” (Kastamonu Lâhikası, 91)

“...Şimdi en mühim bir parça, yirmi sene evvel tabedilen Lemaat’ta gördük. Onun da Mucizat-ı Kur’aniye zeyilleri içine derci pek münasip görüldü. Kahraman Tahiri’nin bana getirdiği bir nüsha Lemaat’ı çok kıymetkar gördüm.” (Kastamonu Lâhikası, 153)

BİR PUSULA İÇİN ÜSTAD DÖRT SAAT YAYAN YÜRÜMÜŞ...

Tahiri Mutlu: “Üstad Barla’da iken bir pusula yazmış, Santral Sabri’ye gönderilecek... Çıkmış birisine rast gelip göndermek için, kimseye rast gelmemiş. Yayan tâ 1,5 saatten fazla devam eden Hacı (Santral) Sabri’nin köyüne (Bedre köyü) kadar varmış, kapıyı çalmış, ‘Efendim, çıktı, ovada kendisi’ demişler. Ovaya gitmiş bulmuş, yazdığı pusulayı teslim etmiş, Barla’ya dönmüş Üstad Hazretleri. O gün Üstad üç-dört saat yayan yürümüş, pusulanın vaktinde yerine gidebilmesi için...”

İNSAN AKLININ EREMEYECEĞİ DERİN SIRLAR...

Said Nursi Hazretleri Kastamonu’da iken başlayan, 1943 Denizli mahkemesinin zahiri sebeplerinden birisi de, Tahiri ağabeyin matbaada tabettirdiği Yedinci Şuâ (Âyet-ül Kübra) risalesidir. 1948 Afyon müdafaasında: “Üstad’ımın müsaadeleri olmadığı halde, marifetimle eski yazıyla İstanbul’da matbaada tabedilen 500 adet Bediüzzaman’ın ‘Yedinci Şua’ kitabını...” (Şualar, 542) şeklinde ifade ettiği gibi, Tahiri Ağabey Miftahül-İman mecmuası yerine, Üstad’ın muvafakati olmadan Yedinci Şua/Âyetü’l-Kübra risalesini İstanbul’da matbaada bastırıyor. Aynı anda da Denizli/Homa’da ahir zaman hadiselerinden bahseden mahrem Beşinci Şua Risalesi yakalanıyor. Ehl-i garaz, bu iki hadiseyi birbirine karıştırarak, “İstanbul’da Beşinci Şua matbaada tabettirilmiş!” yalanıyla 1943 Denizli Davası’nı başlatıyorlar.

Şualar kitabında Said Nursi bu hadiseyi şöyle izah ediyor:

“...Yirmi beş sene evvel aslı yazılan ve sekiz sene zarfında bir-iki defa elime geçen ve aynı vakitte kaybettirilen Beşinci Şua benden uzak bir yerde ele geçmesiyle, o hoca bozması gibi kıskançlar, onunla adliyyeyi evhamlandırıldılar. Aynı vakit, benim arzu ettiğim yeni harflerle Miftahül-İman mecmuası yerine Âyetü’l-Kübra muvafakatım olmadan tabolması ve nüshaları gelmesi hükûmete aksetmiş, iki mesele birbiriyle karıştırılmış. Güya Kanun-u Medeniyeye karşı o Beşinci Şua tabedilmiş diye ehl-i garaz, bir habbeyi yüz kubbe yaparak gadren bizleri şu çilehaneye soktu...” (Şualar, 296)

Burada insan aklının eremeyeceği derin sırlar vardı. 1400 sene öteden İmam-ı Ali (r.a.) her şeyi görmüş ve “O risale için hapse düşüp ve onun kuvvetli hakikatleriyle kurtulacaksınız” diye söylemişti. Kader programı işliyordu. Yine Şualar’da Üstad’ımız diyor ki:

“Vebî’l-âyeti’l-kübrâ eminnî mine’l-fecet.’ İmam-ı Ali bu fıkrayla işaret eder ki, Âyetü’l-Kübra Risalesi yüzünden şakirtleri bir musibete düşecekler ve onun kerameti ve bereketiyle emniyete ve selâmete çıkacaklar. Evet, bu keramet-i Aleviye tam tamına çıktı ki, o risale için hapse düşüp ve onun kuvvetli hakikatleriyle kurtuldular.” (Şualar, 731)

Böylece Tahiri Mutlu’nun tabettirdiği Âyet-ül-Kübra Risalesi, Denizli Mahkemesinin sebebi olduğu gibi, şefaathisi dahi olup beraatla neticelenmesine vesile olmuştur.

Üstad Hazretleri, Denizli Hapishanesi’nde yazdığı teselli mektuplarından birinde Tahiri ağabeyi kastederek diyor:

“Kahraman bir kardeşimiz, Âyetü’l-Kübra meselesinde bütün mes’uliyeti kendine alıp Hizb-i Kur’an’ı ve Hizb-i Nur’u ve kalemiyle kazandığı fevkalâde uhrevî şeref ve fazilete istihkakını tam göstermiş, beni derin sevinçlerle ağlatmış...”

“Ve Yedinci Şua olan Âyetü'l-Kübra tam nazar-ı dikkati celbederek ileride ona lâıyk bir fütuhâtı ihzar etmek hikmetiyle ona gelen bu muvakkat müsadere, o kardeşimizin ve rüfekasının hizmetlerini ve masraflarını zayı etmeyecek, inşaallah daha parlattırarak diye rahmet-i İlâhiyeden bekleriz.” (Şualar, 297)

1943 DENİZLİ HADİSESİ NASIL MEYDANA GELDİ?

Tahiri Mutlu Anlatıyor:

“Denizli hadisesi, malum Beşinci Şua sebebiyle meydana geldi. Beşinci Şua, Denizli'nin Homa (şimdiki adı Gümüşsu) nahiyesinde ele geçiyor. Sonra başsavcının ve valinin haberi oluyor, Homa'ya gidiyorlar. Denizli başsavcısı vaktiyle medrese hocasıymış. Vali de Ispartalı, babasına Faik Hoca derler, onun oğlu ve hafızdır da... Mütemediyen Kur'an yazar, onunla meşgul olurdu. Öyle mübarek bir zattı babası.

“Savcı, valiye: ‘Efendim bunda bir şey yok, ehemmiyeti yok bunun. Bu ufak bir sivilcedir, biz bunun başını kopartırsak bu büyür’ diyor. Vali: ‘Yok! Bak Süfyan demiş, deccal demiş...’ diyor. Neyse 9 Ramazan günü beş kardeşimize tevkif kesiyorlar. Başta Üstad Hazretleri, Hüsrev, Rüştü, Nuri Benli... Ondan sonra peyderpey bizleri de topluyorlar. Biz hep Isparta'da birikiyoruz. Vakta ki Üstad geldi Kastamonu'dan, evraklar tekemmül etti.

“Bir gün sabah, ‘Sizi Denizli'ye sevk ediyoruz’ dediler. Herkes yükünü sırtına aldı. Hapishaneden istasyona gidiyoruz, neyse istasyona vardık. Bir gün evvelden içinde saman gelen bir vagona doldurdular bizi. 65 kişi hepimizi birden... Bütün eşyalarımız da içeride... Kapattılar demirini... Tavanda küçük pencere var, tâ yukarıda... Oradan rüzgârın tesiriyle saman geliyor üzerimize... Bu bir şey değil de, insan büyük hâcetini tutabilir bir dereceye kadar, fakat ufak zarureti imkânı yok tutamaz. Bereket versin ki bir kardeşimiz, Allah'tan bir testi almış. Biz onu bir yere koyduk, zarurî olanlar orada def ettiler...

“Akşama yakın Denizli'ye vardık. Bizi hapishaneye götürüyorlar. Atın üstünde böyle gidip gelen kumandandı herhalde. Denizli Hapishanesi şehrin içindeymiş. Yeni bir tane yapılmış, şehrin çok dışına çıkarmışlar. Hz. Üstad, 75-80 yaşlarında ihtiyar Hasan Bey (Savlı Hasan Can) var, onunla kelepçelendi. Hz. Üstad'ın sırtında gibi gidiyordu, yürümeye takati yoktu Hasan Bey'in, o kadar ihtiyar... Neyse vardık hapishanenin önüne oturduk, eşyaları taharri ediyorlar. Ekmek filan götürmüştü bazı kardeşler. Bunların hepsini bir torbaya koyuverecek hale getirdiler.

DENİZLİ HAPİSHANESİNDEKİ HİZMET

Tahiri Mutlu anlatıyor: “Hapse girdik, ilk işimiz akşam namazını kılmak oldu orada... Bazı kardeşler, sabahdan akşama kadar abdestini tutabilenler kılmaşlardı. Olmayanlar zaruri bekledi. Otuz iki kişi bizi bir koğuşa verdiler. Bir yer bölünmüş orada. Hapishane aynı tayyare biçiminde; iki tarafı mevkuf, hafif ceza; arkası kuyruğu ağır ceza; önü gardiyan, müdür vs... Biz orada âdeta üst üste yattık!

“Sabahleyin ezan, namaz, ezkâr olarak Salât-ı Nariye, hatim... 32 kişiyiz... Herkes okuyabildiği kadar okurdu. Santral Sabri Hoca âlimdi, o duasını yapardı.

“Bunlar bizim için demişler: ‘Bunlar toplu isyan edecekler, şöyle adamlar böyle adamlar...’ diye bizim aleyhimizde mahpuslara propaganda yapmışlar. Mahpuslar bakıyorlar; bunlar ezan okuyorlar, namaz kıyorlar, yiyorlar, yatıyorlar... ‘Bunlardan ne zarar gelecek!’ diyorlar. Bunlar: ‘Biz de Müslüman'ız, biz de namaz kılam’ demeye başladılar. Biz koğuşumuzda diz dize duruyorduk. ‘Sizin odanız var mı?’ ‘Var’ dediler. ‘Bizde imam çok, siz hazırlanın, size beş vakit kıldırırsınlar’ dedik. Onlar da başladılar elhamdülillah namaz kılmaya. ‘Efendim, biz Kur'an okuyacağız...’ ‘Buyurun, hemen!’ dedik. O idamlıklar falan çoğu beraat etti çıktı. Bu halde elhamdülillah günden güne ilerliyordu...

“Bizi oraya o zamanın reisicumhuru göndermiş. 1944'te onun plânı varmış hakikaten... Fakat Cenab-ı Hakk'ın inayetiyle biz girdikten beş-on gün sonra, ‘Turancılar’ diye bir şey çıktı, onlar girdi bizi unuttular! Kendi kendilerine uğraşmaya başladılar...

MAHKEMEDE ‘BEN NAMAZ KILACAĞIM’ DEDİ, ÇIKTI

Tahiri Mutlu: “Nihayet mahkeme başladı... Bizi bahçelerden götürüyorlardı. Hemen adliyenin önüne çıkıyoruz... Hemen bizi içeri sokuyorlardı, bizi halka göstermiyorlardı, korkuyorlardı. Altmış beş kişiyi böyle ikişer ikişer...

“Mahkemede akşam namazı gireli hayli müddet oldu. Hz. Üstad yerinden kalktı, dedi: ‘Ben namaz kılacağım.’ ‘Efendim, kaza...’ ‘Olmaz!’ dedi, doğruldu ve gitti. Hâkim, mübaşire dedi: ‘Git namaz kıldır, getir.’

“En çok hoşuma giden, Hz. Üstad gece kalkar, ezkârını okurdu. Hapishanede çatı bir olduğundan, ses gelirdi. Üstad biraz sesli okurdu. Ben de giderdim kapının önüne, demir kapının önüne, orada yanında gibiymişim gibi... Yani ben dinlerdim! Çok muhrık bir sesi vardı, çok fevkalâde idi. Ondan çok istifade ederdim elhamdülillah...

ÜSTAD'LA BERABER TERAVİH NAMAZINI KILDIK

Tahiri Mutlu: “1960 yılında Isparta’da Üstad’ın evindeyiz. Hz. Üstad’la beraber Ramazan-ı Şerifin birinci günü... Bayram (yükse) filan camiye gittiler, ben evde kaldım. Üstad dedi: ‘Namaz kılacağız beraber.’ Biz çok sevindik, elhamdülillah... ‘Üstad’la beraber teravih kılacağız’ diye... Üstad’la beraber namaz kılmak ne demek yani... Öyle seviyoruz ki... Ev; bir odada Üstad kalıyor, birinde biz kalıyoruz, biri cami olarak... Neyse Üstad’la namaza durduk. Üstad farzda imam oldu, sünneti kıldık... Üstad: ‘Geç bakalım’ dedi bana. Biz imam olacağız Üstad’a teravihte... Üstad hazretlerine karşı içtihat olur mu hiç? ‘Peki’ dedik ve geçtik biz imamlığa. Böyle 11 gün namaz kıldık beraber...

“Ondan sonra Üstad rahatsızlandı, beraber kılamadık cemaatle, yalnız kılardı o zaman... Arkasında hiç teravih kılmadım... Ben Elemtera’dan itibaren 10 sureyi ağır ağır ki, rükûda sücudda da ağır ağır okurdum. Tâ Üstad da yetişsin... Malum ya, Üstad Fatihâ’yı okuyacak... İmamın arkasında Şâfi’ye göre Fatihâ okunması farz... Onun için, Hz. Üstad’ın Fatihâ’yı ikmal edebilmesi için ben ağır ağır okurdum. Allah kabul etsin!

“Üstad hastalandı, sonra Emirdağ’a gitti, tekrar Isparta’ya gelmek istiyor. Bize: ‘Hz. Üstad hareket etti, hasta, çok hasta!’ diye telefonla haber verdiler. Üstad akşama yakın Isparta’ya geldi. Çok hasta ama... Zübeyir’le beraber ikimiz koltuklarına girdik, yavaş yavaş çıkardık, yatağına yatırdık. Yorganı örtüyoruz, hemen açıyor Üstad. Biz örtüyoruz, o açıyor... Kardeşler gece nöbet beklediler: Zübeyir, Hüsnü, Bayram, Sungur... Sabah oldu namaz kıldık, nöbet sırası bize geldi...

URFA’YA ZİYARETE GİDECEĞİZ...

Tahiri Mutlu: “Biz duruyoruz başında, Üstad Hazretleri uyur vaziyette yatıyor. Bir ara gözünü açtı: ‘Hüsnü’ye söyle, Urfa’ya ziyarete gideceğiz’ dedi, tekrar gözünü yumdu. Ben hemen kalktım baktım, kardeşler yatıyor. Dedim: ‘Kardeşler! Üstad Hazretleri Urfa’ya ziyarete gideceğiz diyor.’ Emirdağ’dan gelirken arabanın lastiği patlamış, yedeği takmışlar... Hüsnü: ‘Otomobilin biraz tamire ihtiyacı var’ dedi. Ben gittim söyledim Üstad’a. ‘Başka otomobile bakılsın’ dedi. Vakit yok, durmuyor, tamirine müsaade yok... Vakit yok yani... Tekrar geldim, ben yine: ‘Kardeşler! Üstad’ımız başka otomobile bakılsın diyor’ dedim. Öyle deyince hepsi birden hop seferber vaziyeti aldılar, hemen patlak tekeri düzelttiler.

“Biz de bir yandan Üstad’ın eşyalarını taşıyoruz... Otomobile binince o ayaklarını salladığı boşluk var ya, orayı doldurduk ki Hz. Üstad yatak olarak buraya yatsın diye... Kardeşler hazırlandılar, otomobil hazır... Üstad hazretlerini kaldırdık, giydirdik. Yine koltuklarından tutuyoruz... Zübeyir dedi ki: ‘Ağabey, Üstad’a bir daha tekrar edelim, Üstad’ın ateşi var...’ ‘Çok iyi olur’ dedim. ‘Üstad’ım, Urfa’ya ziyarete gidiyoruz’ dedi Zübeyir. ‘Evet’ demeye vakti yok Üstad’ın, bu derece hasta, kafasını salladı, ‘evet’ demek istediğini anladık. Yavaş yavaş indirdik. Otomobilin kapısına oturttuk. Koltuklarından tuttum, kardeşler ayaklarından tuttular, hazırladığımız yere çektik, yatırdık elhamdülillah onu... Kardeşler de bindiler...

“Urfa’ya Üstad’la beraber Bayram da gitmek istiyordu. Fakat Üstad Hazretleri evde bir kişi bırakmaz, daima iki kişi bırakır... Yine Bayram’la ikimiz kalacaktık. Fakat Bayram da Üstad’la gitmek istiyor... O da şoför, ehliyeti var. Üstad, Allah razı olsun, ben ne söylesem kabul ederdi. Dedim:

‘Üstad’ım çok uzun mesafeye hareket edeceksiniz, Bayram da Hüsnü kardeşimize yardım etse, müsaade etseniz...’ ‘Peki’ dedi. ‘Bayram hazırlan bakalım, haydi!’ dedik, bindiler. Garaj kapısını açtım. Garaj kapısı kapalıyken hazırlandılar, kapıyı açtım ondan sonra uğurladım.”

VEFAT ETTİĞİ GECE VE SONRASINDA YAŞANANLAR ANBEAN:



Tâhirî Mutlu İstanbul’un Fatih ilçesinin Kocamustafapaşa semtinde bulunan Tevruz apartmanının son katında, 7. katta hizmet hayatını idame ediyordu. 3 Nisan 1977 tarihinde cumartesiye pazara bağlayan gece saat 03’te hizmet ve meşakkat kapısını kapattı, ücret ve saadet âleminin kapısını çaldı...

Tâhirî Mutlu ağabeyin vefat etme anı, o gece mübarek naşının başında yaşananlar, cenazesinin kaldırılması, cenaze namazının kılınması ve defin anında yaşananları, anbean bütün ayrıntıları ile

dikkatlice kaydettiğim notlarımdan aktarıyorum. Vefat ettiği saatler dışında diğer safhalarda bulunmak hasbelkader nasip olmuştu bize. Vefat gecesini ise hizmetinde bulunan Ekrem Kılıç anlattı, notlarıma ekledim.



Tâhirî Mutlu ağabeyin hizmetkârlarından Ekrem Kılıç

Tâhirî Mutlu ağabeyin hizmetkârı Ekrem Kılıç anlatıyor:

Tâhirî Mutlu Ağabey ile 1972 senesinden itibaren Tevruz apartmanında beraber kalıyoruz... Vefat ettiği gece de beraberiz...

BANA AKŞAMDAN SAATİ 03'E KUR DEDİ

Tâhirî ağabeyin vefatı aniden oldu. Her gün, akşamdan gece kalkacağı vakte göre saatini kuruyordu. O gece, (vefat ettiği 3 Nisan 1977 tarihinde cumartesiye pazara bağlayan gece) saat 03.00'de kalkmayı planlamış. Bana akşamdan, "Saatî 03'e kur" dedi. Ben de 03'e kurdum. O akşam herhangi bir rahatsızlığı yoktu.

O GECE GÖĞSÜNÜN SOL TARAFINDA BAŞLAYAN BİR AĞRI İLE UYANMIŞ

Tâhirî ağabeyin kaldığı odada yatağının ucunda bir masa, orda bir düğme, odasının kapısının iç tarafında da kapı zili vardır. O düğmeye basınca zil çalar, biz acil bir şey vardır diye geldik yanına. Çok nadir kullanırdı bu düğmeyi.

Tâhirî Ağabey o gece göğsünün sol tarafında başlayan bir ağrı ile uyanmış, kalkmış o zile basmış. O zili ben duymadım, ben karşı odada kalıyordum. Fakat orta odada Mehmet Ali isminde bir mimar ağabeyimiz kalıyordu, o duymuş zil sesini. Girmiş içeriye, Tâhirî ağabey: "Bana bir bardak su ısıt" demiş. Toz bir ilacı vardı, ondan içmiş, Mehmet Ali ağabey odadan çıkmış. Kalp krizi geçiyormuş meğer.

DR. TAHİR BARÇIN EFENDİYİ ÇAĞIR

Biraz sonra bir daha zil çalmış, o zile ben de uyandım. Ben kalkarken, Mehmet Ali ağabey ayakta olduğundan koşmuş girmiş içeriye. Tâhirî ağabey Ekrem'i çağır demiş. Ben hemen içeri girdim, selam verdim. "Ekrem, benim sol tarafımda göğsümde bir ağrı peyda oldu, Dr. Tahir Barçın efendiyi çağır" dedi.

Tahir Barçın Ağabey, malum, Emirdağ'ında iken Üstad'ın doktoruydu, hükümet tabibiydi. Emekli olunca İstanbul'a yerleşmişti. Muayenehanesi vardı, hasta olduğu zaman Tâhirî Ağabey ona gider veya çağırırdı. Fakat ben de biliyorum ki, Tahir Barçın Ağabey cumartesi günü karşı tarafa, Kadıköy'ün Feneryolu mevkiine taşındı. Bizde ne adresi, ne de telefonu var. "Ağabey o taşındı, telefonu da, adresi de yok" dedim.

HÜSNÜ'YÜ AL DA, GEL

Sonra bana o içtiği toz ilacı göstererek: "Bunu al Hüsnü'ye git, bir tane daha içebilir miyim diye sor, Hüsnü'yü al da gel" dedi. Hüsnü Güzel, Tâhirî ağabeyin torunudur, doktordur. Bir sene evvel göz asistanlığına başlamıştı Cerrahpaşa Hastanesinde. Bizim o zamanlarda taksiye falan binmek diye bir âdetimiz yoktu. Benim aklımda yayan gitmek vardı. Hüsnü Ağabey Lâleli'de oturuyordu.

HÜSNÜ AĞABEY HAZIRLANDI TAKSİYE BİNDİK

Ben o ilaç poşetini aldım, dairenin çıkış kapısının koluna uzandım, bir zil daha çaldı, tekrar odasına girdim. Tâhirî ağabey: "Hüseyin'i al beraber gidin" dedi. Hüseyin Çakırcı ağabey, bizim Tevruz apartmanında üstte, çatının altında kalıyordu. Onun bir Murat arabası vardı. Tahiri Ağabey arabayla

gidin demek istiyor yani. Hüseyin ağabeyi uyandırdım çıktık, o zamanlar araçları sokağa bırakamazdın, hep garajlara, otoparklara bırakılırdı anarşi yüzünden. O da yakınımızdaki açık bir otoparka bırakmış arabasını, fakat her taraf araba dolu, çıkartmak mümkün değil.

Hüseyin Ağabey tecrübeli olduğundan taksiye binmek aklına geldi. Bir taksiye bindik, Laleli'ye gittik. Apartmanın zilini çalıyoruz fakat kimse açmıyor. Hüsnü, asistan arkadaşlarıyla kalıyordu. Gecenin yarısı tabi... Neyse Hüseyin ağabeyin cebinde 4-5 tane anahtar varmış, onlardan birisi apartmanın kapısını açtı. Daire kapısının zilini çaldık, kapıya vurduk, arkadaşlarından birisi uyandı. Hüsnü Ağabey hemen hazırlandı, aşağıda bekleyen aynı taksiye bindik, Tevruz'a geldik.

TÂHİRÎ AĞABEY ABDEST ALMIŞ, CÜBBESİNİ GİYİYORDU

Biz Tâhirî ağabeyin torunu Dr. Hüsnü Güzel ile içeri girdiğimize; Tahiri ağabeyin abdest alma leğeni içerdedir malum, onda abdest alıyordu. Abdest almış, cübbesini de o mimar Mehmet Ali Ağabey giydirdiyordu. Çok ağır yapan bir hastalık olduğu halde Tâhirî ağabeyde hiç hastalık emaresi yoktu. Mehmet Ali odasına çekildi. Biz Hüsnü ağabeyle beraber o ilaçtan bir tane daha içirdik. Aslında hap değil de kâğıt bir poşet içinde beyaz bir toz. Onu saklıyorum ben, hala duruyor.

SARIĞINI BAŞINA KOYDU 03'DE İBADETE HAZIR VAZİYETE GELDİ

Dr. Hüsnü Güzel ağabey ara sıra: "Dede o ağır yayılıyor mu?" diye soruyordu. Tâhirî ağabey, önce, yok yayılmıyor dedi. Sarığını da başına koydu, ibadete hazır vaziyete geldi. Çünkü saat 03'de kalkacak şekilde hazırlığı vardı zaten. Oturdu divandaki yatağına, arkasına bir yastık koyduk.

'HU...' DİYE BİR NEFES ÇIKTI HAFİFÇE BAŞI EĞİLDİ

Dr. Hüsnü Ağabey tekrar birkaç kere daha ağrının yayılıp yayılmadığını sordu. Bir 15-20 dakika kadar Tahiri ağabeyin karşısında şöyle oturduk biz. Biz yerde, o divandaki yatağında yüz yüze oturuyoruz. En son, "Şimdi ağrı dağılıyor" dedi. Tabi ben dağılsa ne olur, dağılmasa ne olur bilmiyorum.

Hüsnü Ağabey hemen kalktı, Tâhirî ağabeyin yanına oturdu, sol eliyle sırtından tuttu, sağ eliyle sol göğsüne elini koydu. Demek ki kalp masajı yapacaktı. Elini koyar koymaz Tahiri ağabeyden 'Hu!' diye bir nefes çıktı, hafifçe başı eğildi. Hüsnü Ağabey yanağına, "Hacı dede! Hacı dede!" diye iki defa vurdu. Bana da: "Hemen koş, bir taksi çağır hastaneye kaldıralım" dedi.

Hemen koşarak çıktım. Ben gittikten sonra Hüsnü Ağabey, yan taraftaki odada duran Mehmet Ali ağabeyi, yukarıdan Hüseyin ağabeyi çağırmış, kalp masajı yapmışlar.

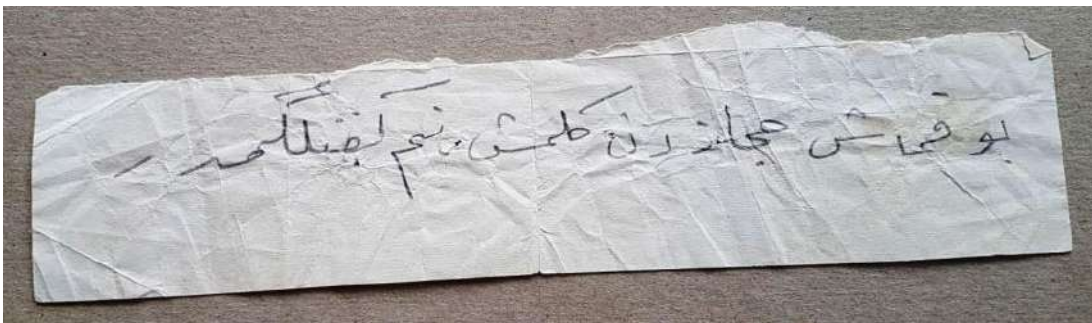
GECE YARISI SİVİL OTOMOBİL BİLE GÖREMEDİM

Ben koşarak yine aynı taksi durağına gittim. Baktım hiç taksi yok. O zamanlarda anarşi yüzünden millet dışarı çıkamıyordu. Kurtarılmış mahalleler vardı. Sivil otomobil bile görmedim dışarıda. Ben araba bulamayınca tekrar döndüm geriye.

Bizim Tevruz apartmanında 4 numaralı dairede Sadık Bahtiyar diye başka bir mimar ağabey vardı. Aklıma geldi, onun kapısını çaldım. Tabi gecenin saat 03'ü, pijamayla kapıyı açtı; "Sadık ağabey, Tâhirî Ağabey çok hasta hemen hastaneye kaldırmamız lazım" dedim ve süratle yukarıya çıkmaya başladım. Sadık ağabey hızla giyinmiş, benimle beraber kapıya yetişti, beraber girdik içeriye.

Biz içeri girince Dr. Hüsnü Ağabey: "Ben daha sen giderken anlamıştım, ama her ihtimale karşı taksi çağırardım dedim sana. İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciun..." dedi.

Cenab-ı Hakkın büyük bir lutfu oldu, ben yalnız olsaydım orada kime ne diyecektim, ne yapacaktım yalnız başıma... Hüsnü ağabeyin hem torunu, hem doktor olması büyük bir inayet oldu benim için...



Tâhirî Mutlu Ağabey, odasında bulundurduğu bir çantanın içinde kefenlik kumaşını tutuyordu. Bir kâğıt parçasına: “Bu kumaş hicazdan gelmiş benim kefenliğimdir” diye yazarak kefenin üzerine toplu iğne ile tutturmuştu. Tâhirî ağabey 1968’lerde hacca gittiğinde bu kefenliği Zemzem ile yıkayıp öyle getirmiş. (Bilgileri Ekrem Kılıç vermiştir. Ö. Özcan)

NOT: Tâhirî ağabeyin torunu Prof. Dr. Hüsnü Güzel ağabeye de dedesinin vefat ettiği o gece neler yaşadığını sordum. Neredeyse kelimesi kelimesine Ekrem Kılıç’ın anlattıklarını teyid etti. Ömer Özcan.

Ömer Özcan’ın anlık notlarından Tâhirî Mutlu ağabeyin vefatından sonra yaşananlar:

Tâhirî Mutlu ağabeyin vefat ettiği 1977 senesinde Zonguldak’ta öğretmenlik yapıyordum. 3 Nisan 1977 tarihinde Tâhirî ağabeyin vefat ettiği haberi geldi. Günlerden Pazar... Bir grup kardeşle beraber hemen İstanbul’a hareket ettik... Her zaman olduğu gibi fotoğraf makinem ve not defterim yanımda...

GECE YARISI BEYAZ KEFENE SARILI TÂHİRÎ AĞABEYİ GÖRÜNCE ACZ İÇİNDE TİT-REDİK...

Biz aynı günün (Pazar) gecesi saat 23.30’da İstanbul’a vasil olduk. Tahminimizin aksine henüz pek kimse gelememişti Tevruz apartmanına. Ankara’dan Said Özdemir, İzmir’den Mustafa Birlik ağabeyler ile çok az sayıda cemaat vardı.

Gece yarısı terasta beyaz kefenlere sarılı Tâhirî ağabeyi görünce acz içinde titredik... Senelerce ölüm sırrını ve mahiyetini açıklayan risaleleri yazıp neşreden bu büyük ağabeyimiz, şimdi aynı hakikati hakkel yakîn olarak ders veriyordu...

Mübarek ağabeyimizin kibleye göre cesedi ters konmuştu. Said Özdemir ağabeye hatırlattım, kibleye doğru çevirdik. O gece Tevruz apartmanı çok tenha idi, sabaha kadar cüz dağıtılıp okundu...

MUSTAFA GÜL AĞABEY, TÂHİRÎ AĞABEYİN YÜZÜNÜ GÖRÜNCE AĞLAMAYA BAŞLADI

Sabahleyin (Pazartesi) Bayram Yüksel, Hüsnü Bayram, Abdullah Yeğin ağabeyler ve Anadolu’dan bir miktar daha cemaat geldi Tevruz apartmanındaki dersane-i nuriyeye. Hatim indirilmeye devam edildi.

Öğleden önce saat 11’e doğru Isparta Sav kahramanlarından Mustafa Gül Ağabey geldi. Hıçkırıkla ağlıyordu... Gül ağabey, Tâhirî ağabeyin yüzünü görmek istedi. Said Özdemir Ağabey: “Cemaatin önünü alamayız ağabey!” dediyse de beraberce açtık Tâhirî ağabeyin kefenini. Gül Ağabey, Tâhirî ağabeyin yüzünü görünce: “Vay mübarek, vay mübarek!” diye ağlamaya devam etti.

Allah’a şükrettim, o mübarek mütebessim yüzü son defa yakından görebilmiştim. Said Özdemir ağabey sesli olarak bir dua okudu, herkes ağlayarak “Âmin!” diye duaya iştirak etti.



İki ezeli dost Tâhirî Mutlu ve Mustafa Gül ağabeyler. Kocamustafapaşa, Tevruz Apt. 1975

FATİH CAMİİ’NE DOĞRU GİDERKEN...

Öğle namazına 1,5 saat kadar kala mübarek naşı tabuta koyup, üzerine bir bayrak sererek, Tevruz Apartmanı'nın yedinci katından aşağıya indirdik. Aşağıda tabutun üzerine ayet yazılı yeşil bir örtü iğnelerdik. Sonra tabutu Bayram Yüksel ağabeyin hizmette kullandığı kahverengi renkli Ford steysin arabasının arkasına koyduk. Arabanın şoförü Bayram ağabeyin yıllarca şoförlüğünü yapan Hacı Mehmed ağabeydi. Hacı Mehmed ağabeyler, önceden steysin aracın arka koltuğunu yatırmışlar, tabutun sığacağı şekilde düzenleme yapmışlar. (Hacı Mehmed ağabey bu bilgileri teyid etti. Ö. Özcan)

Fatih Camii'ne doğru giderken, önde şoförün yanında Bayram Yüksel Ağabey ile Tâhirî ağabeyin torunu Dr. Hüsnü Güzel vardı. Arkada tabutun iki yanında ise, Bayram ağabeyin sonradan bacanağı olacak olan Ömer Rıza Akgün ile beraber buldum elhamdülillah, nasip olmuştu... (Ömer Rıza ağabey de o anları bize tekrar anlattı. Ö. Özcan)

FATİH CAMİİ'NE VARDIĞIMIZDA GÖZLERİME İNANAMADIM

Fatih Camii'ne vardığımızda gözlerime inanamadım! Muazzam bir kalabalık vardı camide. Anadolu'dan akın akın nurcu gelmişti, hâlâ da geliyordu. Koca cami ağzına kadar dolmuş, cemaat dışarı taşmıştı. Yıllarca birbirini göremeyenler bu vesileyle sarmaş dolaş oluyorlardı...

Cenaze namazını Osman Demirci hoca kıldırdı. Kısa bir konuşmadan sonra binlerce parmağın uçları üstünde Eyüp Sultan'a doğru hareket edildi. Tabut bir ara cenaze arabasına kondu.

Çok izdiham vardı, namazdan evvelki, hele Tevruz apartmanındaki sükûnet, rahatlık kaybolmuştu tabuta yanaşamadım bile. Biz de hızla gidip Eyüp Kabristanı'na önceden vardık. Kabir yeri Zübeyir ağabeye çok yakın...

DEFİN İŞİ BİTTİKTEN SONRA HERKES YERE ÇÖMELDİ, SUNGUR AĞABEY...

Defin sırasında hafızlar Kur'an okudular, sonra Osman Demirci hoca konuştu. Defin işi bittikten sonra herkes yere çömeldi, Mustafa Sungur Ağabey megafonu alarak Tâhirî ağabeyle alâkalı iki hatıra anlattı. Şöyle:

“Bir gün Üstad'ımızın yanındayız. Ders okunuyor:

“Hem insan olan bir insan diyebilir ki: ‘Benim Hâhkım bu dünyayı bana hane yapmış, güneş benim bir lâmbamdır, yıldızlar benim elektriklerimdir, yeryüzü çiçekli-miçekli halılarla serilmiş benim bir beşiğimdir’ der, Allah'a şükreder.”

“Bu ders okunurken Üstad, Tâhirî ağabeye dönerek: ‘Tâhirî! Sen, böyleyim diyebilirsin’ demişti.”

Sungur ağabeyin anlattığı Tâhirî ağabeyle alakalı ikinci hatıra:

“Afyon hapsinin (1948) verdiği sıkıntılardan dolayı bazı kırgınlıklar, ihtilâflar belirmişti. Çok müteessir olan Üstad'ımız, Allah'a müteveccihen: ‘Ya Rab! Yok mu benim hiç ihtilâflara girmeyen talebem?’ diye yalvarmış. Üstad bize: ‘İşte o zaman bana Tâhirî gösterildi’ demişti.”



Tâhirî Mutlu ağabeyin cenaze namazını Fatih Camii'nde Osman Demirci hocaefendi kıldırması. Bize de imamın arka solunda bulunmak nasip olmuştu.



Eyüp kabristanında Tâhirî Mutlu'nun defn işleri yapılıyor. 04 Nisan 1977



(1911 – 1983)

TAHSİN TOLA

R. TAHSİN TOLA Isparta/Senirkentlidir. 1911 yılında dünyaya gelmiştir. 1950'den sonra iki dönem Isparta milletvekili olarak Demokrat Parti'den meclise girmiştir. 1957 seçimlerinde de aday olduğu halde seçilemedi. Daha sonra Sağlık Bakanlığında Müsteşar olarak görev yaptı. Milletvekili olduğu dönemde Bediüzzaman'ı tanıdı. Ali İhsan Tola ile hala-dayı çocuklarıdır. Birlikte gittikleri Barla'da Hz. Üstad'la ilk defa görüşmüştür.

Tahsin Tola Ağabey Demokrat Parti Isparta mebusu iken, önemli Nur hizmetlerine vesile olmuştur. Bilhassa Risale-i Nur'un yeni harflerle basılmasında büyük hizmeti vardır. Zaman zaman Adnan Menderes'e ve zamanın siyasilerine Üstad Bediüzzaman'ın bazı ikazlarını iletmiştir. 1957 seçimlerinde Bingöl'den aday gösterilince milletvekili seçilemez. Üstad kendisini tebrik ettiğinde baştan bir şey anlayamaz. 1960 ihtilâlı olunca ihtilâlin dehşet ve meşakkatinden kurtulmuş olduğundan dolayı Üstad'ın kendisini tebrik ettiğini anlar... Ispartalılar kendisine "Kara Melek" adını takmışlardır. Tahsin Tola 23 Mayıs 1983 tarihinde vefat etmiştir.

Ankara'da talebeliğimiz sırasında Emek Mahallesinde bulunan bir dersanede kalıyorduk. 50-60 metre yakınıımızda da, Rasih Bayhan Ağabey oturuyordu. Rasih Ağabey, Dr. Tahsin Tola'nın damadıdır. Rasih Ağabey sık sık dershanemize gelir, biz de ara sıra onun evine giderdik. Kendisine: "Tahsin Ağabey gelirse bizi de çağır" diye rica ederdik. 1970 senesinde bir gün Rasih ağabeyden, "Geliniz" diye bir telefon geldi. Evine gittik...

Yakınıımıza gelen, Hz. Üstad'ın çok sevdiği talebesi Tahsin Tola'yı ilk defa görecek ve dinleyecektik. Hakikaten melek gibi bir insanla karşılaştık. Çok halîm, sakin, insana güven veren bir fitratı vardı. Bize bazı hatıralarından anlattı:

MENDERES'E SÖYLE, RİSALE-İ NURLARI NEŞRETSİN

"Üstad'ı ilk defa ziyaretim Isparta'da oldu. Demokrat Parti mebusuydum. Her zaman kullanmadığım halde o gün başımda şapka vardı... Üstad beni şapkaıyla görmedi, şapkayı dışarı asıp abdest aldıktan sonra huzuruna vardım.

"Bana dedi ki: ' Ben Şeyhülislâm Zenbilli Ali Cemali Efendi'nin şapka hakkındaki fetvasına mukabil fetva verdim. Bu şapka için sevap kazanayım diye yirmi Şeyh Said çıkar, isyan ederdi. Bu yüzden binlerce insan öldürüldü. Pişman değilim...' Üstad benim şapkaıyla geldiğimi zahiren görmemişti, ama manen görmüş...

"Üstad benimle 'Menderes'e, Risale-i Nurları neşretsin' diye haber gönderdi. Ben Menderes'e Üstad'ın selâmını söyleyerek durumu ve Risale-i Nurların mahiyetini anlattım. Menderes hürmetle Üstad'ın selâmını aldı ve 'Tamam, seni vazifelendiriyorum. Diyanet Reisi Eyüp Sabri (Hayırlıoğlu) Efendi'yle görüşün, hemen tabetsin' dedi. Fakat Reis çekindiğinden basamadı.

"1957 seçimlerinde parti içinde bazı huzursuzluklar çıktığından, ben adaylığımı koymadım. Fakat rahmetli Menderes, haberim olmadan beni Bingöl'den aday göstermiş. Kazanamadık... Ben Bingöl'e gittikten sonra Üstad, 1960 hadiselerini daha o zaman görerek, 'Ben Tahsin'i alıyorum' demiş."



(1913 – 2004)

TEVFİK GÜL

TEVFİK GÜL Ağabey, 1913 Isparta/Sav köyü doğumludur. Külliyyatta isimleri çok geçen Sav kahramanı Hafız Mehmet Gül'ün oğlu, Mustafa Gül ve Ali Gül'ün yeğenidir. Risale-i Nurlar Sav köyü Merkez Camii/Dalboyunoğlu Camii/ imam hatibi Hacı Hafız Mehmet Avşar vasıtasıyla girmiş. Tevfik Gül Ağabey işte bu camide 25 sene müezzinlik yapmış ve oradan emekli olmuştur... On senesi merhum Hacı Hafız ağabeyden sonra imam olan -babasıyla aynı adlı- oğlu Mehmed Avşar'a, 15 senesi de ahfadına yani torunu Ahmed Avşar'a müezzinlik yaparak geçmiştir. Baba, oğul ve torunun kabirleri Merkez Camiinin penceresinin hemen altında yan yanadır.

Tevfik Ağabey çok müdakkik ve belâgat sahibi bir nur talebesi... Kendisini, tanıştığımız 1995 senesinden beri hemen her sene ziyaret ettik. Tevfik ağabeyimiz 30 Nisan 2004 tarihinde vefat etti ve Sav kabristanına defnedildi. Muhtelif tarihlerde anlattığı çok kıymetli hatıralarını kaydettik:

ÜSTAD BARLA'YA GELDİĞİNDE ÇOCUKTUM

“Biz Üstad'ın şahsını görmeden ittiba ettik. Malum Şark'taki Şeyh Said Hadisesi'nden sonra Üstad'ımızı Burdur'a nefyediyorlar. Burdur'da fazla kalmadı. Yine hükümetin isteğiyle Isparta'ya sürgüne gönderiliyor. Isparta'da Üstad'ımıza çok sahip çıkanlar oluyor. Ben o zaman daha çocuktum. Babamlardan işitiyordum. Isparta'da bir müddet kaldıktan sonra, bu sefer Barla'ya nefyediliyor. O zamanlar Barla ücra bir yer... Eskiden orada yaşayan Rumları sürmüşler, yerlerine muhacirleri getirmişler...

“Üstad Barla'ya yerleşince, karakoldan sıkı takibe aldıkları halde, başta Muhacir Hafız Ahmet, Mübarek Süleyman, Sıddık Süleyman, Şamlı Hafız Tevfik, Lütfi'ler, Mustafa'lar, Hacı Bahri'ler sahip çıkmışlar. Bunlar Üstad'ın Barla'da telif talebeleri... Malum (1935) Eskişehir Mahkemesine kadar Üstad'ımız Barla'da sekiz sene kadar kalmış oldu. Sonra Eskişehir'den Kastamonu'ya nefyedildi.

RİSALE-İ NUR'UN SAV'A GİRMESİ HARİKA BİR ŞEKİLDE OLUYOR

“Sav'a Risale-i Nur hizmetini ilk olarak Merkez (Dalboyunoğlu) Camii imamı Hacı Hafız Mehmet Avşar soktu. Babamlar ve bu âlim zatlar, Isparta'da eski medrese usulü Arabî ders almışlardı. Isparta'da Hacı Rıza Efendi diye ehl-i takva bir hocaları vardı, Mimar Sinan Camii'nin de imam hatibi idi, Isparta'da bir de bak-kalı vardı. Sav'dan haftada bir gün merkeple Isparta'ya pazara gidilirdi. Buradan gidenler hem hocaları Hacı Rıza Efendi'yle görüşürler, hem de eşyalarını dükkânına bırakıp işlerini görmeye giderlerdi. İşte bir gün orada Hacı Hafız Efendi bir kitap görüyor, eline alıyor biraz okuyor ve çok güzel bir şey olduğunu anlıyor. Hocasından kitabı okumak için istiyor.

“Hacı Hafız Efendi, kitabı alıp Sav'a geliyor. Yatsı namazını camiinde kıldırdıktan sonra hâlâ muhafaza edilen odasına çekiliyor ve kitabı okumaya başlıyor. Okudukça okuyor, okudukça hoşuna gidiyor. Öyle bir dalıp gidiyor ki, ‘Hay mübarek, ne güzel yazılmış...’ diye takdir ede ede devam ediyor. Gece yarısı birden bir ses geliyor, ‘Hacı Hafız Efendi, ben uzakta değilim Barla'dayım, gelersen görüşürüz’ diyor bu ses... Hoca iyice heyecanlanıyor. Hacı Hafız'ın, gözleri âmâ ihtiyar bir babası vardı, ona bu hadiseyi anlatıyor. Babası da: ‘Git oğlum, benden de selâm söyle, bize dua etsin’ diyor. O sıralarda, ‘Barla'ya bir Hoca gelmiş’ diye duyulmuştu.

“Hacı Hafız Efendi'nin bir atı vardı, binerek Barla'ya varıyor. Acaba nerededir diye bakınırken, orada oynayan çocuklara soruyor. Bakıyor ufacık bir oda, yanında bir mescit... Üstad kapıya çıkıyor, ‘Buyurun Hacı Hafız’ diyor.



Hacı Hafız Mehmed Auşar

‘Fesühbanallah! Bana köyde Hacı Hafız derler, ama nereden bildi benim ismimi. Demek bu mübarek zat boş değil...’ diye düşünüyor. Neyse elini öpüp oturuyor: ‘Hocam benim ihtiyar bir babam var, ondan izin aldım da geldim, size çok selâmı var, sizden dua talep ediyor’ diyor. ‘Hacı Hafız Efendi, sen askerlik yapmadığın için bilmezsin; askerde nöbetçilerin, vazifelilerin yemekleri zayi olmaz, dönünce yemeklerini yerler. Fakat kaçanların, izinsiz çarşıya gidenlerin yemekleri zayi heder olur. Bizim de dua vaktimiz vardır. Seher vaktinde uyanık olursa baban istifade etmiş olur, uyursa duadan mahrum kalır’ diyerek, kendisini hiç tanımadığı halde yine bir keramet gösteriyor.

‘Hocayı Harb-i Umumîde askere almamışlar. Yaşlı başlı adamlar gittiği halde hocayı almamışlar. Hoca içinden tekrar hayretle, ‘Nereden bildi benim askere gitmediğimi’ diye düşünmeye başlıyor. Neyse Üstad eserlerden veriyor. Hacı Hafız risaleleri Sav’a getiriyor, oradan babamgillere (Gül Ailesine) sirayet ediyor...

BİN KALEMLİ SAV KÖYÜ

‘Üstad’ımızın senalarına mazhar olan Sav’da mübalağasız, tek tük istisnalar dışında herkes Risale-i Nur yazmaya başladı... Kitaplarda bunlar ifade ediliyor:

‘Savlı Marangoz Ahmet diyor ki: Bizim köyümüz, 350 hanedir. İki hoca, bir hacı, üç adamdan başka bütün evlerimize Risaletü’n-Nur girmiştir.



Tevfik Gül Ağabeyin 25 sene müezzinlik yaptığı
Sav Merkez Camii’nde hatıralarını kaydediyoruz 3 Temmuz 1999

‘Kadınlara, kız çocuklarına varıncaya kadar yazıyorlar... Hatta ümmîlerden -40 yaşından yukarı- yazı yazan 10 kadar kardeşimiz vardır.’ (Sikke-i Tasdik-i Gaybî, 46)

‘Maşaallah, barekallah, kalemlerinizin mükemmel çalışmaları devam etmekle beraber tezayüt etmeleri ve hususan Sav’da birden çoğalması... Hacı Hafız’a ve köyüne bin barekallah, bizi fevkalâde mesrur etti.’ (Kastamonu Lâhikası, 16)

‘O zamanlar Isparta havalisinde, erkek kadın, genç ihtiyar binlerce Nur talebesi, hatta Nur dershanesi olan Sav köyü bin kalemle, senelerce Nur Risalelerini yazıp çoğaltıyorlardı.’ (Tarihçe-i Hayat, 164)

‘Hacı Hafız’ın kabri, imamlık yaptığı Merkez Camii’nin arka bahçesinde. Yine çok hizmetleri geçen oğlu Mehmed ve torunu Ahmet ile yan yana yatıyor.’

SAV'DAKİ VAHŞİ ÂDETLER RİSALE-İ NUR SAYESİNDE KALKMIŞTI

“Sav’da çok vahşî âdetler vardı. Ben askere giderken de hâlâ devam ediyordu. Bir buçuk sene sonra 15 günlük izinle köye geldim, bir gördüm ki köyde bambaşka haller olmuş! O içkiler, çalgılar... Hepsi silinmiş gitmiş... Hatta köyde ‘Erbaşı’ diye anılan, risalelerde ‘Efe Şükrü’ diye ismi geçen ki köyde ondan izinsiz düğün bile yapılamazdı; o Efe Şükrü bile islah olduğu gibi, 45 yaşından sonra Kur’an’ı ve risaleleri okuyup yazmayı öğrenmişti. Mesela bakıyordum, o zatlar mescitten çıktuktan sonra babamın (Hafız Mehmed Gül) arkasından birer birer eve geliyorlar, diz çökerek Birinci Lem’a’daki ayetleri zikrediyorlardı. Babam mütemadiyen risale yazıyordu. Ben de Osmanlıcadan mezun olduğum için biliyordum. İlk defa Delâilî’n-Nur’u yazdım. Böylece biz de iştirak etmiş olduk.

“İşte bizim köye bu şekilde giren risaleler yaşlı genç, kadın çocuk, bin kalemle yazılmaya başladı. Üstad Kastamonu’da iken çok kalem yetiştirdi. Risalelerde isimleri vardır. Şükrü Efe’nin kabri Sav kabristanında... Üstad’ımızın mektuplarında bu zattan bahisler var: ‘Bu zamanda Risale-i Nur’a ekmekten ziyade ihtiyaç var ki; çiftçiler, çobanlar, yörük efeler (Haşiye) hacat-ı zaruriyeden ziyade bir hacat-ı zaruriyeyi, Risale-i Nur’un hakaikını görüyorlar. (Haşiye):

Bilhassa Risale-i Nur kahramanlarından Şükrü Efe ve bilhassa dağ kumandanı Çoban Veli’nin ve yörük aşiretlerinden Bahadır Süleyman’ın ve emsalinin gayretlerine işaretler.’ (Kastamonu Lâhikası, 121) ‘Medrese-i Nuriye kahramanlarından Şükrü Efe’nin...’ (Emirdağ Lâhikası-I, 96)

ÜSTAD TASARRUFUNU RÜYALARIMIZDA DEVAM ETTİRİRDİ

“Üstad’tan bir mektup, bir risale geldiğinde önce Hüsrev ağabeye gelir, o da kaç tane lazımsa el yazmasıyla çoğaltırdı. Biz de Sav, Kuleönü gibi yerlerde hemen çoğaltırdık. Çoğaltığımız mektupları Hüsrev ağabeye verirdik. Zarflar hazırdr. Kimi Eğirdir, kimi Atabey, kimi Isparta gibi muhtelif postanelerden gönderilirdi. Sonra teksir makinesi (1947) geldi, binlerce çoğaltılmaya başlandı. Her ne kadar elektrik yoksa da, elle çevrilse de birden 500 nüsha çıkarırdı. Önce mumlu kâğıda yazılırdı, mürekkebi dökülür ‘trak, trak, trak’ diye çevrilirdi. Önüne 100 tabaka kâğıt koyardık. Makine ekseri amcam İbrahim Gül’ün evinde çalıştı. Başka evlerde de oldu. Amcamın evinin odaları genişti. Gece yarınlarına kadar kâğıtları odanın içinde harman eder, teksir eder, sayfa numaralarına göre dizer, cildi hazırlardık.

“Bize üç saat uyku kâfi gelirdi. Üstad Sav’a gelir, hemen dönerdi. Sav’da kalmazdı, hiç gecelemedi. Ama manevî tasarrufu devam ederdi. İşte o çalışmalar sırasında Üstad’ımız hep arkadaşları rüyasında ziyaret ve taltif ederdi, manevî tasarrufu devam ederdi. Riya olmasın, çok defa Üstad beni de rüyamda iki elleriyle okşayıp taltif etti. Orada çalışanlar, ‘Bu gece Üstad geldi’ diye birbirimize anlatırdık.

RİSALELER PARÇA PARÇA YAZILDI, SONRA TOPLANDI

“Risaleler Kur’an-ı Azimüşşan’ın ilk hali gibi parça parça idi, sonra toplanırdı... Mesela Üstad, Asâ-yı Mûsâ için taksimü’l-a’malle yazsınlar diye mektup gönderdi. Sonra ciltlensin adı da Asâ-yı Mûsa olsun diye mektup geldi. Kitaplarda vardır: ‘Kardeşlerim! Asâ-yı Mûsa mecmuasının yazmasında bir tedbir hatırıma geldi: Taksimü’l-a’mal ile beş-altı zat, aynı kıt’ada her biri bir kısmını yazsın; daha çabuk ve daha kolay olur. Hem usandırmaz, hem -büyüklüğü için- yazmak cesaretini kırmaz.’ (Kastamonu Lâhikası, 133)

“Üstad’tan gelen mektuplardaki istekleri farz gibi tutarlardı o eski talebeler... Babam vefat ettikten sonra Mustafa Gül amcam, Ali Gül amcam ve ben yukarı mahallede; Hacı Hafız, Mustafa Yıldız, Salih Yıldız, Ahmet Altuğ, Süleyman Altuğ aşığı mahallede risaleleri çoğaltırdık.

“O zamanlar lüks lâmbası bile yok. Gaz karneyle... Fakat risalelere intihap edenler sıkıntı çekmezdi. Gece babam Hafız Mehmet Gül’le risale yazardık. Amcam Mustafa Gül teksirin erbabıydı, 500 tane birden basardı. Teksir makinesi çok gizli olarak diğer amcam İbrahim Gül’ün evinde bulunur ve orada baskı yapılırdı.

SAVCI ÜSTAD’IN EŞYALARINI SATTIRDI PARASINI VERMEDİ

“Denizli Homa’da (1943) Beşinci Şua yakalanıyor... Üstad o kadar mahremdir dediği halde yakalanıyor... Nur talebeleri, Isparta hapishanesine toplanıyor. Üstad’ı da Kastamonu’dan getirdiler. Üstad geldiğinde bütün eşyası bir valizde, savcının rızasıyla dışarıda satılıyor. Savcı parayı alıyor, vermiyor. Beraatten sonra Rüştü Çakın parayı alacağım dese de, Üstad: ‘Yok, ben hakkımı helâl ettim, mahşerde o bedbaht gelsin de hakkımı alayım diye güneşin altında bekleyemem’ diye mâni oluyor.

“Buradan Sav köyünden, Denizli’de hapistekilere evde ne varsa tarhana, bulgur, pekmez, soğan, fasulye götürürdük. Hapishane müdürünün odası genişti. Erzakları orada kontrol ederler, orada beklerdik. Üstad’ımız orada kapının yanı başında ufacık, münferit bir odada idi. Mübarek

Üstad’ımıza çok şey kerametle bildirilirdi. Biz Denizli’de hana indik, eşyalar omzumuzda... Hapishaneye yaklaştığımızda Üstad hemen pencereye çıktı, üst tarafı gözüküyor. Bizi öyle bir iltifatla karşıladı selâmladı ki... Giderken de yine aynı selâmlayarak uğurluyordu. Üstad’la bir keresinde müdürün odasında kucaklaştık.

Tayınat zaten azdı. Üstad bazen tamamen yemeyin, derdi. Kendisi iki günde ekmeğin kenarından az yerdi. Afyon hapsi çok daha çetin geçmiş, çok eza cefa çektirmişler...

KARDA KIŞTA ÜSTAD'A MEKTUP GÖTÜRDÜK

"Yine bir gün bir mektup geldi. Amcam Mustafa Gül mumlu kâğıda yazıp, teksir makinesinde çoğalttıktan sonra, Üstad'a göndermek istedi. Üstad, Isparta'da Hüsrev Ağabeyin kaldığı evin üst katında kalıyor. (1952 sonları olabilir)

Mevsim kış, çok soğuk var. Her taraf kar, yollarda buz var. Komşu komşuya çıkamıyor. 'Bunları Üstad'a kim götüreceksin?' dedi. 'Ben götürürüm amca!' dedim ve bir kardeşle yola çıktık. Köye (Sav) gelen bir kamyon varmış, onunla gidelim dedik, kamyonu bindik. Fakat hava o kadar soğuk ve buzlu ki, kamyon biraz gittikten sonra kaydı ve yolda kaldı. O gün Üstad'a gidemedik. Ertesi gün çorapları çizme gibi ayağımıza çektik, ayağımızda çarık; o zaman çizme yoktu... Ellerimizde eldiven, kafayı da sardık, yayan olarak Isparta'ya vardık.

"Bizi Hüsrev Ağabey karşıladı, mektupları aldı. Üst kata Üstad'ın yanına çıkmadan biz: 'Ağabey malum ya, buralara kadar gelmişken Üstad'ı ziyaret edelim' dedik. 'Üstad hasta, konuşmuyor' dedi. Biz de: 'Biz konuşuruz, sadece elini öpsek yeter' dedik. 'Peki söyleyeyim, eğer müsaade ederse ziyaret edersiniz' dedi ve yukarı çıktı. Başka kimse yok... Üstad, 'hasta olduğunu, kimseyi kabul edemeyeceğini' söylüyordu. Biz alt kattan hafifçe duyuyorduk. Hüsrev Ağabey, gelenlerin Savlı olduğunu ve hizmet için geldiklerini söyleyince, Üstad hemen kabul etti.

"Üstad'ımız şahsı için gelenleri kabul etmiyordu. Yukarı kata çıktık. Hüsrev Ağabey: 'Üstad'ım, bunlar Sav kahramanları!' diye bizi takdim etti. Üstad Hazretleri bizi ayakta karşıladı. 'Maşaallah, barekallah! Maşaallah, barekallah! Maşaallah, barekallah!' diyerek bizlere iltifatlar etti. (Bu sözleri Tefvik Ağabey güzel ve pürüzsüz sesiyle öyle heyecanlı ve tecvitli söylüyordu ki, bizleri de heyecanlandırıyordu. Ö. Özcan)



Yaş sırasıyla 5 kardeş: Ethem Gül, Hafız Mehmed Gül, Mustafa Gül, Ali Gül, Ahmed Gül

ÜSTAD'IN VAZİFE BAŞINDA APAYRI BİR ŞAHSİYETİ VARDI

"Üstad Şark şivesiyle konuşuyordu. 'Şu risalelerdeki belâgat, yüksek edebiyat ve ifadeler, bu zatın mı?' diye düşünülürdü. Üstad'ımızın vazife başında apayrı bir şahsiyeti vardı. Şark şivesiyle konuşmaya devam etti: 'Hüsrev, bunlar Savlıdır?' Yanımdaki arkadaş, benim Hafız Mehmet'in oğlu olduğumu söyleyince Üstad: 'Hangi Hafız Mehmet'in oğlu?' dedi. Ben: 'Savlı Hafız Mehmet'in oğlu' deyince; 'Ha! Savlı Hafız Mehmet'in oğlu...' Sonra bana: 'Gel gel, gözlerinden öpeyim seni' dedi, çaktı gözlerimden öptü. Arkadaşımı da 'Gel gel, senin de gözlerinden öpeyim' dedi. 'Oturun bakalım' deyip oturttu bizi. 'Babanın makamını biliyor musun?' diye bana sordu. 'Ben ne bileyim Üstad'ım!' dedim. 'Baban Hafız Muhammed, Hafız Muhammed, Hafız Ahmet, onları ismen ecdadıyla beraber duamın içine alıyorum' dedi. Bu üçü burada vefat etmişti. Babam 1943'te Üstad Denizli hapsindeyken vefat etmişti. 'Siz de onlar gibi olmalısınız, onlar az zamanda çok vazife yaptılar, o meratibe yetiştiler, siz de onlar gibi olmalısınız' dedi. Sonra: 'Baban aktapların içindedir. Hafız Ali ve Mehmet Zühtü ile beraber aktap ve kutuplarla bir çizgide geçiyorlar' diyerek, gökyüzünde eliyle şöyle bir yay çizdi.

"Sonra Üstad: 'Kardeşlerim! Bütün âlem-i İslâm, Türkiye'ye bağlıdır. Türkiye Isparta'ya bağlıdır. Isparta Sav'a bağlıdır. Sav, Risale-i Nur'a bağlıdır. Risale-i Nur, Kur'an-ı Azimüşşan'a bağlıdır. Kur'an-ı Azimüşşan da Arş-ı Âlâ'ya bağlıdır' diyerek, bin kalemle yazan Sav'a verdiği ehemmiyeti belirtti. Sonra: 'Bu gelişimde Sav'a gelecektim, fakat Sav köy olması dolayısıyla ziyarete gelecekle, kabul etsem tahammülüm yok, kabul etmesem gücenecekler, hem nazar-ı dikkati celp edecek. Onun için benim gelemediğimi ve selâmımı söyler-siniz. Ben Sav karyesini küçük büyük, avam havas, taşına toprağına dua ediyorum. Ben Sav karyesini Camiü'l-Ezher olarak kabul ediyorum' dedi.

RİSALE-İ NUR'UN BEREKETİNİ GÖZLERİMİZLE GÖRDÜK

“Davras Dağı'nın arkasında Gökdere köyü vardır. Orası meşeliktir. Orada dayım vardı, bir de Abdurrahman vardı. Onlar kış için bir kamyon, sonraları iki kamyon odun ederlerdi. Biz Sav köyü eskiden, 'kesici' yani 'baltacı' idik. O koca meşe kütüklerini kolastıra testeresiyle iki kişi keser, sonra baltalarla parçalar istif ederdik. Üstad pencereden bize bakar, bazen merdiven başına çıkar, yanındaki hizmetçiyle bize 25'er kuruş para gönderirdi.

“O karne ve kıtlık zamanında onun duasının ve Risale-i Nur'un bereket kerametini açıkça gözlerimizle gördük. Hatta bizim misafir için bir odamız vardı. Babam Hafız Mehmet'in misafirleri çok olurdu. Ben askerden yeni geldiğimde kurak bir mevsim oldu. Kaldırdığımız zahireye baktım ki altı ay yetmeyecek bize. Misafir de çok geliyor. Fakat bir şinik bile zahire almadan, senesine yetiştirdi Cenab-ı Allah... O bereketi açıkça gördük.

“Gaz bulunmaz, kuyruğa girip az bir gazyağı alınabilir. Babam inzivada, risale yazıyor. Nereden geldiyse adamın biri bir teneke, biri de bir teneke gaz getirmiş. Ben askerden geldim kimsede gaz yok, baktım babamın iki teneke gazı var. Buna rağmen babam iktisada riayet eder, gündüz talebeleri okutur, gece yazardı. Beş numara kandili olan, şimdiki 40'lık ampul gibidir. Babam üç numara kullanır, kandili yazdığı kâğıdın altına getirir ışık dağılmasın diye... Mesela kat'iyen kibrit bulunmuyor, kuyruğa girenlere ikişer kibrit dağıtıyorlar. Bir gün ben de kuyrukta uzun bekledikten sonra iki tane kibrit alabildim. Babam: 'Hay oğlum, hiç kibrit almasan iki sene yetecek kibritimiz vardı!' demişti. Böyle bereketleri çok gördük...

HAFIZ ALİ'DEN 15 GÜN SONRA BABAM VEFAT ETTİ

“Denizli mahkemesine (1943) bizim Sav köyünden dokuz kişi gitti. Babam gitmedi, hikmeti var derdi. Meğer mahkeme devam ederken burada vefat edecekmiş... Hafız Ali Denizli Hapishanesi'ndeyken, sevk edildiği hastanede vefat etti. On beş gün sonra da babam, üzerine bir ağaç devrilerek Sav'da vefat etti...

“Hafız Ali, babam Hafız Mehmet, Homalı Kara Hafız, 15-20 gün arayla vefat ettiler. Üstad, 'Bunlar bizim bedelimize vefat ettiler' dermiş. Hafız Ali ağabeyin mezarı baştan çok bozukmuş, babamlar sırtında taş taşıyarak yeniden yapmışlar. Babam Hafız Ali'yi çok severdi, adını duyunca gözünden bulgur gibi yaşlar dökülürdü. 15 gün sonra arkasından yanına gitti. Üstad, Risale-i Nur'da bu meseleyle ilgili şöyle der:

“Hakikaten Hafız Ali, Hafız Mehmet ve Mehmet Zühtü'nün vefatları, değil yalnız bize ve Isparta'ya, belki bu memlekete ve âlem-i İslâm'a büyük bir zayıfattır... Benim tarafımdan o Hafız Mehmet'in akrabasını ve mübarek köyünü taziye ediniz. Ben de onu Hafız Ali ve Hafız Zühtü'ye arkadaş edip, üstadlarımla aktap kısmının isimleri içinde o üçünün isimlerini dâhil edip, Hafız Akif'i dahi Asım ve Lütfi'ye arkadaş ettim.” (Şualar, 338)

HAFIZ MEHMET'İN YAZDIĞI RİSALELER

Tevfik Gül Ağabey, aktaplara arkadaş olan babası Hafız Mehmet Gül'ün yazdığı ve 70 seneye yakındır sakladığı kitaplarından iki tanesini hediye etmek lütfunda bulundu. Hem de birisi, Tevfik ağabeyin verdiği bilgiye göre Hafız Mehmet Ağabeyin 1938 senesinde yazdığı ilk kitap olan, acemilik dönemine ait Fihrist Risalesi... Tevfik Ağabey: “Babam o zaman yeni başladığından yazısı düzgün değil, fakat sonraki senelerde yazdığı yazısı güzelleşti” dedi. Ve buna da örnek olarak Dokuzuncu Lem'a'yı hediye etti. Aradaki bariz fark hemen görülüyor.

ÜSTAD SAV'DA HİÇ KALMADI

“Üstad Sav'a geldi mi? Bu soru çok soruluyor... Üstad Isparta'ya geldikten sonra tebdil-i hava için çıkar buraya gelir, Eğirdir'e giderdi. Hatta Eğirdir'de ev kiralamıştı... Bazen buraya gelir, talebeleri cip kiralar gelirdi. Geldiğinde hemen duyulur, 'Üstad gelmiş! Üstad gelmiş!' diye herkes elini öpmeye koşardı. Üstad birkaç kelime konuşur, ayrılırdı. Zaten devamlı takip edilirdi. Bir keresine Hacı Hafız'ın Hafidi (torunu) diye risalelerde adı geçen Ahmet'in üç katlı evinin en üst katına çıktı. Biz orayı dersane yapmıştık, orada toplandık. Üstad orada kapının ağzında hemen şöyle bir odalara baktı, hemen ayrıldı. İşte orada risaleleri Sav'a sokan Hacı Hafız Efendi için: 'Hacı Hafız evliyadır' dedi. Yani bir eve girip de oturması, Sav'da gecelemeesi yoktur. Üstad Sav'ın yanından şimdi Antalya yolunun geçtiği yerlere gider, tefekkür ederdi.

ÜSTAD BULUTLARIN ARASINDA İDİ

“Barlalı Şamlı Hafız Tevfik, Üstad'ın serkâtibi idi. O kadar seri yazardı ki, yazarken başka yerlere bakabilirdi. Telif anında Üstad'ın kerametlerini çok görmüş. Üstad onu kendine ve hizmetine bağlamak için olsa gerek, telif anında bazen Üstad'ı heybetli, şecaatli, bazen de küçülüp gider görürmüş. Artık mana cihetiyle mi bilmiyorum... Bazen de: 'Üstad'ım sesin az gelmeye başladı, biraz pek söyleyen olmaz mı?' dermiş. Bize: 'Üstad'ın sesini duyuyorum, fakat kendisini göremiyordum, sonra başımı kaldırıp bir baktığımda bulutların arasında gördüm Üstad'ı!' diye anlatırdı.

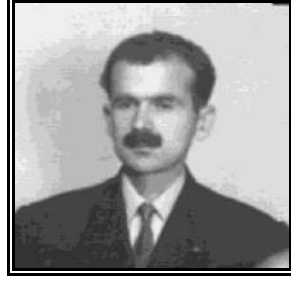
“Şamlı Hafız Tefik, Denizli hapsinden sonra buraya Sav’a gelmişti, hatta Isparta’dan yürüyerek beraber gelmiştik. Bu hatıraları bana anlatmıştı. Amcam Ali Gül onun hapisane arkadaşıydı. Bizim evle amcamın evi bir blokta. Amcama ziyarete, Isparta’dan yürüyerek konuşa konuşa beraber gelmiştik. O benden yaşlı olduğundan yoruluyordu; hemen diz çöker, bana ‘Sen de diz çök, dinlen’ derdi. Bayram Ağabeyler hapis-
teyken Üstad’a hizmet eden, Bozanönü’nden Şaban Akdağ kardeş de bu hatıralardan anlatır.

MERKEZ CAMİİ VEYA DALBOYUNOĞLU CAMİİ

“Sav’ın girişindeki bu caminin adı Merkez Camii veya Dalboyunoğlu Camii’dir. Tarihi yok, ama çok eski bir camidir. Bunun bize kadar gelen hikâyesi şöyle: Eskiden fakirlik olduğundan kış gününde Aydın’a kadar çalışmaya gidiyorlar, sıcaklarda tekrar geri dönüyorlar. Bu ‘Dalboyunoğlu’ denilen zat, orada sıtmaya tutulmuş, çalışmamış... Hiç para kazanamadan hasta, zayıf, perişan bir şekilde geri geliyor... Utandığından köye gündüz girememiş, bir harimin [evlerin önündeki bahçe] kenarında karanlık çökünceye kadar oturmuş, beklemiş. Bir taraftan da üzerindeki bitleri bir taşın üzerinde öldürmeye başlamış. Sonra bakmış, taş kıpkırmızı kan, ‘Bunu gören olursa amma pis adam, derler’ deyip taşı çevirivermiş. Bakmış taşın altında bir ‘küp’, bir avuç alıp evine geliyor. Ailesiyle tekrar dönüp kalan hazineyi de alıyorlar. Adam zengin olmuş. Bir hamam yaptırmış, bu camiyi yaptırmış. O zaman üstü toprakmış bu caminin... Sonra kendisi evkafa [vakıflar] kaydettirmiş...

“ÜSTAD, KABRİNİ BİZZAT KENDİSİ KALDIRDI”

“Bana Üstad’ın kabrini soruyorlar... Ben de ‘Lâhikaları okuyun’ diyorum. Mevlâna hazretlerinin türbesini ne hale getirdiler... Para kazanıyorlar. İmam-ı Ali’nin (r.a.) güya Necef’te kabrini ne hale soktular. Kadınlar parmaklıklardan uzanıp, ‘Ya Ali! Kurtar bizi...’ diye bağışıyorlar şimdi. Üstad’ın kabri Urfa’da iken, günde 500 kişi ziyarete geliyordu. Gürsel hükümeti alelacele Üstad’ın kardeşi Abdülme-
cit’e dilekçe yazdırdı. Fakat aslında Üstad bizzat kendisi kaldırdı kabrini... Bayram Yüksel kardeşe sorduklarında: ‘Kabrini yerini kaç kere değiştirdim ben, Üstad’ın vasiyetini okuyun’ derdi.”



(1920 – 1971)

ZÜBEYİR GÜNDÜZALP

KAFKAS ASILLI Ziver Gündüzalp, 1920 Konya Ermenek doğumludur. “Zübür’ümü kâinata değişmem” diyen Sevgili Üstad’ı, kâinata bedel bu talebesinin adını “Zübeyir” olarak değiştirmiştir.

Zübeyir Gündüzalp ağabeyin kısa tarihçe-i Hayatı Şöyledir:

İLKOKULU ERMENEK’TE, ORTAOKULU SİLİFKE’DE TAMAMLAR

Kimlik adı Ziver olan Zübeyir Gündüzalp Kafkas asıllıdır, 1920 yılında Konya/Ermenek’te doğmuştur. Ziver Gündüzalp’ın ataları 93 harbi diye bilinen 1877 Osmanlı-Rus harbinden sonra Anadolu’ya hicret eder ve Konya’nın Ermenek kazasına yerleşirler. Çocuk Ziver İlkokulu Ermenek’te, ortaokulu Silifke’de tamamlar.

Genç Ziver 1938 yılında 18 yaşında iken Ermenek’te PTT memurluğuna başlar. 1941’de Susurluk ilçesine askerliğe gider, 1943’de terhis olur. 1944’de Konya postanesinde tekrar memurluğa başlar. Bu arada okumaya çok meraklı olan Ziver, doğu ve batı klasiklerini okumaya başlar.

RİSALE-İ NUR’U 1944’DE TANIR, 1946’DA BEDİÜZZAMAN’I ZİYARET EDER

Ziver Gündüzalp Konya PTT memurluğu sırasında, 1944 yılında Bediüzzaman ile münasebeti olan Sabri Halıcı vesilesiyle ilk defa Risale-i Nur ile tanışır. Nur talebesi Rifat Filizer ile arkadaş olur, nurları okumaya başlar.

Feyzlere gark olan genç Ziver, 1946 senesinde Emirdağ’ında ilk defa Bediüzzaman Said Nursi hazretlerini ziyaret eder. Hz. Üstad Ziver adını kullanmayarak ‘Zübeyir’ kardeşim diye hitap eder, bu müstakbel talebesine. Artık Ziver, Zübeyir olmuştur.

1949’DA İNÖNÜ’YE TELGRAF ÇEKEREK KENDİNİ İHBAR EDER

Zübeyir Gündüzalp 1948’de Konya merkez postanesinden, Konya’nın ilçesi Akşehir postanesine tayin olunur. 1948’in son günlerinde Afyon mahkemesi başlar. Hapishanede Üstad’ına yakın olabilmek için İnönü’ye telgraf çekerek kendini ihbar eder ve Afyon hapishanesine alınır. Yanlışlıkla erken terhis edilen Zübeyir, hapishane müdürüne giderek durumu izah eder ve tutukluluğunu devam ettirir. Maksudı çok sevdiği Üstad’ını hapishanede yalnız bırakmamaktır.

ISLAHİYE’DE BİR SENE KALDIKTAN SONRA URFA’YA NAKLİNİ İSTER

1949’da Afyon hapsinden tahliye edildikten sonra, 1951 senesinde Antep ilinin İslâhiye ilçesine telgraf memuru olarak tayini çıkar. O sırada Urfa’da Hz. Üstad’ın emriyle Abdullah Yeğin ve Hüsnü Bayram dersanede kalmaktadırlar, bu sebeple Zübeyir Gündüzalp kendi talebi ile 1952 senesinde Urfa PTT’sine tayinini çıkartır. Urfa’da ve Âlem-i İslam dairesinde büyük nur hizmetleri başlar.

BİR VEZİRİ UĞURLADIK, BİR VEZİRİ KARŞILIYORUZ

1952’de bir gün Pakistan Maarif Nazırı Ali Ekber Şah, Bediüzzaman’ı Emirdağ’ında ziyaret etmiş, geri dönmektedir. Hz. Üstad 10 kilometre giderek misafirini Emirdağ dışına kadar uğurlamaktadır. O sırada çok manidar bir tevafuk yaşanır. Ali Ekber Şah gider, tam o anda karşıdan gelen otobüsten Zübeyir Gündüzalp iner. Said Nursi şu tarihi sözü o anda söyler: “Bir veziri uğurladık, bir veziri karşılıyoruz.”

ZÜBEYİR, HÜSNÜ, ABDULLAH BERBAT KOKULU DAR BİR HÜCREYE KAPATILIRLAR

Zübeyir Gündüzalp, Hüsnü Bayram ve Abdullah Yeğin olarak üç nur talebesi Urfa’da çok baskı altındadır. Bismihu Subhanehu ile başlayan bir dilekçe hazırlayarak Vali ve Savcıya verirler. Nihayet Zübeyir, Hüsnü ve Abdullah emniyet tarafından tutuklanır, Urfa hapishanesine sevk edilirler, orada işkence görürler. Daha sonra Isparta’ya sevk edilirler. Isparta’da, içinden lağım sularının geçtiği berbat kokulu dar bir hücreye

kapatılırlar. Çok sıkıntılı günler geçirirler, ama onlar Allah yolunda oldukları için kalpleri çok rahattır, çok müvekkildirler... 1953 yılının Ramazan ayında (Miladi Mayıs) tahliye olurlar ve hemen o sırada İstanbul'da bulunan Hz. Üstad'ın yanına giderler.

SAİD NURSİ'NİN DAİMİ HİZMETİNE GİRMEK İÇİN İSTİFA DİLEKÇESİNİ VERİR

Zübeyir Gündüzalp 1953 Urfa mahkemesinden sonra merkeze, Ankara'ya alınır. Fakat O Ankara'ya gitmez, Said Nursi hazretlerinin daimi hizmetine girmek için istifa dilekçesini verir. Tarih 26 Ağustos 1953. 26 Ağustos 1953 tarihinde PTT memurluğundan istifa dilekçesini Ankara makamına gönderen 'Kâinata değişilmez' Zübeyir Gündüzalp, 'hayatım hayatınla devam edecek' dediği sevgili Üstad'ının artık hep yanındadır.

Zübeyir Gündüzalp'in yaptığı iman /Kur'an hizmetleri, çektiği çileler ciltler dolusu kitap yazılsa ihtimaldir ki tam olarak anlatılamaz.

ZÜBEYİR GÜNDÜZALP'İN İSTİFA DİLEKÇESİ

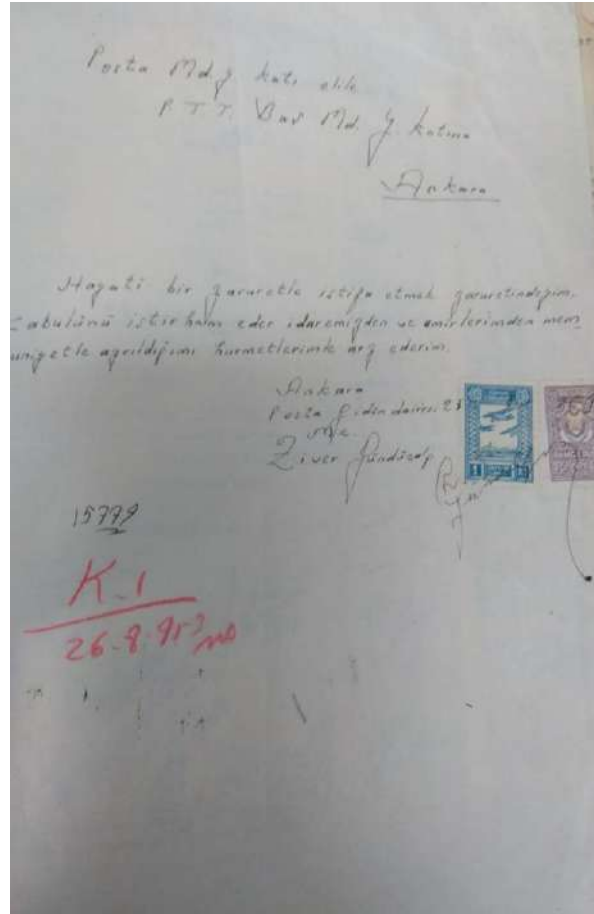
Zübeyir Gündüzalp'in el yazısı ile yazdığı PTT memurluğundan istifa dilekçesi, 26 Haziran 1953 tarihindedir. (Ömer Özcan'ın arşivinden)

Posta Md. Y. Katı eliyle

PTT Baş Md. Y. Katına

Ankara

Hayati bir zaruretle istifa etmek zaruriyetindeyim. Kabulünü istirham eder idaremizden ve amirlerimden memnuniyetle ayrıldığımı hürmetlerimle arz ederim.



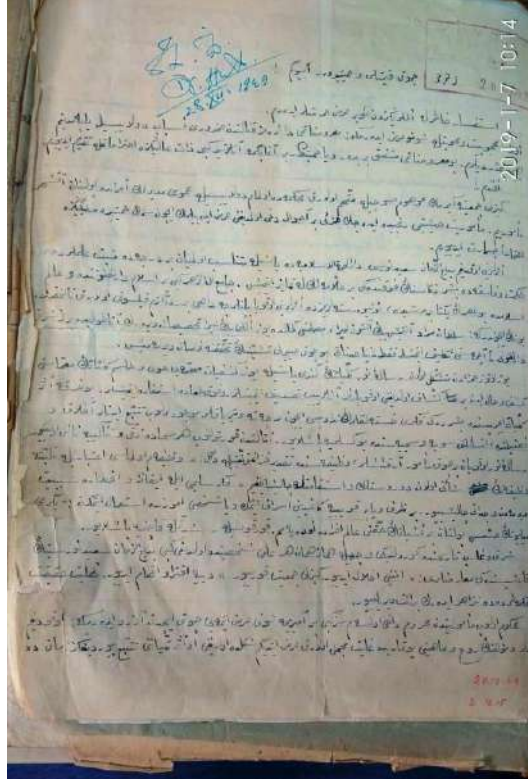
Zübeyir Gündüzalp'in PTT'den istifa dilekçesi

Ankara

Posta Giden Dairesi 23 me.

Ziver Gündüzalp*İmza ve iki adet pul***ZÜBEYİR GÜNDÜZALP'İN 28 ARALIK 1948 TARİHİNDE AMİRİNE YAZDIĞI DİLEKÇE**

Zübeyir Gündüzalp, 1948'de Akşehir Postanesinde memur iken, Afyon hapisanesine, Üstad'ı Bediüzzaman ile aynı çatı altına alır. 1949'da Afyon tahliyesinden sonra, ismini yazmadığı bir amirine gayet nezih ifadelerle baştan sona Üstad'ı Said Nursi'nin davasını ve Risale-i Nur'u anlatan bir mektup yazar, mektup PTT'nin arşiv kayıtlarına geçirilir.

***Dilekçenin ilk sayfası Ömer Özcan'ın arşivinden:*****Çok kıymetli ve hamiyetperver büyüğüm!**

İstifsar-ı hatırla ellerinizden öper, arz-ı hürmetler ederim.

Evvla: Mahcubiyet ve mahviyetle şunu arz ederim ki, maruzatımı dairemiz kanalından zaruri esbab dolayısıyla yapamadığım için özür dilerim. Bu maruzatımı müşfik bir peder veya hamiyetkâr bir ağabeyime anlatır gibi zat-î âlinize ihtiramatımla takdim ediyorum.

Efendim!

Gizli cemiyete girmek mevhum suçuyla müttahem olarak mahkemede olmam dolayısıyla umumi müdürlük emrinde bulunan Akşehir memuruyum. Memuriyet haysiyetimi rencide edecek cüz'î bir ahval dahi olmadığımı arz edebilmek için sizin hamiyetperverliğinize itimaden cesaret ediyorum.

Eserlerini okuduğum Bediüzzaman Said Nursi Dar-ül Hikmet-il İslamiye'de yaşıyla mütenasib olmayan bir derecede müsbet ilimlerde, hikmet ve felsefede beşer zekâsının fevkindeki bir allamelikle temayüz etmiş. Cami-ül Ezher gibi bir İslam darülfünununda ve âlem-i İslam'da bu asrın yekta bir mürcüdi, üniversitelerimizde eserlerini okuyabilenlerce dâhi (okunamadı) feylesofu olarak tanınmaktadır. Bunun içindir ki, Sultan Murad (Reşad olmalı) altmış bin altın lira, Mustafa Kemal de yüz elli bin lira tahsisat vererek Anadolu'da bir Şark Darülfünun'u açmasını teklif etmişler, fakat dünya hadisatı bu çok hayırlı teşebbüsün tahakkukuna fırsat vermemiş.

Yüz otuz cüzden müteşekkil olan Risale-i Nur külliyyatının kendi başıyla yüz keşfiyat-ı mühimmeyi havi ve tılsım-ı kâinatın muammasını keşf ve halleden bir keşşaf olduğunu okuyanlar anlayıp tasdik etmişler ve fevkalade istifade etmişler. Bu harika eser külliyyatı içerisinde beşerdeki fikrî hastalıkların tedavisi için reçete ve tiryaklar mevcut olup tettebbu' edenler ahlak ve fazilet, insanlık seviye ve seciyesinde yükselmeye

başlıyor. Ataletten kurtulup her sahada terakki ve tealiye nail oluyor. Risale-i Nur okuyan birçok memur arkadaşlar, vazifesinde takdir kazanmak niyeti ile değil “vazifem olması itibarıyla elbette vazifemin şe’ni olan dürüstlük ve istikametle çalışacağım” fikr-i selimi ile ikaz ve ihtara sebebiyet vermeden vicdanı çalışıyor. Bir zarf veya bir (okunamadı) kâğıdını israf etmek veya şahsî umurunda istimal etmekten “yirmi milyonluk hissesi bulunan bir eşyanın hakkını âlem-i uhrada ödeyemem korkusuyla” şiddetle kaçınmaya başlıyor.

Şark ve garb tarihinde görüldüğü vecihle hemen hemen her ilmî şahsiyette olduğu gibi Bediüzzaman Said Nursî’nin karşısındaki muarızları “emniyeti ihlal ediyor, gizli cemiyet kuruyor” diye iftira ve itham ediyor. Nihayet hakikat, mahkemelerde de tezahür ederek beraat veriliyor.

Mahkûm olup memuriyetten mahrum dahi olsam, siz gibi bir amirime şunu arz etmeyi çok içten arzu ederim ki:

Okuduğum eserler ve müellifin ruh ve mahiyeti yukarıda gayet mücmel olarak arz ettiğim şekilde olduğunu, o eser külliyyatını tetebbu’ buyurduğunuz zaman da (...)

ZÜBEYİR AĞABEYİ İLK DEFA ANKARA’DA GÖRDÜM

Vefatlarından bir sene öncesi, yani 1970 senesiydi. Bir pazar günü, kaldığım Tandoğan Mebusevler dersanesinden Hacı Bayram Camii yanındaki “27 Numara” isimli Bayram Yüksel ağabeyimizin kaldığı dersaneye gitmiştim. Niyetim, Bayram Ağabeyi ziyaret etmektir. 27 Numaralı dershanede toplam yedi veya sekiz kişi ya vardı, ya yoktu.

Baktım ortadaki salonda birkaç kişi abdest hazırlığı için kolları sıvalı olarak ayaküstü sohbeti yapıyorlar. Bayram Ağabey dedi: “Ömer Kardeş, bak Zübeyir Ağabey hiç görmüş müydün?” İstanbul’da okuyan ağabeyim Abdülkadir Özcan, Zübeyir ağabeyi bana çok anlatmıştı. Zübeyir ağabeyin Afyon müdafaasına da hayrandım. Bu sebeplerden dolayı Zübeyir ağabeyi çok merak ediyordum. Henüz görmemiştim.

Bayram ağabeyin sözünden sonra, Zübeyir Ağabeye tekrar baktım. O anda sanki Üstad’ı görmüş gibi oldum. O kadar çok benziyordu ki, nutkum tutulmuş öylece donakalmıştım. Epey şeyler anlattığı halde hiçbirini aklımda kalmadı! Sadece “Avrupa ve Amerika’nın ahlâksızlıklarına karşı yalnız, ancak Risale-i Nur’un kal’a olabileceği” ifadeleri hulasaten zihnimde kalmıştı.

ŞAHİDİ OLDUĞUM BİR KERAMETİ

Namazı beraber eda ettikten sonra Bayram Ağabey: “Zübeyir ağabeyle meşveret etmek isteyen varsa, Zübeyir Ağabey yandaki odaya geçti, sırayla girin” dedi. Birden içime bir ateş düştü... Zübeyir ağabeyle baş başa kalıp konuşmak... Fakat aklıma bir türlü bir şey gelmiyor... “Allah’ım, ben ne konuşayım!” diye kıvranırsen, birden okulumuzda mescit olmadığımı hatırladım. Hakikaten namazlarımızı olmayacak yerlerde kılıyor, zorlanıyorduk.

Birkaç kişi Zübeyir Ağabeyle görüşüp çıktıktan sonra kapıyı tıkladım, içeri girdim. Zübeyir Ağabey yerde diz çökmüş, başında takkesi takılı, önünde ellerini koyduğu bir rahle var. Selâm verdim, kendimi tanıttım. Dedim ki: “Ağabey, okulumuzda mescit yok. Bilhassa ikinci namazlarını kılmakta zorlanıyoruz. Ne yapmamız lazım?” Ziyaretimin suniliğinden olacak herhalde, namazları aksatıyoruz gibi bir mana uyandırmıştım. Zübeyir Ağabey kaşlarını çattı, sağ elini şecaatle ileri doğru bir yay çizerek salladı, “Kılacaksınız kardeşim! İmza toplayın, idarecilerinizle görüşün, mescit açtırın. Allah sizi muvaffak edecektir.” dedi. Bu manada başka müjdeli şeyler de söyledi. Teşekkür edip dışarı çıktım.

Hakikaten hiç aklımıza gelmiyordu idarecilerle görüşüp mescit açtırmak... Hâlbuki idareciler müspet insanlardı. Fakat o tarihlerde üniversitelerde mescit açtırmak, çok mühim ve zor bir hadiseydi. Belki de başka okullarda da hiç yoktu.

Neyse bilhassa Zübeyir ağabeyin hemşerisi hocamız Konyalı Abdullah Nişancı Bey’in samimi gayretleriyle revirin yanında bir mescidimiz oldu.

Okulda da öyle bir Nur hizmeti başladı ki; hem keyfiyetli, hem kemiyetli muazzam bir cemaat çıktı ortaya... O zaman okulda yatılı kalan Bilal, Cumali, Ömer, Hacı Mehmet, Necati, İlhan, Mehmet, Hayri, Mustafa gibi kardeşlerin çok büyük hizmetleri oldu. Hatta benim de bulunduğum motor bölümünde, talebelerin ekserisi nur talebesi olduğundan, o senelerde bölümler arası futbol turnuvası için Motor Bölümü takım çıkarılmadı. Bölümün çoğu ehl-i dershane olmuştu. Onların top oynayacak vakitleri de yoktu yani... Zübeyir ağabeyin “Allah sizi muvaffak edecektir” sözünü hiçbir zaman unutamıyorum...



1972'de Ankara Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'nun
(Teknik İlahiyat) ilk Nur Talebelerinden bir grup

TEKNİK İLÂHİYAT FAKÜLTESİ!

O tarihlerde, 1970'li yıllarda anarşinin, boykot ve işgallerin üniversiteleri sardığı unutulmamalı... Okulumuzda cemaat o kadar büyüdü, o kadar bereketli hizmetler oldu ki, kardeşlere mescit yetmemeye başladı. Bir teşebbüs daha yapılarak, yatılı talebelerin kaldığı koskoca B bloğunun altı neredeyse cami büyüklüğünde bir mescit oldu. Bilhassa Ramazan aylarında ve diğer günlerde dışarıdan ağabeyler geliyor, dersler yapıyorlardı. Artık okulun adı halk arasında "Teknik İlâhiyat Fakültesi!" diye anılıyordu. Bu hizmetler Bayram Yüksel ağabeyin çok hoşuna gidiyor, kardeşlere iltifatlar ediyordu. Vefatına kadar da her görüşmemizde o ekibin isimlerini sırayla sayar, memnuniyetini belirtirdi.

Aklımdan Zübeyir ağabeyin sözleri hiç çıkmıyordu. Âdeta bu hizmetlerde Zübeyir ağabeyin duası vardı. Vefatından önce muvaffakiyet müjdelarını vermişti. Şimdi bu notları yazdığım 30 küsur sene sonra da bu okuldaki hizmetlerin birinciliği koruduğu söyleniyor.

BİR KUYUYA BİR FARE DÜŞSE...

Zübeyir Gündüzalp'in yıllar sonra ortaya çıkan bir kerametini de Rahmi Erdem Ağabey'in hatıralarında okumuştum. Şöyle ki:

Rahmi Erdem, Zübeyir Ağabeye: "Ağabey seni biraz Şark'taki medreseleri gezdirelim, kardeşlere takviye olur" diye teklif ediyor. Zübeyir Ağabey diyor: "Kardeşim! Benim gönlüm Üstad aşkıyla dolmuş. Şark'ın bazı âlimleri kaskaç olur, 'Bediüzzaman'ın talebesi gelmiş, şunu bir imtihan edelim; bir kuyuya bir fare düşse, kaç kova su çektikten sonra temiz olur?" diye sorarlar..."

Rahmi Ağabey anlatıyor: "Zübeyir Ağabey vefat etti. Yıllar sonra Şark'ta yaptığım bir dersten sonra bir âlim zat dedi ki: 'Siz Bediüzzaman'ın talebeleri âlim olmuşsunuz, şimdi ben de seni bir imtihan edeyim, bir soru sorayım: Bir kuyuya bir fare düşse kaç kova su çektikten sonra su temiz sayılır?' diyerek Zübeyir Ağabeyin kerametinin musaddaki oluyordu!

Zübeyir Ağabey tam bir edep ve ahlâk timsaliydi. Derslerde takkeyle oturur, namaz kılar ibadet eder gibi huşû içinde ders dinlerdi. Daha önceleri, Fatihâ'yı okuduktan sonra ellerimizi yüzümüze sürerdik. Ben ilk defa Zübeyir ağabeyde Fatihâ'nın tamamını elleri dua şeklinde açık okurken gördüm. Dikkatimi çekmişti...

RİSALE-İ NUR'DA ZÜBEYİR

"...Hakikî fedakâr Zübeyir, en lüzumlu ve hizmete şiddet-i ihtiyacım zamanında buraya imdadıma geldi. Yoksa Isparta'dan o sistemde birisini isteyecektim." (Emirdağ Lâhikası-II, 15)

"Zübeyir, bana merhum biraderzadem Abdurrahman yerine ve Ceylan, merhum biraderzadem Fuat bedeline verilmiş diye manevî ihtar aldım..." (Şualar, 535)

"Şimdi manevî evlatlarım, fedakâr hizmetkârlarım olan Zübeyir, Ceylan, Sungur, Bayram, Hüsnü, Abdullah, Mustafa gibi ve has ve halis Nur'un kahramanları olan Hüseyin ve Nazif, Tahiri, Mustafa Gül gibi zatların nezaretinde o düsturumun muhafaza edilmesini vasiyet ediyorum." (Emirdağ Lâhikası-II, 217)

"Zübeyir'in mahkemede okuduğu müdafaası gibi, parlak methiyesi inşaallah onları takdir ve tahsine sevk etmiş ki taacciple kararnamede yazmışlar." (Şualar, 444)

Eyüp Ekmekçi'den Tespitler:

Eyüp Ekmekçi ağabey, 1962-1971 seneleri arasında fasılasız olarak dokuz sene Zübeyir Gündüzalp ağabeyimizin hizmetinde bulunmuştur. Zübeyir ağabeyin yaşadığı her hadisenin en yakın şahidi ve Zübeyir ağabeyi en iyi tanıyanlardan birisi, belki de birincisidir. Senelerden beri ısrarlı taleplerimiz üzerine, cüz'î de olsa hazırladığı bazı notlardan istifade ettik:

ZÜBEYİR AĞABEYDEN İŞİTTİĞİMİZ İLK HATIRA

Muazzez Üstad'ımızın sadık ve sıddık hizmetkârı Zübeyir Gündüzalp ağabeyden ilk işittiğimiz hatıra şuydu:

“Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin zaman zaman Nur'un erkânı olan ağabeylere şu Nur'un Kur'anî meslek ve meşrebi noktasında çok ehemmiyetli dersi verdiklerini naklediyorlardı:

“Şah-ı Geylânî, İmam-ı Rabbanî gibi zatlar da gelseler: ‘Said, sen bu tarzda devam edersen şu birkaç biçareden başka şakirdin olmayacak; hem aç kalacaksın, hapis yatacaksın. Fakat tarzımı şöyle bir parça değiştirsen -yani siyasetvari veya tasavvufvari- bütün memleket senin şakirdin olacak, hatta başbakan ve reis-i cumhur da sana şakirt olup, gelip elini öpecekler’ deseler ben bu tarzımı bırakmayacağım’ buyuruyorlardı.

“Üstad'ımız bazen ders verdikten sonra bizi imtihan ederlerdi. Derdi ki: ‘Bana bir şeyler olsa desem ki, ‘Kardeşim! Biz şimdiye kadar bu tarzda gittik, fakat ben yanılmışım. Bundan sonra şöyle bir tarzda gideceğiz.’ Biz derdik: ‘Üstad'ım, biz size hürmet ederiz, elinizi öperiz fakat Risale-i Nur, serapa delil ve burhandır ve Kur'anîdir. Biz Risale-i Nur'dan ve tarzından vazgeçmeyeceğiz.’”

KONUŞTUKLARIMIZIN RİSALE-İ NUR'DAN YERİNİ BULUN

Merhum Zübeyir Ağabey, sohbetlerinin ekserisini sonunda: “Kardeşim! Konuştuklarımızın Risale-i Nur'dan yerini bulun” derdi. Demek Zübeyir ağabeyden nakledilen meseleler, sözler, Risale-i Nur mehzasına uygun değilse yanlışdır veya tevil-i fasit olabilir. Maalesef çok vaka cereyan etmiştir. Halen çok galat ve yanlışlar var.

Merhum muazzez ağabeyimiz: “Ben nakilciyim, Üstadımdan naklediyorum” buyururlardı. Ve: “Ben Üstad'ımın sözüyle hareket edersem, muvaffak olamasam da Üstad'ım beni kurtarır. Fakat kafadan hareket edersem, beni kim kurtaracak?” diye ibretli mesuliyet dersleri verirlerdi.

Bir kardeşe de: “Kafadan hareket etme, kafanı çalıştır!” diye bir ikazı var.

Fırcı ağabeyin rivayetiyle de: “Biz bazen kafadan konuştuğumuz zaman, ‘Satırdan kardeşim!’ diye, Zübeyir Ağabey ‘nun’u tınlatırdı...”

MESLEĞİMİZ CİHAD-I MANEVİDİR

Yine Zübeyir ağabeyden naklen: “Üstad'ımız şiddetli bir ders verdiği zaman, bakarız halimizde o derse bizi muhatap etmeye sebep bir yanlışlık var mı? Halde yoksa maziye döneriz, geçmişte de yoksa istikbalde başımıza gelecek bir halin dersidir, ikazıdır.”

Dava adamı, davasını bazen bir cümlede ifade eder. Bu neviden ders ve sözler Üstad'ımızın hayatında ve Risale-i Nur Külliyyatında pek çok vardır. Fikrine fazla güvenen bazı zatlar vardır. Birisi bir gün bizzat Üstad'ımıza: “Üstad'ım! Daha geniş çalışmamız lâzım” diye bir nevi itirazda bulunuyor. Üstad'ımız ise yanında bulunan Nur erkânı ağabeylere bedî mürebbiliği itibarıyla bazen şiddet kullandığı halde, Zübeyir ağabeyin ifadeleriyle bazen vartaya düşen bir talebeyi kurtarmak için, o Aziz Üstad, o talebenin karşısında “Evlâdım! Yavrum!” diyerek iknaya çalışırken âdeta tezelli haline girerlerdi.”

O esnada Fırcı Ağabey geliyor. Üstad'ımız, Fırcı Ağabeye dönerek: ‘Kardaşım Fırcı! Seni hakem tutuyorum. Ben diyorum ki, bu hizmet Risale-i Nur'un neşri medrese-i Nuriyelerle olacak. Bunlar başka tarzlar arıyorlar, sen ne dersin?’

Hatta merhum Zübeyir Ağabey son zamanlarında: “Mesleğimizin cihad-ı manevî olduğuna dair bahisler, Hizmet Rehberi'ne az girmiş. Siz Külliyyat'tan bu mevzuda bir tahşiye yapın” diye tavsiye etmişlerdi.

Altı bin sayfa Külliyyat'ta üç bin küsur sayfada iman hakikatlerini, marifetullahı ve muhabbetullahı ders verirlerken üç bin sayfaya yakın tarihçe, lâhika ve müdafaatında mahza Kur'anî olan meslek ve meşrebini ders vermişlerdir. Necip ve Mualla Üstad'ımızın Kur'anî olan meslek meşrebine dair bütün tahşidatları bu “cihad-ı manevî” üzerinedir.

Ahir zamanda gelecek zatın üç vazifesi mevzuunda; birinci vazife doğrudan doğruya bu “cihad-ı manevî” mesleğidir ve yüz sene sonra gelecek o zat dahi şimdi gelse siyaset âlemindeki vaziyetinden feragat edecek ve iman hizmetini esas yapacağına dair lâhikalarda çok bahisler var. Diğer iki vazife ise, netice olarak mütalâa ediliyor. Allah'ın vazifesidir deniliyor ve kader programına havale edilip zamana bırakılıyor.

Hatta Mustafa Sungur ağabeyimizin bu meyanda hatıraları var. Mealen: “Üstad'ımız bir gün 'Zübeyir, Sungur, Hüsrev Nur'dan yükselen üç sütundur' buyurdular. O anda benim aklıma geldi ki, Hüsrev ağabeyin hizmeti Isparta'ya bakıyor; Zübeyir ağabeyin İstanbul'a... Üstad beni de daha ziyade Ankara'ya gönderirdi. O anda Ankara'daki hizmet muhitinde olma arzusu bende uyandı. “Üstad'ımız: 'Sungur, Menderes seni Ankara'ya çağırır, 'Gel Risale-i Nur'u devlet eliyle bütün dünyaya neşret' dese, senin burada bulunman daha mühimdir. Gerçi o vazife-i İlâhiyedir' buyurmuştur.”

Cihad-ı manevînin en büyük şartı, vazife-i İlâhiyeye karışmamaktır ki, bizim vazifemiz hizmettir, netice Cenab-ı Hakk'a aittir. Biz vazifemizi yapmakla mecbur ve mükellefiz.

ÜSTAD'IMIZIN EMİRLERİNE AKIL VE MANTIK KARIŞTIRILMAMALI

Zübeyir Ağabey şunları anlatmıştı:

“Hizmette en mühim bir husus, Üstad'ın emir ve işlerine kendi aklını karıştırmamaktır. Bir gün Üstad Hazretleri, yazdığı bir dilekçeyi bana verdi ve 'Git bunu kaymakama ver' dedi. Şimdi ben aklımı ve mantığımı karışırsam şöyle düşünmem lazım:

“Kaymakam bu saatte yatıyordur, yarın nasıl olsa dairesine gelecek, ben de erkenden getirip dilekçeyi veririm...”

“Hâlbuki Üstad'ımızın emirlerine akıl ve mantık karıştırılmamalı. Ben dilekçeyi aldım ve hemen kaymakama gittim. Adam kapıyı açar açmaz bin bir küfür ve hakaretler savurmaya başladı. Ben Üstad'ın emrini yerine getirmek için sükûnetle bekledim ve 'Bu, Üstad'ımızın dilekçesidir' dedim, uzattım. Adam, 'Neyse haydi ver' dedi ve dilekçeyi aldı. Meğer sonradan anlaşıldı ki adam ertesi gün izne ayrılacaktı...”



Eyüp Ekmekçi

SEYYİD VEYA EFENDİ, HİZMETKÂR VEYA TALEBESİNİ İMTİHAN EDER

“Üstad, Risale-i Nur'da, 'İfadelerim müşevveş oldu, filanca talebem tâdil veya ıslah etsin' gibi ifadeler kullanıyor. Bunu, 'Bir seyyid veya efendinin hizmetkâr veya talebesinin sadakatini ölçmek için bir imtihandır' diye düşünmek lazımdır.”

“Üstad'ımız, 'Kardeşim! Ben âlim değil, hizmetkâr yetiştirdim' demişti.”

“Eğer ben Bediüzzaman'ın hizmetçisiyim veya talebesiyim diye kendime bir paye veririm; kardeşlerim şimdiden hakkımı helâl ediyorum, damarımdan şırıngayla bir zehir zerk ediverin!”

DERSLERDE ÜÇ ŞEYDEN BAHSEDİLİR

“Biz derslerde ya Risale-i Nur okuruz, ya Üstad ve Risale-i Nurlardan bahsederiz veya havadis-i Nuriyelerden anlatırız. Bunun dışında her türlü müspet ve menfi günlük siyasî içtimâ meselelerden bahsetmek sadakatsizliktir, bid'attir.”

KALEMLERİNİZİ ÇALIŞTIRIN

“Üstad'ımıza ve Risale-i Nurlara taarruz edildiği zaman gazete lisaniyla cevap verilmemeli. Kendi dairemizde lâhikalar neşrederek cevap verilmelidir. Böyle durumlarda kalemlerinizi çalıştırın...”

BEN RİSALE-İ NUR’U OKUDUKTAN SONRA..

Bir kardeşimiz bir gün heyecanla geldi, ortada bir mesele varmış gibi, Zübeyir Ağabeye: “Ben şahidim, Üstad gazeteleri size okutuyordu!” deyince, ben ömrümde Zübeyir ağabeyin o kadar hiddetlendiğini görmemişim. “Otur kardeşim!” dedi. Bana: “Sen de otur, yaz bunları!” dedi. “Evet kardeşim, Üstad gazeteleri bana okutuyordu fakat ben Risale-i Nur okuduktan sonra bir tek yazı, makale, gazeteyi istifade niyetiyle okumamışım. Nerede bir iğne, bir çuvaldız, bir plân, bir taarruz var, onu anlamak için okurum.”

ÇOCUK TERBİYESİNE ÇOK ÖNEM VERİRDİ

Zübeyir Ağabey çocuk terbiyesine çok önem verirdi. Şu sözler ona ait:

“Çocuklar veli-yi nasihten ziyade, güzel örneklerle muhtaçtırlar.”

“Çocuk terbiyesi hakaik-i imaniyedir.”

“Mesleğimiz cihad-ı manevî olduğundan, muvaffak olanlar tecrübelerini yazsalar havadis-i Nuriye hükmüne geçer.”

Ben bir gün çocuklara biraz sertçe davranmışım. Zübeyir Ağabey hemen ikaz etti: “Bu çocuklara sert davranma. Biz irşadı Risale-i Nur’a bırakmışız. İmtizaç, şefkat, müsamaha lazım...” dedi.